Davine M. Vesco & Lexi B. Newman

TRATAMENT SPECIAL
INSPECȚIA

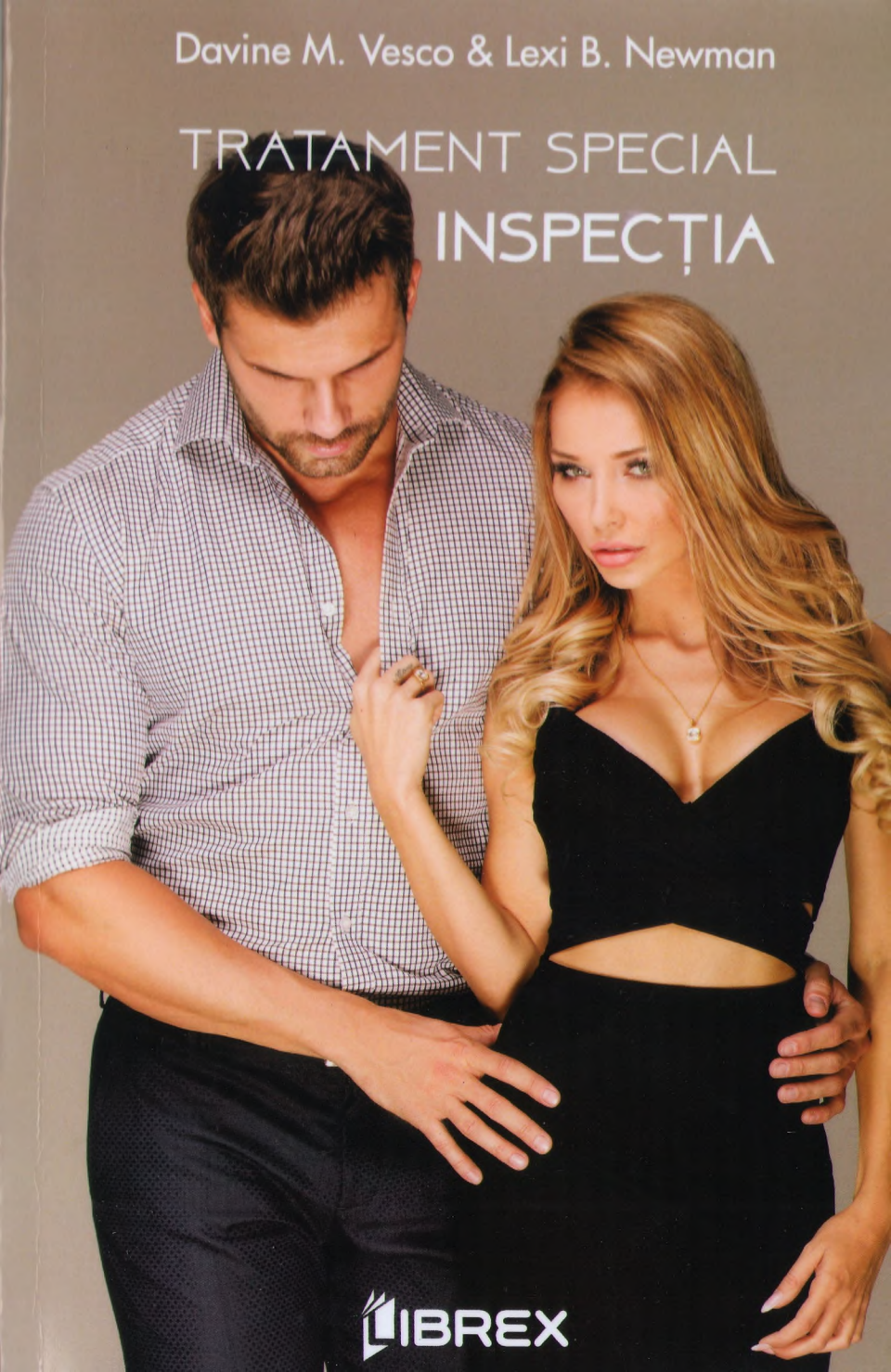

LIBREX

TRATAMENT SPECIAL: INSPECȚIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VESCO, DAVINE M. & L. NEWMANN, LEXI B.
Tratament special / Davine M. Vesco & Lexi B. Newmann. - București: Librex Publishing, 2016-
3 vol.
ISBN 978-606-94311-3-9
Vol. 3: Inspecția. - ISBN 978-606-94311-7-7

821.135.1-31

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© 2016 Davine M. Vesco & Lexi B. Newman
Toate drepturile rezervate

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

Davine M. Vesco & Lexi B. Newman

TRATAMENT SPECIAL: INSPECȚIA

VOLUMUL III DIN TRILOGIA TRATAMENT SPECIAL

LIBREX PUBLISHING
București, 2016

ANNA

CAPITOLUL I

Înjurătura colorată pe care o scot pe gură când mă împiedic ca o ameţită de o rădăcină mascată de frunze, atrage privirea răutăcioasă a lui Davis asupra mea. Numai eu pot să păţesc asta, indiferent de cât de atent m-aş uita pe unde calc. Poate că mi-ar trebui nişte ochelari şi două picioare bune, care să nu se certe între ele.

Da, sigur mi-ar trebui.

— Cred că ar fi cazul să nu te mai uiţi după cai verzi şi să ai grijă de grumazul tău, îmi replică acesta tăios, privindu-mă oarecum ironic şi amuzat.

M-aş uita după cai verzi dacă ar exista aşa specie. Lumea şi metaforele lor... Ceva care nu pare... science-fiction nu pot scoate şi ei?

Davis merge pe lângă mine – sau eu merg pe lângă el, încă nu-mi dau seama. Se presupune că am luat o mică vacanţă. Noi şi... restul din anul întâi. Acum sunt privită fără ruşine din două părţi. Corbul numărul unu deja mi-a atras atenţia, corbul numărul doi e prea ocupat cu Keira ca să se uite la mine, dar am încredere că o să apară şi îmi va face capul calendar cu discursurile lui de frate mai mare şi grijuliu. Ce? O soră mai mică nu are dreptul să se împiedice când vrea ea?

Oricum, situaţia e clară. Austin mi-a devenit umbră în ultimele două luni, căci s-a întâmplat ce am prezis. Davis i-a găsit o slujbă în cadrul Academiei. E un afurisit de

instructor. Antrenează o grupă din ultimul an şi deja i-au fost mâncaţi ficaţii.

Ura!

În schimb, Keira a primit locul Dalici, după ce aceasta cel mai probabil a fost internată într-un spital de boli mintale. Adică, oricine ar fi făcut ce a făcut ea, nu poate fi declarat un om normal. Acum, cumnata mea însărcinată e profesoară de Tehnici de Apărare şi contraatac. E destul de bună la asta, doar eu sunt paralelă. Pot spune cu mâna pe inimă că am căpătat cel mai frumos doi din istorie, chiar din prima ei zi de predare. Nu e aşa de treabă cum credeam. Ia lucrurile prea în serios. Ăştia mai bătrâni, adică din generaţia fratelui meu, nu ştiu să se distreze deloc!

De Davis nici nu am ce să spun; e tot Davis Corbul pe care l-am cunoscut, doar că puţin mai sâcâitor. Îşi ia şi el foarte în serios treaba de iubit – îmi aplică corecţii duble. Ar trebui să o lase mai moale. Fundul meu e tăbăcit de atâta bătaie. E singurul loc unde loveşte şi devine frustrant, pe lângă dureros. Acum o lună abia am putut sta în bancă. Dacă nu l-aş iubi, l-aş reclama pentru violenţă domestică.

Ce să spun, situaţia mea şcolară e de tot râsul. Notele mele sunt în continuă scădere, ceea ce îi bucură enorm pe cei doi corbi din viaţa mea. Înţelegeţi voi sarcasmul. Nicio urmă de bucurie pe ei când vine vorba de carnetul meu de elev, burduşit cu cele mai odioase note pe care le-am putut lua vreodată. Eu şi şcoala avem drumuri paralele ca să spun aşa. Nu suntem prietene şi presimt că nici nu vom fi.

Sinceră să fiu, nici nu cred că voi trece clasa.

Cât despre Maddy şi Alex, relaţia lor e în floare. Se iubesc ca în prima zi; se urăsc ca în prima zi. Şi notele ei au de suferit, atâta timp cât e prietenă cu mine, ceea ce nu prea îl încântă pe iubitul ei super-hiper-absurd de protectiv. Iar Shannon, logic că îi ţine isonul. E o mamă la fel de protectivă ca tot neamul Davis şi e foarte *ne-mândră*

de noi două.

„Cele două belele ale familiei" - vorba lui Jay.

— Davis, ştii că picioarele mele au propria direcţie, bombăn eu. Nu sunt într-o strânsă legătură cu creierul.

— Noroc că sunt prinse de corp, mă ironizează el, rânjind forţat. Altfel, ar fi luat-o de mult pe altă cale.

Ridic din umeri; ştiu că are dreptate, dar n-am de gând să-l şi aplaud.

— E cu capul în nori, intervine Austin în discuţie, mergând la pas cu noi acum. Zi mersi că mai are capul prins de gât.

Îi arunc fratelui meu o privire nu prea măgulitoare. Dacă tăcea, filozof rămânea. Chiar nu e necesar să mi se aducă aminte mereu că sunt o picioare-încâlcite, mai ales că urmează să petrecem weekendul în pădure. Da, în pădure, acolo unde accidentele sunt inevitabile pentru cei ca mine.

Morris – nebunul meu unchi – s-a gândit că ar fi distractiv să trimită grupele de boboci în pădure, la camping. Adică, mai pe scurt, urmează să dormim în corturi, ceea ce mă îngrozeşte. Cui naiba îi place să doarmă într-un loc în care gândacii se pot căţăra pe tine fără stres şi nu dispunem de un amărât de televizor? Cum o să-mi mai urmăresc eu emisiunea de gătit pe care o urăsc cu atâta desăvârşire, dar la care mă uit în fiecare seară, doar ca să nu învăţ? E cea mai crudă pedeapsă!

Acum se presupune că suntem pe drum – o cărare îngustă prin pădure –, spre locul în care urmează să ne instalăm. După cum îmi dau seama, suntem suficient de departe de Academie, ca să nu pot fugi. Nu că mi-ar fi trecut prin cap sau ceva. Cel puţin, nu încă, dar de la mine se pot aştepta la orice. Sunt imprevizibilă. Uneori mă surprind chiar şi pe mine.

Oftând, mă străduiesc din greu să menţin o oarecare distanţă între mine şi Davis, deşi, iniţial, m-aş lipi de el. E

mai ușor să rămâi pe propriile picioare, când te agăți de un munte de doi metri și peste o sută de kilograme. Și aici nu fac referire la faptul că iubitul meu Corb e gras, ci doar... obsedat de sală. Da, Jay Davis și-a făcut un obicei să care pumni sacului de box în fiecare seară, de la nouă la zece, în timp ce eu salivez de pe bancă.

Unde voiam să ajung este că, în ochii celorlalți, eu și Davis suntem încă elev-instructor. Nimic mai mult. Și sper să rămână așa.

— Auzi? încep eu să vorbesc. Să nu-ți închizi fermoarul de la cort noaptea. S-ar putea să te trezești cu o surpriză.

— Aoleu! urlă Austin, dezgustat de imaginea pe care i-am creat-o. Anna, ce ți-am spus eu despre detaliile astea pe care nu vreau să mi le dai?

Fratele meu mă privește dojenitor.

— Cine te-a pus să asculți? Eu vorbeam cu Davis.

Corbul se zguduie de râs. Cel puțin el s-a obișnuit cu apropourile deloc inocente pe care i le fac zilnic.

— Nici nu vreau să-mi imaginez cum o să faci când o să afli că au și comis-o, se hlizește Keira, la braț cu Austin. Probabil o să suferi un infarct.

Austin își încrețește nasul și flutură din cap, ca și cum ar vrea să alunge gânduri ca acestea. S-a obișnuit cu relația mea cu Davis, dar asta nu înseamnă că vrea absolut toate detaliile.

O să i le spun oricum.

— Am aproape nouăsprezece ani, mârâi eu. Nu te mai comporta de parcă am cinci.

— Taci, nesuferito! mă apostrofează. De ce nu urli în gura mare vârsta ta? O să râdă toți de tine că la nouăsprezece ești în primul an de liceu. O să te considere o incultă și o incapabilă să absolvi cu felicitări generala.

Aici are dreptate. Nu trebuie să afle nimeni despre asta. În ochii lor sunt Gloria Montgomery, o durere în fund de

cinșpe' ani. Dar totuși mă tot întreb cât timp o să mai țină toată mascarada asta. Am aflat pe pielea mea că minciuna are picioare scurte și chiar îmi fac griji în privința asta. Mă uit la Davis și îl găsesc la fel de hotărât să-și păstreze locul în Academie; niciunul dintre noi nu e pregătit să renunțe. Totuși, relația noastră nu e atât de stabilă încât să sacrificăm ceva pentru ea.

— Nu o să afle nimeni, spun nesigură. O să fac tot posibilul să nu se afle, altfel o să avem toți probleme mari.

Și mare dreptate mai am. Dacă se află, o să fiu acuzată de fals și uz de fals, iar Morris, Davis și Austin vor fi considerați complici. Da, tare îmi mai place să intru în probleme și să mai târăsc și pe altcineva după mine.

— Shh! mă apostrofează Davis, uitându-se urât la mine. Ține-ți pliscul ăla închis, înainte să fie prea târziu. Și du-te la colegii tăi. Să mergi la pas cu noi e ca și cum ai pune o săgeată strălucitoare spre toți trei.

Indicându-mi cu degetul spre Maddy, Davis așteaptă răbdător să iau distanță. Ce să zic, e foarte priceput la aruncat priviri urâte, mai ales spre mine. Doar cu o privire de genul mă poate face să execut un ordin. Mă grăbesc să ajung în dreptul prietenei mele – care se hlizește cu Edward și Nate, de parcă acum se află într-o adevărată aventură. Bate întruna din gură și gesticulează frenetic din mâini în așa fel încât zici că i-a pus cineva praf de scărpinat în haine.

Ajungând în dreptul ei, mă străduiesc să-i cuprind umerii cu brațul, însă, înfruntând aceeași diferență de înălțime, mă las bătută. E greu să concurezi cu un Davis, ținând cont că toți sunt înalți. Spre deosebire de mine, oricine e mai înalt.

— S-a întors piticul de grădină! exclamă Edward, luându-mă peste picior. Nu credeam că o să te mai văd printre oamenii de rând, așa ca noi. Acum că ești Caporal,

credeam că o să-ți petreci timpul doar cu ăștia cu grad înalt.

Ăsta e Edward – cel cu ochii neobișnuit de tulburi astăzi. Nu rătăcește nicio șansă să se lege de noul meu grad. Da da, îmi miroase a ciudă. În ultimul timp nici nu m-am mai gândit la grad. Am fost pur și simplu Anna. Sau mai bine zis Gloria. Of, chiar e greu să te învârți printre atâtea identități! Adică două. Mă rog.

— Taci, mă, cap de locomotivă! îl atenționez, aparent nervoasă. Eu nu sunt cu nasul pe sus.

— Ca să faci asta ar trebui să te ridici pe vârfuri, bombăne Maddy în bărbic și scot un sunet indignat.

— Și mureai dacă nu te luai de înălțime! Voi ăștia al cărui nume de familie începe cu „D" și se termină cu „avis" sunteți cam tari în gură, nu crezi?

Maddy ridică amuzată din umeri și replică arogantă:

— Avem dinți rezistenți și ne place să chinuim blondele care măsoară cât degetul mic de la picior.

Îmi dau ochii peste cap și decid să închei brusc conversația despre mine. Nu de alta, dar mi-e teamă că o să pierd. Oftând melancolic, de parcă ceva mă apasă pe suflet, privesc în față la gloata de elevi gălăgioși și bucuroși de aventură. Ce să zic, mare distracție ne mai așteaptă! O sumedenie de gândaci care să se cațere pe noi în timp ce dormim, siesta de dimineață într-un râu rece ca gheața și alte bazaconii. Dacă ar fi fost după mine, nu m-aș mai afla aici. Singura șansă ar fi să mă abat de la drum și să dispar ca măgarul în ceață, dar nu bag mâna în foc că o să ajung la Academie. Probabil, tot ce mi-ar mai rămâne ar fi să învăț să supraviețuiesc în sălbăticie.

— Lăsați-o în pace, intervine Nate după un minut lung de tăcere. Edward, să nu uiți că încă poate conduce antrenamentele. Știm amândoi cât de greu o să fie pentru noi dacă o supărăm.

Nu mă pot abține și pufnesc ironică. Davis nu a mai

avut încredere să mă lase să conduc antrenamentul după ultima pățanie, adică după ce am condus întreaga grupă în clădirea principală, ca să le prezint ușile. Nici măcar nu a mai deschis subiectul ăsta și sunt destul de sigură că o să mai treacă o perioadă bună înainte să mă mai lase. La început, am crezut că, să am o relație cu Davis, aduce doar lucruri bune. Greșit. Acum e mai rău. Sunt și iubită și cadetul problemă. Se răzbună pe mine și la antrenamente și în privat. Nu am mai pomenit iubit care să își pedepsească iubita!

Maddy chicotește în pumn, întorcându-și capul într-o parte, cu scopul de a-și feri privirea de a mea. Nu e corect! De ce toți râd când e vorba de mine? Eu una nu știu, căci nimeni nu pare dispus să îmi explice care e treaba.

— Să vă ia naiba, plescăi eu din buze. Râdeți de mine, dar știți prea bine că viața fără A... Gloria, mă corectez și observ în treacăt încruntările tuturor, ar fi foarte plictisitoare, închei și forțez un zâmbet.

Mă cutremur ușor. La naiba! Era să mă dau de gol. Cred că ar fi momentul oportun să reduc porcăriile pe care le tot scot pe gură.

— Și, lungește Edward cuvântul, apoi se uită în spate, vrând să vadă dacă cei doi corbi sunt atenți la el. Facem și noi ceva palpitant în mini-vacanța aceasta? Adică, nu am acceptat degeaba să mergem cu cortul și să fim mâncați de insecte. Să facem ceva distractiv. Ceva palpitant. Ceva...

— Am înțeles, i-o trântește Maddy, întrerupându-l. Vrei să te distrezi zilele astea de parcă ar fi ultimele înainte să mori.

Îl înțeleg pe Eddy. Suntem ca niște prizonieri urmăriți douăzeci și patru din douăzeci și patru, iar puțină distracție nu a stricat niciodată și nici nu a omorât pe nimeni. Cred că ar fi timpul să facem ceva constructiv cu timpul nostru liber. Nu știm exact când Morris va mai fi așa bun la suflet

și ne va mai permite luxul de a ne relaxa și noi puțin. De fapt, oricât de mult ne-am putea relaxa când o să fim într-un continuu război cu toate speciile și *ne-speciile* de insecte.

După încă vreo zece minute de mers și de ascultat bombăneala tuturor elevilor care par că au mâncărimi, ajungem la locul unde ne instalăm. Trântesc rucsacul – în care am ceva de schimb, o sticlă cu apă și ceva de ronțăit – pe jos și îmi întind oasele, privind în jur. Se pare că nimeni nu le dă atenție celor doi spini în coaste. Fratele și iubitul meu se chinuiesc să aducă tăcerea, ca să poată vorbi, însă fără sorți de izbândă. Nimeni nu îi ia în seamă și nu cred că o să îi observe prea curând.

Maddy își aruncă rucsacul peste al meu, cu un gest nervos și privește încruntată în față. E cam prost dispusă. Până acum nu era așa. Ce mama naibii a mai pățit și ea? Oare i-o fi dor de Alex? Întrebări fără răspuns. Nu am de gând să deschid gura ca să aflu ceva, căci îmi dau seama datorită expresiei feței, că nu are chef să dea explicații și o să mă trezesc cu o replică acidă în față.

Curiozitatea asta mă omoară! Îmi mușc buzele, mă foiesc, bat din picior și cedez. Trebuie să știu ce are!

— Frumoasă zi, încep eu și mă uit aiurea în jos. O zi numai perfectă să stai cu cea mai bună prietenă a ta și să vorbiți despre... anumite lucruri, despre starea de spirit și cauza pentru care ai una de tot rahatul. Să fii deschisă cu ea, poate să îi dai o îmbrățișare cu multă dragoste, pentru că nu ai mai făcut-o de o veșnicie. Ba chiar o poți întreba care mai e viața ei și poate să o sfătuiești, în caz că nu are nicio idee ce să facă în privința asta. Nu știu... Zic și eu, nu?

Îmi scarpin oarecum ironică obrazul, așteptând, dar răspunsul ei întârzie să apară. Îmi arcuiesc o sprânceană spre ea, dar, aparent, nu a fost atentă la nimic din ce am bolborosit până acum. Proaspăt enervată, îmi ridic brațul și o lovesc cu palma peste umăr, făcând-o atentă la mine. Se

încruntă ușor, probabil văzând că, după expresia feței, aștept un răspuns. Zâmbește cu un colț al gurii, apoi replică:

— Da.

— Da, să îți bagi...

— Am spus: Liniște! urlă Austin scos din minți și toți tăcem brusc, apoi ne rotim cu fața spre el, formând un cerc puțin stricat. Neobrăzaților! Nu vă e rușine? întreabă, ținându-și mâinile la spate și învârtindu-se în jurul axei sale. Ar trebui să lăsați capul în jos în momentul ăsta! Aveți lângă voi instructori respectați și pe domnul director Morris, ar trebui să vă comportați ca atare. Controlați-vă instinctele animalice, că nu ați crescut în junglă.

Ei, poate doar puțin. De câteva luni bune suntem prizonieri în Academie, probabil ne-am sălbăticit deja. Mi-e frică să îmi imaginez cum o să fie până la absolvire. Și practic, ne aflăm în inima pădurii! Tot ce ne înconjoară sunt mulți copaci, frunze, iarbă și atât. Și aer. Nu dispun nici de o oglindă. Nu știu cum o să rezist, dar deja mă ia cu leșin. Razele slabe ale soarelui îmi înmoaie atât picioarele, cât și neuronii.

— O să avem de furcă cu ăștia doi, bombăne Mads în urechea mea, cu vocea ușor răgușită. Trebuie să facem ceva neapărat să îi punem cu botul pe labe, altfel nu se mai poate. Am nevoie și eu de spațiul meu personal. Zi că nu e așa! exclamă.

Privesc și eu în jurul meu, inspectând zona, chiar dacă nu mă interesează aspectul ăsta, doar vreau să îi plătesc cu aceeași monedă. Să vadă și ea cum se simte. Da, da, sunt diabolică, mi s-a spus destul de des că sunt o scorpie.

Îi aud mârâitul enervat și mă trezesc cu o palmă usturătoare după ceafă. Am uitat că ea e mai agresivă decât mine, și nu suportă să fie ignorată. Sâsâi și îmi masez locul vătămat, privind-o urât.

— Tu pe mine nu mă ignori, cap blond, mă apostrofează

serioasă. Mai fă asta o dată şi presimt că o să vezi steluţe aurii.

Ha! Bună asta.

— Să îmi fie cu iertare, dar tocmai îţi aplicam acelaşi tratament. Deci, ce spuneai? întreb, chiar dacă am auzit tot ce a bombănit.

Îşi dă ochii peste cap, pufnind.

— Davis, Montgomery! Vreţi o pedeapsă de „Bun venit în pădure", ca să vă potoliţi? ne atrage Jay atenţia, apropiindu-se de noi.

Nu, logic că nu vrem. Doar nu suntem nebune. Sau da?

— Îmi cer iertare, Hit... domnule Davis, se corectează repede, dar durerea asta blondă în fund mă ignoră şi nu îmi place. Puteţi să continuaţi, îl îndeamnă, împreunându-şi mâinile în faţă, prefăcându-se a fi cel mai inocent şi ascultător copil din istorie.

Privirea pe care mi-o aruncă înapoi mă anunţă că, dacă nu stau pe fundul meu, mi-o voi lua urât de tot. Eh, de parcă ar fi ceva nou! De la început, tot ce am reuşit să fac a fost să încasez pedepse cu nemiluita. Ba chiar am ajuns să mă pricep la asta.

Îndreptându-şi postura, Davis îşi mută ochii pe ceilalţi elevi, începând să coordoneze turma:

— Ok, cei din grupa mea îşi vor instala corturile în partea dreaptă. Nu vă amestecaţi! Nate, o să dormi cu Edward.

Făcând un semn circular din mână, îi pune pe cei doi în mişcare. Nate îşi aruncă rucsacul de la distanţă, direct la picioarele mele.

— Locul ăla e al meu! Blondo, mută-ţi trupul de zeiţă din locul meu!

Cu plăcere i-aş arăta degetul obscen, dar mă abţin. Nu e o idee prea strălucită, ţinând cont că cei doi corbi sunt cu ochii în patru. Fără chef, fac un pas lateral, apoi o reverenţă

batjocoritoare.

— E bine așa, Majestate?

Nate își dă ochii peste cap când se oprește lângă mine, în timp ce Edward chicotește amuzat.

— Montgomery! se răsteşte Davis, atrăgându-mi atenţia asupra lui. Nu mai căsca gura de pomană. Ai auzit ce am spus?

Dar ce, a spus ceva?

— Tu vei sta în cort cu Jane.

— Cu cine? întreb buimacă.

Nu ţin minte să fi avut vreo Jane în grupă. Asta dacă nu cumva unul dintre băieţi are un al doilea prenume secret.

— Jane Lanter.

Din instinct mă dau înapoi când o roşcată se înfiinţează în faţa mea, apărând de nicăieri. Grozav. De ce aş împărţi cortul cu o persoană pe care o cheamă Lanter şi apare ca stafia?

— Obiectez! urlu. Domnule Davis, nu se presupunea că trebuie să împart cortul cu un coleg de grupă? Pe această Jane nu am văzut-o în viaţa mea.

Mă uit pe furiş la ea şi la rânjetul ei întins pe toată faţa. Nu e un zâmbet prevestitor de bune; am vaga impresie că nu o să mă înţeleg deloc cu ea.

— Se respinge! urlă şi fratele meu din depărtare. Grupa ta, domnişoară, e formată numai din băieţi. Nu ai să vezi să stai cu vreunul în cort. Acum, gura mică!

Ei bine, logica lui are... logică, doar că asta nu mă face să o plac pe Jane. E o ciudată şi nu-şi mai şterge rânjetul ăla sâcâitor de pe buze. Cred că o să trebuiască să dorm iepureşte.

De ce nu Maddy, ci ea? Idioţii ăia ştiu prea bine că suntem prietene de mult şi că... ah, da. De-asta nu m-a pus cu Maddy. Nu au încredere în noi. Bine gândit, corbi

nesuferiţi!

— Craig, tu o să stai cu...

Mă răsucesc pe călcâie şi îi întorc spatele lui Jane, mărindu-mi ochii îngrozită spre Maddy. Dacă mă iau după expresia feţei sale, e la fel de dezamăgită ca şi mine că nu vom sta în acelaşi cort. Probabil se aştepta la asta. Eu mai aveam o mică speranţă, care acum s-a spulberat de tot.

— Nu mă impresionezi dacă îmi întorci spatele, să ştii, coleguţo, îi aud vocea şi mă încordez ca un arc.

De parcă să întorci spatele cuiva înseamnă că vrei să îl impresionezi. Cretină!

— Maddy, ai auzit ceva? Mi s-a părut că vorbeşte cineva.

— N-am auzit nimic, ridică nepoata Davis din umeri, amuzată. Decât să am o colegă precum Jane, mai bine dorm pe iarbă. Sau am altă idee, dar o să ţi-o zic când nu o să avem bârfitoare printre noi, spune şi o ţinteşte pe roşcată cu privirea.

Jane pufneşte şi se aşază pe rucsacul ei, dându-ne de înţeles că nu are de gând să se care, ca să ne ofere puţină intimitate. Nu că am putea avea totuşi intimitate printre cinci grupe de boboci.

Cei cinci instructori continuă să-şi coordoneze grupele. Ba chiar unii dintre elevi s-au apucat de montarea corturilor. Eu spun pas; habar nu am să montez un cort şi sunt destul de sigură că Jane nu are de gând să-l monteze de una singură cu mânuţele ei firave. Dacă ar fi după ea, cel mai probabil ar prefera să doarmă sub cerul liber, doar ca să mă necăjească, căci da, pare genul acela de fată.

Şi ca treaba să fie şi mai dată naibii, grupa lui Maddy se instalează tocmai în capătul celălalt al poienii, foarte departe de mine. Deja mi-e dor de gura ei mare.

Blestemul s-a abătut şi asupra ei. A căpătat o colegă exact ca a mea, nu degeaba sunt cele două prietene. Natalie

are același rânjet enervant și prevestitor de rele, ca al lui Jane.

— Iar cești gura de pomană, mă apostrofează Davis, oprindu-se brusc în fața mea.

Sunt nevoită să-mi dau capul pe spate și să-mi duc mâna deasupra ochilor, ca să-l pot privi. Și el are aceeași față de Corb nesuferit cu care m-am obișnuit, dar tot reușește să-mi provoace fiori când se uită urât la mine.

— Instalați-vă cortul înainte să vă apuce noaptea.

— Da, domnule Davis.

Mă întorc surprinsă spre Jane și tonul ei prea dulce ca să nu mă enerveze. O găsesc fluturând din gene spre Jay. Ei drăcie! Tipa asta deja o caută cu lanterna și presimt ce șuturi în fund o să-i dau dacă face vreo mișcare greșită. Când vine vorba de ceea ce e al meu, sunt gata să-mi scot colții, dar și ghearele.

— Nu știu să montez un cort! mă răstesc doar ca să-i atrag atenția lui Davis înapoi asupra mea. Și nici Jane nu știe.

— Ba...

— Nu știe deloc! o întrerup. Eu propun să mă repartizați cu altcineva, care știe să monteze un amărât de cort.

Arcuindu-și sceptic o sprânceană, Davis nu arată deloc înduplecat de cererea mea. E clar, vrea să mă tortureze.

— Atunci, ori învățați pe loc să montați un cort, ori dormiți sub cerul liber, ne-o trânteşte. Sunt destul de sigur că nu e mare filozofie.

Nu e, doar că refuz cu înverșunare să montez un cort în care să dorm cu Jane, viitoarea fată fără păr. Imediat ce Davis trece mai departe, mă întorc spre ea cu mâinile în șolduri și o expresie impasibilă.

— Scoate cortul ăla blestemat și să terminăm cu circul.

— Dar scoate-l tu, rânjește ea. Măcar de atât ești în stare și tu.

— Sunt în stare de mai multe, vrei să vezi?

Fac un pas amenințător în față, dar glasul dres al fratelui meu mă oprește înainte să mă înfig în ea. Austin are o postură superioară, cu brațele strânse la piept și drept ca o statuie. Nu-i înțeleg; e aproape supraomenesc să stai atât de drept!

— Nu vă certați, nu? ne întreabă oarecum retoric. Suntem aici să ne distrăm și să învățăm chestii utile, nu să stârnim războaie.

— Chestii utile cum ar fi? bombăn printre dinți. Cum să facem focul folosindu-ne doar de două bețe? S-au inventat chibritele, domnule Fast.

Deși ar trebui să arăt respect când cineva străin e prin preajmă, ironia nu mi-o pot ascunde. Mă calcă rău pe bătături. Pe lângă faptul că urăsc campingul și insectele, sunt nevoită și să împart cortul cu Medusa. Îmi încrucișez și eu brațele la piept și îi arunc noii mele inamice o privire care îi dă de înțeles că tocmai a început un război.

Cât despre Maddy, e nervoasă. Se rotește o dată în jurul cozii, înainte să tragă un șut în cortul întins.

— Du-te dracu'! explodează ea, aruncându-și brațele în aer. Nu mai face figuri și montează-l tu, înainte să mă enervezi mai rău și să-ți găsești sfârșitul chiar aici și chiar acum, idioato!

Stă mai prost decât mine cu nervii, asta e ușor de observat. Am impresia că weekend-ul acesta va fi plin de scandaluri și toate din partea mea și a nepoatei Davis.

— Domnule Davis! urlă colega ei. Madeline mă amenință cu moartea!

Bufnesc în râs la comandă. E atât de hilar cum Madeline Davis poate să facă lege cu oricine; această șatenă guralivă de șaisprezece ani e un pericol cu picioare.

— Domnule Davis, se maimuțărește ea, imitându-și colega cu o voce ascuțită. Fii bărbat și pune osul la muncă!

Cortul ăsta nu se ridică singur.

— Ce cretină, bolborosește Jane în bărbie.

Ochii mei se fac cât două cepe când constat cu stupoare că tocmai mi-a jignit prietena. Merită bătaie, e cert, doar că am pe mine prea multe perechi de ochi ca să o snopesc și să scap basma curată. În schimb, prind ocazia potrivită când Jane se ridică și își scutură stângace pantalonii. Doar o îmbrâncesc puțin și idioata se împiedică în propriul rucsac, urmând să cadă direct pe spate.

Ia de aici!

— 1-0 pentru mine! urlu.

— Douăzeci de flotări, spune fratele meu din spate. Tot pentru tine.

— Auzi, Lane. Tot pentru tine. Treci la flotări!

— Cu tine vorbeam, Montgomery.

Oh, știu că vorbea cu mine, dar mai bine mă fac că plouă. Flotările reprezintă cel mai mare chin pentru mine și aș face și pe proasta, doar să scap de ele. Jane se adună de pe jos, apoi își scutură hainele hidoase cu un gest nervos.

— Nu ai idee în ce te-ai băgat, micuțo, îmi mârâie la ureche.

Îmi arcuiesc ironică o sprânceană. Micuțo? Fix ea s-a găsit să mă numească așa când nu e mai înaltă decât mine cu mai mult de trei centimetri. Ironia sorții!

— Exact asta ziceam și eu, i-o arunc înapoi. Fii cu ochii în patru.

Îmi ridic rucsacul cu un gest nervos și i-l trântesc în brațe.

— Ne apucăm și noi de cortul ăla astăzi?

*

— Nu mai suport! exclamă Mads.

Două ore mai târziu stăm separat de restul turmei și plângem – la figurat – una pe umărul celeilalte. Împărțim același buștean și privim încruntate spre cele două inamice. La fel ca noi, vorbesc despre ceva și sunt destul de inteligentă cât să îmi dau seama că despre noi este vorba și nu e nimic bun acolo. Amândouă au gurile până la urechi.

— Mie îmi spui? întreb retoric. Lane aia i-a făcut ochi dulci Corbului meu, șoptesc nervoasă. E cert că-și dorește moartea.

— Nu te ambala, surioară. Atâta timp cât trăiesc eu, nimeni nu se atinge de Corbul tău.

Mă bate pe genunchi în semn de încurajare și chicotesc. Nici nu vreau să-mi închipui ce i-ar face lui Jane. Nimic comparativ cu ce i-aș face eu, însă. Cred că i-ar sta mai bine fără coama roșie, căci am de gând să mă joc cu mașina de tuns prin ea, dacă face vreun pas greșit.

Cât despre cealaltă idioată, Natalie, o are deja promisă de la nepoata Davis. Are de gând să mături cu ea pe jos, cu sau fără motiv.

— Deocamdată nu pot face nimic, mormăie ea. Jay e numai cu ochii pe mine. Mă cunoaște și știe că mi s-a pus pata pe scumpa mea colegă de cort. Îi e teamă că o să mă înghită închisoarea.

— Prima oară te înghite școala de corecție, după închisoarea, dar hai să nu mai gândim așa departe. Nu o să intri acolo.

Cred. Mai bine zis, sper. La ce porniri are, orice e posibil. Dar nu asta e ideea.

— Sunt sigură că pun ele ceva la cale, mormăie după câteva clipe lungi de tăcere.

Îmi îndrept și eu atenția spre ele și le găsesc chicotind din două în două secunde, apoi aruncând câte o ocheadă spre noi. În stânga lor, la aproximativ trei metri sunt Frații Petardă. Mândri de înălțimea lor și cu încruntătura de pe

față, privesc peste capetele elevilor. Am impresia că până acum au stat cu ochii numai pe mine și pe nepoata Davis.

— Nu prea cred eu că le duce capul la ceva, spun încet. Și oricum... dacă noi facem ceva în privința lor o să fim pedepsite și chiar nu merită.

Maddy se uită strâmb la mine, pe când eu clipesc rar. E prima oară când nu vreau să dau de belea. Oare m-am maturizat? Bufnesc în râs imediat după ce gândesc asta. Da, sigur.

— O să mă prefac că asta nu s-a întâmplat și că nu îmi dai impresia că ești o nebună scăpată recent de la spitalul nouă.

Îmi bosumflu buzele, mă încrunt ușor și întreb cu voce ascuțită:

— De ce? vreau eu să știu.

Nepoata Davis își trosnește degetele, apoi îmi răspunde pe jumătate amuzată:

— Păi, hai să-ți explic. Priveai în gol, după, te-ai încruntat, ai zâmbit cu jumătate de gură, apoi ai bufnit în râs. Ce altă impresie decât cea că ești nebună, crezi că poți lăsa?

Logica ei e destul de logică și chiar are logică, dar eu nu mă consider o persoană nebună. Mă consider doar o persoană care... la naiba! Poate are dreptate. Și dacă sunt nebună, ce? E plictisitor să fii normal și să stai toată ziua cu degetul în gură, neștiind ce mama mă-sii să faci. Eu una sunt foarte mândră de mine.

Constat că mi-e frig. Ridic capul privind spre cer și observ cu stupoare că puținul soare a intrat în nori și s-a despărțit de mine pe o perioadă nelimitată. Rareori a fost soare în ultimele luni, iar asta mă frustrează. Acum nu mai am niciun pic de bronz pe piele, sunt mai albă decât laptele în sine, ochii au o strălucire de gheață în ei – cred că din cauza frigului – iar mâinile deja mi s-au înroșit.

Nu credeam că o să zic asta vreodată, dar... vreau înapoi

la Academie! La căldură, vreau să stau în pat, învelită până la gât şi să mă uit pe geam. Cer oare prea mult?!

— Mă rog, plescăi. De azi înainte îţi poţi ţine părerile pentru tine.

Ziua mea devine din ce în ce mai proastă. Surorile Minte-Scurtă – adică Jane şi Natalie – se apropie de noi, cu părul în vânt. Merg în aşa fel încât, îţi dau impresia că le împunge ceva în fund. Se opresc în faţa noastră, iar Maddy sare în picioare la comandă, privindu-le fioros.

— Dacă aveţi ceva cult de transmis, vă rugăm, faceţi-vă o programare. Dacă nu, tomberonul vă aşteaptă. Mulţumim, încheie nepoata Davis, încrucişându-şi braţele la piept, cu un aer arogant.

Cele două pufnesc la unison. Eu nu am de gând să mă ridic de aici. Pentru ele, nici măcar un bocanc nu mi-l descalţ, darămite să fac un efort supraomenesc, cel puţin pentru mine, şi să le încânt cu înălţimea mea feroce.

— Vă forţaţi prea mult să fiţi ce nu sunteţi, îşi mijeşte Jane ochii la mine. Toate ştim că aveţi mâinile legate şi, oricât de agresive aţi vrea să păreţi, nu puteţi face nicio mişcare. Adică, Davis e unchiul lui Maddy şi instructorul tău.

Îmi trage un rânjet lat şi scrâşnesc periculos din dinţi. Am înţeles din prima motivul venirii lor în locul paşnic al meu şi al nepoatei Davis; vor să ne provoace la un scandal şi să fiu a naibii dacă nu o să le ofer ce vor. Totuşi, când mi-a păsat mie de problemele pe care mi le pot cauza? Îmi place să trăiesc periculos, asta e clar.

— Punem pariu că te pot pocni şi cu Davis fiind instructorul meu? întreb retoric şi îi întorc zâmbetul ironic. Nu ar fi prima problemă pe care mi-aş cauza-o din cauza unor cretine ca tine.

Jane aruncă o privire scurtă asupra lui Natalie – care mă omoară cu privirea. Probabil îi cere ajutorul, căci nu

s-a pregătit de o înfruntare directă. Şi mai probabil, se aştepta să le ignorăm de teama unor pedepse. Pe naiba! Ador provocările şi Maddy la fel.

— Nu eşti prea deşteaptă dacă vrei să-l enervezi pe Davis, comentează Natalie cu o alură falsă de inteligenţă. Poate că eşti tu singura fată din grupa lui şi se presupune că ai căpăta un fel de tratament special pentru asta, dar, să fim sinceri, o încasezi mai mult decât toţi la un loc.

Ei, drăcie, aici are dreptate. Capăt un tratament special, dar capăt şi bătaie cu nemiluita, de parcă m-am transformat brusc de la venirea mea în Academie, într-un sac de box. În ceea ce îi priveşte pe Davis şi Austin, sunt puşi amândoi pe mine.

— Şi? atac eu înapoi. Ţi-e ciudă că nu eşti tu aia care capătă atâta atenţie?

— Evident, intervine Maddy. Tu nu ai văzut cum salivează Jane la unchiul meu? Moare de ciudă că nu e ea în locul tău.

Mă uit special la Jane şi o văd cu buzele strânse, ţintind-o pe Maddy cu o privire răutăcioasă. Nepoata Davis are dreptate, ăsta ar putea fi motivul pentru care Jane nu mă suportă, deşi abia ne-am cunoscut.

Ce să zic, simt cum mi se frânge inima în *slow motion*.

— De ce aş vrea să fiu în locul ei? pufneşte. Nu aş vrea să am reputaţia ei. E prea... josnică. În plus, se vede de la o poştă că în mâinile lui Davis şi ale domnului Fast e ca o minge de ping-pong. O încasează de la amândoi.

Ambele paiaţe încep să chicotească de parcă s-a spus cea mai bună glumă din istorie. Sincer, cam are dreptate. Sunt o minge de ping-pong, dar n-am de gând să recunosc asta cu voce tare.

— Totuşi, e puţin ciudat, adaugă ea, mângâindu-şi bărbia. Davis are tot dreptul din lume să se ţină după tine, dar care e treaba cu domnul Fast?

Iar eu nu înţeleg de ce se bagă ele unde nu le fierbe oala!

De ce naiba le interesează pe ele de mine, de ce fac eu şi de cine se ţine după fundul meu?

— Chiar aşa, îi ţine Natalie isonul, care e treaba cu domnul Fast? A renunţat la un job mult mai bun, ca să devină un amărât de instructor. Şi să nu mai zic că, de când a venit la Academie, se ţinea după fundul tău aproape la fel de mult ca domnul Davis. Care e secretul?

Amuzată, mă uit la Maddy şi ridic din umeri.

— Vă las să muriţi de curiozitate, le-o trântesc. Acum aveţi motiv să vă roadeţi unghiile în colţul vostru nefericit. Oricum se vede cu ochiul liber că nu vă duce mintea mai mult decât atât.

Dezvelindu-mi dinţii într-un zâmbet larg, o apuc pe Maddy de braţ fără să-mi iau ochii de pe ele, şi încep să o trag după mine spre locul unde mai mulţi elevi stau adunaţi.

Se pregăteşte ceva şi am proasta impresie că e vorba despre acele vestite jocuri de copii care se joacă mereu la camping. Poate fi mai plictisitor decât atât? Zici că suntem într-un film clişeic cu adolescenţi.

Ne oprim în dreptul lui Edward şi al lui Nate şi cel din urmă îşi trânteşte braţul pe umerii mei, atrăgând instantaneu atenţia de vultur a lui Davis. Nici nu mă miră, tipul ăsta zici că are ochii în patru mereu.

—Trebuie să-ţi spun un secret, îmi şopteşte Nate la ureche.

— Eşti gay? râd eu.

— Ai vrea tu. Nu, vreau să-ţi spun că am ceva magic în rucsac, de care nu ştie nimeni în afară de Edward.

Mă uit la el ca la felul paişpe', aşteptând poanta.

— Asta e o replică nouă de agăţat?

Îşi dă ochii peste cap, ironizându-mă, şi mă trage mai aproape de el, privind în jurul nostru ca să se asigure că nu îl poate auzi nimeni.

— Băutură, Gloria, îmi șopțește. Aseară m-am strecurat cu Edward afară din Academie, prin spărtura din zid, și am fost în oraș. Fratele meu a cumpărat mai multe sticle și rucsacul meu e burdușit de ele. Ce zici?

Ce aș putea să zic, în afara faptului că e prima veste bună pe care am primit-o de când suntem aici? Nu că aș fi mare fană a alcoolului, dar n-ar strica deloc câteva înghițituri când se presupune că urmează să-mi petrec weekendul prin preajma lui Natalie și a lui Jane.

— Unde și când? întreb.

— În cortul meu și al lui Edward, după ce adorm toți.

Dau scurt din cap și îi îndepărtez brațul de pe mine, căci privirea feroce a lui Davis mă înjunghie peste tot. Gelozia lui se activează instant când se apropie vreun băiat de mine, indiferent cine e acesta.

Naiba să le ia de brățări! E complet aiurea cum idiotul meu frate crede că împletitul unor brățări e o tehnică de supraviețuire. De fapt, e un motiv să ne țină departe de probleme și departe de aventurile prin pădure de unii singuri. Orice sună mai palpitant decât să împletesc de zor la trei fire.

— Ce zici de asta? mă întreabă Maddy, aproape scoțându-mi ochii cu brățara ei când o vâră în fața mea.

— E bună, dacă vrei să i-o faci cadou lui Big Foot, ca să și-o pună la picior. Tu nu vezi ce mare e? O poți purta ca lănțișor sau te poți spânzura cu ea.

Ridic jucăuș din sprâncene când Madeline Davis îmi aruncă cea mai urâtă privire a ei.

— Cui vrei să i-o dai? o întreb iar, de parcă nu știu deja răspunsul.

— Lui Alex. Cum n-a putut să vină, vreau să-i

demonstrez că am fost cuminte şi m-am gândit la el. E un fel de „brăţara iubirii".

— Sau mai bine, zici că e cablu de tractare. Sunt destul de sigură că e suficient de tare cât să târâm cu ea maşina lui Davis.

Îi analizez brăţara, amuzată. Maddy a confecţionat-o din mai multe fire, printr-o împletitură sofisticată şi colorată. E cert că nepoata Davis e fana culorilor curcubeu şi nu prea văd cum ar purta Alex o brăţară ca asta. E prea... de fete.

Spre deosebire de a ei, a mea e simplă şi cred că prea mică pentru încheietura lui Davis. Nici nu ştiu de ce mă mai străduiesc să-i fac una, a primit deja trei de la nişte boboace amorezate. Nu-mi pot scoate din minte cât de roşii erau în obraji şi cât de stânjenite au fost când i le-au dăruit.

Dar nu pot uita nici uimirea lui absurdă şi, spre ciuda mea, le-a acceptat pe toate. Ar cam trebui să-l pedepsesc pentru asta, nu? Aş putea pur şi simplu să dăruiesc brăţara mea altcuiva. Altui bărbat. Sau băiat. Nici nu contează cui naiba i-o dau, important e ca Davis să simtă aceeaşi gelozie pe care o simt eu acum.

— Unchiul tău are multe admiratoare, bombăn cu ciudă. Nici Adonis nu cred că primea atâtea brăţări.

— Îmi miroase a gelozie.

— Nu cred. Nu îţi miroase a nimic. Eşti răcită. Ai nasul înfundat.

— Acum îmi miroase a îngâmfare, râde ea. Sunt doar nişte brăţări, Gloria, nu inele de logodnă.

Comentariul ei mă duce cu gândul la scena de după incendiul din cantină, când Davis a pomenit de un inel. Atunci nici nu voiam să mă gândesc la asta, dar acum mă întreb dacă ar trebui să iau asta în serios. Poate a fost ceva de moment şi acum nici măcar nu mai vrea să se gândească la asta. Nu ştiu ce să cred, dar nu am de gând să aflu.

— Totuși... Nici ție nu ți-ar conveni ca Alex să primească brățări de la Jane și Natalie, o atac.

Se înroșește brusc la față.

— Nici să nu mai pomenești de așa ceva! zbiară, atrăgând atenția tuturor.

Chiar și a fraților Petardă. Austin se uită întrebător la noi, căutând, cel mai probabil, motivul pentru care Maddy s-a aprins atât de tare. Amândouă îi aruncăm câte un zâmbet inocent.

— Mai tare nu puteai să țipi? întreb printre dinți. Nu uita, trebuie să ne facem cât mai invizibile, ca în seara asta să putem să ne strecurăm la Nate și Edward, fără să avem umbre după noi.

Tot zâmbetul îmi cade, însă, când o văd pe Jane apropiindu-se de locul în care Davis și Austin poartă o conversație. Aceasta îi dăruiește brățara roșie și îmi aruncă o ocheadă scurtă, apoi își mută privirea înapoi pe iubitul *meu*! Simt cum mă cuprinde furia și, în momentul când Davis acceptă brățara ei cu un zâmbet strâmb, o arunc pe a mea, mă ridic de pe buștean și prind viteză spre pădure, fără să mă mai uit înapoi.

A naibii zi!

JAY

CAPITOLUL II

Oftând oarecum amuzat, arunc şi ultima brăţară primită peste celelalte. Am de gând să le arunc imediat ce am ocazia; dacă ştiam că asta o să se întâmple, săream peste ideea idioată a lui Austin. Şi totuşi, mă întreb cui i-a dăruit Anna brăţara pe care a făcut-o. Sunt destul de sigur că nu am primit niciuna de la ea.

— Domnule Davis! urlă de afară o voce ascuţită. Edward şi Nate se bat!

Ies din cort ameţit. Au trecut doar câteva ore de când suntem aici şi deja pot spune cu mâna pe inimă că urăsc campingul. Nici acum nu îmi dau seama de ce m-am luat după Morris. Probabil îmi era jenă să îl refuz. Am impresia că lui îi place campingul, altfel nu ştiu de ce a venit şi stă doar în cort. Vrea să se relaxeze.

Îi văd pe cei doi cocoşi împingându-se câţiva paşi mai încolo şi prind viteză spre ei. Sunt sigur că nu se bat, altfel nu s-ar hlizi niciunul dintre ei când celălalt cade la pământ după o îmbrâncitură sănătoasă.

— O să vă răniţi! exclam. Fix de nişte capete sparte nu am nevoie.

Mă interpun între ei şi se potolesc. Nate se ridică de pe jos şi îşi scutură stângaci pantalonii de pământ, purtând pe buze un zâmbet poznaş. Am vaga impresie că ăştia doi o să-mi facă mulţi nervi.

— Să trăiți, domnule viitor General! strigă la unison și salută militărește cu degetele la tâmplă.

Clipesc încet și enervat. Nu am dispoziția necesară să înghit poantele lor proaste. Mi-e suficient să știu că o să trebuiască să fiu cu ochii pe ei și în weekend, pe când voiam să fac o vizită acasă.

— Dacă nu vă potoliți, voi o să fiți responsabili cu adunarea conservelor goale de după cină, le-o trântesc. Am venit aici să învățați chestii utile, nu să ne jucăm ca niște copii de grădiniță.

— Am înțeles, domnule Davis, bombăne Edward mai serios. Doar ne jucam, să mai treacă din timp.

Mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap și mă răsucesc pe călcâie, când Jane apare brusc în fața mea.

— Domnule Davis, cortul meu și-a dat duhul.

Îmi indică cu degetul locul în care cortul ei zace pe pământ, în cea mai jalnică formă. E absurd. Chiar eu l-am verificat și era bine prins.

— Să se ocupe instructorul tău de asta.

— Păi Gloria e colega mea și dumneavoastră sunteți instructorul ei. Nu ar trebui să vă ocupați?

Flutură din gene de mai multe ori și fac instinctiv un pas înapoi. Nu-mi place deloc felul ei de abordare și nici insistența de care dă dovadă.

— E doar un cort, spun iritat. Nu e nevoie de o întreagă armată de instructori să-l ridice. Poți la fel de bine să îl ridici de una singură, ai două mâini perfect funcționale. Folosește-le.

Nu mai aștept replica ei și o ocolesc ca să ajung la Austin și Keira – care își pierd vremea pe un buștean de lângă cortul lor. Cel dintâi nu își poate lua ochii de pe burtica Keirei. Îi sclipesc ca unui lup când vede că băiatul său se dezvoltă. A fost cel mai fericit când a aflat că o să aibă un băiat, dar încă se contrazice cu logodnica lui pe nume. Vor să găsească unul care să i se potrivească, deși, după

părerea mea, numele nu contează atâta timp cât bebelușul e perfect sănătos.

Mă așez și eu pe bușteanul din fața lor și le zâmbesc în semn de salut. Oricum nu prea are rost să facem asta. Ne vedem zilnic. Nici dacă am vrea să ne evităm, nu am putea.

— Deja te-au obosit bobocii, nu-i așa? râde el.

Îmi arcuiesc o sprânceană și îl privesc cu o tentativă de zâmbet.

— Oh, crede-mă, niciun elev nu m-a obosit atât de tare cât m-a obosit soră-ta de când a apărut la Academie. Încă de când am văzut-o acolo, în fața autobuzului, și m-a lovit peste mâini, mi-am dat seama că a făcut o alegere proastă să vină aici. Nu poate ține pasul și e o încurcă-lume. Nu se știe dacă trece anul ăsta. Notele ei sunt josnice, știi asta prea bine.

Austin oftează apăsat, pe când Keira plescăie din buze.

— Ar trebui să o lăsați mai moale, bombăne ea supărată. Mie îmi place de ea. Are voință. A avut curajul să vă înfrunte pe amândoi și, să fiu sinceră, e o persoană puternică. A trecut prin multe la vârsta ei. Un alt copil ar fi ajuns un depravat, la colțul străzii, cu seringa în mână, continuă ea să bodogănească. S-a crescut singură, a făcut totul cum a știut mai bine, doar pentru că ați vrut voi să o învățați să se descurce singură. Ei bine, paisprezece ani nu e o vârstă adecvată să locuiască singură și să fie pe propriile picioare. Mi se furnică pielea numai când mă gândesc că a trebuit să înfrunte singurătatea, iar voi vă plângeți că nu știe să respecte niște reguli sau să se comporte. Mie mi se pare că s-a crescut bine. Nu e nici o drogată, nici o târfă. E la locul ei, e doar puțin zurlie, dar asta face parte din farmecul ei.

Monologul Keirei ne lasă pe amândoi cu gura larg deschisă și chiar are dreptate. Anna s-a descurcat și educat

de una singură. Austin doar o susținea financiar, iar eu mă interesam de ea cu ajutorul lui Vio.

Mă fâstâcesc în locul meu și îmi feresc privirea din ochii ei – care sclipesc a furie.

— Ai dreptate, dar...

— Niciun „dar", îl întrerupe pe Austin. Am avut mult timp la dipoziție să o cunosc și să vorbesc cu ea.

Mă trece un fior când își mută ochii din nou pe *mine*.

— Crezi că nu mi-a spus cum te-ai comportat cu ea de când a apărut în peisaj? întreabă retoric. Pedepse în plus, ai dat crezare unor vorbe scoase aiurea de niște *nehormonați* care nu știu ce să facă ca să atragă atenția și să pară băieți răi, o jigneai și o făceai să se simtă ca ultimul om.

Austin icnește și văd cum își strânge pumnii pe lângă corp.

— Așa ai făcut? Jayden, când ți-am spus să ai grijă de ea să nu sară calul, nu mă refeream la un astfel de tratament. Cu niciun elev de-al tău nu te-ai comportat așa. De ce ea?

Explicația e simplă.

— Pentru că tot continua să mă mintă, deși i-am dat sute de ocazii să îmi spună adevărul. Și-a falsificat actele, spun încet, a dat-o în bară din prima zi. Nu știu cum s-a așteptat ea să facă față antrenamentelor atâta timp cât are probleme cu un picior. Cât despre vorbe, eu nu aveam de unde să știu că Jeremy minte. Nu o cunoșteam îndeajuns cât să știu că ea nu ar face asta și, sincer să fiu, băieții roiau în jurul ei ca albinele la stup. Ea nu făcea nimic să îi îndepărteze, poate încerca să fie prietenoasă, dar mie asta mi-a dat de înțeles, mă apăr eu.

Încruntătura de pe chipul lui mă anunță că explicația mea nu l-a mișcat cu nimic, însă am spus adevărul.

— Și ai rănit-o atât de tare încât a fugit de două ori. Prima oară au luat-o Maddy cu Alex de la gară, unde stătea singură și în frig, și a doua oară a fugit, și ghici de ce? Tot din cauza ta, pentru că nu puteai să îți ții gura. De ce te-a

mâncat să pomenești de aventurile tale de față cu ea, când știai foarte clar că te iubește?

Oftez. Nici eu nu știu exact de ce am făcut asta. Eram supărat atât pe ea, cât și pe mine că nu reușisem să-i câștig încrederea din prima, așa că din prostie, i-am călcat-o în picioare și aproape o pierdusem de tot. Nu gândesc mereu cum trebuie când vine vorba de ea. Sunt impulsiv și pe cale să fac orice tâmpenie îmi trece prin cap; nu stau să gândesc de două ori, altfel nu ar mai fi fost atât de complicat. Am greșit când i-am ascuns atâtea lucruri, dar am făcut-o pentru binele ei.

— Acum ce? Aveți de gând să mă luați de urechi?

Mă încrunt la amândoi și pe buzele Keirei apare un zâmbet jucăuș.

— N-ar fi o idee așa de rea.

— Abține-ți pornirile criminale, iubito, bombăne Austin, luând-o de mână. Oricât de mult mi-ar plăcea să-l strâng puțin de gât, suntem în public.

Întorcându-și fața spre mine, îmi trage un zâmbet tipic de american pus pe șotii. Ca să vezi, Austin nu e departe de Anna, nu degeaba sunt frați.

— N-ar da bine ca doi instructori să se ia la harță de față cu copiii, adaugă el mai serios.

Oh, chiar n-ar da! Amândoi suntem ca urșii și am fi ca la circ, dacă ne-am lua, într-adevăr, la bătaie. Nu că ar fi totuși cazul, Austin mereu vorbește aiurea.

— Cred că ar fi bine să-ți stăpânești și tu pornirile criminale, îi dau peste nas cu un zâmbet ironic. Doamne, cât semeni cu soră-ta!

Cu un aer mândru, Austin își îndreaptă spatele și își aranjează gulerul cămășii.

— Mulțumesc.

— Nu era un compliment, râd eu. Amândoi sunteți niște dureri în fund.

Keira chicotește când logodnicul ei se bosumflă ca un copil. Oh, da, seamănă prea mult chiar.

— Oricât de plăcută ar fi conversația cu tine, Jay, trebuie să facem focul.

Austin sare în picioare ca o panteră și se scutură ca un câine ud. Privesc spre cer și văd că e pe cale să se însereze. Da, trebuie să facem focul. Mă ridic și eu și Austin îmi aruncă o ocheadă urâtă. Cumva, cei câțiva centimetri în plus la înălțime par să-l deranjeze. Îi trag un zâmbet de un mega watt.

— Știi, nu voiam să ți-o spun, dar chiar arăți ciudat pe lângă soră-mea, îmi mărturisește. E ca și cum tu ești tatăl, iar ea copilul tău.

Bufnește în râs când mă uit chiorâș la el. Nemernicul!

— Dar... știi? îl imit eu, vrând să-l enervez puțin. Oricât de mică ar fii soră-ta, are un fund de milioane.

Și îmi reușește. Parcă văd cum maxilarul lui se izbește de pământ. Acum cel care râde sunt eu. Știu că afirmația mea îi lasă un gust amar în gură; chiar urăște să spun astfel de lucruri despre Anna. Oricum, ce am spus e complet adevărat. Fundul ei îmi provoacă coșmaruri ... plăcute.

— O să mă prefac că nu te-am auzit și o să merg să aduc lemne pentru foc. Știi de ce, nu? Tare aș vrea să-ți trag un pumn în dinți acum.

Nici nu mă îndoiesc.

— Voi doi, mârâie Keira de pe buștean. Ia terminați cu înțepatul și puneți cotul la treabă, că mi-e frig. Șușotiți acolo ca două pițipoance.

Îmi dau ochii peste cap și, după o privire sfidătoare, eu și Austin apucăm pe căi diferite. În timp ce el se duce după lemne de foc, eu caut un loc bun ca să-l facem – nici prea departe, dar nici prea aproape de corturi.

Maddy apare de nicăieri în fața mea și mă privește temătoare, ca de fiecare dată când îi e teamă să nu-mi ies

din minți. Clipește rar și e puțin palidă, iar eu chiar nu am habar ce naiba a apucat-o.

— E totul în regulă?

— Păi... nu prea.

Se leagănă pe călcâie și se uită în jos cu ezitare. Ce dra...

— Unde-i Anna? întreb dintr-odată, revenind brusc cu picioarele pe pământ.

O caut cu privirea prin împrejurimi, dar nici urmă de țeasta ei blondă. Simt cum încep să mă înfurii.

— Maddy, vorbește!

Arunc la picioarele ei vreascurile pe care le-am adunat ca să aprindem focul, și îmi pocnesc degetele de la o mână. Încep să văd negru în fața ochilor și ea tocmai acum s-a găsit să amuțească.

— Vorbești sau îți smulg cuvintele cu cleștele? mârâi, aplecându-mă în față.

— Păi... când am împletit brățările, Gloria s-a enervat că tot primeai de la fete și a cam... plecat.

— A cam... plecat? Unde a cam plecat, Maddy? Vorbește naibii odată!

Incredibil! Am știut de la bun început că brățările alea sunt blestemate, însă nu mă gândeam ca Anna să dispară pe nepusă masă, ci mai degrabă să stârnească o ceartă.

— Nu știu, expiră ea zgomotos, ridicând din umeri. S-a dus într-acolo și nu am mai văzut-o.

Îmi indică cu degetul pădurea, însă nu mă ajută deloc.

— Când a plecat?

— Acum o jumătate de oră, răspunde prompt și deja văd stele. Era chiar furioasă.

Doamne, dă-mi răbdare, că o strâng de gât!

— Și de ce dracu' îmi spui acum?! zbier cât de tare pot, făcând-o să tresară, dar și să atrag toată atenția asupra noastră.

— Păi, credeam că o să se întoarcă. Adică, știu că e

nebună, dar îi trece repede. Mint, nu îi trece, dar i-am dat șansa să se întoarcă de bunăvoie și nesilită de nimeni.

Incredibil! Eu îmi ies din minți aici și ea turuie ca o moară stricată, bombănind aiurea. Fac un pas spre ea, dorindu-mi să o pedepsesc, dar mă abțin. Nu e indicat să-i smulg tot părul din cap.

— La naiba, Maddy! Dispari!

O rupe la fugă cu coada între picioare, fără să se uite înapoi. Sunt atât de nervos că îmi vine să mă duc după ea și să o pun să stea cu mâinile ridicate toată seara. Așa, ca nici vampa asta și nici cealaltă să nu mă mai sfideze.

Mă învârtesc pe călcâie, neștiind ce să fac. Îl văd pe Austin apropiindu-se de locul în care stau, ducând în brațe mai multe lemne. Dacă mă iau după expresia lui, nu s-a întâlnit cu vreo Anna nebună prin pădure. Îmi frec fața cu palmele, nervos din cale afară, apoi pornesc spre el.

— Unde te duci? mă întreabă voios.

— Fă focul. Mă întorc repede.

Sper. Am de gând să o spânzur pe Anna de picioare, legată fedeleș de un copac, imediat ce pun mâna pe ea și o zdruncin până îi ies prostiile din cap. Pentru niște brățări? Oare poate să fie gelozia ei mai mare decât atât?

Ei bine, adevărul e că nici mie nu mi-ar fi căzut bine ca unul dintre băieți să facă o brățară pentru ea. Ce tot vorbesc? O să-i rup fundul ăla! Nu o să mai stea pe el o săptămână întreagă.

Merg cu pași grăbiți spre locul pe care l-a indicat Maddy, sperând că voi da nas în nas cu ea.

Nu-mi vine să cred că trec prin asta iar! Sunt mai mult decât furios pe ea; sunt de-a dreptul turbat. Și din cauza ei, și din cauza nepoatei mele a cărui cap nu funcționează niciodată cum trebuie. Nu degeaba sunt prietene atât de bune; parcă sunt făcute din același aluat.

Lăsând la o parte faptul că sunt nervos peste măsură, tot

ce sper e să o găsesc repede. A început să bată un vânt mai răcoros și să se însereze, iar ultimul lucru pe care vreau să-l fac în seara asta este să o caut de nebun prin toată pădurea și să stârnesc panică în rândul echipajului de salvare al Academiei. Nici nu-mi trece prin cap să nu apelez la ei în caz că nu o găsesc în primele zece minute.

Și mă enervez și mai tare. De ce naiba continuă să fugă, în loc să stea de vorbă cu mine? Credeam că am trecut peste etapa asta în care ne era greu să comunicăm unul cu altul. Suntem împreună de suficient timp încât să putem discuta despre orice, chiar și despre gelozia ei nefondată din cauza unor brățări nenorocite. Știam eu că trebuia să le refuz cât de politicos puteam, ca să evit astfel de scene absurde. Anna se comportă ca un copil răsfățat. Ei bine, eu am făcut-o să se comporte așa pentru că i-am suflat în ciorbă mai mult decât era nevoie. Și eu, și Austin, și Morris. Trei persoane care nu au minte în cap deloc.

Îmi scutur capul cu un mârâit venit din adâncul gâtului. Privesc împrejurimile, deși nu m-am îndepărtat mult de tabără. Încă sper că și-a venit în fire și e pe drumul de întoarcere, dar nu văd niciun cap blond și rotund printre copaci. E clar! O s-o bat de o să mă vadă dublu, poate doar așa o aduc cu picioarele pe pământ.

Respirând furtunos, continui să mă îndepărtez și să-mi întorc privirea în toate direcțiile. Nu durează mult până pun ochii pe ea și, totuși, parcă a fost prea ușor. O găsesc la rădăcina unui copac, trântită în fund și cu spatele sprijinit de trunchi. Pentru o clipă am impresia că a adormit, apoi îmi dau seama că își frământă nervoasă mâinile. Asta nu e bine. Presimt ce ceartă o să pușcăm.

Mă apropii încet. Mă observă înainte să apuc să ajung în dreptul ei și se ridică rapid în picioare. O s-o ia la fugă, sunt sigur. Ceea ce și face. Îmi dau ochii peste cap și pornesc după ea. Chiar a uitat că are picioare scurte? Austin are

dreptate, arăt caraghios pe lângă Anna, ținând cont că diferența de înălțime dintre noi nu poate trece neobservată nici măcar de un orb. E ridicol și mă simt stânjenit când stă în fața mea, cu toate că mă și amuză. E caraghioasă cum își lasă capul pe spate de fiecare dată când trebuie să mă privească în ochi sau când se chinuiește în zadar să se agațe de gâtul meu și să mă sărute, ridicându-se pe vârfuri. E atât de... scundă.

Și totuși, uite-o cum fuge ca un șoricel mic și speriat de bombe. Îmi vine să râd. Părul îi flutură pe spate, fascinant de blond, și își mișcă brațele pe lângă ea mai mult decât e cazul. E cert, habar nu are să alerge, darămite să mai și scape de mine.

Nici nu mă străduiesc prea mult să o prind. Aproape că îmi lipsește distracția în toată această alergătură de copii mici. Din două mișcări îmi potrivesc pasul cu ca și o înhaț înainte să schimbe direcția. Țipătul pe care-l scoate mă surzește pentru o secundă, dar nu mă impresionează deloc. O opresc pe loc.

Cu mâinile mici și caraghioase încearcă să mă împingă de lângă ea. Izbucnesc în râs. Nu o să mă clintească dacă o să continue să lupte cu forța unei găini obosite. E hilar și s-a mai și înroșit în obraji de furie. E superbă.

— Ce râzi ca idiotul? bolboroseşte. Nu ți-e rușine?

Mă împinge iar și, în continuare amuzat, o înșfac de ambele mâini și i le prind la spate, înainte să-mi scoată ochii cu ele. La naiba, ce sălbatică e! Și dacă mai continuă să se frece de mine, o să avem mari necazuri. Nu e cazul să-mi dea peste cap și ultima fărâmă de control pe care o mai am.

— Anna, te sfătuiesc să nu te mai zbați ca peștele pe uscat. Sunt bărbat și te zbengui pe unde nu trebuie.

Se oprește brusc și își ridică ochii asupra mea, privindu-mă cu gura căscată. De parcă nu știe despre ce vorbesc! Ba știe exact despre ce vorbesc și ce efecte are asupra mea,

altfel nu ar mai rânji acum ca o pisică după ce a mâncat canarul.

Oh, Anna, ce naiba mă fac cu tine?

— Dă-mi drumul şi nu mă mai zbengui, vine ca cu propunerea.

Da, sigur, dacă pe fruntea mea ar scrie „fraier".

— Bună încercare, mini-Barbie, dar nu-ţi merge. De ce ai fugit?

Amuzamentul îi dispare brusc de pe faţă şi scrâşneşte din dinţi.

— Mai întrebi? Te credeam mai deştept decât atât, domnule Davis.

Se zbate iar, însă îi ţin strâns încheieturile mâinilor la spate. Nici dacă şi-ar folosi toată forţa să scape, nu poate.

— Şi eu la fel, i-o trântesc, înclinând capul. Te superi ca un copil de grădiniţă.

— Zău? Mă întreb cum ai fi reacţionat tu dacă primeam de la băieţi brăţări.

Oh, ştiu exact cum aş fi reacţionat. Mi-aş fi icşit din minţi de-a dreptul. Nu am crezut niciodată că pot să fiu atât de gelos. Probabil aş fi mai relaxat dacă nu ar roii băieţii în jurul ei ca furnicile la dulce. Sunt pe deplin conştient de atracţia lor pentru ea, pentru că sufăr de aceeaşi boală. Mi-e imposibil să nu mi-o imaginez fără bluza aceea cu glugă.

Iar mi-o ia mintea razna.

— Am înţeles, te-a deranjat, spun pe un ton calm. Sunt nişte brăţări, Anna. Nu înseamnă nimic pentru mine.

— Atunci de ce le-ai primit?

— Şi ce voiai să fac? mârâi. Să le-o arunc în faţă? S-ar fi simţit prost dacă le refuzam. Până la urmă, nu-i aşa mare lucru.

Sau e? Pe naiba, sunt nişte porcării şi nu-mi vine să cred că ne certăm din cauza lor.

— O să le arunc oricum, adaug.

Cu o mână îi susțin brațele la spate, și cu cealaltă îi feresc șuvița rebelă și blondă care i-a căzut în ochi în timpul zbaterii ei puerile. O dau blând după ureche, apoi o prind ușor de lobul urechii și trag în joacă, aducându-i pe buze un zâmbet timid.

Îmi aduc brusc aminte că ne poate vedea cineva. Ezitant cercetez zona cu privirea, dar nu văd pe nimeni în preajmă la o distanță atât de mare de tabără. Totuși, e destul de riscant și, sincer să fiu, nici poziția în care suntem nu e prea discretă. Corpul ei micuț și voluptos se lipește de mine și mă împunge cu sânii. E complet ridicol. Nici până la umeri nu-mi ajunge.

— M-a deranjat, îmi zice încruntată, cu o voce dojenitoare.

— Știu. Îmi pare rău. Și aș fi preferat să vii și să vorbești cu mine, în loc să fugi. Alergarea nu face parte din rezolvarea problemelor, Anna. Trebuie să înveți să comunici cu mine.

— Preferai să vin la tine și să-ți fac o criză de gelozie în fața tuturor? mă atacă ea, ridicând furioasă din sprâncene. Pentru că în momentul ăla îmi venea să le iau de păr pe toate cele care ți-au dat brățară și să mătur cu ele pe jos, ca să le învăț să stea departe de bărbatul meu!

Oricât de serioasă ar fi treaba cu temperamentul ei, izbucnesc în râs din nou. Gelozia ei e unul dintre modurile prin care îmi arată că mă iubește, deși trebuie să recunosc că stă prost rău de tot la capitolul *recunoaștere*. În cazul Annei, vorbele nu au aceeași însemnătate ca faptele și, chiar dacă nu-mi spune des că mă iubește, are grijă să-mi arate asta.

Până și izbucnirile ei nervoase sunt pline de pasiune.

— De ce ești idioată? o întreb amuzat, iar ea se uită chiorâș la mine. Crezi că mă interesează vreuna dintre ele? adaug și arăt cu mâna spre direcția taberei. Pe lângă

faptul că sunt minore, hormonii lor nu se pot manifesta mai evident decât o fac deja.

Ha! M-am găsit cu să vorbesc despre hormoni, când abia mă abţin să nu o strivesc de un trunchi şi să o fac a mea. Au fost câteva date în care, pur şi simplu, m-a luat valul prea tare şi am fost la un pas să o facem, dar mereu am fost salvaţi de întreruperea vreunui membru de-al familiei noastre sau de revenirea mea bruscă. Nu. De data asta nu vreau să grăbesc lucrurile, indiferent cât de mult o doresc. Vreau să o fac ca la carte, să o fac să se simtă iubită înainte să mi se dăruiască.

Şi încă nu-mi pot reveni complet după ce mi-a confirmat că nu a mai făcut-o niciodată. Mi-e aproape imposibil să cred că a stat atâta timp singură şi nu a călcat strâmb. Sunt mai mult decât mândru de ea.

— Pentru ele sunt o partidă bună şi nu am de gând să las pe cineva să mă trateze ca pe un obiect sexual. Bineînţeles, dacă tu vrei vreodată să mă tratezi aşa, ei bine...

Îmi las capul pe spate, strângându-mi buzele ca să nu râd iar. În schimb, ea chicoteşte fără reţinere.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, spune. S-ar putea să te hărţuiesc într-o zi.

— Nu cred că o să mă supăr.

— Hm.

Părând a naibii de gânditoare, îşi freacă bărbia ca şi cum pune ceva la cale. Şi când Anna pune ceva la cale, sigur e o prostie mai mare decât ea. Gândul ăsta mă face să râd. Nu că ar fi prea mare.

— De ce zâmbeşti? mă întreabă curioasă.

— Nimic important. Tot ce trebuie reţinut e că, indiferent ce problemă ai, ar trebui să discuţi cu mine înainte să o rupi la fugă. Doar ştii că sunt deschis la orice.

Oftează adânc şi îmi dau seama că s-a calmat. Aleluia! Îi eliberez, în sfârşit, mâinile şi, după ce îşi masează uşor

încheieturile, își înfășoară brațele în jurul meu. Mă uit din nou prin jur, dar suntem la fel de singuri. Ea nu pare deloc interesată de faptul că ne poate vedea oricine și putem stârni un scandal monstru. Se zgâiește la mine cu ochii mari și strălucitori, cerându-mi numai din priviri să o sărut. Amuzat, mă aplec doar puțin, dar nu e suficient să ajungă la buzele mele. Se ridică pe vârfuri și se prinde de umerii mei, neputincioasă. Sunt la un pas să râd iar. Îmi dau seama cât de hilar arătăm în momentul ăsta și nu mă pot abține, deși pare să se enerveze. E mult prea drăguță când încearcă din răsputeri, ca să cedez atât de repede.

— Jay!

— Da, da.

Dându-mi ochii peste cap, îmi înfășor brațele în jurul ei și o ridic cât să-mi cuprindă brâul cu picioarele. Asta cred că e singura soluție. Își înfige rapid dinții în buza mea de jos și mușcă cu ardoare drept răzbunare. Îmi trece prin cap ideea fugitivă de a o pedepsi la fel, însă nu-mi dă timp. Limba ei îndrăzneață și ascuțită plonjează în gura mea în timp ce, cu degetele, mă trage de păr. Aproape că o scap din brațe, deși e imposibil. Stă atârnată de mine ca o maimuțică în copac.

Și uite așa mă aprind ca fitilul unei bombe numai când îi simt limba împleticită cu a mea. Nici nu cred că mai am nevoie de un preludiu, căci corpul meu reacționează de capul lui. Mă învârtesc cu ea în brațe și o lipesc ușor de trunchiul unui copac. Avem poziția perfectă și, din instinct, îmi frec șoldurile de ale ei, smulgându-i un geamăt înfundat – pe care îl înghit imediat. Mai că îmi tremură genunchii. O vreau atât de tare, încât dorința asta a mea a ajuns să fie dureroasă. Împingându-se cu umerii în copac și îndoindu-se de la mijloc, Anna îmi răspunde gestului prin același mod. Mâna mi se mută din părul ei, pe fund. Gem și eu. La naiba, dacă mai face asta o dată, o

să-mi pierd capul.

— Potolește-te, iubito, mârâi peste buzele ei. Te iubesc, dar dacă mai faci asta, te pun jos și construiesc un zid între noi. Unul adevărat, din cărămidă. Doar așa te menţin virgină până la căsătorie.

— Îh?

Ochii ei se deschid brusc și se uită la mine cruciș, de parcă am spus vreo teorie încurcată de matematică. Expresia ei complet șocată mă face să râd. E a doua oară când pomenesc de așa ceva și fața ei e bună de fotografiat.

— Înainte să faci un infarct, am spus asta ca fapt divers. Nu cred că rezist până atunci și, sincer, nu mai am unghii de ros.

O lovesc ușor cu nasul peste nasul ei și zâmbesc, ca să se calmeze. Chicotește și mă lovește înapoi cu același aer jucăuș, apoi mă întreabă serioasă:

— Jay, mă iubești?

— Mai mult decât ai crede vreodată, îi răspund la fel de serios. Și nici n-ai idee cât de mândru sunt de tine, Anna, că ai rămas cu capul pe umeri tot timpul în care ai stat singură. Îmi pare rău că te-am chinuit așa, dar nu-mi pare rău că ești cine ești acum.

— Păi, dacă asta te face atât de mândru de mine, atunci nu mai sunt supărată pe tine din cauza asta.

Asta e, într-adevăr, o ușurare pentru mine. Mă simt de parcă mi s-a ridicat ceva de pe suflet, un fel de piatră care îl făcea să pară mult mai greu. Nu am putut uita nici măcar o clipă reacția ei când a aflat despre asta. Durerea întipărită pe chipul ei mic mi-a bântuit visele.

O sărut din nou, apăsat și tandru în același timp, gustând pentru a suta oară din aroma ei. Nasul meu e înfundat cu parfumul ei de lămâie; veșnicul ei parfum pe care aș putea să-l recunosc de la o poștă. Miroase a lămâie, a șampon de mentă și a femeie. Ok, prea mult spus femeie. Ghemul

mic și blond din brațele mele – care toarce ca o pisică când o sărut – numai a femeie nu seamănă. Excluzând faptul că e dezvoltată – poate prea dezvoltată pentru vârsta ei și pentru liniștea mea – mă duce cu gândul la un copil. Asta e oarecum iritant și mă face să mă simt într-un anumit fel.

Îmi pierd gândurile când, obraznică de fel, își înfige unghiile ale naibii de lungi în ceafa mea, trăgându-mă într-un sărut adânc. Îmi tremură genunchii, reacție a corpului meu când gura ei păcătoasă mă devorează în halul ăsta. Nu pot să-i rezist.

— Stați pe loc! Tăiați!

Tresar puternic și fac un pas în spate, scăpând-o pe Anna din brațe. Norocul ei că se echilibrează rapid, susținându-se de gâtul meu, și ajunge pe pământ în siguranță. Mă întorc spre Austin furios. Imbecilul! Și eu sunt un imbecil și mai mare! Cum pot să fiu atât de iresponsabil? Dacă el ne-a găsit, putea să o facă oricine și să ne surprindă în cel mai... vulnerabil moment. Adică în momentul în care eu o sărutam pe Anna de parcă e elixirul tinereții. Nu mă pot abține și îl lovesc cu pumnul în braț pe ticălos, că m-a speriat atât de tare, deși ar trebui să fiu recunoscător că e el, și nu altcineva.

Doamne, Jay, unde dracu' ți-e capul?

— Foarte discret din partea voastră, să vă vârâți limba în gură aici, în văzul lumii, ne atacă el și o ațintește pe Anna cu o privire feroce.

I-aș mai trage un pumn acum, că se uită așa la ea de parcă a făcut ceva rău. Nu e ca și cum ne-a prins în adevăratul fapt – cu toate că, la cum decurgeau lucrurile, nu mai aveam mult până acolo.

— De ce naiba nu ai călărit-o chiar aici? se răsteşte nervos la mine, aruncându-și brațele în aer.

Gata. Îmi strâng degetele în pumn și îl lovesc. Din nou. Doar că de data asta îi trag una direct în piept.

— Sari calul deja, îl avertizez în timp ce el se freacă cu

palma în locul lovit. Ai grijă cum vorbești. Anna nu e o târfă de călărit, dobitocule.

Îmi dau ochii peste cap când îi văd expresia tâmpă de pe față și mă uit la Anna – care încă stă lipită de trunchi și e roșie în obraji. Nu-mi dau seama dacă s-a rușinat sau e roșie de la modul în care ne-am sărutat cu un minut în urmă, dar e cert că e îmbujorată grozav și arată frumos. Și... iar trebuie să mă confrunt cu problema pe care o am mereu când eu și Anna ne lăsăm purtați de val. La naiba cu hormonii mei cu tot!

— Dacă ați terminat cu mozolitul în public, poate mergem și noi să mâncăm ceva, bombăne Austin și pornește înaintea noastră.

Mă mai uit o clipă la Anna și îi fac semn să pornească și ea în urma fratelui său. Făcându-mi jucăuș cu ochiul, o rupe la fugă înaintea noastră cu tot cu picioarele ei scurte. Îmi vine să râd din nou.

*

Liniștit de faptul că am găsit-o pe Anna fără să fac mare tam-tam, mă concentrez asupra cinei de care s-a ocupat Keira. Din pricina ghearei care pot să jur că îmi strânge stomacul, privirea îmi pleacă de una singură în aceeași direcție de mai multe ori. Anna stă lângă Maddy, pe buștеanul de pe partea cealaltă de foc, dar nu asta mă îngrijorează și îmi taie toată pofta de mâncare. Pe partea cealaltă a ei, un băiat din grupa lui Lockwood încearcă să o vrăjească, atingând-o delicat și discret pe braț sau pe spate. E cert. Nu suport să o văd atinsă de un băiat. Asta îmi distruge absolut tot cheful de tabără și de toate porcăriile astea.

Îmi las farfuria jos, trântind-o iritat la picioare, apoi îmi frec fața cu palmele. Austin îmi dă un ghiont cu cotul și mă uit urât la el, la fel cum se uită și el la mine. Probabil și-a dat seama care e necazul meu, căci imediat își aruncă ochii asupra Annei și se încruntă. Mie unul aproape că îmi vine să fac scandal. La naiba, de unde vine toată furia asta?

Calmează-te, Jay, înainte să faci vreo scenă.

Mă uit din nou la Anna și o surprind întorcându-mi privirea. Nu mă pot abține și scrâșnesc din dinți, săgetând-o. Spre fericirea mea, pricepe aluzia pe care încerc să i-o transmit și ia distanță, lipindu-se de corpul lui Maddy. Răsuflu puțin mai ușurat, cu toate că tipul nu se lasă. Deși nu o mai atinge, continuă să se bage ca musca în lapte.

SĂ-L IA DRACU'!

Mai că scot fum pe urechi din cauza lui și a rânjetului cu care încearcă să-mi agațe iubita și, dacă n-aș fi legat de mâini în toate sensurile – mai puțin practic –, i-aș trage câteva șuturi în fund.

— Potolește-te, mă apostrofează Austin în șoaptă. Nu mai face aburi ca un tren și controlează-te. Nu a sărutat-o sau ceva.

Keira aproape că se înecă cu mâncarea și îmi întorc capul fulgerător. Sunt pe cale să fac un infarct adevărat. Îmi și imaginez cum îi rup brațul ticălosului – brațul cu care o înșfacă de gât și o trage la el. Nu. Așa ceva nu se întâmplă. Mi-e imposibil să cred. Mai că sar în picioare să pornesc spre ei, dar Austin mă readuce cu picioarele pe pământ.

Îl omor.

O omor.

Îi omor pe amândoi.

Totuși, Anna pare să încerce să scape de el. Mă uit panicat la Maddy și mă înțelege și aceasta prin telepatie. Cu un

gest direct, îi smulge brațul de pe Anna și îl îmbrâncește de parcă ar da o muscă la o parte. În momentul ăsta îmi vine să o pup! Mă mai relaxez puțin, apoi de tot când deșteapta mea nepoată îl expediază definitiv. Răsuflu ușurat și o văd pe Anna făcând același lucru. La naiba, a fost cât pe ce să-mi ies din pepeni.

— Sincer să fiu, mi-e frică rău de reacțiile tale, bombăne Austin lângă mine, mestecând minuțios din cina lui. Dacă doar la atât te-ai încordat ca un arc și ai început să fumegi, nu vreau să-mi închipui care a fost reacția ta când au pornit zvonurile acelea despre ea și băiatul ăla, Jeremy.

Oh, nici nu vreau să-mi amintesc! În afara faptului că îmi venea să-i leg pe amândoi și să-i bat de să le sune apa în cap? Am făcut ca toți dracii! Și pe atunci nu aveam sentimente atât de puternice pentru ea, dar am fost la un pas să-i linșez. Pe lângă că eram îngrozitor de dezamăgit de Anna, pe el nu-l puteam suporta deloc.

Nu că acum l-aș suporta în vreun fel.

— Poate dă naiba vreodată să nu mai poți să te controlezi în preajma ei și să o lovești, adaugă el cu un aer înspăimântat. Ești conștient că o să-ți găsești sfârșitul în mâinile mele, nu?

Îmi întorc capul cu încetinitorul spre Austin și mă zgâiesc lung la el. A spus ce am auzit eu sau urechile îmi joacă feste?

— Crezi că mi-aș pierde atât de tare cumpătul încât să o lovesc? îl întreb printre dinți, iritat de neîncrederea lui. Așa mă știi tu?

Ok, mi l-am pierdut o dată și am lovit-o fără intenție. În momentul acela nu realizam că e ea, ci gândul meu era doar la cum să-i pocesc mutra lui Alex.

— Uite, Jay, e cert că ești foarte gelos și nu suporți prezența masculină de niciun fel prin preajma ei, și nu spun că ai lovi-o intenționat, doar că...

— Niciodată nu mi-aș pierde atât de tare controlul

asupra mea încât să o lovesc, indiferent ce mi-ar face, îl întrerup arțăgos. Nu fi cretin!

Austin ridică mâna în semn de predare și scutură din cap în genul „spuneam și eu, nu te enerva". Apoi mă uit la Keira – care își îndeasă cât mai multă mâncare în gură, ca să nu râdă. Arată drăguț cu farfuria de plastic în mână și cu burtică. Pentru o clipă scurtă, mi-o imaginez pe Anna cu burtică și un zâmbet tâmp mi se întinde pe față.

— Ce te hlizești? mă atacă Austin încruntat. Ce ți-a trecut prin capul ăla?

— Oh, crede-mă, nu vrei să știi.

Cât de discret pot, îmi arunc privirea la Anna și o găsesc distrată, discutând aprinsă cu Maddy. Cele două par să se înțeleagă perfect și amintirea în care i-am interzis Annei să se mai apropie de Maddy, îmi vine în minte și îmi lasă un gust amar în gură. Sincer să fiu, nu știu cu ce parte a corpului gândeam în momentul acela, dar e cert că nu mai vreau să o văd pe Anna în depresie niciodată. Mă cutremur când îmi aduc aminte cât de mută și lipsită de viață a fost în perioada aceea. Doar din vina mea. Poate și de asta mă topesc atât de tare când îi văd zâmbetul și gropițele adorabile din obraji.

Oare pot să fiu mai îndrăgostit de ea decât sunt deja?

Mă simt oarecum ridicol să-mi pun întrebarea asta, ținând cont că am mai avut relații în trecut. Relații de lungă durată, dar nu la fel de... intense. Nici Dalia – cu care am avut cinci ani împreună – nu a reușit să mă miște atât de mult.

Sau poate că...

Nu, nu cred. Refuz să cred că doar am încercat să-mi înec dorul de Anna prin relația cu Dalia. Mai exact, refuz

să cred că am făcut asta pentru că sunt prost şi nu mi-am dat seama că nu-mi puteam înneca dorul în niciun fel. Într-adevăr, anul pe care l-am petrecut în spital, alături de ea, a fost cât se poate de morbid, ţinând cont că era nemişcată şi adâncită în somnul ei şi că mă împărţeam între ea şi Dalia – fiind primul an de relaţie cu cea din urmă. Nici nu aş putea număra certurile pe care le-am îndurat din cauza faptului că am preferat să rămân în Florida, decât să fiu alături de iubita mea de la acel moment. Nu că mi-ar părea rău. Nu regret nici măcar o secundă blestemată petrecută lângă patul acela de spital.

Şi poate că ăsta e un motiv destul de bun ca sentimentele mele să fie incredibil de puternice. Anul petrecut alături de ea m-a făcut să mă ataşez, să prind un drag nebun. Era doar un copil, dar un copil frumos.

Revenind cu mintea la locul ei, observ că majoritatea au terminat de mâncat şi fiecare se împrăştie la corturile lor. Catadicsesc să mă ridic şi eu şi să-mi întind oasele. Cu toate că n-am făcut prea mare lucru astăzi, mă simt absurd de obosit. Anna şi Maddy au dispărut şi ele în timp ce umblam aiurea prin memorii.

— Distractivă zi, ce să zic, spune Austin ridicându-se şi el. Poate mâine facem şi noi ceva palpitant. Sunt destul de sigur că le vor plăcea copiilor nişte jocuri, ceva.

Jocuri? Exact asta îmi mai lipsea, să stau şi să mă joc.

— Câţi ani ai? Cinci? îl ironizez. Imediat eşti tată şi ţie îţi arde să te joci.

Kiera chicoteşte de undeva din spate, apoi se interpune între noi, aşezându-şi palma pe umărul logodnicului.

— Indiferent cât de mare îl vezi, în sinea lui e încă un copilaş. Jayden, ar trebui să ai răbdare cu el. N-a trecut încă de etapa cu maşinuţele.

Austin îi aruncă o privire urâtă, iar eu râd.

— Ciudat. Dat fiind faptul că eşti însărcinată în aproape cinci luni, ar fi trebuit să termine liceul până acum.

Mă feresc la timp, înainte să mă lovească cu pumnul. Cumva – nu știu cum – eu și Austin ne-am împrietenit mai mult. Probabil a fost de vină complotul pe care l-am pus la cale ca să o îmblânzim pe Anna. Se zice des că problemele pot apropia doi oameni.

De îndată ce Austin și Keira se retrag spre cortul lor, mă îndrept și eu spre al meu. E plasat strategic în mijlocul celor din grupa mea, în caz că băieții vor sări calul și va trebui să-i urechez puțin. Nu că aș fi făcut-o până acum. Nu-mi stă în fire. Pedepsele mele sunt mult mai... masculine.

Ochii mei se fac cât două cepe când trag fermoarul de la cort și am parte de o surpriză de proporții. Anna stă în poziție turcească pe sacul meu de dormit și mă așteaptă cuminte, cu mâinile în poală și un zâmbet timid. Instinctiv, arunc o privire peste umăr să văd dacă m-a observat cineva, însă puținele persoane care au mai rămas afară sunt prea departe. Intru rapid în cort și trag fermoarul, încercând să-mi controlez mișcările și să par calm.

La naiba, îmi tremură degetele! Ultima oară când am rămas singur cu Anna într-o încăpere, am luat-o razna. Amândoi. Inspir adânc și mă întorc cu fața la ea, stând aplecat de spate ca să încap. Indiferent cât de încăpător e cortul meu, nu pot spune același lucru despre înălțimea lui.

— Bună, șoptesc eu, încă prudent.

— Bună, îmi răspunde la fel.

Anna mă privește într-un mod dubios, iar eu înghit în sec.

Calmează-te, Jay! Nu e prima femeie care te privește de parcă vrea să te mănânce.

Inspir adânc. Să mă ia dracu'! Ce naiba am? Mă comport de parcă e prima oară când discut cu o femeie. Cu mai mult curaj mă apropii de ea și mă așez pe marginea sacului de dormit, ferindu-i o șuviță rebelă după ureche. Ochii ei strălucesc, luminați ușor de lampa cu gaz aflată chiar lângă noi. În lumina asta difuză e atât de frumoasă, încât

scrâşnesc din dinţi. Nu sunt deloc romantic în clipa asta.

— Ce cauţi aici? o întreb calm. S-a dat stingerea, trebuia să fii în cortul tău.

Nu că m-ar deranja că e aici, doar că trupul meu iar începe să nu mai coopereze cu creierul.

— Dacă te deranjează, plec, îmi zice încet şi cu o undă de dezamăgire în glas.

Glumeşte?

— Nu mă deranjează, Anna.

Îmi strâng puţin degetele, înainte să le îndrept spre faţa ei. O ating uşor pe obrazul fin, acolo unde îi apare o gropiţă dulce pe care îmi vine să i-o sărut. Ochii albaştri încep să-i lucească şi mai tare şi îmi înghit un geamăt când mă uit la cum e îmbrăcată. Nu-mi închipui cum a avut timp să se schimbe de haine şi să se strecoare în cortul meu, dar nu mă plâng deloc. Poartă un hanorac uşor descheiat, sub care se întrezăreşte o bustieră prea scurtă pentru liniştea mea. În partea de jos poartă o pereche de pantaloni strâmţi, dar lejeri. Seamănă cu nişte colanţi.

Revin cu ochii pe chipul ei când îşi apasă obrazul în palma mea, apoi îmi alunecă pe buze. Trece cu limba peste ele şi următorul meu geamăt iese printre dinţi înainte să apuc să-l opresc.

Şi simt cum răbdarea mea ajunge la limite. Cu o nerăbdare absurdă, mă întind şi îmi adâncesc limba în gura ei, înghiţindu-i în acelaşi timp scâncetul de surprindere. Nu reuşeşte să se echilibreze la timp, aşa că se întinde pe spate pe sacul de dormit, trăgându-mă după ea. Nu întrerupem deloc sărutul, dar noua poziţie îmi permite să o sărut şi mai adânc. Genunchii i se îndepărtează, primindu-mă între ei fără pic de reţinere. E cert că amândoi am turbat după momentul ăsta şi sunt pe deplin conştient că nu mai are cine să ne întrerupă. Nici nu vreau. Faptul că pare pregătită de pasul ăsta mă face să iau hotărârea să-l

duc până la capăt.

Întins peste ea, îmi sprijin greutatea în coatele pe care le pun de-o parte şi de alta a capului ei, evitând să-i prind părul parfumat sub ele. Nu mai sunt în stare să judec deloc. Ştiind-o sub mine, caldă, primitoare şi nerăbdătoare, acţiunile mele devin mai îndrăzneţe. O mai sărut o clipă, apoi mă ridic şi prind cu hotărâre de marginile hanoracului, împingându-l pe umeri. Mă ajută să i-l scot de pe braţe şi, imediat ce reuşim, îl arunc în spatele meu. Pe buze îi joacă un zâmbet jucăuş, care mă face să chicotesc. Anna mea e la fel ca de obicei, pusă pe şotii.

Mă întorc la buze şi le depun o sărutare castă, înainte să fiu distras de altceva. Cu mâna îi feresc părul pe spate, dezgolindu-i gâtul. O simt tremurând uşor când i-l sărut fără grabă, deşi simt că explodez în orice clipă. Îmi folosesc şi limba şi simt că s-a parfumat de curând, căci are un gust uşor amar. Surprinzător, nu mă deranjează, ci din contră. Îi aplic un sărut franţuzesc de toată frumuseţea. Anna icneşte iar, apoi chicoteşte.

— Te amuz? o întreb cu buzele lipite de pielea ei, dar cu un zâmbet discret.

— Mă zgârii cu barba.

Hm. Înainte să-mi continui atacul, situaţia se răstoarnă aşa cum o fac şi eu. Cu o mişcare bine calculată, Anna mă răstoarnă de pe picioarele ei şi de pe sacul de dormit, apoi mă încalecă. Îmi măresc ochii, surprins. Mă apucă hotărâtă de mâini şi mă ridică în capul oaselor. Prinde calmă – poate prea calmă pentru cineva care urmează să facă sex pentru prima oară – de femoarul hanoracului meu şi îl desface grăbită, mi-l scoate şi îl aruncă peste al ei. Respiraţia mi se întretaie. Buzele ei mă găsesc din nou, în timp ce îşi trece palmele mici peste braţele mele dezgolite de tricoul cu mânecă scurtă. O prind de şolduri când se freacă uşor de mine.

Nu, așa nu merge.

O răstorn la loc, ajungând deasupra. Îi încalec un picior și mă ridic în genunchi, apucând de marginea tricoului meu. Îl trag dintr-o mișcare fluidă peste cap, scăpând rapid de el. Oricum simt că aerul s-a încălzit cu cel puțin trei grade. Ochii ei alunecă neruşinați pe pieptul meu, făcându-mă să ridic jucăuș o sprânceană. S-a înroșit vizibil în obraji și pieptul generos se ridică și coboară tot mai alarmat. Se pare că nu doar eu nu am nevoie de preludiu; și ea pare la fel de pregătită.

Mă las pe brațe deasupra ei, înghițind în sec. Văzând-o sub mine agitată, mă tem pentru o clipă că am sărit calul și că am înțeles greșit mesajul, însă acordul ei vine când își recapătă brusc curajul și mă apucă strâns de spate, trăgându-mă spre ea. Ne sărutăm din nou; limbile noastre se împletesc cu experiența zecilor de săruturi pe care i le-am furat până acum. Aproape că tremur de nerăbdare.

Mă retrag. Din nou. De data asta încearcă să se ridice după mine, gâfâind, dar o îndemn să se întindă la loc, apăsând-o blând cu palma pe piept. Degetele mi se înfig de unele singure în betelia pantalonilor săi păcătoși, care ar trebui să fie arși. Anna cooperează și își ridică fundul de la pământ, ajutându-mă să-i dau mai ușor jos.

La naiba! Lenjeria ei intimă merge mână în mână cu bustiera neagră. Arată de parcă tocmai s-a întors de la sala de forță, căci abdomenul a început să-i transpire și pare cu adevărat sfâșiată. E o imagine la care nu mă pot uita mai mult de două secunde. Dacă aș continua să o privesc atât de fix, s-ar duce totul pe apa sâmbetei, căci nu aș mai avea răbdare să o iau ușor.

Următoarea ei întrebare mă blochează însă:

— Ai protecție?

Nici măcar un duș cu apă rece nu m-ar fi trezit atât de brusc. Rahat. Mă simt de parcă tocmai mi-a aterizat cerul

în cap.

— Vai!

Anna își saltă sprâncenele. Nu credeam că o să am nevoie de vreo protecție, ținând cont că nu plănuiam să fac pasul ăsta în tabără. Îmi trec palma peste frunte, încurcat. La naiba!

— Nicio problemă, chicotește ea. Iau pilule.

Ce?

— De când? întreb șocat.

— De două săptămâni, ridică ea din umeri. Știam că o să vină momentul ăsta și mă gândeam că...

Ridică iar din umeri, de parcă n-ar fi mare lucru. Mă uit la ea cu ochii măriți. E plină de surprize, ce-i drept. Nu mi-a spus despre asta. Totuși, simt o ușurare jignitoare. Seara nu e pierdută, iar eu chiar plănuiesc să-mi trag câteva palme.

Cum naiba să uiți de protecție, Jay?

Clatin ușor din cap și tresar când mă trezesc cu Anna în poala mea, reluând treaba de unde a rămas. Coapsele ei reci mă strâng între ele. În câteva clipe uit de toată povestea cu protecția și aerul începe din nou să se încingă. Îmi urc palma pe spatele ei, trecând peste materialul bustierei și oprindu-se în părul bogat și ciufulit. Îi trag capul pe spate și o mușc de bărbie. Ea mă răsplătește cu un geamăt care-mi vibrează până în adâncul sufletului.

Un râset vag, venit de afară, mă trezește și îmi reamintesc că nu suntem într-un loc prea sigur și prea ferit, ca să ne lungim prea mult. Oricât de mult mi-ar plăcea să-i gust întreaga piele și să o aud cât de tare se poate, sunt conștient că avem câteva motive pentru care trebuie să ne reținem

Fără să mai pierd vremea, îi înșfac bustiera și i-o scot pe cap, ciufulind-o și mai tare. E cert că am mai văzut-o dezbrăcată, dar tot trebuie să mă lupt câteva clipe ca să-mi recapăt respirația când o văd în toată splendoarea. O dau jos din poala mea și scapă singură de boxeri cu mișcări grăbite. Nici n-am apucat să-i ating.

Într-un moment de rătăcire – în care o sorb din priviri

ca un lacom –, se aruncă peste mine și mă răstoarnă pe spate, ajungând să stau cu capul spre ieșirea cortului și cu jumătate de corp pe sacul de dormit. Se trage înapoi și îmi agață nasturele pantalonilor, desfăcându-l într-o clipită. Curând nu mai avem nimic pe noi și tot ce ne împiedică să ne devorăm e virginitatea ei. Oricât de aproape e să-mi pierd capul, trebuie să fiu atent. Foarte atent.

Anna pare în cumpănă. Îi zâmbesc ușor și o apuc de încheieturi, trăgând-o deasupra mea. Brusc, pare copleșită de tot ce se întâmplă și știu că îi e teamă.

— Ne putem opri, spun nesigur.

— Nu, gâfâie. Nu e asta. Nu știu ce trebuie să fac.

Îmi vine să râd, dar nu de ea. Pare cu adevărat panicată și îi tremură tot corpul, dar tot mă cuprinde între genunchi. Cumva, lipsa sa de experiență e amuzantă și... sexy.

— Iubito, tu controlezi situația, bine? Nu e nicio grabă. Când simți că e prea mult, îmi spui și mă opresc.

Dă hotărâtă din cap. Îi întind mâinile și se sprijină de ele cât își găsește poziția. Lipsa mea de răbdare dispare, luându-i locul o îngrijorare copleșitoare. Ultimul lucru pe care îl vreau este să o rănesc. Îmi țin capul ridicat, o susțin cu mâinile și o privesc fix în ochi când se lasă ușor pe mine, cuprinzându-mă în meninghină.

La dracu'!

O plăcere neașteptată aproape mă face să o scap. Amândurora ne scapă câte un geamăt stins; corpul ei tresare și se încordează, iar fața i se schimonosește de durere. Sunt la un pas să sfârșesc totul, dar mi-o ia înainte și se lasă în jos până la capăt. Dumnezeule! Îmi închid ochii, savurând din plin senzația, așa cum face și ea, lăsându-și capul pe spate. Degetele noastre de la ambele mâini se împletesc și rămânem nemișcați pentru o clipă. Mă abțin din greu să nu preiau controlul, doar pentru că i-am promis că ea o să

gestioneze fiecare acțiune.

Revenind cu ochii pe ea, crisparea de pe față i-a dispărut și acum mă privește înapoi. E puțin mirată și nu știu de ce, dar zâmbește. Asta e de bine, presupun. Durerea ei nu mai e atât de crâncenă, încât să-i împiedice hlizeala.

Sprijinindu-se și mai bine în mâinile mele, îndrăznește să se miște. Strâmbă scurt din nas și din buze, dar nu se oprește. Plină de îndrăzneală, preia într-adevăr controlul situației și acțiunilor. Îmi înfig dinții în buză aproape până la sânge și mă cert de unul singur. Răbdare. Ceea ce îmi cam lipsește în momentele de față, dat fiind faptul că se mișcă enervant de lent și stângace. Nici nu știu dacă e cazul să râd sau să înjur că nu are experiență deloc, însă e cert că nu-mi mai încap în piele de mândrie.

E prima oară când o face și o face cu mine. Aș fi chiar ipocrit să nu mă bucur.

Imediat ce îmi dau seama că devine stânjenită de situație, îi dau drumul la mâini și o apuc de șolduri, pregătit să o îndrum. Și al naibii să fiu dacă pot sta potolit. Ies în întâmpinarea ei de fiecare dată când se lasă în jos, permițându-mi ca un egoist ce sunt, să o simt cât de bine se poate.

Și încă ce o simt! Transpir de atâta străduință să-mi țin în frâu manifestările vocale, cu toate că Anna e complet nesăbuită. Sunt nevoit să o trag spre mine și să-i închid gura cu un sărut, înainte să fim deconspirați.

Nu știu cât timp trece, dar sunt pe deplin conștient din fiecare celulă a corpului meu idiot, că e pe cale să se termine. Nu mai pot! O rostogolesc sub mine cu grijă, să nu o strivesc, și decid să preiau controlul. Anna pare ușurată și atât de prinsă în acțiune, încât nici nu se mai poate uita la mine. Știu că nu e nici pe aproape de final, însă am chinuit-o destul.

Cu câteva mișcări calculate, corpul meu se încordează

și îmi îngrop fața în umărul ei în timpul orgasmului. Sunt al naibii de obosit, deși nu am făcut mare lucru. Îmi vine să râd din nou, dar nu știu dacă îmi vine pentru că mă simt incredibil de bucuros sau că sunt transpirat ca naiba.

După ce ne răcăpătăm suflul, îmi ridic privirea la ea. Poartă pe buze un zâmbet larg, ca de pisică, și știu că și ea se abține să nu râdă.

— Ce-i? o întreb amuzat.

— Dacă știam că trebuie să venim cu cortul, ca să nu ne întrerupă nimeni, o făceam de mult.

Râdem amândoi, apoi îi depun un sărut prelung în colțul gurii, înainte să mă ridic de pe ea. Încă amuzată, își culege haincle fără să-mi mai arunce vreo privire.

Mă evită?

O apuc de mână și o trag spre mine pentru încă un sărut. Nu vreau să o văd plecând, dar sunt conștient că, dacă doarme aici, dimineața sunt șanse mari să nu mai poată ieși fără să fie observată. Mă uit încântat la ea și la roșeața din obraji, dar tot evită să mă privească fix.

— De ce nu te uiți la mine?

Își ridică fulgerător ochii și – chiar dacă nu credeam că e posibil – se înroșește și mai tare. Oh, deci asta era. E stânjenită. Tocmai a avut parte de prima ei partidă de sex și nu știe cum să se comporte. Pentru o clipă scurtă dar agonizantă, am avut impresia că e supărată.

— Ne vedem mâine, domnule Davis? întreabă mai voioasă și îmi zâmbește. Trebuie să mă întorc la cort înainte ca Jane să mă caute ca o băgăcioasă ce e.

Flutură din mână în timp ce își trage pantalonii pe ea.

— Cred că o să o mai poți suporta o zi, comentez eu. Și nu-mi mai spune „domnule Davis". Mă face să mă simt al naibii de interzis.

Anna clipește de mai multe ori și un rânjet sâcâitor i se întinde pe față.

— Și nu ești?

MADDY

CAPITOLUL III

Simt că ceva important îmi scapă. De ce? Pentru că e imposibil să nu văd roşeaţa ciudată din obrajii Gloriei şi felul în care unchiul meu se uită la ea cu coada ochiului, întorcându-şi capul la noi de fiecare dată când prinde ocazia. E clar că ceva e putred în Danemarca.

— Vrei să-mi spui ceva? întreb nerăbdătoare.

Suntem strânşi toţi în mijlocul taberei, aşteptând să aflăm ce ne-au pus la cale instructorii pentru ultima zi de weekend. Gloria se uită la mine nedumerită, ca şi cum nu înţelege cu exactitate ce am întrebat-o. Poate mi se pare. Nu, sunt sigură că ceva îmi scapă. Nu se întâmplă în fiecare zi ca Gloria să fie atât de roşie în obraji şi pare puţin cam prea... fericită. Aşa, fără motiv.

— De ce?

— Păi, nu ştiu. Poate pentru că eşti neobişnuit de tăcută, Jay te priveşte de parcă vrea să te mănânce şi te-am căutat azi-noapte în cort şi nu te-am găsit, bombăn ironică. Eu zic că am motive destul de bune să cred că îmi ascunzi ceva.

Roşeaţa din obrajii ei devine mai puternică şi clipeşte dezorientată, ţinându-şi buzele strânse. Da, îmi ascunde ceva.

— De ce m-ai căutat?

Schimbă cumva subiectul?

— Am vrut să mergem la Edward şi Nate şi zi-mi odată ce ai de zis! Ştii că nu sunt o persoană prea răbdătoare şi

sunt foarte, foarte curioasă. Are legătură cu Jay?

— De ce crezi asta?

De ce, de ce, de ce! La naiba! Mă întorc spre ea și scrâșnesc din dinți. Trebuie să-mi spună neapărat, altfel cred că o să scot fum pe nări de atâta curiozitate. Urăsc că cineva are secrete față de mine, mai ales când vine vorba de prietena mea cea mai bună. Se presupunea că trebuie să împărtășim orice.

Doar dacă nu cumva...

— Oho! izbucnesc în râs. Ați făcut-o?

Sunt suficient de deșteaptă încât să vorbesc în șoaptă. Nu cred că e o idee strălucită să mai audă și altcineva că prietena mea o arde aiurea cu instructorul ei. Gloria se înroșește și mai tare, arătând mai mult decât ciudat. Cunoaște ce-i aceea rușine?

Îmi confirmă bănuiala cu o înclinare a capului. Drace!

— În sfârșit! exclam cam prea tare. Doamne, credeam că nu o să se mai întâmple asta. Ei bine, asta explică multe lucruri. Mai ales faptul că unchiul se uită la tine ca la o felie de tort cu ciocolată și cu o cireșică deasupra.

Blondina se uită și ea la Jay și își apleacă imediat privirea în pământ, vizibil rușinată de contactul vizual dintre ei. Dublu drace! Aproape că îmi vine să fac un dans al fericirii. Nu credeam că o să apuc ziua în care Jay Davis o să-și facă tupeu să o atingă. Până și eu am mai mult curaj decât el. Totuși, e de înțeles și sunt mai mult decât sigură că i-a fost teamă să nu cumva să o rănească, ținând cont că unchiul meu arată ca un urs grizzly supărat mereu, în timp ce prietena mea e ca o potârniche. Îmi vine să râd numai când mă uit la ei, dar adevărul e că se iubesc mai mult decât mă așteptam.

Lăsându-i pe cei doi iubăreți la o parte, sunt mai mult decât bucuroasă că o să facem ceva mai palpitant. Deoarece Alex e profesor și nu instruiește o grupă de elevi din primul

an, a fost nevoit să rămână la Academie în acest weekend. E a doua zi în care nu l-am văzut absolut deloc şi simt deja că explodez. Mă agit pe lângă Gloria înconjurând-o de mai multe ori.

Cu toate că îi simt lipsa lui Alex, trebuie să recunosc că e distractiv aici. Bineînţeles, până când Jay îmi distruge toată ziua cu următoarea replică:

— Madeline, tu faci echipă cu Gloria, Edward, Nate, Jane şi Natalie pentru Vânătoarea de comori.

A spus ce cred eu că a spus? Nu de alta, dar în momentul ăsta văd negru în faţa ochilor şi sunt pe punctul de a face scandal.

— Glumeşti, nu? îl întreb când se apropie de noi ca să ne înmâneze lista cu comori. Mai bine fac echipă cu Big Foot şi Yeti, decât cu cele două pupeze.

Arăt cu mâna spre Jane şi Natalie – care rânjesc amândouă spre noi. Mi se pare mie sau tocmai mă provoacă? Căci sunt mai mult decât nerăbdătoare să mă înfig în părul uneia dintre ele. Jay îşi arcuieşte arogant o sprânceană la mine, dar nu mă impresionează. Doar nu crede că o să renunţ aşa uşor? Mă cunoaşte mai bine decât atât.

— Maddy, nu începe, mă apostrofează. E doar un joc şi mă aştept să vă comportaţi exemplar. Nu faceţi nimic nesăbuit.

Ţinând cont că vorbeşte la plural, îmi dau seama că face referire şi la Gloria. Nici ea nu le înghite pe cele două coţofene. Nu-mi vine să cred că face asta! Jay ştie prea bine că nu le pot suferi.

— Nesăbuit, cum ar fi o bătaie? întreabă Gloria, săltând din sprâncene jucăuş.

Oh, cât o iubesc pe fata asta!

— Mai ales o bătaie, se încruntă la ea. Nicio bătaie! Evitaţi să vă certaţi şi încercaţi măcar acum să vă înţelegeţi. Achiziţionaţi lucrurile de pe listă şi sunteţi libere să faceţi

ce vreţi după aceea.

Gloria dă din cap afirmativ şi pentru o clipă îmi fac griji că a îmblânzit-o prea tare, dar apoi mă loveşte cu cotul discret şi înţeleg. Nu e pierdută. E tot Gloria pe care o cunosc, nebună şi pusă pe făcut belele. Sau ar trebui să-i spun Anna? Eh.

Jay rămâne pe loc şi îşi plimbă ochii de la una la alta, oprindu-i într-un final pe ea. Felul în care o priveşte mă face să mă simt în plus şi să vreau să le acord intimitate, căci iar se uită la ea de parcă e gata să o devoreze chiar acum, chiar aici. Drace, ce leşinat e după ea!

— Eşti bine? o întreabă.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama despre ce vorbesc şi simt cum îmi ia şi mie foc obrajii. E stânjenitor să particip la asta.

— Perfect, îi răspunde, uitându-se fix în ochii lui.

Mda, şi ea e îndrăgostită lulea.

Jay îşi lasă greutatea de pe un picior pe altul. Niciodată nu l-am văzut atât de vulnerabil şi de moale.

— Bun, spune într-un final. Vorbim mai târziu despre asta. Acum, încercaţi să fiţi cuminţi şi să nu vă băgaţi în necazuri.

Dăm amândouă din cap cu nişte expresii cât de poate de inocente, deşi abia aştept să plece şi să le încalec pe prinţese. Nu am mai bătut pe cineva de multă vreme şi îmi lipseşte asta. Ultima persoană pe care am lovit-o a fost tocmai Gloria, după ce mi-am ieşit puţin din minţi şi am pus-o la respect. Nu că mi-ar părea rău vreo clipă că i-am tras un pumn în plină faţă. A meritat-o.

Dar, lăsând asta la o parte, persoana pe care am tăvălit-o în adevăratul sens al cuvântului, a fost Anabelle. Ce mă ţine departe de ea acum, este faptul că Edward – care se întâmplă să fie prietenul meu – e amorezat de ea ca un puştan din clasele primare. Bineînţeles că idiotul nu are curaj să-i spună asta, dat fiind faptul că Anabelle e o viperă

cu corn în toată regula.

Mă trezesc din visare când Jay aruncă spre mine lista cu comori. Abia apuc să o prind înainte să îmi plonjeze dintre degete și răsuflu ușurată de parcă am salvat un pui de focă. Imediat ce unchiul meu ridicol de roșu în obraji se îndepărtează, Edward și Nate se apropie de noi ca să punem planul la bătaie. Jane și Natalie se apropie și ele, purtând pe fețele lor insuportabile, un rânjet enervant.

— Eu spun să facem echipe de câte trei și să împărțim lista, vine Nate cu ideea. Așa vom strânge lucrurile mult mai repede și avem șanse de câștig.

— Da, e o idee bună, îl aprobă Edward. Vom acoperi o zonă mai mare. Rupem lista în două.

Clatin și eu din cap și Jane își flutură părul peste umăr, plescăind nemulțumită din buze.

— Cui naiba îi pasă de jocul ăsta tâmpit? comentează.

— Dacă nu-ți convine, tu cu prostia ta puteți rămâne aici, o atacă Gloria.

În momentul ăsta îmi vine să o pup direct pe gură.

— Hm, bună idee, Gloria, o susțin eu. Sunt destul de sigură să ne putem lipsi de o dobitoacă.

Izbucnim amândouă în râs, în timp ce Jane și Natalie bolborosesc câteva injurii la adresa noastră. Zău că nici nu-mi pasă. Îmi place la nebunie să le văd atât de ofticate.

— Lista, țațelor! se răstește Nate, smulgându-mi hârtia din mână. Dă asta încoace și tăceți dracului toate patru.

Nate pare iritat de disputa noastră verbală – ceea ce mă amuză –, și decid să o las pe mai târziu. Îl înconjurăm cu toții ca să ne aruncăm ochii pe lista cu lucrurile pe care trebuie să le procurăm. Nu e mare chestie, ci doar o pierdere de vreme. I-aș spune asta și unchiului, doar că acesta e prea preocupat să se holbeze deloc discret la Gloria. Mai ales la brațul pe care Edward l-a aruncat după gâtul ei într-un fel de uniune prietenească. Eu știu sigur că între cei doi nu e nimic mai mult decât o prietenie simplă,

dar Jay tinde să exagereze mereu când vine vorba de ea.

Drace, e mai amorezat decât mi-am închipuit şi e prima oară când îl văd comportându-se aşa. Am vaga impresie că, la un moment dat, gelozia lor adusă la extreme o să le vină de hac.

— Eddie, te iubesc ca prieten, dar dacă nu-ţi iei labele de pe Gloria, s-ar putea să o încasezi până la sfârşitul anului, spun încet, ca să mă audă doar el.

— De ce spui asta? mă întreabă la fel de încet, cu toate că nu-şi ia braţul de pe gâtul ei.

— Să zicem doar că are un admirator foarte secret şi foarte gelos, care te-ar putea nenoroci din două mişcări.

Edward se uită cu ochii mari la Gloria, probabil nevenindu-i să creadă că are un admirator. E ridicol şi idiot. Nu sunt sigură, dar am impresia că Gloria are mai mulţi admiratori decât ar trebui şi decât e sănătos pentru relaţia ei total secretă. Dar Eddie înţelege mesajul şi îşi retrage lin braţul, iar eu îl văd cu coada ochiului pe Jay cum respiră uşurat.

Ca să vezi, alt idiot.

— Ok, ca să ne înţelegem, începe Nate să vorbească, ne împărţim în două echipe.

— Ai mai spus asta, comentează Gloria amuzată.

— Vreau să spun că, fiindcă suntem doar doi băieţi, o să aibă fiecare echipă câte unul. Eu merg cu Gloria şi Jane. Edward, tu te duci cu Maddy şi Natalie.

— Dar nu mai bine scoţi tu pupezele la plimbare şi mă laşi pe mine, pe Gloria şi pe Edward să facem echipă? vin eu cu ideea, folosindu-mi un ton iritat. Nu de alta, dar dacă îmi dai una în echipă, s-ar putea să nu mai vin cu lucrurile de pe listă, ci cu smocuri de păr între degete.

Gloria se scutură de râs.

— Ce vrei să insinuezi? sare Natalie cu gura.

— Insinuez că o să te bat de o să-ți sune apa în cap dacă faci figuri și mă enervezi, o atac. Dar o să mă străduiesc să mă abțin. Acum...

Smulg lista din mâinile lui Nate și o rup în două, cât să avem ambele echipe același număr de lucruri de procurat. Îi întind o jumătate Glorici – care o împăturește și o vâră în buzunarul pantalonilor sport.

— Ne întâlnim într-o jumătate de oră aici, adaug.

Dau toți din cap și își iau rucsacurile abandonate la picioare, aruncându-le pe umeri. Jay intervine a doua oară, ținând în mâini două walkie-talkie.

— Voi mergeți spre est, ne zice și indică cu degetul direcția. Luați astea, continuă și ne întinde aparatele de comunicare. Le folosiți doar în cazul în care vă rătăciți. Maddy, pot vorbi cu tine o secundă?

Ne retragem de lângă grup într-un colț mai nepopulat. Jay își strânge pumnii puțin enervat și se apleacă asupra mea, ca să-mi vorbească încet.

— Asigură-te că mâinile lor stau departe de ea. În Nate nu am încredere deloc.

— Nicio grijă, unchiuțule, râd eu. Iubita ta micuță e în siguranță. Nate și Edward sunt prietenii noștri. Atât.

Jay dă ușor din cap, dar nu pare prea convins de asta. Se întoarce pe călcâie și, după ce îi mai aruncă o privire de atenționare Gloriei, dispare din raza mea vizuală. Mă întorc la grup și răsuflu.

— Schimbare de plan, spun. Nate vine cu mine. Edward, tu te duci cu Gloria.

*

Ținând strâns walkie-talkie-ul nostru, Nate merge relaxat pe lângă mine, în timp ce Natalie și-a luat avânt și merge mult mai în față. Mă uit cu coada ochiului la prietenul meu, întrebându-mă dacă Jay are un motiv întemeiat să-l considere pe Nate o amenințare serioasă. Niciodată nu a dat de înțeles că ar plăcea-o pe Gloria în felul acela. De fapt, Nate e mai rezervat de fel și al naibii de secretos.

— Și... cum ți se pare la Academie până acum? încerc eu să fac conversație.

Nate își întorce privirea mirată asupra mea, întrebându-se probabil ce m-a apucat. Mai sunt câteva luni și se sfârșește anul, iar eu tocmai acum mă trezesc să întreb asta. Foarte subtil, Maddy, foarte subtil.

— Bine, zice nesigur, strâmbând scurt din nas. Ție?

Îmi vine să râd.

— Ca la o Academie militară, răspund amuzată.

— Aha.

Își mijește ochii la mine, vrând probabil să mă descoasă. Ok, acum e acum.

— Și te interesează vreo fată până acum?

Da, sunt într-adevăr foarte discretă. Cumva, panica unchiului m-a făcut să am bănuieli în privința a ceea ce ascunde Nate. De obicei, acesta e retras și cât se poate de secretos când vine vorba despre o fată pe care o place. Ce tot vorbesc eu? Nu am auzit până acum să placă pe cineva. O fi gay.

— Păi...

Fața i se schimonoșește ușor, dând de gol faptul că ascunde ceva. Te rog, să nu fie Gloria! Te rog! Unchiul o să-și iasă din minți și nu o să-l mai lase să se apropie de ea. Ba mai mult, presimt că o să-l și azvârle din grupa lui, cât mai departe de blondină.

— Ar fi cineva, îmi mărturisește în șoaptă, uitându-se

după Natalie.

Răsuflu ușurată. O place pe Natalie, deci.

— Dar nu o să afle niciodată.

— De ce nu? În ciuda aparențelor, e o fată destul de drăguță, îmi dau eu cu părerea.

— Da, e, dar...

Se încruntă, părând să se gândească la ceva.

— Ar cam trebui să stau la coadă, replică sarcastic, strângându-și pumnii pe lângă corp. Nu sunt singurul căruia i se scurg ochii.

— După Natalie? izbucnesc în râs.

Însă râsul meu piere de tot când îmi trânteşte faptul în față:

— Vorbeam de Gloria, Maddy!

La dracu'! Oh, nu, n-a spus asta! Se pare că bănuiala lui Jay se adevereşte şi nu-mi place deloc. Mă simt ca o mamă care încearcă să-şi protejeze fetița de bărbați, dar adevărul e că încerc să-i protejez relația cu unchiul meu. Sinceră să fiu, vreau să-i văd în viitor împreună. Cu copii şi tot tacâmul.

— Gloria? icnesc.

Nate îşi strânge buzele, pesemne că nici el nu e prea încântat că o place. Dumnezeule! Cum o să descurc asta? Jay o să-şi iasă rău din minți.

— Da, ştiu, sunt un idiot, mormăie. Dar o plac de la începutul anului.

De la începutul anului? Drace! E groasă.

— Sincer să fiu, nici nu ştiu de ce mă simt atât de vinovat. Nu are pe nimeni. E singură, la fel ca mine.

Asta s-o crezi tu! E mai mult decât luată, tipule! Aseară şi-au tras-o! La dracu', o să iasă urât de tot.

— Îl ştii pe Craig, din grupa mea? mă întreabă iritat şi încuviințez tăcută din cap. E în limbă după ea! În timpul antrenamentelor, mintea lui e plină numai cu metode prin

care ar putea să-i intre în pantaloni! Îţi vine să crezi? Îmi vine să-l bat de fiecare dată când îi văd faţa.

Îl înţeleg, mai ales când şi mie îmi vine să-l bat pe el. Oh, Doamne!

— Şi mai e tipul ăla, Cole, din ultimul an. Nu ştiu care e treaba între ei, dar individul ăla nu-şi mai poate dezlipi ochii de pe fundul ei. E frustrant!

Şi stai aşa, că nici n-a ajuns la Jay! Sper totuşi ca atracţia dintre ei să nu fie prea vizibilă.

— Nu crezi că e cam clişeic să te îndrăgosteşti de o prietenă de-a ta? întreb cu noduri.

— Crede-mă, dacă aveam de ales, nu o alegeam pe ea. Dar nu poţi să mă condamni. E atât de frumoasă, şi veselă, şi... blondă. La naiba, iubesc blondele! E sexy.

De ce naiba nu mă înghite pământul? Îmi doresc să nu fi deschis subiectul ăsta, căci voi fi nevoită să-l mint pe unchiul meu, ca să-l protejez de vreun infarct. O să-i puşte vreo venă, nu alta!

— Am găsit o ciupercă!

Urletul lui Natalie mă scoate dintre gândurile criminale şi din groaza care a pus stăpânire pe mine. Nate grăbeşte pasul ca să o ajungă pe brunetă din urmă, abandonând pe moment subiectul. Fug şi eu după el şi ne oprim în dreptul lui Natalie – care ţine mândră în palmă, o ciupercă comestibilă. Asta face parte de pe listă.

— Bun, avem o ciupercă şi o ghindă. Ce urmează? mă întreabă Nate.

Scot lista din buzunar şi îmi arunc ochii asupra ei, înghiţind de mai multe ori în sec.

— O frunză galbenă, zic cu voce tremurândă.

— Da' ce, e toamnă? pune Natalie întrebarea, privindu-mă cu o expresie tâmpă.

Doamne, cine a scos-o pe idioata asta în calea mea?

În mai puţin de cincisprezece minute strângem tot ce avem pe jumătatea noastră de hârtie şi ne întoarcem

la tabără. Aproape că n-a fost distractiv deloc. Probabil discuția cu Nate și prostia iremediabilă a lui Natalie sunt vinovate de faptul că nu m-am simțit bine.

Însă veselia mea revine imediat ce ajungem la corturi și o găsesc pe Gloria urcată pe Jane, ciufulind-o zdravăn. Aceasta urlă ca din gură de șarpe, în timp ce prietena mea nebună o încalecă și se înfige în părul ei, scoasă din sărite. Nu știu care e motivul bătăii, dar asta nu mă împiedică să nu țin galerie.

— Dă-i, Gloria! Rupe-i nasul ăla cârn!

Arunc rucsacul la pământ și mă îndrept cu viteză spre ele. Jay o rupe la fugă și el, aflat pe partea cealaltă a taberei. Știu că urletul meu i-a atras atenția și acum o să distrugă toată distracția. Ceea ce și face. O apucă pe blondină cu ambele brațe și o smulge cu forța de pe adversara ei buimacă, luând-o pe sus. Prietena mea se zbate ca un pește pe uscat în brațele iubitului ei secret, încercând nervoasă să scape și să o atace pe Jane din nou. Trebuie să recunosc că e scoasă din minți și, orice i-ar fi spus Jane, a enervat-o teribil. Gloria atacă doar când e atinsă în cele mai sensibile puncte ale sale: părinții ei morți, prietenii și... Jay. Drace!

— Ajunge! tună unchiul meu. Gloria, ajunge!

Enervat peste măsură de zbaterile ei, se răsucește pe călcâie cu ea în brațe și pornește cu pași rapizi spre cortul pe care îl împarte cu Jane. Oh, nu! Știind ce ceartă urmează, grăbesc pasul pe urmele lor, sperând că prezența mea o să țină spiritele încinse în frâu. Intru în cort în momentul în care Jay o eliberează și o blochează când aceasta vrea să țâșnească afară.

Am inima cât un purice. Amândoi par extrem de nervoși.

— Ce naiba te-a apucat? se răsteşte la ea. Parcă ți-am spus să te abții, la dracu'! De ce ai sărit pe ea?

Gloria își ferește nervoasă părul care i-a căzut în față. E roșie în obraji, dar de data asta de furie. Arată de parcă e gata să o sfâșie pe Jane.

— Pentru că vorbește aiurea, i-o trântește ea. Nu și-a ales ziua potrivită să mă calce pe nervi cu prostia ei.

— Ce vrei să spui? Ce a spus?

Strângându-și buzele și trecându-și de mai multe ori mâinile prin păr, Gloria se eschivează. Orice s-ar fi întâmplat, nu o să-l încânte pe Jay.

— Vorbește odată! se răsteşte din nou și tresărim amândouă.

— A spus și citez: „L-aș lăsa să mi-o tragă până leșin.”.

Și eu, dar și Jay ne ridicăm sprâncenele uimiți. E cert că nu ne aşteptam la asta. Totuşi, înțeleg printre rânduri greșeala colosală pe care prietena mea idioată a făcut-o. Cum poate să fie atât de nesăbuită? Relația lor trebuie să rămână cât se poate de secretă, iar ea tocmai trage semnale luminoase spre ei. În momentul ăsta îmi vine să o pălmuiesc grav.

— Atât? se miră Jay. Pentru asta ai sărit la bătaie?

— Nu e suficient? îl atacă ea, apropiindu-se de el cu un pas amenințător. Ce voiai să fac? Să tac, să înghit și să o las să îmi explice în detaliu felul prin care ar vrea să i-o tragi? Nu cred că ție ți-ar conveni să auzi vreun băiat cum spune asta.

Jay face și el un pas spre ea, aplecându-se, și pentru o clipă am impresia că o să o lovească. Dar nu, o prinde de după ceafă și o aduce mai aproape de el, însă suficient de departe cât să o poată privi în ochi.

— Crede-mă, înghit rahaturi de-astea în fiecare zi, mârâie. Am urechi și aud. Știu care e efectul tău asupra băieților din grupă și știu ce gândesc. La fiecare antrenament trebuie să fiu martor la ochii lor pe fundul tău. Dar pentru asta nu sar la bătaie, nu?

Mă simt în plus, dar nu catadicesesc să mă clintesc de pe loc. Trebuie să mă asigur că am găleata plină cu apă și sunt gata să o arunc pe ei, dacă lucrurile se încing prea mult. Nu suport momentele astea.

— Anna, ai făcut o greșeală colosală, îi zice încet și supărat și nu pot să nu fiu de acord cu el. Acum Jane o să știe că se întâmplă ceva cu noi și nu o oprește absolut nimic să nu împrăștie la lume.

Gloria dă un pas înapoi și văd cum furia ei se risipește ușor, îngrijorarea luându-i locul. S-a prins și ea ce prostie a făcut.

— Tu îți dai seama ce se poate întâmpla dacă se află despre relația noastră? șopteşte Jay. O să stârnim un ditamai scandalul, Anna. O să ne mănânce de vii. Eu o să trebuiască să dau explicații în fața noului Consiliu Superior, o să trebuiască să le spun că nu ești minoră, altfel mă înghite puşcăria. Și dacă spun asta, o să ai tu și mai mari probleme, pentru că știm amândoi care e treaba cu dosarul tău. Îți dai seama că nu voi fi niciodată capabil să te dau în vileag, nu? Mai bine sunt eu acuzat de corupere de minori și fac închisoare, decât să pățești tu ceva.

Expresia Gloriei se înmoaie de tot. Teama cu care îl privește înapoi aproape că îmi aduce lacrimi în ochi. Nu-mi convine niciuna dintre situațiile date. Nu vreau ca unul dintre ei să fie acuzat de ceva, dar nu vreau nici să-i văd despărțiți. S-au alergat prea mult unul pe altul, ca acum să se ducă totul de râpă.

— Jay, îmi pare rău, bolboroseşte Gloria într-un final. Nu mi-am dat seama că...

— Las-o baltă, bine?

Oh, nu! Jay e foarte supărat.

— Acum trebuie să fiu cu ochii în patru, să văd care e părerea lui Jane despre reacția ta complet stupidă. Strânge-ți lucrurile, te întorci la Academie chiar acum.

Gloria nu mai spune nimic, ci îşi pleacă privirea în pământ şi o ţine acolo. Eu sunt complet mută.

— Anna, te iubesc, dar uneori chiar eşti idioată.

Şi cu asta, Jay părăseşte cortul încă nervos. Rămân pe loc şi o privesc pe Gloria cu ochii mari şi sprâncenele încruntate. Se apucă deja să-şi strângă lucrurile, fără să mai spună ceva. Clătinând din cap, ies după Jay. Stă chiar lângă cort şi cel mai probabil se uită după Jane – care a dispărut ca şi cum n-a fost deloc. Se întoarce brusc spre mine.

— Strânge-ţi şi tu lucrurile şi mergi cu Anna la Academie. Asigură-te că rămâne cuminte până ne întoarcem noi, mâine dimineaţă.

Încuviinţez din cap şi dau să plec, însă mă prinde de braţ şi mă trage mai aproape de el, privindu-mă precaut.

— Nate, atât spune şi îmi dau seama că vrea să vadă ce am putut afla.

Fix asta mai lipsea. Dacă îi spun că prietenul nostru e îndrăgostit de Gloria, o să-şi iasă şi mai tare din minţi.

— Nimic nou sub soare, mint. Nate nu place pe nimeni.

Jay răsuflă uşurat, iar eu mă simt vinovată că trebuie să-l mint. Însă nu-mi dă deloc de ales.

— *Cum se simte?*

Mă uit la Gloria – care merge tăcută şi supărată pe lângă mine – şi ţin lipit de ureche telefonul mobil pe care sunt nevoită să-l ascund tot timpul. Sunt cam singura elevă din toată Academia care are un telefon, însă astea sunt regulile şefului cel mare. Fiorosul Jay Davis – care îmi tot bombăne ceva.

— Greu de spus, mormăi.

— *E supărată?*

Ce unchi idiot mai am şi eu!

— Afirmativ.

Jay oftează la capătul celălalt al firului, vizibil supărat de supărarea ei. Trebuie să recunosc că amândoi sunt idioți în cazul ăsta.

— *Ok, sună-mă când ajungeți la Academie. Ai grijă să mănânce ceva. Ar sări peste mese numai să mă enerveze.*

— Da, Jay, o să mâncăm. Acum mă lași în pace? mă răstesc enervată.

— *Vezi că te pocnesc, Madeline. Și am vorbit serios, să fiți cuminți. Când mă întorc, să te găsesc în patul tău, nu la Alex, altfel vă dau cap în cap. Cât despre Anna, încearcă să o ții departe de mâinile obraznice ale lui Cole. M-ai înțeles?*

— Afirmativ, la dracu'! Închide odată.

Jay termină apelul în momentul în care ajungem în fața porților Academiei. Portarul ne deschide imediat ce îi arătăm ecusoanele care dovedesc că suntem eleve aici. Înaintăm pe alee și aștept ca Gloria să își dea drumul la gură. E clar că regretă ce a făcut, deși mie nu-mi pare așa rău că i-a administrat lui Jane o doză marca Fast de pumni bine calculați.

— Măcar ai lovit-o cum trebuie? întreb, brusc amuzată.

Gloria își întoarce fața spre mine și știu că abia se abține să nu bufnească în râs.

— I-am dat un dos de palmă, de am zis că îi rup nasul, îmi răspunde oarecum mândră. Asta înainte să sar pe ea. Edward a crezut că a tunat. Înainte să o vadă pe Jane prăvălită la picioare, se uita ca idiotul pe cer, după nori de ploaie.

— Așa, colega! exclam și ne lovim ușor pumnii în semn de salut. Trebuie să le învățăm minte pe târfe să stea departe de ceea ce e al nostru.

Un glas dres mă face să tresar și ne întoarcem amândouă spre Anabelle – care stă cu brațele strânse la piept și o sprânceană arcuită. Prezența ei nu mă mai irită atât de tare,

ca la început, dar tot nu o plac. Totuşi, am vaga impresie că încearcă să ne intre în graţii, că încearcă să se apropie de noi. Poate să se împrietenească, deşi n-ar fi cazul să gândim aşa departe.

— Nu trebuia să vă întoarceţi mâine dimineaţă? ne întreabă cu ton calm, vrând să purtăm o conversaţie normală. Restul nu au venit?

— Nup, doar noi, îi răspunde Gloria amuzată. Stai liniştită, Edward e cuminte. Nicio boboacă nu-l hărţuieşte sexual.

Râdem amândouă, în timp ce Anabelle se lasă de pe un picior pe altul, părând stânjenită. Da, îl place pe Edward şi chiar dacă e cu un an mai mare decât el, îl place mult. Probabil de aceea se gudură pe lângă noi ca o pisică alintată, ca să-i punem o vorbă bună.

— Bine de ştiut, mormăie roşie în obraji. A... ăă, a spus ceva despre mine?

Mă uit la Gloria întrebătoare. Aceasta rânjeşte cu un colţ al gurii; nu ştiu ce naiba îi trece prin cap, dar vreau să aflu.

— De fapt, chiar am vorbit despre tine când eram la *vânătoarea de comori*, îi zice şi văd cum ochii lui Anabelle încep să strălucească.

— Ce aţi vorbit?

— Păi, călcâiele lui Edward sunt aprinse după tine, mărturiseşte blondina şi mă uit la ea cruciş. Vrea să fie cu tine, dar nu face niciun pas până nu se asigură că vrei acelaşi lucru, deci... pune osul la treabă şi vorbeşte cu el. Sunt sigură că mâine sau poimâine o să faceţi schimb de fluide pe aici, prin curte.

Comentariul ei despre sărut o face pe Anabelle să-şi lingă buzele pofticioasă. Ce idioată! Ţinând cont de comportamentul ei până acum, am crezut că are mai mult sânge în vene. E clar că e o mămăligă pe dinăuntru.

— Mersi, Gloria.

Dă scurt din cap și dispare, iar eu mă întorc la prietena mea plină de surprize.

— Te împrietenești cu inamicul? întreb nedumerită. Ce plan ai?

— Niciunul, ridică din umeri. Doar am fost drăguță, atâta tot.

Pornind de una singură spre cabană, mă uit în urma ei și mai debusolată. De când e Gloria drăguță cu persoanele ca Anabelle? Din câte țin minte, cele două nu s-au înghițit încă de la începutul anului. Dar ceva s-a schimbat și Gloria e mult mai fericită decât era înainte, așa că bănuiesc că ăsta e motivul bunăvoinței sale cu oamenii. Mai puțin cu fetele care se dau la Jay și, judecând după imaginea pe care unchiul meu o are aici, e vorba despre un număr mare de admiratoare. Dacă aș fi fost bărbat și aș fi fost în locul lui, până să-mi găsesc sufletul pereche, le-aș fi regulat pe toate.

Atenția mi-e distrasă de telefonul mobil, care îmi vibrează în buzunar. Mă uit în jurul meu și văd că e curtea goală, așa că îl scot și arunc un ochi asupra mesajului pe care Alex mi l-a trimis, în care îmi spune că mă așteaptă la cabana lui. Super! Aproape că îmi vine să o rup la fugă, gonită de dorul pe care i l-am dus în ultimele ore, dar îmi mențin mersul lejer, încercând să nu par prea disperată.

Nu întâmpin nicio dificultate pe terenul băieților, ținând cont că aceștia sunt la ultimul lor curs. Ajung rapid la cabana lui Alex și intru fără să bat. Abia pășesc peste prag, că și sunt smulsă de o forță invizibilă și trasă înăuntru. Odată ce iubitul meu la fel de interzis închide ușa, mă lipește de ea și mă sărută adânc, răvășindu-mi părul și hainele.

— S-a terminat, șovăie printre buze. Nu te mai las niciodată să pleci de lângă mine atât de mult.

Abia mă lasă să respir. Mă sărută din nou, afundându-și limba în gura mea.

— Am lipsit doar o zi și o noapte, mormăi.

— O veșnicie, comentează și se depărtează cât să mă poată privi. Sunt sigur că Davis a făcut-o intenționat, ca să ne mai despartă.

Chicotesc.

— Are toate motivele până la urmă, spun și îi aranjez gulerul deranjat al cămășii. Trebuia să ne mai dea cineva jos unul de pe altul.

Îmi amintesc cât de consternat a fost de faptul că el nu putea să vină în tabără și de prelegerea pe care mi-a făcut-o despre băieți și intențiile lor ascunse. Și acum îmi vine să râd. Nu e foarte departe de Jay, amândoi sunt făcuți din același aluat și înzestrați cu foarte multă gelozie și posesivitate.

Înainte să mă mai gândesc la altceva, Alex se apleacă și îmi prinde coapsele, ridicându-mă în brațe. Îmi încolăcesc picioarele în jurul lui și mă las condusă în cameră, apoi întinsă pe pat cu multă grijă, de parcă sunt făcută din porțelan. Așa se comportă mereu Alex, cu mănuși și foarte atent. O fi de vină faptul că diferența de ani dintre noi e mare și în ochii altcuiva, relația noastră ar fi ciudată. Nu-mi pasă. Știu sigur că îl iubesc și îl doresc în viitorul meu și știu și că mă iubește la rândul lui.

Nu de puține ori am asistat la temerea lui, la criticile pe care și le făcea de unul singur din pricina vârstei mele. Am înțeles, am șaisprezece ani, el are douăzeci și doi. E oarecum ciudat, dar ce mai contează? Ne potrivim atât de bine, încât vârsta devine doar un număr neimportant.

Și mă lovesc din nou de frica din ochii săi, când își dă seama încotro se îndreaptă lucrurile. Îl vreau, mă vrea și ne-am avut de mai multe ori, dar iar se închide în carapace când vine vorba de scăparea hainelor. Mereu trebuie să preiau frâiele și să încep să-l dezbrac prima. Nu opune rezistență, însă mă privește cu ochii mari cum îi dau

cămașa jos și trec la curea.

— Nu mai gândi atât, spun iritată. Nu mă corupi și nu văd relația noastră prin ochii altora. Dacă aș putea, aș spune întregii Academii despre noi.

Ne aflăm în aceeași postură ca Jay și Gloria și de aceea le înțeleg relația atât de bine și înțeleg și faptul că aceasta trebuie să rămână secretă timp de încă trei ani și ceva. Până nu absolvim și nu încheiem socoteala cu Academia, nu ne putem afișa oricât de mult mi-aș dori asta.

Dar mă mulțumesc cu ce am. Îl scap pe Alex de pantaloni și mă ridic ca să mă dezbrace de hanorac, tricou și sutien. În tot acest timp, ne sărutăm de parcă vine sfârșitul lumii. Se apleacă și scoate din sertarul noptierei un prezervativ, pe care îl aruncă pe salteaua cu așternuturi curate. Am trecut de multe ori prin asta, însă mereu mă trec fiorii.

Scap singură de blugi și papuci. De lenjerie mă scapă el. De îndată ce suntem complet dezbrăcați, ne întindem pe patul de două persoane din cabana lui, cu el deasupra mea. Îmi trec degetele prin părul lui tuns scurt și moale, sărutându-l cu pasiune, cât el bâjbâie după prezervativ. Imediat ce îl găsește, îi rupe ambalajul cu dinții și se oprește. Eu deja gâfâi și sunt mai mult decât pregătită.

— Of, iubito, ce-mi faci, oftează. Mă simt ca un escroc de fiecare dată când te ating.

Mă agăț de gâtul lui și îl trag spre mine, înainte să apuce să se răzgândească. Ne sărutăm, cât timp își pune prezervativul și mă pătrunde ușor. Iar poartă mănuși cu mine.

Icnim amândoi și ne privim fix. Alex se trage și se avântă fără să-și mute ochii de pe fața mea, reținându-și orice manifestare, deși știu că se simte la fel de bine ca mine. Ochii lui frumoși mă studiază la fiecare mișcare pe care o face, avântându-se tot mai repede și mai brusc. Nu mai rezist. Gem tare, știind că nu mă poate auzi nimeni,

în afară de el. Dar vreau ca el să mă audă. Să audă că, în ciuda judecăţii aspre a lumii, nu vreau să fiu niciunde altundeva, decât cu el.

Răsucindu-se brusc pe saltea, mă ridică deasupra lui, iar el e în capul oaselor. Noua poziţie ne permite să ne îmbrăţişăm în timp ce corpurile continuă să se mişte. Zece minute mai târziu, încă încercăm să ne recăpătăm suflul. A fost scurt, dar atât de intens încât mi s-a zbârlit tot părul. Ce mai contează? Pur şi simplu am profitat de tot, pentru că nu mai suportam să stau departe de el.

Întinsă pe jumătate peste corpul lui şi jumătate pe saltea, mă las îmbrăţişată cu dragoste de bărbatul care, acum mai puţin de două minute, îmi pronunţa numele la orgasm.

— Iubito, trebuie să încetăm cu asta, mormăie la un moment dat, mângâindu-mă blând pe spate.

— Cu ce?

— Cu lipsa asta de control.

Îmi salt sprâncenele uimită şi derutată, căci nu ştiu la ce se referă.

— Se zvoneşte în şcoală că Morris ar fi primit un telefon important, continuă, văzând că nu spun nimic. Nu ştiu ce se întâmplă, dar lumea vorbeşte că ar trebui să se apropie o inspecţie generală.

Inspecţie generală? Asta nu sună deloc bine. Ultima oară când cineva şi-a băgat nasul în Academie, a ieşit un ditamai spectacolul, şi aici mă refer la vizita pe care au făcut-o cei din Consiliul Superior. Bineînţeles, am avut un noroc chior că totul s-a bazat pe Gloria şi că întâmplarea a făcut ca Generalul Consiliului să fie chiar fratele acesteia. Acum, odată cu plecarea lui Austin şi a Keirei din Consiliu, se presupune că altcineva a preluat conducerea. Nu ştim cine şi nici nu vreau să aflu. Ultimul lucru care ne lipseşte e o altă vizită de curtoazie şi alţi înfumuraţi care să stea numai cu ochii pe noi.

— De ce e necesară o inspecție? întreb încruntată. Jay și Gloria au fost atenți cu relația lor în ultimele luni. La fel și noi. Nu cred că a aflat cineva.

Încă. Judecând după greșeala Gloriei de astăzi, nu se știe ce va face Jane mai departe. Dacă e suficient de deșteaptă și îi funcționează bine roțile minții, ar putea foarte ușor să pună cap la cap lucrurile și să-și dea seama că între cei doi se petrece ceva. Însă, în ceea ce privește pe mine și pe Alex, mânuim mai bine situația. În afară de familia mea și de Gloria, nu știe nimeni despre noi.

— Nu se știe dacă pentru Articolul 1 se va face inspecție, îmi zice Alex cu voce calmă. Deocamdată sunt doar zvonuri. Poate să nu fie adevărat.

— Și dacă e?

— O să avem mai multă grijă, spune prompt. Întâlnirile noastre se vor rări sau se vor opri până când se îndepărtează amenințarea. Iubito, la naiba, ai doar șaisprezece ani. Îți dai seama cum se va vedea relația noastră? Indiferent de cât de inteligentă ești și știm amândoi că nu te-am forțat niciodată să faci ceva ce nu ai vrut, vor crede că te-am dus de nas.

Își strânge buzele și îmi dau seama că iar se ceartă în sinea lui. Nu știu dacă se va opri vreodată din asta. Mă calcă pe bătături și mă face să mă simt... obraznică și nesăbuită. Ridicându-mă într-un cot, îi prind obrazul în palmă și îl sărut cast pe gură.

— Încetează. Spui de lume că vor crede că m-ai dus de nas, dar și tu ai aceeași părere proastă despre tine. Alex, sunt cu tine pentru că vreau și am discernământ, nu pentru că mă obligi tu. Te iubesc și cred că am spus totul cu asta.

Clipește încet spre mine, privindu-mi lung buzele. A încetat pentru moment să se mai certe și îmi zâmbește dulce, trecându-și degetele prin părul meu ciufulit.

— Și eu te iubesc, Maddy. Foarte mult.

— Atunci, nu mai lăsa prejudecățile să stea în fața fericirii noastre. Chiar dacă ar afla cineva despre noi... nu-mi pasă. Odată ce mă iubești, poate să spună oricine ce o vrea, poate să ne judece, să ne acuze, să ne arate cu degetul. Nu-mi pasă deloc.

Scutur din cap ca să-mi susțin punctul de vedere și pare să se mai liniștească puțin câte puțin, până când devine complet relaxat. Purtând un zâmbet drăguț pe buze, trage pătura peste noi și mă acoperă pe spate, îndemnându-mă să mă întind la loc.

— Obrăznicătură mică, surâde și mă sărută pe frunte. Dacă stau bine și mă gândesc, tu ești cea care m-a dus de nas și care mi-a sucit mințile, până nu am mai știut de mine. Sigur ești vrăjitoare.

Izbucnesc în râs și îmi frec nasul de pieptul lui, cuibărindu-mă în brațele sale fierbinți și primitoare, gata să mă las furată de o nouă rundă.

Sunt trezită de un zumzet ciudat, care nu știu de unde vine. Clipesc de mai multe ori. Alex doarme liniștit lângă mine, susținându-mi capul cu un braț, iar afară e deja întuneric. Nu știu câte ore am dormit, dar mă simt și mai obosită. O fi de vină faptul că am făcut sex de două ori? Asta se întâmplă rar și nu pentru că nu mă dorește, ci pentru că gândește prea mult și ne strică cheful amândurora.

Mă zbat să arunc pătura de pe mine, simțind că mă sufoc de cald. Mă dor picioarele și cred că am un început de febră musculară de la atâta... sport. Aud din nou zumzăitul acela ciudat și înțepenesc, să-mi dau seama ce anume e. Ochii mi se fac cât cepele când înțeleg. Aproape mă arunc din pat direct în cap, ca să-mi recuperez telefonul mobil din buzunarul pantalonilor aruncați pe jos. La dracu'! La dracu'! Sunt la un pas să leșin când văd cele douăzeci de

apeluri pierdute, cele cinci mesaje vocale și șapte mesaje text. Toate de la Jay. O, Doamne, o să mă omoare!

Sună din nou și răspund, ducându-l vitejește la ureche și îndepărtându-l imediat ce îi aud urletul de viking.

— *Unde dracu' ești și ce dracu' faci cu telefonul ăla?!*

Foarte subtil, Jay, foarte subtil.

— Scuze... ăă... am adormit și...

Ies din cameră în pielea goală, trăgând ușa după mine să nu-l trezesc pe Alex.

— *Ți-am spus să mă suni când ajungeți la Academie, Madeline Davis! Am fost la un pas să vin după voi. Mi-am făcut griji, cretino!*

Strâmb din nas și încerc să-mi descurc părul cu degetele. La naiba, e turbat, nu alta! Rareori îl văd atât de nervos.

— Îmi pare rău, Jay. Ne-am întâlnit cu Anabelle și am uitat, apoi am adormit.

— *Unde-i Anna?*

Bună întrebare.

— Doarme, blufez.

De unde naiba să știu eu unde e Anna?!

— *Mai e supărată?*

Al naibii, imediat i se înmoaie tonul când vorbește despre ea. Îmi dau discret ochii peste cap.

De unde naiba să știu dacă mai e supărată?

— Ăă... nu, nu mai e. Cum stă treaba cu Jane?

Jay oftează apăsat.

— *Deocamdată nu am auzit nimic. Nici nu prea am mai văzut-o. A ieșit doar la mese, dar în rest, după ce ați plecat voi, a stat în cort.*

Carevasăzică, atacul Gloriei a băgat spaima în Jane. Îmi vine să râd. Adevărul e că prietena mea blondă s-a comportat ca o pisică sălbatică. E și normal ca pupezele ieșite la salivat după unchiul meu să fugă mâncând

pământul. O ador!

— *Ați mâncat?*

Nu.

— Da.

La naiba! Urăsc să îl mint, dar dacă îi spun adevărul, în următoarele cinci minute tabără peste noi.

— *Ce ați mâncat?*

O altă întrebare bună, la care nu știu ce să răspund. Nu știu ce s-a servit la cantină în seara asta, așa că trebuie să blufez din nou.

— Macaroane cu brânză. Gloria, adică Anna, a mâncat două boluri pline. Nu se mai oprea...

Dar eu ar trebui să mă opresc, înainte să-și dea seama că mint de îngheață apele. Jay e foarte perspicace.

— *Nu știi... o... doare ceva?*

Îmi ia mai mult de trei secunde să-mi dau seama la ce fel de durere se referă și mă înroșesc. Mi-l imaginez și pe el la fel de roșu, pentru că mi-a pus întrebarea asta atât de personală. Încerc să-mi aduc aminte dacă Gloria s-a plâns de ceva dureri în drum spre Academie.

— În afară de pumni, nu o doare nimic. Mă întrebi de parcă ai dat în ea ca surdul în clopote.

Doamne, de ce dracu' nu tac? Îmi lipesc palma de frunte, hotărâtă să-mi trag câteva palme după ce închid apelul. Pe Jay îl aud icnind.

— *Pun eu mâna pe tine, obraznico, să vezi ce surd și clopote visezi. Du-te în pat acum. Și spune-i Annei că îmi pare rău că am țipat la ea, dacă se trezește.*

— Mhm, așa o să fac. Pa.

Închid apelul și fac ce mi-am propus. Îmi dau o palmă ușoară peste față, dojenindu-mă în gând, apoi intru înapoi în dormitor. Alex nici măcar nu s-a mișcat din poziție și doarme buștean. Mă îmbrac rapid și arunc o privire asupra

ceasului de pe noptieră. E zece și jumătate și stingerea s-a dat, așa că mă pot strecura fără probleme afară.

Când intru în cabană, o găsesc pe Gloria stând în vârful patului, în poziție turcească. Televizorul e pornit, dar nu se uită la el. E pierdută în gânduri. Apuc clanța și trântesc cu putere ușa de la cameră, să o fac atentă. Izbucnesc în râs de îndată ce tresare.

— Unde ai fost? mă întreabă cu ochii mari și roșii.

Oh, nu! A plâns și știu că, dacă o întreb de ce, nu-mi va răspunde. Răspunsul e evident, oricum. Cel mai probabil a plâns pentru că Jay e dobitoc și urlă la ea ca apucatul. Nimic nou sub soare. De când cei doi s-au întâlnit, urlă unul la altul non stop.

— La Alex, îi răspund într-un final, trântindu-mă pe patul meu. Am adormit acolo. M-a sunat Jay.

Mă uit special la ea, să-i văd reacțiile. Dă ușor din cap, apoi revine la poziția de dinainte.

— A spus că-i pare rău că a țipat la tine.

— Zău? se enervează ea. Dacă îi pare rău, atunci să nu mai urle! Așa nu o să mai trebuiască să își ceară scuze.

— Hei, nu omorî mesagerul, bine? mă încrunt. Și în cazul ăsta, are tot dreptul să țipe. Ai făcut o greșeală de începător.

O judec, dar de fapt nu o judec. Nici eu nu știu ce fac, dar e cert că o înțeleg în mare parte. Doar că mi-e teamă. Amândoi sunt absurd de geloși și se iubesc pe măsura geloziei lor. O să aibă de suferit din cauza asta, ținând cont că niciunul dintre ei nu știe să înăbușe asta.

— Aveți câteva luni de când sunteți împreună și știi prea bine cum stă treaba. Nu trebuie să afle nimeni de relația voastră. Absolut nimeni! Trebuia să fi învățat câte ceva până acum.

Nu mă pot abține și mă uit urât la ea. Îmi vine să-i înfig câteva șuturi în fund pentru că e atât de idioată uneori, încât mă sperie. O iubesc, dar sunt momente când îmi vine, pur și simplu, să dau cu ea de toți pereții.

— Nu cred că tu ai sta cu mâinile în sân când o tipă gândește cu voce tare și spune lucruri despre iubitul tău, contraatacă și aici îi dau dreptate. Dacă ai fi văzut-o, Maddy... Visa cu ochii deschiși la Jay! La iubitul meu! Se poate considera norocoasă că nu am luat-o la bătaie în pădure, acolo unde nu putea interveni nimeni.

Am gura larg căscată. Nu-mi vine să cred în ce se transformă. Am știut dintotdeauna că Gloriei îi place să apere ce e al ei, pentru că a crescut într-un mod care nu-i permite să mai renunțe la lucruri, însă e prea... caraghioasă.

— Încetează, Anna! zbier. Jay nu ți-a dat niciun motiv să te îndoiești de fidelitatea lui. Ce naiba? Poate să aibă o armată de femei pe urme. Dacă el te vrea pe tine, restul nici nu mai contează.

Flutur din mână în aer, gesticulând prea mult.

— Ar trebui să te bucuri de liniștea de acum, adaug pe un ton grav. Pentru că am proasta impresie că ceva mare se apropie.

— Adică?

Ridic din umeri. Nu știu ce e, dar de la discuția cu Alex, am un presentiment prost. Foarte prost.

— Ceva mare, meditez cu voce tare, privind fix tavanul. Ceva care o să strice toată bunăstarea de acum.

ANNA

CAPITOLUL IV

Deschid ochii când goarnele dau trezirea la cinci și jumătate dimineața. Primul lucru pe care îl fac înainte să mă dau jos din pat, este să mă întreb dacă Davis s-a întors din tabără. Oricum ar fi, știu că încă e supărat pe mine. E și normal să fie. Am dat cu bâta în baltă grav de tot.

Și mai pleoștită decât am fost seara trecută, mă ridic din pat cu gândul să fac un duș rapid și să mă prezint la antrenamentul de dimineață, însă Maddy are alte planuri. Mai energică decât mine, sare de pe saltea ca un dop de șampanie și țâșnește spre ușă.

— Eu prima!

Înainte să mai apuc să spun ceva, aud cum se trântește ușa de la baie și se încuie de două ori. Grozav! Maddy e ca un copil mic uneori. Unul foarte enervant. Lăsând la o parte dușul pe care nu am de gând să-l mai fac, îmi scot echipamentul din șifonier și scap de pantalonii de pijama cu o secundă înainte ca Davis să năvălească peste mine. Se oprește brusc și se încruntă la picioarele mele goale. Mai am pe mine doar maiou și chiloți.

— Nu știi să bați? mă răstesc.

Încruntarea îi dispare și își ridică ochii negri asupra mea, cu un zâmbet micuț în colțul gurii. Pare... obosit. E îmbrăcat în echipamentul lui, deși habar nu am de ce îl poartă. Nu el o să se antreneze. Nu o face niciodată. Totuși, arată splendid în pantalonii lui și cămașa, ambele

de camuflaj. Părul negru îi stă într-o dezordine stilată şi observ vag că mai are puţin şi îi intră în ochi. Chiar are nevoie de o tunsoare.

Îmi tremură genunchii numai când mă uit la el, aşa înalt cum e, cu braţele dezgolite până la cot şi un rânjet poznaş.

— Iar fug hainele de pe tine, iubito?

Readucându-mi aminte că sunt doar în chiloţi, mă reped spre pantalonii mei oribili de pe pat, să-i îmbrac, dar nici nu apuc să-i ating. Davis mă prinde de ambele încheieturi şi mă întoarce spre el, privindu-mă în ochi. De la noaptea aceea, nu am apucat să vorbim în particular. Nici nu ştiu dacă sunt supărată pe el că a ţipat sau dacă sunt supărată pe mine, că nu m-am gândit la consecinţe înainte să o încalec pe Jane. Se presupune că trebuie să-mi cer scuze, însă Jay nu-mi dă ocazia. Mă ridică pe salteaua patului meu, ca să stau în picioare. Din instinct mă agăţ de gâtul lui ca să mă susţin, apoi mă sărută apăsat şi adânc, zbârlindu-mi tot părul. E atât de frumos şi miroase atât de bine, încât nu-mi vine să cred că e al meu.

— Iubito, n-am vrut să mă răstesc aşa la tine sau să te jignesc, îmi zice imediat ce se îndepărtează. Îmi pare rău.

Mă ţine în picioare stabilă cu braţele înfăşurate în jurul mijlocului meu şi pare sincer când spune că îi pare rău. Ei bine, Jay Davis nu-şi cere prea des scuze când urlă la mine, aşa că nu ar trebui să mă mai mir, ci să mă bucur.

— Când aţi venit? îl întreb, vrând să schimb subiectul.

— Eu am venit azi-noapte, mărturiseşte, ferindu-mi părul peste umeri. Restul au venit azi-dimineaţă. Era prea târziu să vin la tine. Nu mi-am dat seama de asta înainte să plec.

Se încruntă la propriile vorbe.

— N-am închis un ochi toată noaptea, Anna. Mă gândeam că eşti supărată pe mine.

Asta explică de ce e atât de obosit. Are cearcăne şi îi

lipsește culoarea din obraji. Îmi trec degetele prin părul lui, ferindu-l de pe frunte – acolo unde mă aplec și îi plantez un sărut.

— Am fost, dar mi-a trecut. Nu trebuia să vii noaptea prin pădure pentru asta.

Ochii lui negri și frumoși îmi studiază fața, înainte de a se întinde să mă sărute. Limba lui se îngroapă în gura mea și brațele mă strâng cu putere, lipindu-mă de pieptul lui.

— Voiam să mă asigur că suntem în regulă, îmi spune cu glas răguşit.

Glasul dres a lui Maddy ne scoate pe amândoi din visare și Davis mă pune înapoi pe picioarele mele, pe podea, refuzând încă să-mi dea drumul. Ne întoarcem spre ea și o găsim înfiptă în prag, privindu-ne cu ochi de cățeluş.

— După cum vezi, am avut grijă de iubita ta, mormăie și îmi dau seama că blufează. Crezi că pentru asta merit o învoire de la antrenament? Am probleme... de femeie.

Clipesc rar, nevenindu-mi să cred cu ce uşurinţă vorbeşte cu Jay despre menstruaţie. Bănuiesc că îl ţine la curent tot timpul, iar asta e puţin ciudat. De ce ar vrea Davis să ştie când îi vine lui Maddy menstruaţia? Poate se asigură că nu rămâne însărcinată prea curând, ci peste... vreo zece ani. Dacă ar fi după mania lui Davis, niciodată. Ar ţine-o într-o colivie de aur, ca şi pe mine dealtfel.

— Îmi pare rău, Maddy, dar dacă aş da învoire de fiecare dată când o fată are probleme de femeie, voi aţi întâmpina aceleaşi probleme de două ori pe lună, câte cincisprezece zile.

Davis se încruntă la ea. În schimb, Maddy rânjeşte cu toţi dinţii, de parcă ar avea o glumă pe care eu nu o înţeleg. Ridic scurt din umeri şi încerc să mă eliberez din braţele lui, ca să mă îmbrac. Se uită la mine nedumerit, încă strângându-mă cu putere.

— Jay, trebuie să mă pregătesc de antrenament, altfel

instructorul meu o să-mi înfigă câteva şuturi în fund.

— Aşa instructor rău ai?

Ridică jucăuş o sprânceană. Oh, deci vrei să ne jucăm.

— Rău? Te rog, e un Jay Spintecătorul. Dacă nu mă prezint la timp la antrenament, o să jupoaie pielea de pe mine. Vrei tu asta?

Cu ochii mari, aştept să-mi răspundă.

— Nu, nu cred că o să mai arăţi drăguţ fără piele. Dar sunt sigur că furia lui are un motiv.

— Cum ar fi?

— Poate îi e dor de iubita lui, pe care nu o poate vedea decât dacă îşi găseşte un motiv plauzibil să o viziteze. Poate că îi e dor să meargă acasă cu ea, acolo unde nu trebuie să se ascundă de nimeni.

Izbucnesc în râs. E ciudat să vorbească despre el la persoana a treia. Dar în sfârşit mă eliberează din braţe după ce-mi plasează un sărut scurt pe buze, şi se îndreaptă spre uşă.

— Să nu întârzii, că jupoi pielea de pe tine! mă ameninţă şi iese.

Mă uit la Maddy şi ea se uită la mine, înainte să izbucnim amândouă. În ciuda ultimelor zile – când Jay s-a comportat aproape exemplar – trebuie să recunosc că acum a sunat ca adevăratul Davis.

De îndată ce mă îmbrac, arunc o privire scurtă asupra ceasului de pe noptieră şi înjur colorat. M-am întins prea mult şi Davis o să jupoaie pielea de pe mine, într-adevăr. Cum naiba se face că întârzii mereu, chiar dacă mă trezesc la timp? Clatin din cap şi ies din cabană val vârtej, aproape alergând. Observ cu stupoare că un şiret de la bocanc e dezlegat, ceea ce înseamnă că o să întârzii şi mai mult ca să-l leg. Minunat. Nu doar că o să mă jupoaie, ci o să-mi

și smulgă unghiile.

Îmi leg repede șiretul și grăbesc pasul spre terenul principal. Trebuie să-mi pun la cale o scuză bună. De ce tuturor le ajung zece minute să se pregătească, iar mie îmi ia jumătate de oră? Ah, da, pentru că zece minute mi-a luat să îmi descâlcesc coama din cap, alte zece să-mi găsesc bocancii și încă zece să mă îmbrac corect.

Când ajung pe terenul principal, văd toate grupele la post, chiar și pe a mea. Davis stă drept ca o statuie – serios, omul ăsta poate să stea mai drept decât atât? – și le explică nu știu ce colegilor mei. Toți stau în linie dreaptă, ca la spânzurătoare. Aproape fug, cu toate că nu vreau să par disperată. Trec de grupa lui Shannon și aceasta îmi zâmbește discret. Când ajung în dreptul grupei mele, ei bine, Jay îmi aruncă o privire pe jumătate nervoasă, pe jumătate amuzată. Știu că nu o să smulgă pielea de pe mine în adevăratul sens al cuvântului, dar sigur o să mă pedepsească.

— Montgomery, era coadă la toaletă?

Mă uit strâmb la el.

— Îmi pare rău, domnule Davis. S-a... blocat ușa.

Serios, Anna? S-a blocat ușa? Și un om căruia nu-i place minciuna, știe să mintă mai bine.

— Zău? Păi atunci, domnișoară Montgomery, ar trebui să-ți scoatem ușa din balamale, ca să nu se mai blocheze și să întârzii la antrenamentul meu mereu! se răsteşte. Treci în rând.

Uf! Fără să mai spun ceva, mă interpun între Nate și Edward, aici unde știu că arăt de-a dreptul caraghios. Cei doi prieteni ai mei sunt cu mult mai înalți decât mine. De fapt, oricine e mai înalt decât mine. Mă uit la fiecare în parte, lăsându-mi capul pe spate. Nate îmi zâmbește ușor, cu un colț al gurii, susținându-și privirea pe Davis.

— Montgomery! tună instructorul morții și mă face să

tresar. Unde naiba te zgâieşti? Sunt chiar aici!

Flutură din mână, luându-mă peste picior. Ok, chiar trebuie să încetez să-l mai enervez. Oricum arată ca şi cum ar vrea să mă mănânce, dar nu la modul... sexy. Şi se uită urât la Nate, ceea ce-mi ridică unele semne de întrebare.

— Stai dreaptă, mă apostrofează. Mereu arăţi de parcă ai ceva greu în spate.

Îmi îndrept umerii şi dă mulţumit din cap. Ce naiba l-a apucat? Tăcut, se plimbă prin faţa noastră, ţinându-şi mâinile la spate ca un pensionar. Mă umflă râsul, dar fac eforturi mari să mă abţin. Ultima picătură din pahar ar fi să mă hlizesc ca o idioată.

— Craig, dacă mai şuşoteşti ca o pipiţă cu colegul din dreapta ta, vă dau cap în cap! Aici nu e cafenea.

Şi el ar cam trebui să nu mă mai facă să râd. Fac eforturi mari aici.

— Nate.

Davis se opreşte la un pas de mine, chiar în faţa prietenului meu. Amândoi stau ridicol de drepţi şi se uită unul în ochii celuilalt, parcă provocându-se. Davis are o expresie împietrită, îşi ţine capul drept şi ochii în jos, la el. De ce am impresia că se luptă cu puterea minţii?

— Mergi la capătul rândului, îi spune într-un final. De azi înainte, acolo o să stai.

Tonul lui... Ce naiba? E rece, de piatră.

— De ce, domnule? întreabă Nate pe acelaşi ton.

Tresar uşor şi îmi mut privirea fix în faţă. Nate se agaţă cu degetele de marginea hanoracului meu şi mă ţine strâns.

— Pentru că aşa vreau eu, îi răspunde Davis sec.

Face o pauză şi mă uit la el. Oh, nu! Ochii săi stau aţintiţi în locul unde Nate mă ţine agăţată de hanorac. Pare încurcat, dar îşi revine rapid în fire şi mă ameţeşte brusc cu un zâmbet larg care îi dezveleşte dantura perfectă. Dar ştiu că nu e un zâmbet bun.

— Flirtezi cu colega ta, Nate? îl întreabă.

Ce?

— Trebuie să-ți reamintesc că nu accept niciun fel de relație între elevii mei? continuă Davis pe un ton glaciar. Ținând cont că domnișoara Montgomery e singura fată dintre nouă băieți, nu doresc să se simtă hărțuită de niște adolescenți în care urlă hormonii ca voi! se răsteşte. Un pas în față.

Nate e nevoit să-mi dea drumul hanoracului pentru a face un pas înainte. Acum sunt și mai aproape unul de altul și am impresia că se provoacă într-un mod continuu și enervant. Nu îl înțeleg pe Davis. De ce face asta? Și de ce e nervos pe Nate? Nu a făcut nimic rău, ca să-l calce pe bătături.

— Următoarea dată când mai faci asta, nu doar că te mut în celălalt capăt al rândului, ci direct în celălalt capăt al campusului. Ne-am înțeles?

— Da, domnule!

Deși stă cu spatele, știu că Nate nu se mai uită în ochii lui. Nu cred că ar putea cineva să-l privească fix, când e atât de nervos.

— Dispari.

În două secunde, prietenul meu se evaporă spre coada rândului, lăsând locul de lângă mine liber. Vreau să mă uit întrebătoare la Edward, dar mi-e teamă. Davis părea chiar binedispus când a venit la cabană, dimineața, însă ceva s-a schimbat. Ceva l-a călcat rău de tot pe bătături.

Davis trece prin fața mea și se oprește lângă Edward. Doar nu o să-l expedieze și pe el, nu?

— Craig, un pas în față.

Răsuflu ușurată și Edward la fel. Craig iese din rând și face un pas înainte, ușor gârbovit. Îmi dau seama că îi e teamă de ceea ce urmează să spună Davis. Iubitul meu își

freacă gânditor bărbia.

— Ştii, uneori sunt uimit de direcţia în care o ia mintea ta la antrenamentele mele, începe să vorbească. Să înţeleg că ai făcut o pasiune pentru fundul domnişoarei Montgomery, Craig? Citez: „Aş vrea tare mult să văd cât de moale e.”.

Dublu ce? Mă strâmb scârbită. Ce naiba i-a apucat pe toţi? Şi de unde ştie Jay ce gândeşte Craig?

— Sau, citez din nou: „ Oare sânii ei sunt atât de mari precum se vede sau poartă sutien cu push-up?”.

Îl văd din profil pe Craig cum se înroşeşte.

— Ce ar fi să o dezbrăcăm pe domnişoara Montgomery şi să o studiem cu toţii, ca să aflăm răspunsurile la întrebările pe care ţi le pui în fiecare zi, ce zici?

Să facă ce? Maxilarul meu se loveşte de pământ şi, fără ştiinţă, fac un pas în faţă.

—Nu, domnule, îi răspunde acesta cu glas tremurând. Eu...

— Tu ce, Craig? Tu ce? Crezi că nu aud ce vorbeşti de fiecare dată cu colegii tăi? Păi, ar trebui să ştii, ţinând cont că nu te fereşti deloc să împrăştii la toată lumea fanteziile tale. Am urechi şi aud tot ce se vorbeşte în grupa asta sau în afara ei. Ai vrea tare mult să i-o pui Gloriei, nu-i aşa? Te ţine treaz noaptea gândul ăsta. Uită-te dracului la mine!

Tresărim toţi. Craig îşi ridică privirea asupra lui, o privire spăşită şi ruşinată. Davis se întoarce către mine şi mă trage forţat în faţa lui. Punându-mi mâinile pe umerii mei, mă ţine cu spatele la el şi cu faţa la Craig. Habar nu am ce vrea să facă, dar ştiu eu ce vreau să fac în momentul ăsta. Cu dragă inimă i-aş sparge dinţii nenorocitului.[1]

— Haide, află cât de mari sunt sânii ei. Atinge-o.

— Ce?

Dau să mă întorc spre Davis, dar nu mă lasă să mă mişc. Îşi strânge mai bine degetele lungi pe umerii mei şi aşteaptă. Chiar are de gând să-l lase să mă atingă? Craig nici măcar nu se uită la mine. Îşi ţine ochii înfipţi în pământ

și e foarte roșu în obraji. Ceilalți nici nu mai respiră.

— Nu mai ești curios acum? îl întreabă. Femeia din fanteziile tale e chiar în fața ta și eu te las să o atingi. De ce nu o faci?

Îmi vine să închid ochii. Foarte discret, Davis începe să-mi masoze umerii, dându-mi de înțeles că nu e supărat pe mine. Stă perfect lipit de spatele mele și acum știu că, indiferent de ce ar face Craig, nu l-ar lăsa să mă atingă cu adevărat, ci doar îl testează. Nu mă îndoiesc că o să-i rupă fiecare deget în parte dacă întinde mâna spre mine.

— Nu pot, domnule.

— Nu poți? se preface Jay mirat. Ciudat. Aș fi crezut că, după cât de mult vorbești despre ce i-ai face Gloriei, o să te năpusteşti asupra ei.

Craig își face în sfârșit curaj să se uite în ochii mei și pare al naibii de rușinat. Mi-e scârbă.

— Cere-ți iertare de la domnișoara Montgomery, pentru vorbele pe care le-ai scos.

— Îmi pare rău, Gloria.

Dacă nu m-ar ține Davis atât de lipită și de nemișcată, aș vomita direct pe papucii lui, ca să înțeleagă că nu dau doi bani pe scuzele lui.

— Ești suspendat, i-o trânteşte. Șterge-o înainte să te iau la bătaie. Montgomery, treci în rând.

Îmi dă drumul brusc și, profitând de ocazie, mă retrag înapoi lângă Edward. Îmi tremură genunchii atât de tare, că îmi doresc să mă agăț de prietenul meu și să mă scurg pe pământ.

— Următorul care nu-și poate ține hormonii sub control, zbiară Davis, nu doar că o să fie suspendat timp de două săptămâni. Bătaia pe care o s-o încasați o să fie soră cu moartea. Asta ca să vă aduceți aminte că sunteți la o Academie militară, nu la un bordel. Douăzeci de ture!

Sunt dărâmată de pe picioare când toți se împing să o

rupă la fugă, ca niște gândaci speriați. Mă prăbușesc pe spate în iarbă și rămân aici până când terenul e sigur. Mă repun cu greu pe picioare și îmi scutur stângace pantalonii, uitându-mă printre gene la Jay. Stă la câțiva pași distanță de mine și e ușor amuzat.

Davis e bipolar, e clar, și nimeni nu o să afle vreodată ce gândește.

După doar cincisprezece ture de teren sunt frântă și nervoasă. În afară de Edward – care aleargă cot la cot cu mine –, niciunul nu se mai apropie. Ăsta era planul lui Davis? Să-i țină pe băieți la distanță de mine? Ei bine, trebuie să recunosc că i-a reușit. Fiecare se uită la mine cu teamă în privire și nu-mi adresează niciun cuvânt, ceea ce mă calcă pe nervi și mai tare. O să port o discuție cu Domnul Spintecător de Hormoni, imediat după antrenament.

— Davis face legea astăzi, glumește Edward cu gura până la urechi. Doamne, cât îmi place de el când face asta. Mă văd într-o bună zi în locul lui, aruncând cu ordine în stânga și în dreapta, dar tu o să mi-o iei înainte, domnișoară Caporal.

Mă strâmb copilărește la el, arătându-i limba. Am și uitat de ridicarea în grad. Se presupune că Davis trebuie să mă mai lase și pe mine la cârmă, să conduc un antrenament. Asta îmi dă o idee.

Mă opresc brusc din alergat în mijlocul terenului, departe de Davis, și mă întorc cu fața spre colegi.

— Alinierea, că am obosit! strig cât de tare pot.

O secundă. Atât durează ca și ei să se oprească din alergat și mă privească nedumeriți.

— Ați auzit-o, bolborosește Edward. Ea e Caporalul.

Se rânduiesc toți de-a curmezișul, obosiți și cocoșați. Arunc o privire scurtă spre Davis – care e tocmai în partea cealaltă a terenului –, și observ că se uită și el la noi, dar

nu face niciun pas. Asta e bine. Nu cred că mai pot alerga, în caz că vrea să mă fugărească.

— Ok, ştim toţi cum a decurs la început antrenamentul ăsta şi... ce a făcut Davis, încep eu să vorbesc. Dar asta nu trebuie să vă împiedice să mai vorbiţi cu mine. Chiar dacă sunt fată, suntem colegi.

— Şi să ne ia Davis de urechi? mă întreabă Frank, trecându-şi o mână prin părul ud de transpiraţie. Nu, mulţumesc.

— Nu fi cretin! îl apostrofez. Craig a meritat pe deplin ce i s-a întâmplat. Sunt singura fată dintre voi şi toţi vreţi să mi-o puneţi.

Comentariul meu îi face să râdă. Tare.

— E normal ca Davis să-şi iasă din minţi, odată ce voi nu sunteţi atenţi deloc la antrenamente.

— Nu e vina noastră că eşti bună.

Ăsta e Edward şi tare aş vrea să-i trag un şut acolo unde nu luminează soarele niciodată. Aş vrea să le pot spune de ce Davis a reacţionat astfel, însă nu pot. Nu pot să le spun, pur şi simplu, că îşi apără ce e a lui. Adică eu.

— Voi vreţi să absolviţi sau să vă luaţi bătaie în fiecare zi? mârâi. Controlaţi-vă naibii. Davis o să ne ia capul şi nu cred că vreţi să fiţi suspendaţi ca Craig, doar pentru faptul că nu vă puteţi ţine fanteziile pentru voi.

— Are dreptate, intervine Nate, ieşind din rând. Controlaţi-vă măcar la antrenamente. Vă comportaţi ca nişte puştani care nu au văzut o femeie în viaţa lor.

— E vina ei, comentează Frank iar, arătând cu degetul spre mine.

Mai exact, spre îmbrăcămintea mea. Am renunţat la hanorac după ce m-am încins cu zece ture şi acum sunt în bustieră.

— Să nu mai umble dezbrăcată, adaugă pe acelaşi ton tăios.

— E o bustieră sport, milogule, nu un costum de baie, îl atac. N-ai mai văzut așa ceva în viața ta?

— O faci dinadins, sare un altul, ieșind din rând. Te dezbraci în fața noastră, cu toate că știi că suntem bărbați. Ești doar o târfă.

Tresar la cuvintele lui veninoase. Asta e părerea lor despre mine? Doar pentru că fac sport în bustieră? Nu e ca și cum aș alerga pe aici în pielea goală și nici intenția de a le atrage privirile, nu am avut-o.

— Hei! zbiară Nate enervat. Ai grijă cum vorbești.

— Tu ce mai vrei, papagalule? Ți-ai luat-o în bot de la Davis din cauza ei și acum îi sari în apărare, de parcă ar fi vreo prințesă la ananghie, când de fapt vrei și tu să i-o pui așa cum a făcut Jeremy.

Se apleacă de la mijloc în fața lui Nate, ca să-i vorbească în nas.

— În toate pozițiile.

Într-un moment neașteptat, Nate îl pocnește direct în față, aruncându-l la pământ. Aud vag strigătul lui Davis, dar nu am timp să-i dau importanță. Nate tabără pe colegul lui, umflându-l cu lovituri. La dracu'! Dacă știam că asta o să se întâmple, nu mai puneam ideea asta proastă în aplicare. Mă reped să-l smulg pe Nate de pe Oliver înainte să-l nenorocească, dar nu apuc să ajung la ei. Davis – ajuns lângă noi – mă îmbrânceşte la o parte și îl smulge pe Nate de pe adversar, ridicându-l forțat în picioare. Oliver se ridică și el și îl împinge pe Davis la rândul lui. Oh, greșeală! Apucă doar să-i dea un pumn sănătos lui Nate, căci Davis intervine iar. Îl înhață de hanorac și îl catapultează peste spate, dând cu el de pământ. Uau! Cu o mișcare ca asta, e capabil să îți rupă toate oasele.

Oliver cade cu o bufnitură urâtă, care mă face să strâmb din nas de parcă mă doare pe mine. Nate se repede iar, însă Davis îi taie calea și doar cu o privire ucigătoare îl face să dea înapoi.

— Haide, luptă-te cu mine! îl provoacă.

Simt cum întregul circ ia sfârşit odată cu prezenţa impunătoare a lui Davis. Nu există îndoială că o să ne bată măr pe toţi dacă mai scoate careva vreun cuvânt neîntrebat. Şi sinceră să fiu, nu cred că mai avem curaj să deschidem gura, căci arată pe punctul de a ne bate şi fără motiv.

— Ce v-a apucat? zbiară. Credeţi că faceţi ce vreţi voi aici? Ăh? Credeţi că vă puteţi bate ca pe stradă şi nu o să suportaţi consecinţe? Să spuneţi „mersi" că nu vă exmatriculez pe toţi chiar acum!

Privirea lui se opreşte pe Nate şi e una duşmănoasă. Simt că are ceva personal cu el, dar nu ştiu ce.

— Antrenamentul s-a încheiat, spune puţin mai calm. Dacă dă dracu' şi mai faceţi probleme astăzi, o să fie vai de voi!

Cinci minute mai târziu, după ce am făcut cel mai scurt duş din istorie şi mi-am îmbrăcat uniforma, mă prezint la uşa biroului lui Davis pentru a cere nişte explicaţii vizavi de comportamentul ciudat pe care l-a avut în dimineaţa aceasta. Fără să bat, năvălesc înăuntru şi dau cu ochii de Craig, care stă aşezat pe scaunul din faţa biroului din lemn masiv. Davis e în picioare şi bag de seamă că discuta cu el înainte să intru peste ei ca la mine acasă.

— Intră, domnişoară Montgomery. Cu ocazia asta, te şi învăţ cum să baţi la uşă.

Îmi strâng buzele ca să nu râd şi închid uşa încet după ce am dat-o de perete cu intrarea mea furtunoasă. Mă apropii uşor de birou şi, cu un gest din mână, Jay mă invită să iau loc lângă Craig.

— Craig are ceva nereguli să-ţi spună. Dă-i drumul, Craig. Spune-i ce nu-ţi convine.

Mă uit mirată la colegul meu şi văd că se înroşeşte în obraji din nou. Niciodată nu am avut un conflict cu el sau

vreo încercare de a ne împrietenii, însă după experiența de astăzi, nu mai reușesc să mă uit la el fără să-mi doresc să-l pocnesc.

— Haide, Craig, n-am toată ziua la dispoziție, iar Gloria trebuie să ajungă la cursuri, îl grăbește Jay.

— Păi, bolborosește el, în primul rând aș vrea să te îmbraci mai bine.

Îmi salt sprâncenele, uluită de problema lui. Să mă îmbrac mai bine? Sunt destul de sigură că nu port haine care să îmi lase la vedere părți importante ale corpului. Mă uit întrebătoare la Davis, dar el pare să fie de acord cu Craig în privința asta. Ce naiba? Ăștia nu au mai văzut o femeie în bustieră?

— Și în al doilea rând? întreb.

— Păi... cred că asta e singura problemă pe care o am.

— Serios? intervine Davis. Mi-ai cerut să o transfer pe Gloria în altă grupă, pentru că nu te poți concentra din cauza ei.

— Adevărat, bâiguie în barbă. Și nu cred că sunt singurul care simte același lucru, domnule Davis. Majoritatea băieților sunt... distrași.

— Hm.

Jay își scarpină gânditor ceafa.

— Am eu o idee mai bună, spune el. Ce ar fi să te maturizezi și să accepți că și femeile fac parte din lumea asta? Ar fi mult mai ușor să-ți tolerezi colega, dacă nu te-ai gândi la ea în felul acela, ci mai degrabă ca la un camarad.

Craig își privește lung mâinile din poală, apoi încuviințează din cap, pesemne că e de acord cu soluția lui Jay. Nu că ar avea încotro. Davis nu-ți dă prea multe variante de ales.

— Bun, acum că ne-am înțeles, să nu-ți prind picioarele pe aici timp de două săptămâni.

Îmi dreg glasul puternic, ca să îl fac atent la mine. Oricât

de greață mi s-a făcut din cauza intențiilor lui Craig, nu-l pot lăsa să îndure asta pentru atâta lucru. Până la urmă au fost doar vorbe.

— Domnule Davis, nu cred că e potrivită o suspendare de două săptămâni în cazul ăsta, spun relaxată.

Amândoi mă privesc de parcă mi-a mai crescut un cap. Davis mă îndeamnă să continui.

— O pedeapsă, poate, dar o suspendare e prea mult, după părerea mea. Craig a fost mereu respectuos cu mine, în ciuda a ceea ce spune și gândește. Nu m-am simțit niciodată hărțuită în ceea ce îl privește și sunt și eu de vină puțin. Ar trebui să fiu mai atentă cum mă îmbrac pe viitor.

Gura lui Craig e deschisă și știu că nu se aștepta să-i iau apărarea. Sinceră să fiu, nici nu știu de ce i-o iau! Probabil pentru că favoarea asta o să-mi aducă și mie o favoare. Hai că sunt deșteaptă!

— Pui la îndoială judecata mea, domnișoară Montgomery? Pentru că sunt la un pas să dau cu tine de pereți.

Hm, asta nu e bine.

— Nu mă îndoiesc de judecata dumneavoastră, domnule Davis, ba din contră. Știu că sunteți inteligent și știți că o suspendare e prea mult.

Simt cum mă umflă râsul.

— Și de ce crezi, mă rog, că e prea mult? se încruntă.

În sfârșit se așază pe scaunul lui și își prinde mâinile peste birou, privindu-mă cu atenție.

— Pentru că au fost doar vorbe. Nu a atentat la inocența mea niciodată.

Zâmbesc larg, apoi continui:

— Și e prima abatere a lui, deci bănuiesc că putem să o trecem cu vederea și să îi oferim o pedeapsă, în locul suspendării.

— De ce vorbeşti la plural? mă întreabă Davis calm.

— Pentru că sunt Caporal şi cred că sunt în măsură să vă dau un sfat. Pedeapsă în locul suspendării, ca să înţeleagă că nu a făcut bine ce a făcut.

Davis îşi mângâie gânditor bărbia, fără să-şi mute ochii de pe faţa mea. În schimb, Craig stă ca pe ace. Se ţine strâns de braţele scaunului şi arată pe punctul de a sări în picioare.

— Ok, pedeapsă în locul suspendării, spune într-un final şi îl aud pe colegul meu răsuflând uşurat. Craig, poţi pleca acum.

Acesta se ridică rapid şi, după ce îmi mimează un „mulţumesc", iese din birou mai vesel. Davis încă nu-şi mută ochii de pe mine. Mă priveşte sfidător şi uşor amuzat.

— Doar pentru că eşti Caporal, îţi lasă impresia că îmi poţi da sfaturi, domnişoară Fast?

— Nu doar asta, domnule Davis. Adevărul e că am pile la dumneavoastră.

— Ce pile, Anna?

— Sex, zic şi rânjesc.

Davis pufneşte scurt, pesemne că l-am surprins cu asta. Bun. Nu de multe ori îl surprind.

— Zău? Domnişoară Fast, asta s-a întâmplat doar o dată şi deja crezi că ai un cuvânt de spus aici?

Nu pare supărat. Ba din contră, se abţine să nu râdă.

— Păi, se întâmplă ca dumneavoastră să mă iubiţi şi să ţineţi cont de cuvântul meu. Adevărul e că şi eu vă iubesc pe dumneavoastră.

— Cât de mult?

— Suficient de mult cât să mă bag peste tine, izbucnesc eu în râs. Scuze, Jay, dar astăzi ai luat-o complet razna. Prima oară Nate, apoi Craig. Ce ai avut cu săracii băieţi?

Davis sare în picioare şi îşi aranjează cămaşa, sumetecându-şi o mânecă înapoi până la cot.

— Nu suport când cineva vorbeşte despre iubita mea în felul acesta. De fapt, urăsc asta, mărturiseşte el. Urăsc să-i văd salivând după ce e al meu.

— Asta îl explică pe Craig, dar nu şi pe Nate.

Oftând, Davis ocoleşte biroul şi ajunge în faţa mea. Se sprijină de blatul acestuia, prinzându-se de marginile lui. Îmi întind şi eu picioarele şi le cuprind pe ale lui între bocanci. Mă uit o clipă la papucii lui şi constat că poartă tenişi. De când poartă Davis tenişi? Sunt negri, curaţi, cu o dungă albă pe fiecare parte. Îmi plac la nebunie.

— Iubito, câteodată am impresia că eşti oarbă de-a binelea.

— Atunci, ar cam trebui să-mi comand nişte ochelari.

Chicoteşte.

— Tot n-ai vedea ce văd eu. Am pus-o pe Maddy să îl întrebe pe Nate dacă te iubeşte.

Poftim?!

— De ce ai făcut asta? îl întreb cu ochii mari şi şocaţi.

— Pentru că am o bănuială. Cu toate că Maddy a negat acest fapt, eu văd cum se uită Nate la tine atunci când nu eşti atentă.

Înghit în sec, nevenindu-mi să cred că vorbim despre asta. Nate mă iubeşte? Mi-e imposibil să mă gândesc la asta, pentru că întotdeauna am crezut că suntem doar prieteni. Atât Edward, cât şi Nate nu au însemnat niciodată mai mult. Mă uit la bărbatul din faţa mea şi îmi dau seama şi de ce. De când am venit la Academie, nu am avut ochi decât pentru el, indiferent de cum a decurs relaţia noastră la început. Dar acum e al meu şi nu mă interesează altcineva.

Îmi trec o mână prin păr, aranjându-l mai bine pe umeri.

— Chiar dacă ar fi aşa, eşti singurul pe care îl iubesc. Ştii asta.

— Ştiu.

— Atunci, de ce te-ai descărcat pe ei? Parcă trebuia să nu dăm nimic de bănuit.

Odată ce spun asta, îl văd strângând din buze. Probabil și-a dat și el seama că a sărit calul, așa cum l-am sărit și eu. Lucrurile ne scapă de sub control. Mă ridic în picioare și mă agăț de mijlocul lui, dându-mi capul pe spate ca să-i pot privi fața. Brațul lui îmi urcă pe spate și în cele din urmă se înfășoară pe după umerii mei, aducându-mă mai aproape de el.

— Promite-mi că o să fim mai atenți pe viitor, îi cer eu. Nu vreau să ne scape situația de sub control. Nu vreau să fiu nevoită să mă despart de tine, ca să te țin în siguranță.

Se încordează puternic.

— Nu vreau să ne despărțim, îmi spune.

— Nici eu nu vreau, dar o s-o fac dacă te pui în pericol aiurea, doar ca să mă salvezi pe mine. Nu meriți să mergi la închisoare, doar pentru că te-ai îndrăgostit de cine nu trebuie.

Amuzat, îmi atinge nasul cu vârful degetului.

— Nu o să se ajungă la asta, mormăie. Și nici noi nu ne vom despărți. Niciodată.

— Îmi place cum sună asta.

— Îți place, nu-i așa?

Încuviințez din cap, iar el râde și se apleacă să mă sărute. Înainte să o facă pe bune, aud clanța ușii și mă trântesc rapid în scaun, cât mai departe de el. Răsuflu ușurată însă când îl văd pe Morris intrând vesel. Ochii lui se opresc pe mine, apoi pe Davis, și zâmbește și mai larg.

— Anna!

— Bună, unchiule.

Mă ridic cât să-i sărut un obraz proaspăt bărbierit.

— Ce face Holly? îl întreb.

— E acasă. Mă tot întreabă de tine. Speră să te duci pe la ea cât de curând.

Dau din cap. Nu am mai văzut-o pe Holly de ceva timp și ultima oară când am fost la ea, am fost cu Davis, deci nu

am apucat să vorbim prea multe. Aş fi vrut să o întreb de fiul ei – despre care nu vrea să vorbească deloc. Sunt atât de curioasă în privinţa lui, încât am de gând să-l sufoc pe Davis cu întrebări. Bănuiesc că de la el pot smulge câteva informaţii dacă îl fac fericit.

— O să o sun, vorbesc cu. Imediat ce o să pot pune mâna pe un mobil. Acum ar cam trebui să mă duc la cursuri. Am întârziat.

— Da, ai făcut-o, mă apostrofează Davis cu o jumătate de zâmbet.

Îmi dau ochii peste cap şi părăsesc biroul, lăsându-i pe cei doi singuri.

La ora de trigonometrie, eu şi Edward comunicăm prin intermediul porumbelului mesager, adică colegul plasat strategic între noi.

Am auzit că te-ai luat în gură cu Davis şi l-ai scăpat pe Craig de suspendare. Imediat ce a ieşit din birou, a început să se laude că i-ai sărit în ajutor pentru că eşti în limbă după el în secret.

E cert, lupul îşi schimbă blana, dar năravul ba. Cu toate astea, nu îmi pare rău că l-am salvat. Poate totuşi ar trebui să-i trag un pumn. Pun mâna pe pix şi îi răspund.

Nu ai auzit? Eu sunt în limbă după toţi cei care au o jumătate de creier. Ce să spun, îmi place să trăiesc în nesiguranţă. Auzi? De fapt nu ai cum să auzi. Crezi că Nate e îndrăgostit de mine?

Îi trimit biletul după ce îl tachinez pe colegul de lângă mine. Îl apucă enervat şi îl dă mai departe. Cel puţin nu mai face figuri, ca prima oară. Imediat primesc şi răspunsul.

Poooate... De ce? Ți-a spus ceva?

El nu, dar bănuiala lui Davis se confirmă. Poate că n-am primit un răspuns direct afirmativ, însă prelungirea cuvântului „poate" îl face să devină evident. La naiba! Mai bine nu întrebam. Trăiam mai liniștită când știam că prietenul meu nu e îndrăgostit de mine în secret. Așa cum sunt eu de Craig. Ha!

Nu, nu mi-a spus nimic. Nu mai contează. Vorbim după ore. Îmi place al naibii de mult trigonometria.

Când Edward citește răspunsul meu, îl umflă râsul, dar mă și privește într-un mod ciudat. Cel mai sigur are legătură cu prietenul lui, Nate. Mă întreb cum voi mai fi capabilă să mă comport normal, odată ce știu ce ascunde pentru mine, căci cu siguranță voi ascunde și eu faptul că știu, pentru a nu îl pune într-o situație jenantă. Nici pe mine, de altfel. Toți cei apropiați mie știu că sunt singură, doar pentru faptul că nu pot recunoaște în fața nimănui relația pe care o am cu Davis, deși aș vrea asta. Și dacă aș spune vreunuia dintre ei că am o relație, vor începe să pună întrebări.

La naiba, încurcată treabă.

La sfârșitul orei, Edward mă așteaptă să-mi strâng caietele și ne îndreptăm amândoi spre dulăpioarele de pe coridor. Mergând umăr la umăr cu mine, pare adâncit în gânduri. Probabil încă se gândește la subiectul pe care l-am deschis în timpul orei.

— Așa deci, Nate, ăh? întreb ușor amuzată. Mă așteptam mai degrabă la tine sau la oricine altcineva. Nate e atât de... retras.

Mă încrunt când îmi dau seama cât de ipocrită sunt. Edward e prieten cu Nate și nu ar trebui să vorbesc despre asta cu el.

— E retras, pentru că așa e el, îmi răspunde încruntat și sec.

Uau, nu mă așteptam să mă simt ca o lichea.

— Te place de mult, dar nu a avut curajul să îți spună. Prima oară a crezut că ești cu Cole, acum are bănuiala că nu ești singură. E foarte... confuz în privința ta.

Păi are tot dreptul să fie. Și eu sunt confuză în privința lui.

— Totuși, nu înțeleg de unde i-a venit asta, continuă puțin iritat. Adică, nu am văzut și nu am auzit să ai vreo relație cu vreun iubit secret.

De-ai știi tu! Și iubit secret... normal că nu ai văzut și auzit, dobitocule, că de-aia se numește „iubit secret" și „relație ascunsă". Sau ceva de genul.

— Te-ai gândit că poate, pur și simplu, nu vreau să am o relație acum? blufez. Notele mele sunt jalnice și au nevoie de toată atenția mea, iar un iubit numai ar încurca treburile.

Abia după ce o spun, constat că tocmai i-am tăiat aripile lui Nate. Sunt destul de sigură că Edward o să-i povestească tot ce vorbim noi acum.

— Ai putea totuși să încerci, mă sfătuiește el. Dă-i o șansă.

Ce să fac? Oh, nu, conversația asta o ia aiurea.

Mă opresc în fața dulăpiorului meu, prefăcându-mă că nu a auzit ce a spus. Sinceră să fiu, nu știu cum să ocolesc asta. Nu vreau nimic de la Nate, pentru că sunt cu Davis. Pentru mine e simplu răspunsul ăsta, dar nu și pentru Edward. Nu-i pot spune asta, dar trebuie să fac ceva.

— Din păcate pentru prietenul tău, chiar am un iubit secret.

Na, că am spus-o! Acum tot ce trebuie să facă, e să nu mă întrebe cine e.

— Pe cine?

La naiba.

— „Secret" înseamnă „secret", Eddie, îl bat pe umăr și strâng din buze.

De ce viața mea e atât de complicată? Oh, stai. Pentru că îmi place să o fac. Altfel aș trăi degeaba. Logică marca Fast. Îmi dau ochii peste cap și mă abțin să nu pufnesc. Holul roiește de elevi care mai de care plictisiți sau pe punctul de a adormi în papuci. Lunea e o zi blestemată și cu toții știm asta!

— Măcar spune-mi. Învață cu noi aici?

Insistent mai e.

— Ăă... nu. Învață la un liceu din Charleston.

Minciunică!

Edward își înclină capul nedumerit, dar, spre fericirea mea, nu mai spune nimic. Răsuflu ușurată. Prostia asta chiar a mers! Acum tot ce trebuie să fac e să aștept să-i spună lui Nate că nu sunt disponibilă și să punem capăt aici. Sper să nu se lase cu lacrimi de suferință, pentru că o să mă văd ca o pasăre care abia învață să zboare și mă voi avânta de la etajul unu. Direct de pe pervaz, strigând „Geronimo". Ăsta da show al anului 2016.

Antrenamentul de la prânz a decurs cât s-a putut de normal, fără alte crize și gelozii. De îndată ce fac un duș rapid și mă îmbrac în haine lejere, eu și Maddy ne îndreptăm tăcute spre cantină pentru masă. E a treia oară când o aud oftând în doar două minute și chiar mă întreb ce suferință îi apasă pe suflet. Nu de multe ori Maddy e tristă.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat? o întreb nerăbdătoare.

— Păi, e simplu. O știi pe Emily, din anul doi?

Ce întrebare prostească. Cred că sunt o sută de Emily în școala asta, dar nu are rost să pierd timpul încercând să mă prind despre care vorbește. Dau scurt din cap, afirmativ.

— Alex a acceptat să o mediteze. În particular! se răsteşte. De unde o să știu eu ce fac ei doi acolo, singuri?

— Unde urmează să o mediteze?

— În bibliotecă, evident. Dacă era într-o cabană, făceam ca toţi dracii. Dar asta nu-l scuză de faptul că o să rămână singur cu ea. Între patru pereţi!

— Şi câteva rafturi, adaug eu.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap. Oare atât de geloasă sunt şi eu? Pentru că e puţin absurd felul în care se comportă ea.

— Nu e amuzant, Gloria. Ce se presupune că ar trebui să fac acum?

— Să-i spionezi, vin cu cu ideea. Dacă atât de puţină încredere ai în Alex, atunci nu-ţi rămâne nimic de făcut, în afară să te convingi cu ochii tăi că ţi-e fidel.

Cu toate că am spus mai mult ca fapt divers, observ prin ochii negri marca Davis cum încep să i se învârtească rotiţele minţii. Oh, nu, o s-o ia de bună!

— Bună idee!

Rahat.

— Alex o s-o mediteze după prânz. Să te îmbraci în ceva negru, o s-o facem pe spionii.

Îmi măresc ochii îngrozită.

— Cine a spus că vin şi eu?

— Eu! rânjeşte ea. Să-ţi iei binoclul.

— N-am binoclu!

— Măcar prefă-te că eşti profesionistă, la dracu'! îşi aruncă braţele în aer. Nu avem timp de pierdut, dacă nu ai binoclu, foloseşte cartonul de la hârtia igienică. E bun şi ăla.

Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt dezgustată de ideea ei sau să bufnesc în râs. Maddy chiar are cele mai... nesănătoase idei de pe planetă, altfel nu îmi pot da seama cum de o taie capul să spună aşa ceva. Sper în sinea mea că glumeşte. Mă aştept să chicotească măcar, dar mai serioasă ca acum nu am mai văzut-o niciodată. Oh, am dat

de naiba! Madeline Davis e foarte geloasă și posesivă, iar asta presimt că o să ne facă mari probleme.

Cu siguranță Alex nu o să fie prea încântat când o să afle că iubita lui nu are încredere în el. Dureros.

— Să te pregătești doar, bombăne.

Îmi scutur ușor capul și deschid ușile cantinei proaspăt restaurată, apoi mă feresc într-o parte, lăsând-o pe domnișoara acum frustrată să intre prima, apoi intru și eu, trântind ușa în urma mea. Fără intenție, desigur. Toate capetele se întorc spre mine și fac o grimasă. Nu am de gând să îmi cer scuze. E doar o ușă. După cum am spus acum ceva timp, ușile nu au sentimente, deci nu au cum să fie rănite, deci eu nu am de ce să îmi cer scuze.

Deci!

Îmi ridic mândră bărbia și înaintez la pas cu nepoata Davis spre bufet. Oare când o să își vadă de treabă și își vor muta și ei privirea de pe noi? Din câte știu, nu sunt vreo vedetă sau persoană importantă care să fie urmărită nonstop.

Sunt Gloria! De fapt, Anna. La dracu'! Oricare, că tot eu sunt.

— Mai schimbă-ți fața, mă sfătuiește Maddy și îmi întorc brusc capul spre ea, amețind ușor. Ai o expresie de zici că ai nevoie urgentă la toaletă.

Ah, nu mi-am dat seama. Presiunea, cel mai probabil.

— Nu sunt stricată la stomac, o informez. Doar că nu îmi place toată atenția asta. Se uită la noi de parcă au apărut Bill Gates și Obama, braț la braț.

— Urâte comparații, dar treci peste, plescăie ea. Trebuie să fii calmă, binedispusă, tot tacâmul, pentru că o să avem treabă. Multă treabă. Treabă importantă, care…

— Am înțeles, i-o tai și o împung cu cotul în coaste, făcând-o să scâncească. Avem treabă. Gata. Nu trebuie să îmi spui de o sută de ori.

Se oprește în loc – forțându-mă și pe mine să o imit –, strânge din buze, mă privește urât, se uită în spate – peste capul meu – apoi mârâie. Atâtea stări în mai puțin de cinci secunde... Mă uit și eu în aceleași direcții, să-mi dau seama ce anume o face să devină atât de irascibilă. În stânga, Jane și Natalie ne privesc cu un amuzament răutăcios. În dreapta, aceea care pare să fie Emily despre care vorbește Maddy, se apleacă spre Alex și îi spune ceva la ureche.

Iar în spatele meu, ei bine, mai bine nu mă uitam. Edward și Nate își țin tăvile în mână și se apropie de noi. Unde e patul când ai nevoie să te ascunzi sub el?

— Yolo! îi salută Maddy tare, să audă toată lumea și îmi dau seama că vrea să-i atragă atenția lui Alex. Care-i treaba, aiuriților?

Nici Eddie, dar nici Nate nu îi dau atenție. Cel din urmă mă ațintește cu privirea și înțeleg că Edward i-a spus totul. Pare supărat. Pe mine!

Înghit în sec și îmi feresc părul după umeri, vrând să arăt mai încrezătoare decât sunt.

— Bună, îi salut și eu cu jumătate de gură. Maddy, trebuie să ne luăm de mâncare.

O apuc rapid de mână și o târăsc după mine spre bufet. Acolo luăm câte o tavă și ne așezăm la rând.

— Mi se pare mie sau Nate te-a ucis cu privirea de vreo câteva ori? mă întreabă ea, vorbindu-mi aproape de ureche.

— Tot ce e posibil. I-am spus lui Edward că am un iubit secret, care învață la un liceu din Charleston. Știai că Nate e îndrăgostit de mine?

Mă întorc la ea încruntată și o găsesc făcând o grimasă urâtă, care o dă de gol.

— Am fost nevoită să-l mint pe unchiul din cauza asta, recunoaște ea. Dacă află că Nate e lulea după tine, o să-l expedieze la Polul Nord într-o cutie din lemn. Îți dai seama?

Clatin ușor din cap. Da, îmi dau seama ce-ar ieși dacă i s-ar confirma lui Davis bănuiala. Sunt convinsă că o să facă ceva modificări în grupa lui și o să-l trimită pe prietenul meu în capătul celălalt al campusului. Cât mai departe de mine!

— Oricum ar fi, eu nu voi răspunde niciodată sentimentelor, mormăi.

Prind cleștele de mâncare și îmi strecor pe farfurie un hot-dog și niște cartofi prăjiți. Maddy tot bombăne în spatele meu.

— Gloria, o să înceapă să pună întrebări și știi că minciuna are picioare scurte. O să-și dea seama într-un final că nu există niciun iubit la un liceu din Charleston, apoi o să se întrebe ce ascunzi și o să ajungă prea aproape de adevăr. Poate că nu-l cunosc suficient de bine pe Nate, dar știu că nu o s-o lase baltă așa ușor.

Oh, Doamne, cine naiba m-a pus să intru în povestea asta? Nu mai bine mă făceam că plouă?

— Când o să se apropie prea tare, o să rup legătura cu el, spun prompt și hotărâtă. Oricât de prieten mi-ar fi Nate, am dreptul la intimitate. Dacă eu nu vreau să spun cine e, nu spun și punct!

Mâinile îmi tremură de nervi și degetele strâng mai bine tava. Lucrurile o iau razna și viața mea se complică cât văd cu ochii. Mă întreb cum o să se termine toate astea.

Merg pe urmele lui Maddy spre masa la care Edward și Nate s-au așezat. Sunt nevoită să stau cu ei dacă nu vrea să dau de bănuit că ascund un mare secret. Și ce ar mai ieși din asta, dacă și-ar da seama cine nu trebuie de lucrurile care se petrec de ceva timp în Academia renumită J.F. Kennedy. Revoltă. Scandal. Război.

Mă așez încet pe scaun, menținându-mi privirea în farfurie. Îi simt ochii lui Nate pe fața mea, e atât de enervant!

— Iubit secret, ăh?

Drace, chiar nu are de gând să o lase baltă? Mă uit la el iritată. Își vâră un cartof în gură și îl mestecă minuțios și gânditor.

— Cunosc câțiva oameni de la liceul din Charleston. Cum îl cheamă? Poate îl știu.

Sunt la un pas să mă ridic de la masă și să o șterg englezește cât mai pot.

— Este... nou, încerc să mă explic. Abia a intrat acolo. Adică, nu e boboc, e... în penultimul an. E... nou, da.

Și ce minciună proastă am putut scoate pe gură! Îmi vine să îmi înfig țeasta în mâncare și să nu o ridic până nu se eliberează masa. Credeam că sunt mai bună la asta, având în vedere tot ce s-a întâmplat. Dar sub presiune, vorbesc prostii.

De fapt, mereu vorbesc prostii. Mai bine tac. Așa și fac, sub privirile încruntate ale tuturor, îndes mai multă mâncare în gură, apoi privesc spre Jay – care, surprinzător se uită la mine, deloc frumos.

— Vrea să spună că s-a mutat recent din Chester, mă scoate Maddy, mult mai relaxată.

— Zău?

Nate își plimbă ochii de la ea, la mine și de la mine, la ea. Nu crede o iotă din tot ce-am bâiguit amândouă.

— Ok, Gloria, lasă tâmpeniile că nu suntem copii mici. Zi odată cine e, că nu te omoară nimeni.

Înghit de două ori în sec și arunc o privire sălii.

— Cole! țip pe neașteptate, imediat ce îl văd înaintând spre noi.

— Cole? se miră Nate și Edward la unison.

Băiatul cu ochi de gheață se apropie tot mai mult, mergând ca pe podium. Da, Cole e salvarea mea!

— Ce faci, blon...

Nici nu apucă să termine de vorbit, că îl și înhaț de braț și îl trag spre mine. Cade ca din pod pe scaunul liber dintre mine și Maddy, aproape răsturnându-și tava cu mâncare. Înainte să se dezmeticească, îl sărut cât de drăgăstos pot pe obraz.

— Ce faci, iubitule?

— Ce? Ha? Cum? Unde?

Oh, Doamne, ce dobitoc! Clipește surprins spre mine și mă uit la el ca și cum sunt pe cale să-l strâng de gât. Apoi se holbează la Edward și Nate și cască gura.

— Iubito.

Îmi sărută și el un obraz.

— Eu „iubito", nu Nate și Eddie, iubitule, chicotesc. Pe unde ai umblat azi?

Mi-e frică să mă uit în direcția lui Jay. Probabil e roșu la față și pe cale să omoare pe cineva. Ups? E o urgență, pledez nevinovată!

Cole se uită pentru o clipă confuz la mine – clipă care mi se pare a dracului de lungă –, apoi zâmbește.

— Pe aici. Adică, tocmai ce am terminat cursurile, chiar te căutam. Mi se făcuse un dor al naibii de tine, *iubito*!

Cred că o să-i cumpăr o mașină pentru colacul de salvare pe care l-a aruncat spre mine acum. Teoretic vorbind. Mașina tot teoretică o să fie.

Din greșeală mă zgâiesc lângă el, la Maddy, și îmi doresc să nu o fi făcut. Și ea e teribil de roșie și pare a dracului de enervată. Ce chestie. Am călcat doi Davești pe bătături în mai puțin de un minut.

— Salut, îi salută pe cei doi băieți din fața noastră.

Amândoi bombăne câte un salut, deloc bucuroși de prezența lui Cole. Asta cu siguranță i-a tăiat lui Nate creanga de sub picioare. Nu poate concura cu Cole. De fapt, majoritatea băieților din Academie nu pot concura cu el. Șansele lui Nate sunt nule.

Nu pot spune același lucru și despre Jay, deși trebuie să recunosc că al meu Davis e un adversar pe măsură. Dacă mi-ar plăcea câtuși de puțin de Cole în felul acela, nu cred că aș putea alege între ei.

Uf, bine că nu sunt în situația asta.

— Și... te-ai distrat în tabără? mă întreabă Cole încurcat, vrând să facă conversație.

— Da, a fost frumos.

În afară de momentul în care Davis a urlat la mine și m-a trimis pachet la Academie. Cu tot cu Maddy.

— Mă bucur că te-ai distrat.

Își ațintește ochii pe ceilalți și își arcuiește curios o sprânceană.

— Bun, de Madeline Davis știu că e o înfumurată încă de când era în uter, dar voi ce ați pățit? Aveți niște fețe de zici că ați văzut Fantoma de la Operă. Fiți mai zâmbăreți. Ce v-am spus acum câteva zile despre riduri?

Maddy dă cu palma în masă, dar nu se ridică. Probabil îi e lene.

— În primul rând, e Maddy, și în al doilea, du-te dracu'! Sunt o simpatică de când mă știu.

Și îi zâmbește forțat și strâmb. Da, chiar e simpatică atunci când e o scorpie. Până la urmă, face parte dintr-o familie de nebuni.

— Hm, mormăie Cole, clipind rar la ea. Știi, dacă nu erai un Davis, cred că îmi plăcea de tine. Dar eu am o mare problemă cu ăștia ale căror nume de familie încep cu „D" și se termină cu „avis". Dar ești unul dintre ei și, dacă aș fi un bou și m-aș comporta urât cu fetele, credemă că, la cât m-ai călcat pe nervi, te dădeam cu capul de masă.

Apoi îi trânteşte şi el un zâmbet forţat cu toţi dinţii. Am impresia că ăştia doi or să moară spânzuraţi unul de gâtul celuilalt.

— Stai liniştit, că nici eu nu am sentimente mai bune pentru tine, îi mărturiseşte Maddy sec. Ba chiar mi se face rău când te privesc.

— Da, femeile obişnuiesc să leşine după mine, nu ai fi prima, stai şi tu liniştită. Efecte secundare.

Îi trag un cot lui Cole, să-l atenţionez că a sărit calul şi că Nate se uită întrebător la cei doi. Nu trebuie să fie vizibil faptul că ăştia doi se potrivesc mai mult decât mă potrivesc eu cu Cole. Până la urmă, e iubitul meu fals!

— Iubitule, ce ar fi să nu-ţi mai scoţi colţii la prietena mea şi să încercaţi să vă înţelegeţi de dragul meu?

Zâmbesc cât de dulce pot şi Cole îşi înfăşoară un braţ în jurul umerilor mei. Instantaneu, privirea mi se îndreaptă spre Davis. E... înlemnit pe scaun şi are ochii măriţi de şoc. Oh, drace! Nici nu vreau să-mi închipui ce criză de gelozie o să-mi facă, chiar dacă, tot ce fac eu aici, e să ne salvăm pielea de la bănuieli.

— Nu-ţi face griji, iubito. Prietena ta sclifosită e în siguranţă.

Tresar când îmi plantează un alt sărut pe ureche. Ok, trebuie să înceteze cu asta, pentru că Jay arată scos rău din minţi şi pe punctul de a veni aici să ne dea cap în cap.

— Ajunge cu drăgălăşeniile, spun şi îl împing uşor. Se uită lumea la noi.

Nici nu-mi dau seama când sunt smulsă de urgenţă de pe scaun. Oh, nu! Davis mă răsuceşte cu faţa la el, apoi mă îmbrânceşte spre ieşire, mârâind în surdină. Am dat de dracu'! Mai bine o ţineam cu iubitul din Charleston. Aproape dau cu capul în uşă. Ar trebui să se comporte cu mine de parcă aş fi o floare rară, nu un sac de box, să mă strivească. Îmi vine să râd. Mă aşteptam la o reacţie ca asta din partea lui.

— Uşor, iubitule, că sunt plăpândă, îi zic imediat ce trânteşte şi el uşa în urma noastră. Aproape m-ai destrămat.

Mârâind și mai tare, mă înșfacă de șolduri și mă aruncă pe un umăr, fără alte discuții. Izbucnesc în râs. Trebuie să recunosc că arată înfiorător când e nervos și că mă paște o ditamai cearta de cuplu, dar nu mă pot abține. Râd mai mult de frică.

— Uite, am o explicație foarte bună pentru ceea ce s-a întâmplat în cantină, spun. Ce ar fi să mă asculți, înainte să apuci să urli la mine?

— Anna, în clipa asta nu-mi vine să urlu, ci să te bat.

Pornește cu mine în spate spre cabana mea. Ha! Aș fi crezut că mă duce în birou, acolo unde au loc cam toate certurile noastre. E un fel de tradiție. Nu mai spun nimic pe drum. Nici n-are rost, căci știu că nu mă ascultă.

Trânteşte uşa cabanei de perete şi o închide la fel, trăgându-i un picior sănătos. Nu s-a desprins din balamale, deci furia lui încă poate fi controlată. Sper. Dacă nu mai are control asupra lui, o să mor mai mult ca sigur.

Intrăm în cameră și abia în centrul ei mă repune înapoi pe picioarele mele. Tresar când își adâncește o mână în părul meu și îmi trage capul pe spate, ca să mă uit la el.

— Îți bați joc de mine?! zbiară.

Parcă zicea că nu o să țipe. Mă dor urechile.

— Pot să-ți explic, mă bâlbâi.

— Nu, zău? Ce să-mi explici, Anna? Că joci la două capete?

Clipesc surprinsă. Asta e părerea lui? Mă simt rănită că are impresia că sunt genul acela de femeie.

— Vezi că întreci măsura, îl avertizez. Nu joc la două capete, ci încerc să ne salvăm pielea. Dacă m-ai asculta vreun pic…

— Dar nu vreau să te ascult! mi-o taie. Știu ce am văzut, bine? Nu sunt orb și nici prost. Erai toată băgată în ăla.

Asta sună… aiurea.

— V-ați sărutat chiar în fața mea!

Poftim?!

— Îţi trebuie ochelari, Davis, căci nu mai vezi bine. M-a sărutat pe obraz, pentru că…

— Pentru că ce, Anna? Pentru că ce? Pentru că e normal să te săruţi cu altcineva, când tu ai o relaţie?

— Doamne, dar mă laşi să vorbesc?! zbier şi eu.

Mă smulg de lângă el şi îl fac să-mi dea drumul la păr, înainte să rămân fără. Gelozia lui e… dureroasă. Şi ieşită din comun. Nu credeam niciodată că Davis poate să fie atât de posesiv.

— Nate e îndrăgostit de mine, la dracu', aşa că trebuia să scap cumva de insistenţele lui! Prima oară i-am spus că am un iubit care nu învaţă aici, dar a început să mă bombardeze cu întrebări şi să mă înghesuie în colţ. Ce voiai? Să îl las să-şi bage nasul şi să afle de tine?

Pledoaria lui se opreşte şi acum nu mă mai priveşte furios, ci mirat. Îmi vine să-i trag una. Idiotul. Face un pas mic spre mine şi îmi ridic mâinile să-l opresc.

— Nici să nu îndrăzneşti! Aşa mă crezi? Să apar cu altcineva în faţa ta şi să mă sărut? Să joc la mai multe capete? Ai încredere în mine, nu glumă, pufnesc.

— Şi ce voiai să cred? Pentru că sunt complet pe dinafară cu toate. Maddy mi-a spus că Nate nu simte nimic pentru tine.

— Şi chiar dacă simte, care e problema? Ştii prea bine că nu mă interesează. Acum ce o să faci? Îl transferi în altă grupă, să fie şi mai evident ceea ce se întâmplă între noi? Parcă trebuia să ne ferim de astfel de scene şi tu tocmai le-ai oferit un subiect numai bun de bârfit.

Davis îşi scarpină ceafa încurcat. Nu-mi vine să cred cât de idiot e. Dacă o ţinem în ritmul ăsta, relaţia noastră o să iasă la suprafaţă mai repede decât aş fi crezut.

— Am văzut că v-aţi sărutat, mă atacă iar.

— Da. Pe obraz! Sau şi asta se încadrează la infidelitate?

Se uită chiorâș la mine. Îmi arunc brațele în aer și mă trântesc pe pat, și mai enervată. A fost o zi dată dracu'.

— Ăă... scuze.

Îmi ridic capul din pământ și clipesc des. Serios?

— Zici de mine că uneori sunt idioată, dar tu ești unul și mai mare. Nu mă interesează Nate, nu mă interesează Cole sau Craig sau mai știu eu cine naiba! Pricepi sau trebuie să-ți desenez?

Văd cum îl umflă râsul. Grozav. Acum mai și râde de mine, pe lângă că el a fost la un pas să scoată fum pe nări ca un taur nervos. Cine naiba îi mai înțelege pe Davișii?

— Haide, că n-a fost așa rău, îmi spune mult mai calm. Ne certăm mereu.

Ridică din umeri de parcă nu-i mare lucru.

— Ieși! îi ordon, indicând cu degetul ușa.

— Mă dai afară? se miră.

— Nu. Te invit să ieși naibii afară de bunăvoie, dacă nu vrei să pleci cu capul invers.

Se uită la mine șocat, dar și amuzat.

— Acum, Davis!

— Gata, femeie! Ies! Oh, Doamne, femeile astea și hormonii lor.

Trânteşte uşa din nou, când iese, dar nu înainte să-i aud râsul de pe coridorul îngust al cabanei mele.

COLE

CAPITOLUL V

— Tu nu te uiţi la tine ce faţă ai? Mă enervează.

Îmi întorc încet capul spre Madeline Davis – fata cu cea mai mare gură din istorie. Nu ştiu de ce naiba mai continui să stau la masa asta, odată ce Gloria şi-a luat tălpăşiţa, după ce frustratul de Davis mai că a săltat-o pe sus, dar tot ce ştiu e că nu îi mai suport ciocul şatenei – care continuă să trăncănească în urechea mea.

— Dumnezeule, tu nu te saturi niciodată de vocea ta? o întreb iritat. Sună ca şi cum ar zgâria cineva tabla cu unghiile.

Îşi dă ochii peste cap, în stilul ei caracteristic de Davis înfumurat. Frate, tipa asta poate să fie mai insuportabilă decât e deja?

— S-a trezit cine să comenteze, bombăne.

Plescăind nemulţumit, îmi îndrept atenţia spre cei doi ramoliţi din faţa mea. Nate pare să mă stranguleze cu privirea, în timp ce amicul lui de breaslă îmi aruncă ocheade printre gene. Ce naiba mai au şi ăştia? Se uită la mine de parcă le-am mâncat suplimentul.

— Ok, care e necazul vostru? îi întreb.

— Tu, mi-o trânteşte Nate serios.

— Eu? mă mir. Şi, mă rog, de ce sunt eu necazul?

Aruncă tacâmurile din plastic pe masă, chiar lângă farfurie, şi îşi îndreaptă spatele. Ar trebui să mă intimideze?

— Știm amândoi că nu ești potrivit pentru Gloria.

Ah, asta e problema. Sincer să fiu, nebunatica aia blondă m-a luat total prin surprindere cu tot circul de dinainte. Ar fi trebuit să mă anunțe din timp că trebuie să joc un rol, ca să mă pregătesc și eu. Totuși, trebuie să recunosc că mi-a plăcut să-i calc pe ăștia doi pe nervi.

— Și vrei să zici că tu ești? contraatac spre Nate. Adică, tu te-ai uitat puțin la prietena ta? Ei îi trebuie un bărbat, nu un... băiețaș.

Simt împunsătura de cot între coaste și mă uit urât la Madeline. Doamne, creatura asta nu se satură?

— Doar pentru că ești cu câțiva ani mai mare, nu te face bărbat, mă atacă și Edward, luându-i partea amicului său. Și o cunoaștem pe Gloria mai bine ca tine.

Serios? Astea sunt argumentele pe care le aduc în mica noastră dispută? Nu e distractiv deloc.

— Zău? Păi, Edward, din câte țin minte, nu o cunoșteai atât de bine pe Gloria când a fost treaba cu Jeremy. Ești printre cei care credeau că și-a tras-o cu el, în timp ce eu am știut din prima clipă că ea nu e genul de femeie care să facă asta.

Zâmbesc când văd că spusele mele îl deranjează. Da, adevărul doare câteodată, iar puștanii ăștia frustrați sunt începători. Doar nu au impresia că o să mă sperie atât de tare, încât să dau bir cu fugiții.

Totuși, o parte din mintea mea nu e atentă la această mică confruntare de orgolii bărbătești. Nu-mi pot lua gândul de la reacția lui Davis – care mi se pare mai mult decât ciudată. Trebuie să aflu imediat care a fost faza, căci mie nu-mi place să-mi scape ceva.

— În fine. Eu am tăiat-o de aici, că mă plictisesc.

Mă ridic în picioare, însă nu plec până nu-mi fac damblaua. O ciufulesc pe Madeline Davis cu o mână și

dispar înainte să-şi scoată ghearele de vampă.

Imediat ce ies din cantină, mă bate gândul să cer nişte explicaţii direct de la sursa mea blondină, pe care o s-o iau la şuturi dacă nu mă scoate din ceaţă. Mă îndrept agale spre terenul fetelor şi îl surprind pe Davis fix când iese pe porţi. Are un zâmbet jucăuş pe buze – zâmbet care i se evaporă când dă cu ochii de mine.

Să înceapă circul!

— În biroul meu, îmi trânteşte în faţă. Acum.

Hm, în sfârşit un adversar pe măsură. Îmi întoarce spatele şi mă ţin după el amuzat. Ajungem la clădirea principală şi înaintăm pe coridor la fel de tăcuţi, în direcţia biroului său. Mai că mă bufneşte râsul. Arătă înţepat şi pus pe harţă, ceea ce o să facă situaţia mai distractivă pentru mine. Orice confruntare cu Davis e o plăcere.

Descuie încet uşa şi intră primul. Mă întreb dacă trebuie să aştept să mă invite, dar destul cu gânditul. Păşesc înăuntru fără alte cuvinte şi mă sprijin de perete. Nu am de gând să stau pe scaun. Am stat destul. Dar el nu, se pare. Se aşază pe scaunul lui şi îşi sprijină coatele de birou, ajungând să mă privească încruntat.

Dau vânt uşii să se închidă. Presupun că asta îl irită. Nu eu. Sau amândouă. Dracu' ştie. El e iritat mereu, de parcă s-a născut aşa.

— Dacă te mai apropii de elevii mei, te exmatriculez.

Îmi măresc ochii uşor, surprins de tonul calm pe care o spune. Uau, a început în forţă.

— Nu mă poţi obliga, zic la fel de sec, vorbindu-i la pertu intenţionat.

N-are rost să mă prefac că îl plac sau că îi port un oarecare respect. Pe naiba, nu-l înghit deloc pe individ şi sentimentul pare să fie reciproc.

— Nu cred că vrei să mă provoci, mormăie.

— Ba chiar asta vreau.

Mă trântesc într-un final pe scaun, presimțind că vom avea o discuție lungă și interesantă. Îmi lungesc picioarele și mă fac confortabil.

— Winchester, ultimul lucru pe care ți l-ai dori, este să mă calci pe nervi mai rău decât ai făcut-o deja. Să spunem că nu sunt un dușman pe care ai vrea să-l ai.

— Ce pot să zic? Îmi plac provocările, i-o trântesc.

— Vreau să stai departe de elevii mei, repetă el. Și nu glumesc deloc. Te arunc pe porți de nu te vezi.

— E cam imposibil să faci asta, mă strâmb. N-ai niciun motiv să mă exmatriculezi doar pentru că sunt prieten cu *eleva ta*. Adică, dacă eu vreau, de exemplu, să i-o trag, cine ești tu să mă împiedici?

Culoarea îi fuge din obraji și constat cu stupoare că am atins, fără să vreau, o coardă sensibilă. Oh, deci așa stă treaba.

— Bineînțeles, dacă nu cumva nu vrei tu să i-o tragi primul, continui intenționat, să-l provoc.

Își saltă uimit sprâncenele, dar e doar o reacție controlată, ca să mă inducă în eroare. Pumnii i se strâng incontrolabil sub bărbie, dovadă că nu-i convine deloc subiectul. Așa stăm, deci.

— Îți dai seama că vorbim despre un copil de șaisprezece ani, nu? mă întreabă ironic.

— Cinșpe', îl corectez. Are cinșpe'. Abia în iulie face șaișpe'.

Nu pare deloc impresionat de faptul că știu data ei de naștere. E imposibil să nu o știe și el, odată ce – cred – are o pasiune ascunsă pentru ea.

— Nu știu ce vrei să insinuezi, Cole, dar întreci măsura, mă atacă cu vocea mai ridicată.

— Eu nu insinuez nimic, Davis, ci doar știu să citesc printre rânduri. În plus, în cazul ăsta, vârsta ei e doar un

număr. Nu arată ca o fată de cinșpe', nu-i așa?

Zâmbesc cu toți dinții, iar el își îngustează ochii, privindu-mă suspicios.

— E frumoasă, adaug. Și arată bine. Indiferent care ți-e poziția în Academia asta, ești bărbat și recunoști și tu faptul că e bună.

Nu spune nimic. Continuă să se uite la mine iritat, lăsându-mă să-l calc pe nervi. No, haide, Davis! Unde naiba mai e distracția dacă nu-mi răspunzi?

— Când zic bună, mă refer la toate sensurile, zic după ce îmi dreg glasul. La pat e excelentă.

Nu se mai poate abține și bufnește brusc în râs, ca și cum are o glumă pe care o înțelege doar el. Hm.

— Ce e amuzant? întreb inocent.

— Fanteziile tale de adolescent, asta e amuzant.

— De unde știi tu că sunt doar fantezii? Din câte țin minte, nu ești mereu prin preajma ei ca să vezi ce a făcut sau nu. De unde știi tu că nu s-a culcat cu mine? Sau cu oricine altcineva.

Davis clatină din cap, râzând și mai tare. Ce naiba am spus așa amuzant?

— Să-ți fie clar un lucru, Cole. Tu doar ai impresia că o cunoști. De fapt, habar nu ai nimic.

— Și tu ai? îl atac iar, iritat de atitudinea lui.

— E eleva mea. E de datoria mea să știu totul despre ea.

Nu îmi scapă accentul pe care îl pune pe cuvântul „totul" și îmi mijesc ochii.

— Curios. Atunci, bănuiesc că ai observat și tu ceva ciudat în treaba cu Gloria și Austin Fast, nu? Cei doi seamănă foarte mult. Aceeași figură, aceeași ochi, același păr și așa mai departe. Sunt ca două picături de apă.

Râsul lui Davis piere în cele din urmă și se uită la mine întrebător.

— Nu înțeleg de ce deschizi acest subiect.

— Doar aşa, ca fapt divers. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Da, probabil că seamănă, bombăne în barbă. Dar nu sunt singurele persoane fără legătură din lumea asta, care seamănă între ele, o întoarce el.

Aş crede ce a spus el acum, doar dacă aş fi prost, ceea ce nu sunt. Îmi mijesc ochii spre el şi bufnesc scurt.

— Poate te cred cadeţii tăi dacă le spui aşa ceva. Eu unul, nu. Nu am cinşpe' ani. Asemănarea dintre ei e prea mare ca să fie trecută cu vederea. Aş spune că sunt fraţi.

Acesta tresare aproape insesizabil. Un om care nu ar fi fost atent la detalii, nici nu ar fi văzut asta, însă mie îmi place să studiez persoana cu care port o conversaţie, iar reacţia lui Davis e mai mult decât bănuitoare.

— Asta dacă nu cumva chiar sunt, spun meditativ.

Încerc să-mi aduc aminte imaginea cu cei doi, unul lângă celălalt. E ciudat cum, imediat după toată treaba cu Consiliul Superior, Austin Fast a renunţat la postul lui de General şi a rămas aici, în văgăuna asta.

— Dacă ar fi fost fraţi, nu trebuia să aibă acelaşi nume de familie? mă întreabă Davis retoric. Şi, din câte ştiu eu, domnişoara Montgomery nu e căsătorită, ca să preia numele soţului.

Mda, cam acest lucru nu se leagă.

— Hm.

— Oricum, nu te-am chemat aici să vorbim despre Austin Fast, îmi reaminteşte el.

— Ah, da, rânjesc eu. Scumpa noastră Gloria. Uite care e treaba, Davis. O să ţi-o spun pe aia dreaptă, eu cred că ai o pasiune pentru ea.

Bufneşte iar, dar nu în râs, ci de uimire. Poate să spună ce-o vrea, dar treaba asta e vizibilă. Felul în care a reacţionat mereu în preajma ei este evident şi pentru un orb, iar eu văd. Văd mai multe decât şi-ar dori el.

— De unde ai mai scos-o şi pe asta?

— Să spunem că voi doi sunteţi ca nişte magneţi care se atrag. În plus, reacţia ta de astăzi când m-ai văzut lângă ea, lasă de dorit. Poate să te creadă orice prost din Academia asta că nu ai nimic pentru ea, dar nu şi eu, Davis. Nu şi eu. Eşti leşinat după ea, ceea ce e puţin cam deplasat, ţinând cont că are doar cinşpe' ani.

Nu îmi răspunde. Are o sprânceană ridicată şi mă priveşte în felul ăla în care mă anunţă că sunt dus cu pluta, însă nu-mi pasă. Chestia asta e a naibii de interesantă.

— Nu mă interesează ce impresie ai tu, mârâie el, ci mă interesează să stai cât mai departe de ea şi de ceilalţi elevi ai mei. M-ai înţeles? Nu-ţi mai spun o dată.

— Calmează-te, Davis, râd eu şi mă ridic în picioare. Nu mă interesează Gloria în felul acela, aşa că ar trebui să te mai relaxezi şi să ai mai multă încredere în tine.

În continuare amuzat, mă îndrept spre uşă.

— Nimeni nu o să se atingă de iubita ta micuţă şi interzisă.

Îi fac ştrengăreşte cu ochiul şi ies din birou, lăsându-l cu gura căscată. Măcar am ajuns la performanţa de a-l lăsa pe un Davis fără grai. Ziua începe să devină din ce în ce mai bună.

Apuc să fac doar un pas, căci mă simt înşfăcat de braţ de... Gloria? Îmi aplec privirea şi mă uit întrebător la ea. Răsuflă ca o tornadă şi părul îi stă în felul acela în care îţi dă de bănuit că s-a bătut cu o găină. Mă trage forţat după ea şi după Maddy – care aleargă ca besmeticele pe coridor, îmbrăcate în negru. Calc pe vârful scării şi aproape mă împrăştii, însă mă prind de bară, redresându-mă.

— Ce e cu graba asta? Vrei să îmi rupi gâtul?!

Strâmbă din nas şi se sprijină puţin de mine. Maddy deja a urcat scările şi a dispărut după colţ.

— Scuze, dar suntem sub acoperire.

— Şi faceţi mai multă gălăgie decât o turmă de boi. Şi

pe cine naiba spionați?

Face o grimasă și nu-mi dă pe loc răspunsul. Mă apucă iar de braț și urcăm împreună scările, luând-o pe urmele lui Maddy. N-am văzut femei mai apucate ca astea.

Mă las târât de mână până în fața bibliotecii, unde Madeline s-a oprit să-și tragă sufletul. Se uită urât la mine, iar eu plescăi zgomotos. O studiez pentru câteva clipe. Stă sprijinită într-o parte, de ușă și, când încearcă să se întoarcă în fițe cu spatele la mine, trânteşte un cap sănătos de ea – lovitură care se aude în ecou pe hol. Bufnesc în râs, îndoindu-mă de la jumătate.

— Trebuia să dai mai tare, bolborosesc printre râsete. N-am simțit nimic.

Frecându-și locul lovit, aceasta se întoarce cu fața la mine și replică acid:

— Cine dracu' l-a chemat pe milogul ăsta aici?

— Ai grijă la limbaj, țațo! mă răstesc.

— Shh! ne apostrofează Gloria pe amândoi. Suntem aici să spionăm, nu să atragem atenția. Idioți.

Își dă ochii peste cap și râd din nou. Cum să nu-ți placă de ea? E o durere amuzantă în fund. Apoi îmi aduc aminte de conversația cu Davis și ajung să mă zgâiesc la ea lung. Ea? Cu Davis? N-are logică. Dar nu e nici imposibil. Totuși, ce-o fi văzut la el?

— Fii atent aici, cretinule!

Mă loveşte uşor peste faţă şi revin cu mintea unde trebuie. Maddy nu mai e pe coridor și ușa de la bibliotecă e întredeschisă. Gloria mă trage după ea înăuntru, mergând pe vârfuri. Tot nu înțeleg ce naiba facem aici.

— Mai exact, ce naiba trebuie să facem?

Cu o smucitură, Gloria mă trage în spatele unor rafturi cu cărți fără să-mi dea vreun răspuns concret. Amândouă se comportă ca niște nebune, dar Madeline o întrece cu desăvârșire. Nepoata – dusă cu duşumeaua – lui Davis

se apropie de colț mergând ca un pitic. Ca treaba să fie și mai completă, aceasta își trage gluga hanoracului pe cap, Gloria urmând să-i imite gestul. Ce naiba au astea? Adică, m-am prins și cu că trebuie să spionăm pe cineva, dar cred că trebuie să știu și pe cine. Mă uit la prietena mea blondă, așteptând să pricepă că eu nu pricep nimic și să-mi explice. Dacă tot stau ascuns în spatele unor cărți, măcar atâta merit.

— Uite, nu-ți pot spune prea multe, șușotește, aplecându-se spre mine.

Parfumul ei de lămâie mă amețește din prima și clatin din cap debusolat.

— Tot ce trebuie să știi și să ții secret, este că îl spionăm pe Alex.

— Care Alex? întreb încruntat.

— Profu' Alex.

Mamă, dar ce m-a mai lămurit. Și până la urmă, de ce dracu' îl spionăm pe acest Profu' Alex? Altceva mai bun nu avem de făcut? Cum ar fi să o șicanez pe Gloria în fața lui Davis, ca să-și iasă din minți? Sună mult mai distractiv decât... porcăria asta.

— Shh! ne apostrofează Madeline, răsucindu-se spre noi.

Într-un moment neașteptat – și degeaba, după părerea mea – mă pocnește peste mână, privindu-mă răutăcios. Doamne, ce sălbatică! Gloria mă apasă cu palma pe creștetul capului și mă obligă, teoretic, să mă așez pe podea. Dau să-i spun înjurătura care o am în repertoriu special pentru ea, însă nu apuc. Ferește cu mâna câteva cărți și, în sfârșit înțeleg. Înțeleg cine e Profu' Alex, dar nu înțeleg de ce naiba îl spionăm. Nu e nicio surpriză că dă meditații cuiva, omul ăsta nu are altceva de făcut decât să-și piardă timpul cu elevii grei de cap. Ha! În ce dracu' m-am băgat? Prima oară Davis, acum ăsta? Oare fetelor de cinșpe' ani nu le mai plac relațiile normale? Băieții ca

mine ce au?

— Dacă nu-mi spui de ce naiba stau ca un fraier aici, să ştii că ies din ascunzătoarea voastră patetică şi dau de gol planul vostru şi mai patetic, îi comunic Gloriei.

Un alt pumn în braţ mă face să mă întorc spre Madeline. Are o expresie criminală pe faţă şi aproape mă amuză. Aproape. Adevărul e că sunt prea frustrat că ascund ceva de mine, ca să mă amuze până la capăt.

— De ce naiba l-ai luat şi pe oligofrenul ăsta? o întreabă şatena pe blondă, de parcă eu nu sunt chiar de faţă.

— Ai grijă cum vorbeşti, o atenţionez. Poţi să fii şi fetiţa lui Bill Clinton. Îţi înfig un şut în fund de nu te vezi.

Ameninţarea mea pare să o lase rece. Oh, deci Madeline Davis nu dă înapoi la o provocare. Ba din contră, se apropie atât de mult, încât feţele noastre sunt la un ac distanţă. Hm. O poziţie numai bună să o... Nu. Cole, ultimul lucru pe care îl vrei e să te încurci cu nepoata nebună a lui Davis. Oricât de bine ar mirosi – a măr şi scorţişoară – e nebună! Asta trebuie să reţin. Totuşi, îmi aduce aminte de Crăciun. Oare aşa miroase peste tot?

Stop! Minte, o iei razna.

— Nu mă călca pe nervi, Cole, îmi mârâie în nas. Crede-mă, sunt în stare să-ţi trag una chiar acum.

Uu, agresivă.

— Să te văd, îi lansez.

— Încetaţi! se răsteşte în şoaptă, blondina de lângă mine. Nu mă faceţi să vă dau cap în cap pe amândoi. Maddy, am venit pentru altceva aici.

— Da, şi tare aş vrea să aflu şi eu ce înseamnă acel „altceva", spun ironic. Dacă tot stau ca fraierul aici, pe podea, aţi face bine să vă daţi drumul la cioc.

O lovesc cu degetul peste nas pe Gloria, ceea ce îi smulge lui Maddy o reacţie bănuitoare. Mă înhaţă de bluză şi mai că bufnesc în râs.

— Nu o atinge.

— De ce? întreb amuzat. Din câte ştiu eu, nu are un iubit pe care să-l supere că o ating.

Maddy îşi mijeşte ochii la mine, dând de gol că există posibilitatea să fie un iubit care s-ar supăra că o ating pe prietena ei. Oh, familia fantastică Davis devine previzibilă pentru mine.

Nu ştiu cum Gloria o poate suporta pe Madeline. E...

— Nesuferito, îmi continui gândul cu voce tare.

Şatena enervantă îşi ridică surprinsă sprâncenele şi îmi oferă un cot în coaste, drept răspuns. Mă abţin să nu scâncesc. Chiar nu îmi pot da seama cum se poate uita în oglindă şi să se suporte. Adică, e frumoasă într-adevăr, dar mi-e milă de bărbatul care o va lua. Cu un comportament ca acesta, nu e de mirare că toţi mai mulţi bărbaţi preferă aventurile de-o noapte – unde se presupune că a doua zi nu îi mai dai ocazia să deschidă gura.

Cel puţin, Madeline e dracu' în variantă feminină.

— Ai grijă cum vorbeşti, dezasamblatule!

— Ai grijă tu, destrămato!

— Vă dau cap în cap, să mor eu! intervine şi Gloria. Nu uitaţi de ce am venit aici.

Îmi dau ochii peste cap, făcându-mă mai comod pe podea. Îmi sprijin spatele de rafturi, luând o poziţie turcească.

— Habar nu am de ce mă aflu aici, bombăn. Dacă voiam să îi văd faţa ei, adaug şi o indic pe Maddy, mă duceam în Transilvania. Sunt sigur că umblă pe acolo un strigoi mai frumos.

— S-a găsit cine să vorbească, Dracula în persoană, mă atacă şatena, roşie în obraji. Incredibil! Cu o faţă ca a ta, trebuia să fii închis pentru expunere indecentă în public. Ţi-ai închiriat faţa de la morgă?

Auci.

— Doar atât poţi, umbră Davis? o provoc eu. Haide, ştiu că poţi mai mult.

Înfoindu-se în pene ca un păun, se repede spre mine mergând în patru labe, gata să mă scalpeze. Dar nu apucă. O pereche de bocanci se opresc chiar înaintea noastră şi ştiu deja că am dat de necaz.

— Oare puteţi să fiţi mai vizibili decât atât?

Mă uit în sus, la Profu' Alex – care stă drept în faţa noastră, cu o figură care ne anunţă că urmează să-şi piardă cumpătul. Încă mă întreb de ce naiba m-am băgat în asta şi aş spune că eu sunt aici o victimă colaterală, însă privirea pe care şi-o aţinteşte asupra lui Maddy mă face curios. Oh, nu! Sper că ăştia doi nu au... Argh.

— Ce credeţi că faceţi aici? ne întreabă arţăgos, cu mâinile în şolduri ca o duduie supărată.

Îmi vine să râd.

— Prindem muşte, spun cele două la unison.

— Dau la peşte, zic şi eu în acelaşi timp cu ele.

— Noi prindem muşte, ca să dea el la peşte, îi explică Maddy cu o expresie inocentă.

Ingenioasă minciună. Niciun copil de cinci ani nu ar crede prostia asta. Profu' Alex îşi arcuieşte curios o sprânceană spre noi şi clatin din cap.

— Ia spuneţi, fetelor, şi de când se dă la peşte în bibliotecă?

De când Maddy există. La ea e posibil orice. Stai. A zis cumva „fetelor"?

— Mie nu-mi atârnă nimic la piept, mârâi. În faţă, mai jos, da, dar nu la piept, mă oftic eu.

— Taci, măi! mă apostrofează şatena. Doamne, ce dobitoc!

Pufăie şi se repune pe picioare, clătinându-se serios ca o englezoaică beată. Eu şi Gloria îi imităm gestul şi, intenţionat, o înhaţ pe blondă de umeri, trăgând-o lângă

mine. Privirea pe care mi-o aruncă frustrata Davis nu e una măgulitoare; mi-ar lua capul, dacă ar putea. Ca să vezi câtă loialitate pe capul ei.

— Eu am vaga impresie că mă spionați, ne spune el serios.

Ha! Unde era inteligentul.

— Noi?! icnește Maddy cu o falsă mirare. Pff! Noi doar căutam... baia.

— Narnia, o corectează Gloria pe o voce sugrumată. Dar nu e nici aici. O caut de ceva timp și a naibii se ține bine să nu fie găsită.

Doamne!

— Narnia, zici? plescăie profesorul. Cu siguranță nu e aici, ascunsă după rafturi. Ce ar fi să o căutați pe afară?

Ne indică cu degetul ieșirea și mai că bufnesc în râs. Mă simt ca la un teatru de comedie.

— Am căutat-o! se răsteşte şatena. Nu e. Sunt sigură că e aici!

Care naiba e problema ei? S-a înfuriat brusc și acum bate din picior cu o atitudine certăreață. E... geloasă? Oho, câte îmi scapă!

— Madeline, mârâie Alex la ea. Nu mă face să vă scad nota la purtare la toți.

— Nouă de ce? întreb eu, arătând și spre Gloria. Noi suntem inofensivi. Am venit aici să ne pupăm.

Arcuindu-și o sprânceană, Alex se uită fix la Gloria, de parcă i-a mai crescut o mână. Oh, deci și el știe ceva! Gloria se uită înapoi la el și clatină din cap, negând afirmația mea.

Ok, porcăria asta trebuie să înceteze. Am de gând să cer niște explicații. Nu mă pot împăca cu gândul că idioata mea amică blondă umblă după Davis. Nici cu impresia că între Alex și Maddy e ceva. Sper să fie doar impresii greșite, altfel... ei bine, o să fie un scandal monstru în Academie.

Nici nu vreau să mă gândesc la asta. O să aștept să mă

lămurească Gloria.

— Nu mai am cinci ani, ca să fiu prostit. Știu foarte bine ce încercați să faceți aici, așa că vă invit pe toți trei afară. Chiar acum!

Se pare că s-a enervat. Maddy își strânge pumnii pe lângă corp și îi aruncă cea mai urâtă căutătură. Mda. E ceva în neregulă. Cu brațul de gâtul Gloriei, o apuc și pe Madeline de mână și le scot pe amândouă afară, înainte să se gândească una din ele să tragă taurul de coarne. La cât de prost stau la capitolul „sincronizare", sunt în stare să sară calul.

Trântesc ușa în urma noastră și, cu toate că aveam de gând să o iau la întrebări și pe Madeline, aceasta mai că o rupe la fugă pe coridor, lăsându-ne în urmă. Mă uit la Gloria și ridică din umeri, privind lung după ea.

— Doar Maddy. Puțin ciudat, dar nu are rost să-ți ridici semne de întrebare. E un Davis. Și ce mai faci?

Îmi ridic ambele sprâncene, uitându-mă la ea pe jumătate amuzat. Dacă așa are de gând să mă facă să nu-mi pun întrebări, ei bine, e varză la capitolul ăsta; a dat-o în bară din prima.

— Ce mai fac? o întreb retoric. Păi, nu prea știu ce fac, Gloria. Am un presentiment prost că o amică de-a mea îmi ascunde lucruri vitale.

Blonda își mărește ochii, de parcă am descusut-o și își lasă greutatea de pe un picior pe altul, înainte să îmi răspundă:

— Vitale?

— Da, vitale. Știi, se presupune că, atunci când doi oameni sunt prieteni, nu au secrete unul față de celălalt, iar tu... tu îmi ascunzi o groază de lucruri.

— Eu? tresare.

— Nu te mai comporta ca un papagal. Dă cărțile pe față. Știi că poți avea încredere în mine. Nu sunt nici Jeremy, nici toți proștii care roiesc prin jurul Academiei. Îmi place să fiu perspicace și să citesc printre rânduri, atunci când e

nevoie.

— Nu ştiu ce vrei să spui cu asta, Cole, mârâie iritată, dar îţi sugerez să dai înapoi fără scandal, înainte să te bagi în ceva care te depăşeşte. Nu-mi plac oamenii care nu-şi văd de treaba lor.

— Iar mie nu-mi plac oamenii care mint, mârâi şi eu. Aşa că lasă teatrul şi spune, altfel o să aflu singur şi nu ştiu cum o să reacţionez. Mai bine aud din gura ta.

Face un pas ameninţător spre mine, dar nu mă înduplecă deloc.

— Şi ce vrei să auzi, mă rog?

— Care-i treaba între tine şi Davis? Ăsta e doar unul dintre subiecte.

— Sunt mai multe? se miră, dar totodată, îşi păstrează iritarea.

— O grămadă, Gloria Montgomery. Dacă ăsta e numele tău.

Dă înapoi cu doi paşi, de parcă am lovit-o peste faţă. Reacţia ei e aşteptată; ştiam că, dacă într-adevăr ascunde ceva, o să reacţioneze astfel. Şi da, îmi ascunde. Văd asta în ochii ei, văd teama că o să fie deconspirată şi o să se ducă pe apa sâmbetei tot planul ei. Ei bine, habar nu am ce plan are, dar sunt hotărât să-l aflu.

Gloria se mai uită o clipă la mine, apoi dă să plece fără să-mi răspundă. O prind de încheietura mâinii şi o trag forţat înapoi, pregătit să-i smulg adevărul cu cleştele. Nimeni nu-şi bate joc de mine!

— Dă-mi drumul!

— Nu, până nu-mi spui totul. Gloria, o să te ţin aici toată ziua şi tot mi-l spui, aşa că scuteşte-ne de timp pierdut de pomană. Ştii că nu o să spun nimănui, ce dracu'?! Ai puţină încredere.

Îşi scutură capul cu înverşurare, căutând să se elibereze. Doamne, ce încăpăţânată e!

— Cole, chiar nu pot să-ţi spun despre asta, bine? Las-o

baltă!

Ușa bibliotecii se deschide și Emily o zbugheşte pe coridor, grăbindu-se spre scări. Gloria încetează brusc să se mai zbată când şi Alex se face văzut în prag. Ne studiază pe amândoi într-o doară, de parcă ne-a prins la furat.

— E totul în regulă?

— Da, domnule, răspunde Gloria răguşită. Doar vorbim.

Profesorul dă scurt din cap, apoi se încruntă iar.

— Unde-i prietena voastră? Parcă era cu voi.

Îmi vine să-i urlu în faţă un „ce-ţi pasă?!", dar mă abţin. Nu trebuie să-şi dea seama cât de nervos sunt şi că, cu şi Gloria numai nu vorbim, ci ne certăm.

— Cred că s-a dus la cabană, îi răspunde tot ea.

Spre fericirea mea, acesta o lasă moartă cu întrebările şi se îndepărtează de noi, dispărând în cele din urmă pe scări. De îndată ce rămânem singuri, o refac atentă la mine. Chiar nu am de gând să o las să plece fără să-mi răspundă.

— Cole, înţelege! Nu pot să vorbesc despre asta!

— Cu mine poţi. Nu e ca şi cum m-aş duce să te dau în gât! Suntem prieteni, la naiba, ştiu să ţin un secret!

Se mai zbate o clipă şi, când o apuc şi de cealaltă încheietură, ştie că nu mai are cum să scape de mine. Se zdruncină o dată, dă cu piciorul în podea şi urlă:

— Bine! Acum dă-mi dracului drumul, nebunule!

O eliberez şi ridic mâinile în semn de predare, dându-i de înţeles că nu mai am de gând să o ating. Gloria cercetează coridorul cu privirea, ca să se asigure că nu suntem ascultaţi, şi se apleacă spre mine.

— Ce vrei?

— Păi, pentru început, aş vrea să ştiu cine naiba eşti. Doar nu crezi că asemănarea dintre tine şi domnul Fast a trecut aşa, neobservată. Poate că ceilalţi sunt orbi de-a binelea, dar nu şi eu! E neam cu tine?

Ezită, însă, într-un final, dă din cap afirmativ.

— Ce fel de neam? Dacă mă minţi iar, te iau la şuturi!

— Bine! mârâie. E fratele meu. Mulţumit?

Foarte. Tocmai mi-a confirmat bănuiala. Austin Fast era prea mic să-i fie tată şi prea asemănător ca să-i fie vreun văr. Totuşi...

— Atunci, de ce pe el îl cheamă Fast şi pe tine Montgomery?

— Nu mă cheamă Montgomery, spune iritată şi cu o grimasă. E Fast. Anna Fast.

Îmi salt sprâncenele, uimit. Ce? Anna Fast? De ce activează ca Gloria Montgomery, atunci?

— Nu pricep, o informez.

— Nici n-ai cum, mă ia peste picior. Îţi spun, dar să dea dracu' să îţi dai drumul la gură, că te fac praf.

Iniţial, i-aş râde în faţă, însă sunt prea şocat şi prea în ceaţă, ca să mai găsesc ceva amuzant.

— Ţi-am spus că poţi să ai încredere.

Gloria – sau să-i spun Anna? – îşi trece ambele mâini prin păr, ciufulindu-se. Îmi dau seama că nu e uşor pentru ea să vorbească despre asta şi ştiu că într-un fel o forţez, dar chiar nu am altă alternativă. E deja în rahat până la gât. Atâta timp cât are un nume fals, e dată naibii treaba. Şi complicată.

— Ok, în urmă cu cinci ani am avut un accident de maşină. Accidentul în care au murit părinţii mei. Un an am stat în comă, apoi într-o depresie frumuşică şi m-am trezit la vârsta de optsprezece ani că vreau să intru la liceu.

— Opt...

Sunt incapabil să termin. Cât?!

— Eşti de-o seamă cu mine? Dar, Gloria... Anna... ce?

Constat că sunt ca un agramat, dar nu mă pot controla. Ăsta da şoc, să aflu că mâna asta de fată din faţa mea e de aceeaşi vârstă cu mine.

— Da, am aproape nouăsprezece ani, îmi mărturiseşte cu glas scăzut. Şi nu aş fi intrat în Academie niciodată. Pe

lângă faptul că am vârsta pe care o am...

Se oprește din vorbit și se uită în jos, la piciorul drept. Înghit în sec și decid să nu spun nimic. O las pe ea.

— Pe lângă faptul că am vârsta la care, normal, ar fi trebuit să termin liceul, am probleme cu piciorul drept, nu îmi pot simți genunchiul.

Deci, asta explică faptul că șchiopătează. La început, am fost puțin sceptic, însă m-am obișnuit cu defectul ei și nu i-am mai dat atenție. Nu credeam că e așa de grav.

— Sunt inaptă pentru Academie, din punct de vedere medical, încheie ea.

— Înțeleg, mormăi. Și nu te judec. Ți-am spus, poți să ai încredere în mine.

Dau să-i feresc o șuviță de păr după ureche, însă se trage în spate, de parcă urma să o curentez. Mă uit la ea uimit, apoi pricep.

— Ok... Anna. Și cu restul? Care-i treaba cu Davis? Știi, la început, când au apărut zvonurile alea cum că ți-o tragi cu el, am fost amuzat și scârbit în același timp. Dar am constatat că nu degeaba au fost lansate. Toată figura i se schimbă în preajma ta și e... ciudat.

— Eu și Davis... ăă...

Pff! Nu-mi vine să cred! Ezitarea ei îmi confirmă și bănuiala asta și nu știu dacă e cazul să bufnesc în râs sau să mă enervez. Adevărul e că mă irită lucrul ăsta. E absurd!

— Deci, aveți o relație, o spun ca pe o afirmație.

— Cole, e complicat.

— Zău? mă răstesc. E complicat? Nu te cred. Gloria, ți-o tragi cu instructorul tău, la dracu'!

Face instinctiv alt pas înapoi, privindu-mă ca un animal rănit. Chiar trebuie să mă calmez.

— E mai complicat decât atât! se rățoiește la mine. Ne cunoaștem de când eram mică. În plus, nu cred că trebuie

să cer acordul cuiva, să am o relație cu el sau cu altcineva.

Nu e permis, nu e vorba că trebuie să îi dea cineva acordul. Chiar mă întreb dacă a gândit vreun pic când s-a băgat în asta.

— Nu e etic... Anna. Nu se poate să faci asta! Pe lângă că e scârbos, o să aveți mari probleme.

— Ce ți se pare ție scârbos? mă atacă. E mai mare decât mine cu șase ani și jumătate, nu cu douăzeci. Și dacă era în afara Academiei, relația asta nu e anormală. Sunt sigură că există cupluri cu diferențe de vârstă mai mari.

— Dar e vorba că e în Academie, e instructorul tău, tot ce faceți e interzis. Dacă află cineva și cheamă inspecția, o să întoarcă Academia cu susul în jos și o să te descoasă de tot. Vă pasc ani grei de închisoare pe amândoi!

— De aceea am încredere că o să-ți ții pliscul închis. Atâta timp cât nu zici la nimeni, secretul ăsta o să rămână secret. Nu uita că tu ai vrut să te bagi în asta.

Oftez. Mda, eu am vrut, însă abia acum îmi dau seama că mai bine îmi vedeam de treaba mea.

— Nu voi spune nimănui. Indiferent de cât de greșită e toată treaba asta, nu o să auzi o vorbă de la mine.

Dă din cap mulțumită, deși nu pare să fie prea convinsă. Oftând din nou, mă apropii de ea și o cuprind cu ambele brațe într-o îmbrățișare. Spre ciuda părerii mele, îmi răspunde fără eschivări.

Un glas dres aproape că mă face să râd. Îi dau drumul și mă întorc arogant spre Austin Fast, a cărui față perplexă îmi sporește amuzamentul. Omul chiar își dă silința să pară neafectat de tot ce vede, deși știu că în sinea lui ar vrea să-mi tragă una.

— Hm, mormăie el. Cadeți, dacă aveți chef de o manifestare afectuoasă în public, vă sugerez să o faceți în afara Academiei.

Ha! Ce limbaj academic.

— Austin, lasă atitudinea de corb, râde Gloria. Cole știe totul.

— Nicio grijă, Fast, spun relaxat, văzându-i panica din ochi. Știu să țin un secret.

Se uită aparent impasibil la mine, cu mâinile la spate. Nu arată prea impresionat de relaxarea cu care tratez cu lucrurile.

— Să sperăm, îmi răspunde sec. Nu de alta, dar dacă deschizi gura cuiva, știi cam încotro se îndreaptă toată reușita ta aici, nu? Direct la gunoi.

Chicotesc.

— Nu cred că e nevoie de amenințări. Dacă am spus că nu spun, nu spun. Gata.

Îi mai arunc o privire Gloriei, îi trag un zâmbet și apoi mă răsucesc pe călcâie, înaintând spre scări. După atâtea bombe, cred că merit și eu ceva de băut.

Ceva tare, de preferabil.

*

Arăt portarului permisul de ieșire din Academie, ca nemernicul să nu se mai uite ca fraierul la mine și să deschidă porțile alea odată. A trebuit să-mi mint instructorul că am ceva probleme familiale acasă, ca să pot ieși, iar tâmpitul ăsta se uită la mine de parcă mi-a crescut un corn în frunte.

— E luni, îmi spune. Ai avut tot weekendul la dispoziție să-ți rezolvi problemele.

Crede că eu nu știu?

— Trebuie să-ți reamintesc că treaba ta e să deschizi porțile și să le închizi, nu să te bagi în viața oamenilor? îl întreb posac. Am permis de ieșire de la instructor, semnat și frumos ștampilat. Acum lasă-mă dracu' să ies!

Bombănind niște cuvinte dure la adresa mea, îmi deschide porțile și o zbughesc afară fără să mai pierd

timpul. Fratele meu mai mare – cel care mă aşteaptă cu maşina de vreo jumătate de oră – o să mă spânzure de şireturi. Să-l ia naiba şi pe el, şi pe maşina lui!

Urc pe scaunul pasagerului şi mă întâlnesc cu privirea iritată a lui Trevor. E nervos deja.

— Serios, frate? Ce naiba ai stat atât? Te-ai aranjat în oglindă, ca o pipiţă?

Mă aşteptam la un astfel de comentariu; fratele meu e din naştere un nătâng.

— Nup, spun şi lungesc ultima literă. Voiam să te las să aştepţi ca neghiobul, doar ca să te enervez.

Pufăind ca un tren pe aburi, Trevor porneşte motorul şi mă înjură zgomotos înainte de a porni de pe loc. Mă fac comod în scaun, evitând intenţionat să îmi pun centura de siguranţă. Mă aplec şi dau drumul radioului să urle; ştiu cât de mult urăşte muzica country, ceea ce îmi dă un motiv destul de solid să dau pe un post de genul.

— Du-te dracu'! îmi urează. Mai bine pune rap.

— Adică, muzică de demenţi.

Îşi dă ochii peste cap şi râd. Cu forţă. E atât de uşor să-l enervez, ţinând cont că ştiu totul despre el. Îl cunosc atât de bine, încât nu mai devine distractiv.

— Şi unde mă duci? îl întreb.

— Mi-a trecut prin cap să te duc la un club de streaptease, dar mi-am amintit că tu nu ai ce face acolo, rânjeşte el. Oricum, am venit după tine doar dintr-un singur motiv. Ce mai face prietena ta blondă?

Mă uit la el plictisit. De când i-am povestit de Gloria – sau Anna, dracu' mai ştie – mă întreabă tot timpul de ea. De ce? Pentru că e blondă! Lui Trevor îi plac blondele exotice.

— Crede-mă, amice, n-ai nicio şansă, bombăn cu ciudă. Are un iubit care ne-ar putea împacheta în două secunde, să ne trimită direct la Polul Nord.

— Hai, mă.

Îmi aruncă ocheade curioase.

— Oricum, parcă aveai iubită, continui eu.

— Parcă, râde el. Aş da-o oricând pentru o blondă.

Ce idiot. Pf!

— Prima oară trebuie să treci de iubitul ei de doi metri, îl informez.

Trevor chicoteşte, de parcă am spus o glumă. Poate că asta crede, că e o glumă. Şi eu speram să fie o impresie proastă de-a mea, dar nu mereu primim ceea ce ne dorim. Încă nu-mi vine să cred ce am auzit din gura Gloriei. Annei! Mă rog.

— Mă iei de prost, aşa-i? întreabă nesigur, aruncând o privire în oglinda retrovizoare.

— Aş vrea eu. Spre nefericirea mea şi a ta, tipul ăla chiar există.

Şi e mare cât uşa. Asta o spun în gând, nu are rost să o mai rostesc cu voce tare şi să-mi dau de gol invidia. Nu o iubesc mai mult decât o prietenă, dar nu suport ideea că e fix cu un Davis! Adică, fix cu ăla pe care nu-l suport deloc.

— În fine, oftează el. Te las la Infinity, poţi să te îmbeţi până te faci praf, dar singur. Eu am ceva treabă.

— Iar te joci cu păpuşa ta gonflabilă? Parcă ţi-am spus să o arunci şi să îţi faci curaj să pui mâna pe o femeie adevărată, Trevor. Ai trecut de vârsta adolescenţei.

În joacă, îmi aplică un pumn sănătos în braţ – care mă face să scheaun. Ce dobitoc. Joaca lui e de-a dreptul dureroasă. Ar trebui să aibă puţin respect pentru fratele mai mic.

— Trebuie să mă întâlnesc cu nişte prieteni, găgăuţă. Poate ajung şi eu, dacă termin mai repede. Să nu bei prea mult, că trebuie să ajungi înapoi.

Hm, nu cred că asta am în plan. Adică, planific să mă fac criţă şi să uit pentru câteva ore de toate bombele pe care le-a lansat blondina. Încă rumeg informaţii.

— Lasă-mă la Infinity şi taci.

Dau muzica mai tare, să priceapă că m-am săturat să vorbesc cu el, şi îmi las capul pe tetieră. Trevor nu mai deschide gura până ajungem în oraş. Opreşte maşina în faţa barului şi îmi aruncă o privire nerăbdătoare, prin care îmi spune să mă car. Îmi dau ochii peste cap şi cobor fără să îl salut.

Merg alene spre barul deschis recent şi intru în atmosfera terifiantă. Primul lucru care mă loveşte în plină faţă, este ceaţa din cauza fumului şi tuşesc uşor. Sunt fumător, dar nu suport mirosul puternic de tutun. Îmi fac loc cu greu spre bar. Mă cotrobăi prin buzunare după actul fals pe care Trevor mi l-a procurat pentru a-mi putea cumpăra alcool. Teoretic, acum am douăzeci şi unu de ani. Practic... mai vedem. Dacă mă crede barmanul şi îmi oferă de băut, înseamnă că a funcţionat.

Doar doi paşi mă mai despart de el, însă fac unul forţat în lateral, când o matahală proastă, de aproximativ un metru optzeci se izbeşte cu putere în mine. Dacă mă iau după danful pe care îl lasă în jurul meu, e beat mort şi nu are prea multă stabilitate pe picioare, dar asta nu înseamnă că scapă neînjurat. După ce îl trimit direct în origini, îmi recapăt traseul spre bar şi urlu la barman peste un cap şaten:

— Jack!

Barmanul dă scurt din cap, pesemne că m-a înţeles. Mă mir. E aşa gălăgie aici, că nu mai aud nici ce gândesc. Oftând, mă strecor pe scaunul de lângă, trântindu-mi coatele pe tejgheaua lustruită. O pereche de ochi negri şi plânşi se aţintesc asupra mea. Care erau şansele?

— Ca să vezi peste cine dau eu aici.

Madeline Davis scrâşneşte din dinţi, dându-mi de înţeles că nu e deloc bucuroasă de revedere. Şi totuşi, indiferent cât de mult aş vrea să o necăjesc puţin, observ cât de tristă e. Ce naiba?

— Ai plâns? întreb debusolat.

— Ce-ți pasă ție?

Dacă mă iau după felul în care stâlcește cuvintele, e clar că e cam trasă la măsea. Mă întorc și mă uit urât la barman. Oare el nu a văzut că nu are mai mult de șaișpe' ani? Sau aici nu contează vârsta, atâta timp cât ai buzunarul deschis?

— Cât ai băut?

— Un suc de mere.

Mhm, cum să nu. Asta dacă nu cumva barmanul i-a strecurat în sucul ei de mere un halucinogen. Mă uit lung la paharul din fața ei și îmi dau seama ce e înăuntru, chiar dacă nuanța induce în eroare. Drăguța noastră Madeline încurcă sucul de mere cu lichiorul de ciocolată. Și la cum arată, l-a încurcat de câteva ori.

Barmanul îmi trânteşte şi mie un pahar în faţă, punându-l strategic pe un şerveţel. Îl prind între degete, apoi îmi întorc privirea spre Madeline şi un singur gând îmi trece prin minte.

— Cu ce ai venit?

Pufneşte.

— Cu maşina, logic.

— Ai condus?

— Da.

— Ai permis?

— Nu.

Clar.

— Şi cu ce te duci înapoi?

— Tot cu maşina, logic.

Pufneşte iar. Nu cred că o să fie în stare să se urce în maşină, darămite să mai şi conducă. Nu ştiu cum de a fost în stare şi a avut curajul să facă asta. Odată ce nu are permis şi nu ştie să conducă aşa cum trebuie, s-a expus unui risc major. Putea intra oricine în ea sau ea în orice sau oricine.

— Şi, mă rog, de ce bei?

Clătinându-se pe scaun, se apleacă atât de tare spre mine, încât am impresia că o să cadă. O prind preventiv de braţ şi o las să se apropie până când ni se ating nasurile.

— M-a părăsit iubitul.

Ha! Asta-i bună. Dacă la şaisprezece ani bea pentru că a părăsit-o iubitul, oare la douăzeci ce o să facă? O susţin cu greu, ţinând cont că îşi lasă toată greutatea pe mine. Ca să vezi, mi-a trecut cheful de băut.

— Dar tu ce cauţi aici? mă întreabă ameţită, răsuflându-mi în faţă. Şi pe tine te-a părăsit cineva?

— Nu, dar tare aş vrea să aud despre fostul tău iubit.

Strâmb din nas când îmi suflă iar în faţă. Are un miros dulce, amestecat cu mirosul de alcool şi cu parfumul ei. Nu-mi vine să cred în ce hal e. Oare unde naiba umblă Davis, când nepoata lui e înfiptă în scaunul unui bar?

— N-am ce să zic de el, bolboroseşte şi se pune înapoi în poziţie dreaptă. A fost nevoit să mă părăsească.

— Zău? De ce zici asta?

— Pentru că a primit un post bun în ţara lui natală, Canada. Vrea să fie mai aproape de familie şi abia acum a avut curajul să-mi zică. Îţi vine să crezi că ştia de o lună că trebuie să plece?

Se încruntă la mine, aşteptând un răspuns sincer. De unde naiba să ştiu? Nici măcar nu ştiu sigur cine e iubitul ăsta. Deşi am o vagă bănuială.

— Adică, nu e ca şi cum ar putea alege între mine şi familia lui, pufneşte. Nici nu se pune problema.

— Şi-l laşi să plece?

Mă priveşte lung, de parcă acum mă vede pentru prima oară.

— Sigur. Cine sunt eu să-l opresc? Dacă Alex vrea să plece, să plece.

Flutură din mână, vrând să dea de înţeles că nu e aşa mare chestie, pe când starea ei de acum arată exact

contrariul. Și a pomenit de Alex, ceea ce îmi confirmă o altă bănuială. Tare perspicace am mai devenit.

— Nu voi opri niciodată pe nimeni din drumul pe care l-a ales.

Măcar e matură. Câteodată.

— Și, cumva Alex ăsta e din Academie? Un elev... coleg. Sau poate profesor? îmi arcuiesc o sprânceană.

Îmi imită gestul.

— Haide, Cole, știi exact despre cine vorbesc. Tu... ești enervant de inteligent.

Mda. E groasă treaba.

— Atunci, știi că relația asta a voastră nu ducea nicăieri, nu?

Clipește surprinsă, dar apoi dă spăsită din cap. Măcar atât. Măcar a fost conștientă de asta.

— Am fost îndrăgostită rău de el, Cole. Dar știam că nu avem niciun viitor. Nu sunt proastă.

Își fereşte stângace părul căzut în față, răsucindu-și pe deget o șuviță. O studiez amănunțit, mirat de situație. Indiferent pe ce parte aș lua situația, e deplorabilă. Spre deosebire de Gloria, Madeline chiar are șaisprezece ani. Relația ei cu Alex e... ciudată.

— Privește partea bună a lucrurilor, spun într-un final. S-a terminat acum, nu mai târziu. E mai ușor de digerat o despărțire după o relație de câteva luni, decât după una de câțiva ani.

Ridic din umeri, iar ea pufnește. Din nou. Constat că Madeline pufnește cam des când e beată.

— Da... cred că ăsta e un lucru bun, îmi răspunde. Oricum, nu sunt aici să-mi plâng amarul, dacă asta crezi. Sunt aici ca să beau pentru el.

Da, sigur. Mă crede vreun fraier?

— Serios, își mărește ea ochii. Adică, îmi pare rău că trebuie să plece, dar mă și bucur pentru el. Aș fi ipocrită să-l opresc.

Rotesc paharul între degete, fără să îl duc la gură. Ştiu că sunt singura persoană care o poate duce la Academie în siguranţă, ţinând cont că idioata asta mică a condus fără permis şi mai e şi beată. Îmi împing băutura şi comand o cafea în schimb. Oricum nu mai am chef să beau.

— Nu s-a terminat lumea la el, o informez. O să mai treci tu peste despărţiri, dar dacă bei pentru fiecare, ei bine, o să sfârşeşti într-o clinică de dezintoxicare.

Izbucneşte brusc în râs, ca şi cum i-am spus un banc. Sunt conştient că nu gândeşte limpede, deci nu îi spun nimic. Chiar nu ştiu ce aş mai putea spune acum. E... o situaţie delicată şi dacă spun vreo porcărie mai mare ca mine, nu o să fiu de mare ajutor. Mai mult o să o demoralizez.

— Nu sunt beţivă, îmi zice amuzată. E prima oară când beau atât de mult.

O cred pe cuvânt. Dar ar trebui să rărească paharele până nu mai bea deloc. Oricât de mult îmi place să o şicanez, nu o urăsc aşa cum crede ea. Da, nu ne înţelegem mai deloc – excluzând situaţia de faţă – însă, asta nu înseamnă că o las aici să bea până nu mai ştie să-şi pronunţe numele sau să profite vreun beţiv de ea.

Prind momentul când mâna îi pleacă din păr, să apuce paharul. Reacţionez mai mult instinctiv; o înhaţ de încheietură şi smulg paharul din faţa ei, înainte să-l dea peste cap.

— Madeline, cred că ai băut destul.

— E Maddy, mă corectează.

— E cum vreau eu.

Pasez paharul la barman şi îi cer o altă cafea amară, dar pentru ea. Imediat ce i-o pune în faţă, şatena Davis soarbe lung din ea şi se strâmbă ca un copil mic care a constatat că bomboana din mâna lui e acră, nu dulce. Îmi vine să râd. Trebuie să recunosc că e drăguţă în momentul ăsta... sau în oricare alt moment. Indiferent din ce familie dementă face parte, trebuie să fiu sincer cu mine.

Dar cam atât. Altceva nu mai am ce să recunosc.

— Oricât de distractivă ești în momentul de față, îți bei cafeaua și te duc înapoi. Bine?

Își țuguie buzele și își mărește ochii. Din nou.

— Vorbești de parcă ești taică-miu, pe care, apropo, nu îl cunosc. Dar știu sigur că e un nemernic. Și un afemeiat. Dacă nu era, nu pleca fără să-i pese că și-a lăsat fosta logodnică cu un copil nenăscut. Copilul nenăscut sunt eu, dacă nu te-ai prins. Nu de alta, dar uneori ești greu de cap.

Nu mă mai pot abține și izbucnesc în râs odată cu ea.

— Ok, comedianto, mai bine mergem. Începi să vorbești aiurea.

Mă ridic de pe scaun și o susțin cu brațul cât sare și ea pe podea din scaunul înalt. Se prinde de umărul meu cât se împleticește câțiva pași și eu o țin strâns de mijloc, ca să mă asigur că nu se împrăștie.

Următorul ei strigăt mă ia pe nepregătite și îmi arunc privirea pe deasupra capului ei, la individul care s-a ciocnit de mine. La cum se uită ăla – sau mai bine zis unde se uită – îmi dau seama că a atins-o. Pe fund! Brusc văd negru în fața ochilor și o feresc pe Maddy din calea mea, ca să ajung la el. Fără alte introduceri, îmi trag brațul în spate, îmi încleștez pumnul și cu o plăcere nebună, îl pocnesc direct în față pe nemernic. Forța și surprinderea cu care îl iau – deși nu aveam nicio șansă să-l dărâm – îl face să se împiedice în propriile picioare și să răstoarne câteva scaune în prăbușirea lui neașteptată, la pământ. Maddy țipă scurt, dar nu-i dau atenție. Îl încalec pe ticălos și îi mai car câțiva pumni, înainte să-și revină și să mă răstoarne de pe el. Poziția se schimbă; acum el e cel care mă încalecă și mă lovește, cu toate că cele mai multe lovituri reușesc să le parez. La naiba, nu sunt la Academia militară degeaba! Îi parez alt pumn menit să-mi facă ceva pagube la față și îi întorc un cot în gură, dat cu suficientă forță cât să-l

ameţească. Profit de ocazie să-l rostogolesc în momentul în care un bodyguard apărut de nicăieri, mă înhaţă de hanorac şi mă pune pe picioare.

Adversarul îşi revine mai repede decât mine şi se repede din nou, scăpând ca prin urechile acului de braţele celor doi bodyguarzi care l-au adunat de pe podea. Maddy se interpune între noi şi îi simt tot corpul strivit de mine, când ticălosul o prinde între noi, încercând să ajungă la mine. Scânceşte, ţipă, şi se străduieşte să îl împingă, dându-i un croşeu bine calculat în barbă. Tipul ia distanţă, suficient cât nebuna Davis să-i tragă un alt şut direct în punctul sensibil al unui bărbat. Următorul lui ţipăt aproape că mă face să râd; e atât de ascuţit şi subţire, încât zici că e de fată. Asta sigur nu o să-l mai ridice de pe podea.

Ceea ce observ în ultimul moment sunt oamenii care s-au adunat ca furnicile să vadă show-ul. Chiar şi muzica care bubuia în boxe nu se mai aude aşa tare. E mai mult pe fundal. Apoi văd oamenii legii încercând să se strecoare printre spectatori, ca să ajungă la noi.

Ei bine, nu astfel mi-am imaginat seara asta.

*

Ah, la dracu'! Îmi duc degetele spre colţul gurii, acolo unde simt că am o tăietură. Ustură ca naiba, dar n-am de gând să mă plâng ca o fetiţă, mai ales că îmi e de ajuns că mă aflu într-o celulă provizorie a secţiei de poliţie. Fix aici visam să ajung în seara asta nebună!

— Lasă-mă să văd.

Maddy se ridică de lângă mine şi se postează în faţa mea, ridicându-mi faţa ca să mă privească. Nu pare să mai fie aşa beată.

— O să se umfle, mă informează. Şi arată rău.

— Nu mai rău decât o să-i fie tipului ăluia după șutul dat de tine, chicotesc cu durere. O să te țină minte toată viața.

— Așa-i trebuie. Să nu se mai pună cu elevii Academiei J. F. Kennedy, pentru că suntem periculoși.

Mă abțin să nu râd, știind că asta îmi va produce și mai multă durere decât simt deja. Dacă știam că așa urmează să se sfârșească, îmi beam Jack-ul.

— Până la urmă, ce ți-a făcut? întreb nedumerit. Că n-am fost atent.

— Deci, tu l-ai bătut fără să știi ce a făcut?

Ridic din umeri impasibil. Mai contează? Ai țipat, am atacat. Pentru mine e ceva normal.

— M-a strâns de fund.

— Hm, atunci nu l-am bătut degeaba.

Bufnește în râs, încă ținându-mi fața nemișcată cu mâinile ei reci. Suntem într-o celulă, cum am spus. Ținând cont că Madeline e minoră, nu poate fi eliberată până când nu o revendică vreun membru al familiei, motiv pentru care aștept și eu aici, deși am fost eliberat deja. Inițial, aș lua-o în spate și aș fugi cu ea, înainte să apară Davis și să-și verse furia pe mine. Sunt sigur că o să fiu găsit țapul ispășitor din toată povestea.

— Mi-ai sărit în apărare, spune încet. Asta înseamnă că îngropăm securea războiului?

— Nici gând. Încă nu te suport.

— Bun. Chiar îmi făceam griji că, după ce ai făcut-o pe eroul, o să ți se aprindă călcâiele după mine.

Își trece o palmă peste frunte, dramatizând, iar eu îmi dau ochii peste cap. Înainte să revin cu privirea pe ea, Madeline se apleacă asupra mea și îmi depune un sărut apăsat pe buze. Înlemnesc la comandă, nevenindu-mi să cred.

— Nu știam cum să-ți mulțumesc altfel. Dar stai liniștit, nici eu nu te suport.

Are pe buze un zâmbet poznaş şi o privire jucăuşă. Eu încă încerc să-mi revin. Mă comport ca o muiere care a fost sărutată pentru prima oară în viaţa ei. Sunt un oportunist, până la urmă. Nu trebuie să o plac, ca să o las să mă sărute. Poate să mă sărute cât o vrea.

Un glas dres o face să îmi dea drumul şi să se îndepărteze. Amândoi privim spre gratii, la figura roşie de furie a lui Davis şi la uluirea de pe chipul Glorici – care stă în spatele lui şi ne studiază de după braţ. Oare de când stau acolo? Au văzut sărutul? La cum arată Davis, pun pariu că el unul l-a văzut şi nu e încântat deloc.

— Mişcaţi-vă!

Mă ridic cu greu de pe bancheta de lângă perete şi ieşim din celulă în şir indian. Mă uit mirat în ochii lui Davis, nemişcat de duşmănia cu care mă analizează.

— Cum se face că e prima oară când nepoata mea e arestată şi eşti şi tu prin preajmă? mârâie.

— Unchiule, intervine Maddy. Lasă-l. E vina mea. Am fost într-un bar şi un tip m-a prins de fund, iar Cole m-a apărat.

Davis îşi strânge buzele, dar nu îşi schimbă figura. Încă arată de parcă ar vrea să mă tăvălească.

— Ce căutai tu într-un bar, la şaisprezece ani, Madeline?! El te-a dus?

Şi începem!

— Normal că nu eu am dus-o! mă răstesc. Era acolo, beată, în timp ce tu cine ştie ce făceai.

Îmi strâng pumnii pe lângă corp, încercând să mă calmez; el îşi măreşte ochii surprins şi îi mută pe Maddy. Probabil nu-i vine să creadă că vorbim despre nepoata lui. O sfredeleşte pe toate părţile şi, bănuiesc, că îşi dă seama cât de ameţită e. Adică, Madeline Davis se clatină pe picioare mai ceva ca o surcea bătută de vânt, ţinându-se strâns de braţul prietenei sale. E vizibil beată.

— O să avem de discutat serios, o avertizează, mustrând-o cu un deget. Acum, mișcați-vă!

Pornește înaintea noastră, trăgând-o pe Gloria după el. Mă uit la Maddy și ea se uită la mine, apoi ridicăm amândoi din umeri. Se agață de brațul meu, ca să se asigure că iese din secție întreagă, și nu-mi dă drumul până nu ajungem lângă SUV-ul Academiei. Davis deschide portiera din spate, fără să-și mute ura din ochi de pe mine. Mă bufnește râsul, dar mă abțin. O las pe Maddy să urce prima pe bancheta din spate, urmând să mă urc lângă ea, în timp ce Gloria ocupă locul de onoare de pe scaunul pasagerului. Ea cel puțin nu se uită la noi, deși știu că e nervoasă. De ce? Habar n-am, dar am vaga senzație că are de-a face cu Alex.

Când Davis urcă la volan, atmosfera devine mai tensionată. Nu e niciun secret că mă urăște mai mult ca niciodată.

— Unchiule, începe Maddy și își frământă mâinile așezate în poală.

— Nici să nu te aud, o întrerupe, în timp ce pornește motorul. Păstrează-ți cuvintele pentru când ajungem la Academie. Amândoi.

Presimt că nu o să mai dorm niciun pic în seara asta.

JAY

CAPITOLUL VI

Ţinându-mi mâinile prinse la spate, mă învârtesc de câteva ori în jurul cozii, negăsindu-mi locul. Sunt agitat, nervos şi foarte dezamăgit. Ştiam de mult că Madeline nu este uşă de biserică, dar nu m-am gândit niciodată că o să facă asta. Să fugă din Academie, să fure cheile şi să conducă un drum de o oră, fără permis. Nu ştiu dacă o să îmi treacă prea curând, dar faptul e consumat. Nu mai e mică pentru a fi bătută la fund.

Cole stă relaxat pe scaunul din faţa biroului, aşteptându-mi răbufnirea. Este bine *machiat* şi chiar mă întreb cu ce fel de golan s-a bătut.

Oftez din nou şi îmi trec stresat mâinile prin păr, apoi ocolesc biroul, urmând să mă aşez în scaunul meu. Cole se uită la mine şi îşi arcuieşte subtil o sprânceană. Nu îmi vine să cred că mă provoacă! Deşi e băgat în rahat până la gât, nu îşi pierde curajul şi aroganţa. Dacă toate astea nu ar fi fost îndreptate spre mine, l-aş felicita.

— Davis, ai ceva de spus sau îmi pierd timpul de pomană? Este târziu şi sincer, chiar aş vrea să dorm.

Îmi sprijin coatele de birou şi îl privesc în cel mai urât mod. Sigur am de gând să îl las să doarmă în seara asta. Asta numai dacă aş fi prost.

— Nu înţeleg chiar deloc cum de încă eşti tare în gură, după tot ce s-a întâmplat şi ai făcut.

Pufneşte, apoi se strâmbă. Cu siguranţă îl doare buza

ca naiba.

— Eu nu am nicio vină. Nu eu am dus-o pe Madeline în bar și nici nu i-am dat să bea.

Greu de crezut, atâta timp cât îl cunosc destul de bine pe Cole și știu că nu mă suportă de nicio culoare. Putea să facă asta numai ca să mă calce pe coadă mai mult decât o face de obicei.

— De unde știu eu cu siguranță că nu tu ai influențat-o să fure cheile și să mergeți amândoi cu mașina?

— Uite ce e, Davis, îmi spune și se apleacă spre mine. Eu cu nepoata ta nu am nicio treabă. Nu eu am influențat-o să plece din Academie, cu atât mai puțin să fure cheile. Eu am fost plecat cu altă treabă. Că m-am întâlnit cu ea acolo, din întâmplare, e altă mâncare de pește. Poți să înțelegi asta?

Interesant, dar nu la fel ca scârțâitul aproape insesizabil al ușii de pe partea stângă a peretelui. Prima oară văd vârfurile blonde – ale Annei – apoi jumătate din părul nepoatei mele foarte obraznice. Mă așteptam să tragă cu urechea, dar nu mă așteptam să nu știe să spioneze pe cineva în liniște, fără să se dea de gol. Amândouă stau ca niște pupeze, ascunse în biroul Annei – cel care, enervant, are o ușă care duce direct în biroul meu. Nici nu știu de ce naiba are un birou și de ce naiba e fix lângă al meu – nu că m-ar deranja prea tare în zilele în care o caut și știu unde să o găsesc. Decid pe loc să nu le dau de înțeles că știu de prezența lor și îmi mut atenția spre Cole – care mai are puțin și adoarme în scaun.

Mă sprijin cu spatele de spătar și spun:

— Atunci, spune-mi tu cum s-a întâmplat totul.

Chiar și eu mă mir uneori ce control am asupra acțiunilor. Altfel nu știu ce s-ar putea întâmpla.

Cole clatină din cap.

— V-am mai spus. Eu am plecat de la Academie cu o altă treabă și ne-am întâlnit întâmplător în bar. Ea era beată și, când am vrut să o aduc la Academie, un bețiv și-a permis să o atingă. Tot ce am făcut a fost să o apăr. Nu știu ce impresie ai tu despre mine, dar nu sunt un nenorocit. Nu puteam să o las acolo să-și bată joc toți bețivii de ea. În primul rând, e colega mea. Să nu te gândești vreodată că aș vrea să mă răzbun pe tine prin ea. Nu-s nici idiot.

Întregul corp mi-e încremenit, dar nu pentru că mă șocheazăceea ce îmi spune, ci pentru că sunt în continuare nervos și orice mișcare de-a mea e imprevizibilă chiar și pentru mine. Autocontrolul meu mai are puțin și se duce naibii iar pentru asta ar trebui să le mulțumesc celor două dureri în fund – care continuă să ne spioneze și să șușotească între ele mai tare decât ar trebui. Bănuiesc că și Cole aude prezența lor, dar nu le dă nici el importanță.

Totuși, trebuie să recunosc – deși nu vreau – că băiatul din fața mea a reacționat cât se poate de bine. Ar trebui să las ranchiuna de-o parte în momentul ăsta și să văd singurul lucru important din poveste. Mi-a protejat nepoata, când eu nu am fost acolo. Putea, pur și simplu, să o abandoneze și să-și vadă de treabă – așa cum aș fi crezut în mod normal că face. Însă, în ciuda așteptărilor mele, nu sunt nici prea uimit de acțiunile lui. Cumva, în adâncul minții mele, știam că acest Cole nu e un băiat rău. Am observat asta când am văzut de mai multe ori cum se comportă cu Anna. S-a atașat de ea într-un timp scurt, iar asta spune multe despre o persoană.

— Păi, dacă așa stau lucrurile, bănuiesc că ar trebui să-ți mulțumesc.

Scuzele mele îl face să-și mărească surprins ochii. L-am luat pe nepregătite cu asta.

— Nici nu vreau să-mi închipui cum s-ar fi sfârșit seara

asta, dacă nu erai acolo. Nu am știut că Madeline e plecată. Brățara ei cu GPS era în cabană și bănuiesc că a ieșit fără să știe nimeni.

— Scuză-mă, Davis, dar există o ditamai gaura în zid, râde el. Oricine poate ieși pe acolo fără să afle cineva.

Mda. Aducându-mi aminte de asta, trebuie să-l pun pe Morris să rezolve problema. Ultimul lucru pe care îl vreau este un elev bezmetic pierdut prin pădure.

— Iar brățările, continuă el, știi că sunt doar de formă, nu? Cu un ac de păr faci minuni. Unele sunt chiar defecte, scapi de ele fără să vrei. Cad singure, pur și simplu. Dacă într-adevăr vreți pază și protecție, ar cam trebui să lăsați chestiile astea vechi deoparte și să o rezolvați altfel.

S-a găsit cine să-mi dea sfaturi.

— Cole, nu vorbeam despre brățări și ziduri, îi reamintesc eu. Vorbeam despre Maddy și despre motivul pentru care v-am găsit la poliție.

Amuzat, se lasă pe spătar și își împreunează mâinile peste abdomen.

— E simplu, mormăie. L-am caftit pe tipul ăla care a atins-o și a venit poliția. Au luat-o și pe Maddy pentru că ea e cea care l-a lăsat lat pe individ. I-a tras un picior... mamă!

Clatină din cap, în timp ce eu îmi salt sprâncenele mirat. Nu pot să ignor sămânța de mândrie care răsare în mine; am învățat-o pe Maddy de mică să se apere. Tot scandalul și toate loviturile acelea au dus la ceva bun, până la urmă. Acum pot dormi liniștit, știind că nu a uitat nimic.

— Ok. Atunci, dacă așa stau lucrurile, ești liber să pleci.

Cole se ridică de pe scaun cu greu și cască în pumn, înainte să dispară pe ușă. Mă ridic și eu, abținându-mă să nu replic ceva răutăcios celor două spioane cu jumătate de normă, și încep să mă plimb prin încăpere, așteptând să-și facă una dintre ele curaj să intre.

Mă plimb, mă uit pe pereți, iar mă plimb și ele tot acolo sunt, una grămadă peste cealaltă. Oare chiar au impresia că nu sunt vizibile? Ajuns într-un final în fața ușii care dă spre biroul Annei, o studiez lung. Îmi trece prin cap o idee prin care să le învăț minte să nu mai tragă cu urechea. Înșfac rapid clanța și trag de ușă, trăgând-o totodată și pe Anna – care, ingenioasă, se sprijină de mâner. Una peste alta, amândouă se prăbușesc în fața papucilor mei, scoțând un scâncet de durere.

— Sunteți cei mai proști spioni din univers, le informez.

— Eu ți-am spus că ne-a văzut, se adresează Maddy prietenei sale.

Se repun cu greu pe picioare. Maddy se clatină serios pe călcâie, amețită de alcool și de trântă. Înainte să apuc să o înhaț și să-i trag vreo câteva ca să mă țină minte, Anna sare în fața ei cu brațele întinse lateral, ca un scut uman.

— Doar peste cadavrul meu! exclamă. A avut un motiv bun ca să facă ce a făcut.

— Fetele de șaisprezece ani nu au niciun motiv plauzibil să bea! mă răstesc și le fac pe amândouă să tresară. Nu au copii, nu au rate la bancă și nu au grija zilei de mâine!

— Dar inima frântă e un motiv bun, mă provoacă Anna.

Stă nemișcată în fața lui Maddy, fără să clipească, fără să respire. Zici că o apără de mine cu prețul vieții, de parcă am avut vreodată gândul să le omor.

— Inimă frântă? întreb nedumerit.

Fac un pas lateral și mă uit la Maddy.

— Ce a făcut Alex? mârâi.

— A primit un post în Torronto și urmează să plece.

Pentru o clipă mă calmez. Am crezut că a înșelat-o, că îi luam capul de pe umeri. Ochii nepoatei mele se umple de lacrimi și orice urmă de nervozitate dispare. Îmi displace al naibii de mult să o văd în situația asta, însă pot să spun că și-a căutat-o singură cu lumânarea. Să te îndrăgostești

de cine nu trebuie aduce și consecințe.

Apoi îmi ies din minți dintr-odată, văzând steluțe verzi în fața ochilor.

— Ți-am spus! țip. Ți-am spus că o să-ți frângă inima! De ce dracu' nu mă asculți niciodată?!

— Jay, calmează-te, mormăie Anna pe un ton moale.

— Ba nu mă mai calmez deloc! Niciuna dintre voi nu mă ascultă niciodată. Tot ce știți să faceți e să provocați daune și să intrați în probleme! Maddy, ți-am spus că nu e bun pentru tine și nici nu m-ai băgat în seamă! Tot ce spun, la dracu', e spre binele tău și al tău!

Arăt spre Anna, deși știu că s-au prins despre ce vorbesc. Deși o fac des pe idioatele, le duce capul.

— Nu știam niciunul că așa o să se întâmple, bombăne blondina, mult mai curajoasă decât cealaltă. Și, sincer, nu cred că are nevoie de o ceartă acum, ci de susținere.

— Dacă mă asculta vreo clipă, nu mai avea nevoie de susținere. Dar așa faceți voi, totul pe dos.

Le întorc spatele și îmi trec ambele mâini prin păr în drumul meu spre scaun. Dacă nu stau în următoarele clipe jos, o să fac ceva total regretabil. Îmi ridic privirea asupra lor și observ că Anna s-a ferit din fața lui Maddy – care are lacrimi pe obraji și pare mai vulnerabilă decât am văzut-o vreodată. Argh, urăsc să o văd așa!

— Nu mai plânge! îi ordon. E doar o relație, nu e ca și cum ți-a murit cineva drag. Nu așa ai crescut. Nu te-am învățat cum să plângi după un băiat. Ei mereu or să vină și or să plece.

— Știu, bolboroșește, ștergându-și fața cu mâneca gecii. Doar că... a fost neașteptat. Nu sunt de piatră.

— Nu zice nimeni că trebuie să fii de piatră. Ai voie să plângi doar când e vorba de ceva mult mai important decât asta. Am înțeles, ai sentimente, dar nu e ca și cum a murit! Pleacă pentru că asta vrea să facă și e un om matur

care ştie ce vrea de la viaţa lui. Relaţia vostră nu ducea nicăieri. Doar pierdeaţi timpul de pomană şi investeaţi nişte sentimente care nu vă ajutau cu nimic. Era doar o chestiune de timp.

Dă scurt din cap, pesemne că m-a înţeles şi, spre fericirea mea, s-a oprit din plâns. Bănuiesc că şi aburul alcoolului o face să fie atât de moale. O cunosc pe nepoata mea şi ştiu că nu s-ar lăsa dărâmată de un lucru minor.

— Asta să-ţi fie învăţătură de mine, Madeline, că nu orice zboară se şi mănâncă. Acum du-te la cabana ta şi dormi.

Fără să vorbească, îşi îndreaptă postura şi părăseşte biroul puţin mai încrezătoare. Anna rămâne nemişcată şi mă priveşte cu ochii mari.

— Aşa a fost mereu? mă întreabă. Făceai militărie cu ea şi acasă?

— Ţinând cont că blestematul de taică-său nu a fost prin preajmă să o înveţe de care lucruri trebuie să se ferească, am crescut-o eu cum am ştiut, îi răspuns prompt. Sunt cu nouă ani mai mare decât ea, la ce te aştepţi? Aşa m-a crescut tata şi pe mine şi ăsta e singurul lucru pe care îl ştiu.

Tăcută, se aşază pe scaunul din faţă şi îşi pune mâinile în poală, zgâindu-se la mine. Dacă ar fi intrat şi ea pe mâinile mele – aşa cum era vorba, de fapt – ştiu că scoteam toată viaţa din ea şi toată dorinţa de a face tâmpenii.

— Totuşi, eu cred că puţină înţelegere din partea ta nu ar strica, mă apostrofează ea. Nu poate să fie în gardă mereu. Are şaişpe' ani doar şi e absurd să se teamă de tine. Să-i fie teamă să plângă în faţa ta. Până la urmă e om.

— Niciodată nu o s-o vreau plânsă din cauza unui băiat. Indiferent de cât de departe a mers relaţia lor, e clar ca ziua că pentru Alex e mai important un loc de muncă, decât Maddy. Şi cel care nu dă doi bani pe nepoata mea nu

merită nici măcar să-l scuip în față.

Până să o spun, nici nu mi-am dat seama cât de mult urăsc faptul că Alex mi-a confirmat așteptările în privința lui. Am știut întotdeauna că asta o să se termine prost.

— Nici nu-l poate obliga să rămână, Jay.

Pufnesc și clatin din cap.

— Anna, dacă eu sunt în stare să renunț la un loc de muncă pentru relația mea cu tine, așa aștept să renunțe și altul pentru fericirea nepoatei mele și punct. Și-a băgat, pur și simplu, piciorul în relația lor. Ți se pare că nu am motiv să fiu nervos? Tipul s-a confruntat cu mine ca să fie cu ea și acum lasă baltă totul.

— Poate are un motiv bun pentru care pleacă, vine ea cu părerea. Deocamdată nu știm ce s-a întâmplat între ei și de ce Alex a ales să accepte acel loc de muncă.

În momentul de față, nu cred că poate exista un motiv plauzibil pentru care să accept faptul că a rănit-o pe Maddy, dar am de gând să-l îngrămădesc la colț imediat ce prind ocazia.

*

Mă joc cu furculița în mâncare, încercând să-mi găsesc pofta. Toată dimineața m-am gândit la o soluție prin care să o fac pe Maddy să se împace cu situația mai ușor, cu toate că în privința asta chiar nu am cum să o ajut. Totuși, nu aș fi unchiul ei dacă nu mi-aș încinge creierii.

— Pari foarte abătut, Jay.

Îmi ridic privirea spre Morris, care mestecă minuțios din prânzul lui. Mă privește înapoi, așteptând un răspuns.

— Ceva necazuri cu nepoata, atât spun.

Știu că Morris nu e genul de om băgăcios. Dacă eu nu simt nevoia să-i împărtășesc mai multe lucruri, nu insistă.

E dintr-o bucată, așa cum îmi place.

— Care-i treaba cu zvonurile care circulă prin Academie de câteva zile? îl întreb. Ăștia știu mai bine ce telefoane primești, decât eu, care mai tot timpul sunt de față când e ceva important.

Morris înghite mâncarea din gură și dă peste cap ce a mai rămas din apa din pahar, înaintă să-mi spună:

— Se apropie o inspecție generală.

Ce? Tot corpul mi se încordează la comandă.

— Asta nu-i bine. Când aveai de gând să-mi spui?

— Când eram și eu sigur, mormăie. M-a sunat directorul de la Tate Gill Army, din Boston. Mi-a spus că a fost la ei inspecția, săptămâna trecută, și că ar putea veni și aici. Din câte am înțeles, au de gând să ia în vizor toate Academiile militare private.

Adică ... cum e asta? Înghit în sec și îmi las furculița pe marginea farfuriei, simțind că acum nu mai sunt în stare să înghit nimic.

— Nu e bine deloc, repet eu. Dacă vin aici...

— Tu și Anna o puteți încurca, mă completează el. De aceea am încredere că o s-o pui în temă și o să încercați să păstrați aparențele. Sub nicio formă nu trebuie să se afle de relația voastră.

De parcă eu nu știu!

— Și asta nu e tot, continuă el pe un ton mai slab. Vestea că se apropie o inspecție a ajuns la urechile cui nu trebuie.

— Adică?

Morris își apleacă privirea în farfurie, ezitând.

— Ăă... proprietarul Academiei m-a sunat și el. Aseară.

Vestea cu inspecția e pistol cu apă pe lângă asta. Înșfac marginea banchetei pe care stau și strâng până când degetele mi se fac albe.

— Vine aici? mârâi.

— Așa spunea. Vrea să vină înainte să apară cei de la

inspecție, ca să se asigure că totul e în ordine. Niciunul dintre noi nu vrea ca această Academie să se închidă. Nici *el* nu vrea asta.

Rahat.

— Nu poate să vină aici! mârâi iar. Dacă vine, ei bine, o s-o iau pe Anna și mergem acasă cât timp o să stea aici.

Morris expiră puternic și face o grimasă.

— Ar bate prea mult la ochi să plecați amândoi din Academie. Asta nu este o soluție, Jay. O să confirme anumite bănuieli și nu ne permitem așa ceva.

Urăsc când Morris are dreptate în cazul ăsta. Nu putem pleca, dar nici nu putem rămâne. Știu sigur că ori gelozia mea, ori gelozia ei o să ne dea de gol într-un moment și asta înseamnă sfârșitul nostru și începutul unui scandal monstru. Nici nu mă îndoiesc că vom fi linșați social.

Rahat!

— Atunci ce rămâne de făcut? continui să turui întrebări. Nu putem lăsa lucrurile așa. Dacă vine inspecția o să întoarcă Academia cu susul în jos. Nu se lasă niciodată până nu găsesc acul în carul cu fân. Știu prea bine cum stă treaba asta.

— Doar... rărește întâlnirile cu Anna, vine el cu propunerea. Atâta timp cât luați distanță, nu o să bănuiască nimeni nimic.

Nu știu de ce, dar nu-l cred. Nu cred că îndepărtarea noastră o să rezolve ceva, ba chiar o să pună paie pe foc. Îmi știu limitele și știu și că nu cred că aș rezista să o văd prin preajma altcuiva. Cum spuneam, gelozia și posesivitatea noastră o să ne vină de hac.

— O să văd, mormăi încet, mai mult pentru mine. O să trecem și peste asta.

Mâna lui Morris se așază blând pe umărul meu și mă uit la el confuz.

— Am încredere în tine și în judecata ta, Jay. Știu că o să

faci tot ce e posibil să trecem cu bine peste asta.

Încrederea lui mă copleşeşte şi înghit în sec. Îmi îndrept privirea spre masa la care Anna, Maddy şi Cole servesc prânzul. Cumva, prezenţa lui nu mă mai deranjează atât de tare, ţinând cont că îşi ţine mâinile departe de Anna şi de nepoata mea. Cel puţin o face pe cea din urmă să râdă şi să nu mai pară atât de plouată. Asta îmi aminteşte că trebuie să port o discuţie serioasă cu Alex, înainte să-şi ia tălpăşiţa şi să mă lase cu o duzină de întrebări. Mă întreb pe unde e, căci la cantină nu a venit.

Imediat ce îmi dau seama că nu pot înghiţi nimic după toate veştile pe care le-am primit, arunc resturile la gunoi şi părăsesc cantina cu gândul să vorbesc cu Alex. Cum întreaga curte e goală, mă îndrept direct spre cabana lui, ştiind că altundeva nu are unde să fie.

Bat doar de două ori în uşă şi îmi deschide. Fără să spună ceva, mă pofteşte cu un gest din mână, să intru.

— Ştiam că la un moment dat, o să vii, îmi spune.

Înaintez în cameră şi primul lucru pe care îl văd este geamantanul mare de pe pat. Deci împachetează deja. Pufăind nervos, mă răsucesc pe călcâie şi mă uit urât la el. Abia mă abţin să nu-i trag un pumn.

— Care-i motivul plecării tale bruşte? întreb printre dinţi. I-ai frânt inima nepoatei mele şi tare aş vrea să-ţi frâng şi eu gâtul.

Alex îşi trece o palmă peste faţă, oftând.

— Nu am de ales, mi-o trânteşte.

— Zău? Din câte ştiu eu, salariul tău de aici e suficient de mare cât să nu te plângi de lipsuri. Îmi laşi nepoata pentru un post la mama dracului. Să înţeleg că pentru tine sunt mai importanţi banii decât ea?

— Nu, nu înţelegi. Nu e vorba neapărat de post. E vorba despre mama mea, care e bolnavă, şi despre tratamentul costisitor. Salariul de aici nu acoperă toate cheltuielile şi, în plus, trebuie să fiu lângă ea. Dacă nu stătea situaţia astfel,

nu plecam. Jay... o iubesc pe Madeline. Foarte mult.

Îmi salt sprâncenele uimit. Nu mă aşteptam la o scuză ca asta; am judecat totul greşit.

— Aş lua-o cu mine, îmi spune şi pufnesc la comandă. Dar ştim amândoi că nu pot.

— Normal că nu poţi. Nu ţi-aş da-o nici dacă vii cu cea mai bună scuză la mine. E minoră.

— Ştiu, tocmai de-asta nu i-am spus tot adevărul. Dacă îi spuneam, cu siguranţă îşi punea în cap ideea să vină cu mine, dar am preferat să îi spun doar că plec... pentru un job mai bun. E mai bine să sufere acum, decât să se trezească mai târziu că a făcut o greşeală catastrofală. Are tot viitorul înainte şi sunt pe deplin conştient că eu oricum nu făceam parte din el.

Dau din cap, că sunt de acord cu el. Diferenţa de vârstă dintre ei ar fi decis în locul lor, la un moment dat. Probabil Maddy s-ar fi îndrăgostit de cineva de vârsta ei şi totul s-ar fi sfârşit într-un mod neplăcut.

Totuşi, spre ciuda durerii lui Maddy, îl înţeleg pe Alex perfect şi toată ura cu care am venit la el, a rămas pe preş afară.

— Dacă aşa stau treburile, bănuiesc că ai făcut alegerea corectă. Sper să se însănătoşească mama ta şi să ne mai revedem.

Alex dă scurt din cap şi îmi strânge mâna pe care i-o întind, privindu-mă fix în ochi.

— Ai grijă de Madeline, îmi cere. Sper să fie fericită.

Părăsesc cabana o idee mai calm. Rămân pe verandă şi îmi scarpin ceafa încurcat. Acum nu prea mai ştiu ce urmează să fac. Bănuiesc că ar trebui să o atenţionez pe Anna de veştile pe care le-am primit.

Mă îndrept agale spre cabana ei, când Jane şi Natalie îmi răsar în cale, braţ la braţ şi cu câte un zâmbet poznaş pe buze. Mă uit nedumerit la amândouă şi dau să trec pe lângă

ele, văzând că nu au de gând să spună nimic.

— Domnule Davis! strigă Jane. Pot să vă întreb ceva?

Mă opresc din mers și îmi dau discret ochii peste cap, înainte să mă întorc cu fața spre ele. Nu-mi place de niciuna. Amândouă sunt genul acela de persoane pe care nu le poți suporta chiar dacă nu ți-au făcut nimic.

— Spune repede, am treabă.

Se pun în fața mea, legănându-se pe călcâie ca niște copii.

— Credeți că vom mai merge în camping până la sfârșitul anului?

Serios? Pentru asta m-au oprit?

— Nu cred. Mai sunt trei luni până la sfârșitul anului și cred că trebuie să vă axați pe note și punctaje.

Ambele clipesc rar, cu ochii mari și umezi, ca niște puștoaice nevinovate. Ceea ce nu sunt. Îmi pot imagina la ce le duce capul. Dar nu vreau să mai stau aici și să pierd vremea degeaba. Am lucruri mai bune de făcut, spre deosebire de ele – care încă stau drepte în fața mea și scotocesc pentru un alt subiect de vorbă.

— Am treabă, fetelor. Vă mai pot ajuta și cu altceva? întreb și, deși încerc să îmi ascund iritarea din voce, nu reușesc.

— Ăă...

Se uită una la alta și nu mai aștept. O șterg englezește înainte să mă bombardeze cu alte întrebări. De îndată ce intru în cabana Annei, mă lipesc de ușă și răsuflu ușurat. Nu-mi vine să cred că am ajuns să fug de niște adolescente.

Anna iese în pragul camerei și mă privește sceptică.

— Pari... foarte obosit. Te-ai apucat de jogging, iubitule? Vezi să nu te oboseşti prea tare.

— Iar ai glume în program, moțato?

Îmi las ochii să se plimbe pe corpul ei și mârâi:

— Unde îți sunt restul hainelor?

Căci da, maioul ei scurt până deasupra buricului și pantalonii care nu măsoară mai mult de o palmă, nu se pot numi haine. Anna se analizează și ea, cu o sprânceană ridicată.

— Dar ce au hainele mele?

— Ar trebui arse. Toate.

Mă dezlipesc de pe ușă și mă apropii de ea, chinuindu-mă să-mi țin privirea unde trebuie – adică pe fața ei.

— Iubito, astea nu-s haine, sunt ispite.

Își dă ochii peste cap și intră înapoi în cameră. Mă țin după ea.

— Nu știu dacă ai rezista o săptămână în Atlantic Beach, iubitule. Sunt sigură că o să mori de inimă când o să vezi cum se îmbracă oamenii acolo.

— Am stat un an în Atlantic Beach, îi amintesc. Și oamenii de acolo se pot plimba și în pielea goală, dar nu iubita mea. Dacă ar fi după mine, ai purta numai haine de iarnă.

Mă trântesc pe patul ei, întinzându-mă, deși e cam imposibil să mă simt confortabil când sunt mai lung decât el. Mi-o imaginez pe Anna covrigită sub pături. Pentru ea e mai mult decât perfect; cred că e cel mai mic pat din Academie și parcă am avut o presimțire, de am cazat-o chiar aici.

— Haine de iarnă? Pe când toți sunt mai mult dezbrăcați și le e cald și în costum de baie? Jay, ce ai pățit? Ai febră?

Se apropie și, când ajunge în dreptul meu, își lipește palma de fruntea mea. Mă încrunt și o scrutez cu privirea.

— Îți cumpăr un ventilator și nu o să îți mai fie așa cald, îi zic. Și nu, nu am febră. De fapt, trebuie să vorbim despre ceva foarte important și trebuie să fii atentă, Anna, nu glumesc deloc.

— Vine Apocalipsa? se preface mirată.

— Și serioasă, Anna! o dojenesc.

Ridică mâinile în semn de predare.

— Gata, domnule Corb. Sunt serioasă, nu trebuie să-ți scoți colții. O să fiu doar urechi și ochi sau ochi și urechi. Hai, spune, mă îndeamnă, încă folosindu-și ironia.

Se așază pe pat, lângă mine și ia expresie de copil nevinovat. Ce șantajistă emoțional!

— Nu te mai uita așa la mine! o apostrofez. Nu mă pot concentra.

— Dar cum mă uit? clipește rar și își mărește ochii la mine, din nou.

— Ca și cum te aștepți să-ți spun că ai făcut o chestie care nu trebuia, iar tu ești deja pregătită să negi și să pledezi nevinovată. Asta dacă nu cumva ai făcut ceva de care nu am aflat încă.

— Eu? Nu! Azi chiar am fost cuminte, jur! Să-mi cadă epoleții dacă te mint. Spune ce ai de spus, Corbule, pentru că imaginea ta în patul meu e foarte tulburătoare.

Chicotesc. Parcă mi-a citit gândurile. Ținând cont că suntem singuri aici, e cam greu să-mi țin pornirile în frâu.

— Ok, deci, îmi dreg eu glasul, la prânz am stat de vorbă cu Morris și mi-a dat niște vești nu prea... bune.

— Cum ar fi?

— Se apropie o inspecție.

Se uită lung la mine, de parcă nu înțelege ce vreau să-i spun.

— Așa, și? Se apropie, vine, face inspecție, pleacă. Mare brânză.

— Anna! exclam enervat. Asta nu e o inspecție normală, cum se face la alte școli. O să-și bage nasul peste tot. În viața profesorilor și a elevilor, în cabane, în dosare... peste tot!

Gura i se întredeschide și se ridică brusc de pe pat, începând să se rotească în jurul axei sale. Își ronțăie de zor o unghie.

— În dosare? Jay, dacă fac asta, cel mai probabil o să dau de mari probleme. Dacă află că Gloria Montgomery

nu există?

— Nu au cum să afle asta. Cel puțin, Anna Fast nu e înregistrată nicăieri în Academia asta și nu cred că au ei răbdare să caute informații despre toți elevii. Sunt sute, Anna! E culmea ghinionului să te găsească fix pe tine.

— Dar nu e exclus, mi-o taie din prima. Nu am card de identitate pe Gloria Montgomery, îți amintești? Orice dosar are o copie a cardului de identitate.

Aici are dreptate. Ținând cont că i l-am cerut și cu la începutul anului și m-a mințit, dar eu știam cine e cu adevărat, nu am insistat pe lucrul ăsta. Însă acum e mai mult decât necesar. Dacă unul din membrii comitetului de inspecție constată că un elev nu are card de identitate, vor pune întrebări. Multe! Asta dacă nu vor începe să investigheze de unii singuri.

Numai probleme. Trebuie să vorbesc neapărat cu Austin. Cred, adică sunt sigur că are o oarecare influență. Totuși, este General.

— Oh, Doamne, și vor vedea ce note proaste am! Și câte absențe! Și cât de praf sunt la antrenamente! Vor vedea că am căpătat rangul de Caporal degeaba. Măcar să discute cu mine din biroul meu, o să mă simt mai în siguranță acolo.

— Anna, vorbești aiurea deja, râd eu. Nu cred că trebuie să-ți faci griji de note și punctaje, atâta timp cât ai lucruri mai importante pentru care să te îngrijorezi. Trebuie să vedem ce facem cu cardul de identitate prima oară. Acela nu trebuie să lipsească. Notele și restul sunt deja justificate prin faptul că ai fost suspendată și ai pierdut multe lecții. Se pot rezolva cu meditații și antrenamente în plus.

Își pune îngrozită mâinile în cap.

— Iar?! În urmă cu două luni, tu și Austin mi-ați rupt spatele cu antrenamentele alea. O luăm de la capăt acum?

Simt cum mă bufnește râsul.

— E mai mult de ochii lumii, să vadă cei de la inspecție că îți dai silința și vrei să recuperezi. Dacă nu faci nimic în legătură cu asta, își vor dea seama că cineva îți suflă în ciorbă.

Adică eu, Austin, Keira și Morris. O întreagă armată îi suflă în ceafă acestei blonde minione cu gura mare. Oare poate să fie mai evident de atât că primește un tratament special?

— Ok, oftează ea. Fac ce vreți voi.

— Hm, și mai e o veste, spun cu amărăciune, strâmbând din nas.

Anna se oprește din plimbarea ei frenetică, înainte să facă potecă în podea. Mă ațintește cu privirea-i albastră și cu mâinile în șolduri, așteptând să arunc bomba. Probabil, pentru ea nu o să aibă un efect atât de mare precum are asupra mea, deoarece habar nu are ce se întâmplă.

— Propietarul Academiei a aflat și el de inspecție și vine încoace.

Își saltă sprâncenele.

— Proprietar? Academia asta nu e de stat?

— Unde ai trăit până acum? pufăi. Nu e de stat. E particulară, de aceea se percep taxe școlare atât de mari. Judecând după faptul că e privată, da, are și un proprietar.

— Și cine e proprietarul ăsta?

La naiba!

— Nu contează cine e, atâta timp cât nu-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala. O să vină, va face câteva schimbări pe aici și va asista la inspecție. Atât. După ce se termină tot circul ăsta, să sperăm că se va căra înapoi de unde vine.

Anna își înclină capul într-o parte, privindu-mă suspicioasă.

— De ce am impresia că îmi ascunzi ceva?

— Păi, pentru că ascund, zâmbesc eu. De exemplu, în

momentul ăsta nu mai am chef să vorbesc, ci să fac altceva.

— Cum ar fi?

Un rânjet pervers i se întinde pe faţă şi îmi vine să râd.

— Nu la ce te gândeşti tu. Mi-ar prinde bine un pui de somn. Aici. Cu tine.

— De unde ştii tu la ce mă gândeam?

Bate din picior ca o gospodină care urmează să-şi bată soţul cu făcăleţul. E chiar amuzantă când face asta.

— Iubito, nu o lua în nume de rău, dar se citeşte totul pe faţa ta. Eşti ca o carte erotică deschisă.

Pufneşte şi, după ce mai stă în dubii câteva clipe, cedează şi se apropie de pat, făcându-mi semn din mână să mă dau mai încolo. O secundă mai târziu, îmi găsesc cu greu o poziţie cât de poate de confortabilă şi o las să se cuibărească la pieptul meu, sub pătură.

Spre fericirea mea, pare să lase bănuiala ei complet adevărată, la o parte.

ANNA

CAPITOLUL VII

Azi este ziua în care am cele mai multe gânduri şi mi se plimbă prin cap sute de întrebări fără răspuns. Nu am nicio idee cum o să decurgă *marea zi*, dar să sperăm că fără incidente care îmi pun fundul în pericol.

Astăzi vine proprietarul Academiei – acela despre care se întreabă toţi. Se pare că nu sunt singura de aici care habar nu are cine e, dacă e bătrân, dacă e dur sau moale. Tot ce ştiu este că e vorba despre un bărbat. Atât. E gras, slab, şchiop, chior? Sunt curioasă, ţinând cont că se face atâta agitaţie din cauza lui.

Mă foiesc în banca mea, privind la ceasul de perete de deasupra tablei. Sunt la cursul de engleză şi mă întreb cine o să-i ia locul lui Alex – după ce acesta a avut în sfârşit curajul să-şi prezinte demisia, să-şi ia rămas bun şi să plece, lăsând în urmă o Maddy cu ochii în lacrimi. Trebuie să recunosc că nepoata Davis e mult mai puternică decât o să fiu eu vreodată, căci mi l-am închipuit un moment pe Alex ca fiind Davis şi mi s-a frânt inima. Nu cred că eu, în locul ei, aş fi putut să-l las să plece. Mă ascundeam în bagajul de mână. Mă îndesam eu cumva. Tot nu pot înţelege cum naiba a putut pune un loc de muncă mai presus de Maddy. Se presupunea că o iubeşte.

Sau să fie altceva la mijloc?

Îmi rod obrazul pe interior şi privesc într-un loc fix, dar în gol. Colegii mei puţin retardaţi continuă să se transforme

– se urcă pe scaune și au impresia că dau dovadă de inteligență sau că sunt amuzanți. Dacă vor ceva amuzant, să apeleze la mine. Cum i-am spus și lui Davis odată, mai demult, o persoană mai amuzantă ca mine nu o să găsească niciodată. Să fie mândri că am ales Academia asta. Puțin soare într-un loc sobru. Ar trebui să mă plătească pentru asta. Orice talent merită plătit, nu?

Lăsând asta la o parte, mă uit la Maddy curioasă. Știu sigur că nu ar trebui să fie în sala de engleză acum, ci la alt curs. Totuși, iat-o aici, complet țeapănă pe scaunul de lângă mine, privind în gol și ea.

— Te simți bine? o întreb.

— Perfect.

Mhm, bună minciună.

Ușa se deschide și mă aștept oricând să intre noul profesor, însă în locul lui, intră un Cole cu un zâmbet imens pe față. Aruncă o privire asupra catedrei goale, apoi se strecoară până la banca noastră, urmărit de uluirea colegilor noștri. Nu zilnic vezi ca unul din ultimul an să fie prieten cu un boboc. E un fel de lege nescrisă.

— Ce cauți aici? îl ia Maddy la rost.

— Weekendul ăsta e ziua mea și dau mâine o petrecere acasă. Veniți?

Petrecere? Adică dans, băutură din belșug și jocuri tâmpite?

— Contează pe noi, spun eu.

— Eu n-am acceptat nimic, mârâie Maddy la mine. Nu vin.

Mă uit urât la ea.

— Ba vii. Venim, Cole. Are o zi proastă, îți zic sigur că vrea să vină și că o să fie acolo.

Apoi rânjesc cu toți dinții, ignorând cotul în coaste pe care îl primesc de la ea. Ar trebui să înceteze, înainte să îmi rupă ceva. Dar Cole nici nu mă bagă în seamă. Se uită și el lung la Maddy, așteptând cine știe ce.

— Ok, vă anunţ când şi la ce adresă.

Atât mai spune, înainte să se rotească pe călcâie şi să se îndrepte spre uşă, în momentul în care aceasta se deschide. Austin se strecoară pe lângă Cole şi se uită nedumerit în urma lui.

Ia stai puţin, ce caută Austin aici? Doar nu el o să fie...

— Bună ziua, copii.

Oh, la dracu'! Oare mă pot considera mai norocoasă decât acum? Tot ce sper e să nu capăt un alt doi, aşa cum mi l-a trântit Keira în prima ei zi.

Purtând pantaloni negri şi o cămaşă albă, Austin se duce ţintă spre catedră, acolo unde trânteşte catalogul. Îmi prind mâinile între ele deasupra pupitrului, pregătindu-mă de o oră plină de distracţie.

— Cum profesorul vostru de engleză a demisionat în ultima clipă şi nu avem la dispoziţie un alt cadru didactic care să predea engleză, o să faceţi cursurile cu mine până când vom găsi pe cineva disponibil. Numele meu e Austin Fast, dar probabil ştiţi asta deja, aşa că ar trebui să trecem la lucruri mai importante.

Da, cum să nu îl ştim pe Marele Austin Robert Fast? Nu cred că există persoană de aici care să-l cunoască mai bine decât mine, spre ciuda celor cinci ani în care nu ne-am văzut. Astea două luni care au trecut m-au ajutat să înţeleg că a rămas cu aceleaşi obiceiuri şi să nu s-a schimbat prea mult, în afară de fizic. Cel puţin, el a fost înzestrat cu înălţime din plin. Cu toate că are culoarea părului şi a ochilor moştenite de la mama, fizicul clar e al tatălui nostru. Eu am avut ghinionul să o moştenesc pe mama din cap până în picioare, inclusiv *minionitatea*. Nu degeaba mi se spune des că eu trebuie să mă îmbrac de la raionul pentru copii.

— Înainte să vă întreb unde aţi rămas cu lecţia, aş vrea să ştiu de ce Madeline Davis e prezentă la curs.

Toate privirile se ațintesc asupra ei. Ce? Doar nu credea că o să treacă neobservată.

— Spirit de echipă, domnule Fast, râde ea. Trebuie să o susțin pe prietena mea.

— Eu cred că o poți susține și în afara cursurilor, domnișoară Davis.

— Îmi susțin prietena și dacă se duce la toaletă. Mereu o întreb dacă nu cumva a alunecat pe gaură. E prea mică și trebuie să fii precaut.

În momentul ăsta aș pocni-o după ceafă, pentru gluma ei nesărată.

— Nu o să deranjez, continuă ea.

— Nu contează, i-o trânteşte Austin. Tu ar trebui să fii în altă parte acum. Haide, du-te la cursul tău.

Îi face semn spre ușă. Amuzată, Maddy se ridică din bancă și își adună caietele pe care le-a adus doar de ochii lumii.

— Să-mi scrii, îi spun. Vreau și o vedere. Și să-mi rămâi fidelă!

Îi trimit o bezea din vârful degetelor, înainte să iasă din sală. Tresar când Austin îmi trânteşte pe neașteptate, o carte stufoasă pe pupitru, privindu-mă urât printre gene. Îmi arunc ochii asupra titlului și înghit în sec. Nu știu nimic despre literatura engleză, darămite despre Jane Eyre.

— Domnișoară Montgomery, dacă tot ești atât de tare în clanță, ce ar fi să ne faci un rezumat al cărții? Ai toată atenția noastră.

Glumește!

— Cu părere de rău, domnule Fast, trebuie să vă anunț că nu știu să fac un rezumat al cărții. Nici măcar nu știu cine a scris-o.

— Eu cred că e destul de vizibil, domnișoară Montgomery. E scrisă de Charlotte Brontë. Scrie chiar pe copertă.

Austin indică locul unde e prezentat numele autoarei. Da, e foarte vizibil, dar atenția mea nu e distributivă. Nu pot să caut în minte replici bune, în timp ce sunt atentă și la alte detalii.

— Știi în ce an a fost scrisă? mă întreabă calm.

— Cine, autoarea?

Ochii lui albaștri îmi studiază fața, aparent relaxat, deși știu în sinea mea că e nervos.

— Măcar știi în ce an a fost publicată?

Întrebări mai ușoare nu are?

— A fost publicată în anul următor, după ce a fost scrisă. Și, ca să vă răspund și la cealaltă întrebare, a fost scrisă în anul în care a început să învețe mai bine gramatica. Dar... bănuiesc că răspunsurile mele sunt vagi, nu-i așa?

— Nu cred că e mai vag decât doi-ul pe care ți-l voi da chiar acum.

Zâmbetul îmi pierde. Austin ia cartea de pe pupitru și se întoarce la catedră, hotărât să-mi treacă nota în catalog.

— A fost publicată în 1847! strig.

Fratele meu își ridică privirea uimită, rămânând cu stiloul în aer.

— S-au făcut și două filme bazate pe roman, turui. Unul în 1996 și unul în 2011. A fost publicat în Londra. Mai multe nu știu, domnule Fast, dar nu cred că merit un doi. Măcar un cinci. Dacă nu, măcar un patru. Un doi e greu de scos, domnule. Domnule!

Austin lasă stiloul jos și își freacă bărbia, părând să se gândească.

— Îți dau un cinci, dacă îmi spui ceva și despre sora autoarei, Emily.

— Semănau. Gata, sunt serioasă, spun repede când văd că iar se enervează. Era și ea scriitoare.

— Care e cel mai cunoscut roman al ei?

— Ăă...

Îmi scarpin ceafa, încercând să-mi aduc aminte. Nici măcar nu credeam că știu lucrurile astea. Probabil mi-au rămas în minte.

— La răscruce de vânturi, domnule! urlu tare, sărind din scaun. Da, da, ăsta e! Sunt sigură de asta. Merit acum un cinci?

— Stai jos, domnișoară Montgomery, și nu trebuie să urli. Auzim toți. Ai cinci.

Mă trântesc în scaun, răsuflând ușurată. Drace, a fost cât pe ce. Îmi luam o bătaie soră cu moartea de la Jay, dacă îi duceam acasă un doi. Adică, mi-am mai luat câteva palme peste fund și peste coapse când luam o notă mai mică decât mine. Se comportă uneori de parcă e tatăl, iar eu copilul idiot.

Restul orei trece fără incidente și cu gura închisă. Ies din sală imediat ce Austin dispare, strângându-mi caietul la piept ca pe un lucru prețios.

— Blondo!

Mă răsucesc spre Cole – care vine cu pași rapizi spre mine.

— Vezi că vin la petrecere și colegii mei, așa că, să-l aduci pe Davis e exclus.

De parcă aveam nevoie de confirmarea lui. Nici nu mi-a trecut prin gând să-l iau pe Davis după mine, judecând după faptul că or să fie și elevi ai Academiei prezenți. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-l vadă pe Davis cu mine într-un loc în afara campusului și nu pentru că mi-ar fi rușine cu el, ci pentru că am confirma bănuiala multora.

— Nicio grijă. Oricum nu veneam cu el.

— Păi și te va lăsa să vii singură? Nu de alta, dar mi se pare cam… posesiv.

Studiez împrejurimile, să mă asigur dacă nu cumva l-a auzit cineva și, odată ce terenul e sigur, îi trag un șut în tibie.

— Vorbeşte mai încet, dobitocule.

Îşi măreşte ochii. Probabil şi-a adus şi el aminte că nu trebuie să ne audă nimeni. Îşi strânge buzele, apoi îşi scutură piciorul vătămat. Asta îi trebuie dacă are memorie scurtă.

— Vorbesc, vorbesc, copil nebun! Nu mai da, înjură!

— O domnişoară nu înjură, nesimţitule!

Pufneşte şi îşi încrucişează braţele la piept, uitându-se peste capul meu. Încep să urăsc când cineva face asta. Ar trebui să încep să port pantofi cu toc sau... o scară după mine, ca să pot privi şi eu lumea în ochi fără să mă doară gâtul.

Uneori chiar e enervant să fii un minion.

Tresar când un braţ subţire se înfăşoară în jurul umerilor mei şi nu mai e necesar să mă uit cine e. După parfum îmi dau seama imediat.

— Madeline Davis, mă bucur să te revăd, îi zic ironică.

Încă nu am uitat de gluma aia.

— E Maddy, pitic de grădină! se oftică ea şi mă strânge de umăr.

— Nu, cred că e Violenta. Chiar eşti, ar trebui să o laşi mai moale.

Cole chicoteşte, atrăgându-ne atenţia asupra lui. Nu pricep ce îl amuză.

— E violentă, dar e sexy când face asta.

Apoi tuşeşte fals. Pe mine mă umflă râsul, iar prietena mea cea mai bună roşeşte. Oh, Doamne! Madeline Aylin Davis a roşit!

— S-a ruşinat! bufneşte Cole în râs.

Aud foarte clar mârâitul enervat al Violentei. Se desprinde de mine şi, înainte ca eu să îmi dau seama de ceea ce se întâmplă, Cole o rupe la fugă, iar Maddy e pe urmele lui. Ce copii!

Îi aud strigând unul după celălalt, râzând tare şi cu ecou

pe coridor, în drumul lor spre ieșire. Sunt destul de sigură că prietenul meu nebun, Cole, urmează să se lase prins doar de dragul jocului, așa cum o să se lase și căsăpit de nepoata nebună Davis. Ăștia doi se potrivesc mai mult decât ar vrea ei să recunoască. Clatin din cap și îmi pun în plan să-i fac lui Davis o vizită scurtă înainte de următorul curs.

Cu caietele în brațe, fac slalom printre elevi, reținându-mi cu greu zâmbetul. Încă aud urletele lui Cole, prin care îi cere lui Maddy să nu-l mai lovească, dar îi simt și râsul din glas. Îl distrează toată situația asta, tot jocul ăsta de-a șoarecele și pisica. Râzând și eu, trec pe lângă biroul lui Morris chiar în momentul în care ușa se deschide.

De îndată ce privirea mea se fixează într-o pereche de ochi verzi, timpul parcă începe să se miște cu încetinitorul și zâmbetul îmi cade, pur și simplu. Fața bărbatului care iese din birou – îmbrăcat într-un costum croit special pentru corpul lui suplu și elegant – mă duce în trecut, însă nu cu mult. Am un lapsus; știu sigur că l-am mai văzut undeva, dar nu în campus. Îmi aduc aminte bine de el, dar nu și de circumstanțele în care ne-am întâlnit. Zâmbetul cu care părăsește încăperea din care a ieșit i se pierde pe parcurs. Se uită fix la mine, de parcă suferă de aceeași revelație. Morris iese și el în prag și îl privește lung, strigându-l întruna: "Mike", "Mike".

În clipa în care trec de ei și îmi mut privirea în față, timpul parcă își reia cursul normal și mă trezesc cu o încruntătură de toată frumusețea. Nu știu cine e tipul cu adevărat, dar nu îmi mai întorc capul să mă uit la el. Conexiunea ciudată dintre noi e copleșitoare și e o experiență prin care nu aș mai vrea să trec. Totuși, îmi pot da seama că nu are nicio legătură cu dragostea la prima vedere sau alte chestii de genul. A fost doar ciudat și punct. Mă strecor în biroul lui Davis, găsindu-l pe scaun, cu nasul într-un dosar. Își ridică ochii spre mine și pare nedumerit.

Probabil am ceva tipărit pe față, cum ar fi groază sau ceva nedeslușit.

— Anna, ești în regulă?

Nici eu nu știu sigur.

— Sunt bine, oftez. Voiam să te văd.

În loc să mă așez pe scaunul liber, mă așez pe genunchii lui fără să cer vreun acord. Cu brațele mă înconjoară și mă potrivește mai bine în poală, apoi îmi ferește o suviță din față și mă privește la fel de întrebător.

— Nu arăți chiar bine. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Când veneam spre biroul tău, a ieșit un tip din cel al lui Morris. Unul pe care pot să jur că l-am mai văzut undeva, dar nu-mi aduc aminte unde.

Văd cum toată dispoziția bună i se pleoștește, ca o plăcintă scăpată pe podea. A mai avut o reacție ca asta o singură dată. Atunci când...

— Ohow! E tipul ăla care a venit cu florile la ușă, îmi aduc brusc aminte. Și căruia i-ai trântit ușa în nas. Da, el e. Țin minte.

— Iubito...

— Cine e ăla, Jay? insist. Atunci n-ai vrut să-mi spui, dar acum nu mai scapi.

Își trece palma peste frunte și se strâmbă, de parcă se chinuiește să îmi dea o explicație bună. Sigur e cineva important, pentru că purta un costum destul de scump și a ieșit din biroul lui Morris. Nu i-am mai văzut fața prin campus, deci nu e profesor și nici instructor. Sau poate că e noul profesor de engleză. Să fie chiar proprietarul Academiei e cam tânăr. Pare să aibă în jur de douăzeci și ceva de ani, nu mai mult de douăzeci și șapte, dar nici mai puțin de douăzeci și doi.

— E proprietarul Academiei, îmi respinge Davis gândul. Michael Ward.

— Nu e cam tânăr?

— Are douăzeci și trei. Da, e tânăr, dar e deștept și a investit în ce trebuia. Iubito, nu o să-ți spun să stai departe de el, ci doar să... ai grijă. Dacă te deranjează în vreun fel, îmi spui. Nu-mi pasă cine e.

Mi s-ar părea ciudată reacția lui, dacă nu aș sti cât de posesiv e Davis. Mereu își iese din minți și fumegă când e vorba despre vreun bărbat. Nici nu vreau să-mi închipui cum o să facă imediat ce îi spun că am de gând să mă duc la petrecerea lui Cole. Singură.

— Și ce căuta la tine acasă? îl întreb nedumerită. Stai puțin. Dacă el e proprietarul, în ziua aceea când a venit la ușă, m-a văzut la tine în casă. M-a văzut cu tine, Jay. Nu se cade ca o elevă să fie văzută noaptea, în casa instructorului său.

Agitația mea îl face să bufnească în râs și să mă îmbrățișeze mai tare. Lui i se pare amuzant faptul că s-ar putea să avem necazuri. Nu pricep.

— Calmează-te, Anna. Ăsta nu e un lucru pentru care să-ți faci griji. Ăsta e un lucru pentru care ar trebui să mă îngrijorez eu. Las-o pe seama mea.

Dau din cap, că sunt de acord cu el. Mi-ar trebui și mie o pauză de la tot stresul ăsta. E abia primul an de liceu și am avut atâtea probleme, încât nici nu se compară cu viața unui licean normal. Mă întreb cum ar fi viața mea la un liceu normal. Poate că mi-ar plăcea, ținând cont că primul lucru bun la un transfer, ar fi faptul că eu și Davis nu ne-am mai ascunde, atâta timp cât el nu lucrează la școala unde învăț. Relația noastră ar fi, în sfârșit, acceptată. Dar nu cred că e cazul să mă gândesc la asta. Dacă m-aș transfera la un alt liceu – unul din Charleston, bănuiesc – nu l-aș mai vedea pe Davis atât de des. El ar fi ocupat cu grupa lui și cu siguranță nu ar putea veni acasă decât în weekend.

— La ce te gândești? mă întreabă, prinzându-mi obrazul în palmă.

— La cum ar fi fost, dacă m-aş fi înscris la un liceu normal, de stat. Ştii, înainte să trimit dosarul la J. F. Kennedy, mi-a luat ceva să mă hotărăsc. Academia asta intra în concurenţă cu un liceu din Atlantic Beach. Era doar un liceu banal, dar m-ar fi scutit să mituiesc un doctor ca să-mi elibereze un certificat precum că sunt perfect sănătoasă şi aptă de o Academie militară, şi să inventez o poveste ca să pot intra. Aş fi intrat acolo fără probleme.

— Şi de ce nu l-ai ales pe acela?

Ridic din umeri.

— Odată ce tatăl şi fratele meu au învăţat aici, mă gândeam că aici e şi locul meu. Cu toate că e clar că locul meu chiar nu e aici sau la oricare altă Academie care are legătură strânsă cu vreun sport.

Chicotim amândoi. Da, chiar nu am nicio treabă cu sportul. Nicio persoană cu două picioare stângi nu ar trebui să aibă, spre norocul ei şi al celor din jur. Când cineva e atât de picioare-încâlcite, cel mai sigur e să stea la distanţă de orice ţine de mişcarea fizică.

— Haide, iubito, nu fi atât de crudă cu tine. Poate că nu le ai cu sporturile, însă eşti rezistentă la bătaie.

El bufneşte în râs, iar eu îmi dau ochii peste cap. De multe ori am pomenit de bătaie, însă nu cred că poate fi numită aşa mustrarea pe care mi-o aplică Davis mereu. Mă mai poneşte din când în când peste fund sau peste picioare, sau mă pune să fac ceva nesăbuit la antrenamente, cum ar fi să stau cu capul în jos, să lovesc sacul de box sau să fac curăţenie în sala de sport. Nici măcar astea nu se pot numi pedepse, căci în majoritatea timpului, dorinţa de răzbunare i se risipeşte şi sfârşim în a ne juca sau ceva de genul ăsta.

Mă desprind într-un final din braţele lui şi îmi aranjez uniforma deranjată de poziţie, apoi mă îndrept spre uşă, auzind clopoţelul care anunţă sfârşitul pauzei.

— Cam trebuie să plec acum, mormăi. Ne vedem la prânz?

Încuviințează din cap.

— Ok. Apropo, mâine e ziua lui Cole.

— Așa, și?

— Și... mă duc la petrecerea lui.

Îi fac strengărește cu ochiul și pun mâna pe clanță în același timp în care el urlă: "Ce?!". Ies și dispar pe coridor, înainte să mi-o iau pe coajă.

Cuprinsă de amuzament și cu mintea în altă parte, îl observ pe Nate abia când acesta mă înhață pe neașteptate de umeri și mă trage la pieptul lui, potrivindu-și pașii cu ai mei. Mă uit nedumerită la el și el se uită la mine urât, de parcă mă urăște. Încerc să iau distanță, însă mă ține cu forță și se încruntă. Ce l-a apucat? Am crezut că am trecut de partea asta și a priceput că am un iubit.

Ok, poate nu cel pe care l-am menționat, dar nu asta e ideea.

— Nate, ce te-a apucat?

— Același lucru aș vrea să te întreb și eu, îmi replică iritat.

— Pe mine nimic. Tu ești cel care se agață de mine și mă privește de parcă ți-am făcut ceva.

— Poate că mi-ai făcut.

I-am făcut? Bine, asta nu are niciun sens. Încerc din nou să mă îndepărtez de el, dar fără reușită. În schimb, el pufăie și mai enervat.

— Știu despre Cole că nu e iubitul tău, îmi zice. Niciun băiat care te are pe tine, nu se poate da la altă fată. Gloria, serios, se vede de la o poștă că între Cole și Maddy este ceva, altfel nu s-ar mai juca precum niște copii mici în curtea din față. Nu înțeleg de ce mă minți.

Enervată de insistența lui, mă smulg de-a dreptul de lângă el și îmi aranjez sacoul mai bine pe umeri. Dacă nu se potolește, presimt că o să ne certăm urât de tot.

— Nici eu nu înțeleg care e problema ta, dar să nu mai dea naiba să tragi de mine! Nu cred că vrei să fac plângere la Davis că mă hărțuiești.

— Nu te hărțuiesc, pufnește. Îți vorbesc ca a unei amice care minte de îngheață apa. Ți-e greu să spui cine e iubitul tău și de ce minți în legătură cu el?

Mai greu decât își închipuie. Dacă aș putea, acum i-aș trânti în față numele iubitului meu - care cu siguranță l-ar face să-și înghită cuvintele și să facă pași.

— Dar nu e treaba ta, i-o trântesc. Suntem prieteni, dar nu atât de apropiați încât să-ți spun toate secretele. Tot ce e important de reținut, este că am un iubit.

— E mai mare, nu-i așa? mi-o întoarce ca și cum nu a auzit nimic din ce i-am spus. Asta trebuie să fie. Ți-e rușine să recunoști pentru că ai o relație cu un bărbat mai în vârstă.

De unde naiba a mai scos-o și pe asta?

— Ți se pare ție că sunt genul acela de fată care să umble cu un moșneag? mârâi printre dinți și fac un pas amenințător spre el, scoasă din sărite. Nu știu care e părerea ta despre mine și ce fel de fată mă crezi, dar vezi că întreci măsura. Am înțeles că ai sentimente pentru mine, însă eu nu simt nimic pentru tine. Și după toată faza asta, nici dacă aș fi singură, nu te-aș mai lua în calcul.

Prind mingea de oină înainte să se izbească direct în fața mea. Îl aud pe Davis comentând în spatele meu despre nu știu ce stângăcie și amețeală și, probabil, vorbește despre mine. Nu-mi prea pasă acum ce nemulțumiri are. Încă sunt nervoasă și încerc să văd pe ce traiectorie arunc mingea înapoi la Edward, căci e întuneric deja și nocturnele nu prea mai fac față. E antrenamentul de seară și nu facem mai nimic palpitant. Doar aruncăm o minge. Da, Davis se distrează periculos. Imediat ce îmi folosesc toată forța să

arunc mingea la Edward, iubitul meu frustrat mă prinde cu ambele mâini de umeri și tresar.

E o reacție obișnuită; mereu mă trec fiorii când mă atinge.

— O să-ți luxezi umărul, dacă mai arunci așa. Pun pariu că te doare brațul deja.

Are dreptate, mă doare.

— Sunt supărat pe tine.

Asta o spune atât de încet, încât prima oară am impresia că mi se pare. E aplecat asupra mea și îmi explică doar prin gesturi cum să țin brațul când arunc. Puțin îmi pasă acum care e teoria aruncării mingei de oină, când el stă așa lângă mine, aproape lipit de spatele meu și atingându-mă peste tot. Asta e pedeapsa lui? Se răzbună pe mine din cine știe ce motiv, folosindu-și corpul? Ei bine, îi reușește de minune. Nu mai sunt atentă deloc când Edward aruncă mingea la mine. Aceasta se izbește de pământ, se tăvălește și se oprește lângă încălțările mele.

— Ia-o și arunc-o așa cum ți-am arătat.

Dar ce, mai țin minte? Mă aplec cu genunchii tremurând și ridic mingea de oină, cântărind-o în mâini. Îmi trag brațul înapoi, însă nu apuc să o și arunc.

Davis mă lovește peste cot, oprindu-mă.

— Cum ți-am arătat, am spus! se răsteşte. Eşti puţin atentă aici sau eşti cu capul în nori? Pentru că mi se pare că eşti pe altă galaxie acum.

— Mă scuzați, domnule. Nu... nu am fost atentă.

Foarte discret, Anna. Gâfâi de parcă ai alergat la maraton. Abia când se retrage îmi permit să respir. Omul ăsta e un Manipulator de Hormoni pe două picioare. Bate din palme și deja visezi cu ochii deschiși la tot felul de lucruri rușinoase.

Îmi clatin capul, dojenindu-mă în sinea mea, și iau poziția, ca să-i arunc mingea la Edward înainte să adoarmă

de plictiseală. La jumătatea distanței între noi, o siluetă neagră revendică mingea doar întinzându-și brațul ca să o prindă din aer.

Edward își aruncă brațele ofticat. Când silueta neagră se întoarce cu fața spre noi, îmi dau seama cine e. Michael Ward, îmbrăcat tot în negru. Nu mai poartă costumul lui elegant cu care l-am văzut pe coridor, ci blugi și o geacă din piele. Arată ca un motociclist. Toți ne oprim din porcăria asta de antrenament, ca să ne uităm lung la el. Aruncă mingea mea de oină în aer și o prinde înapoi în palmă, în timp ce se apropie de locul în care Davis a înțepenit. Nici nu e nevoie să-l ating, ca să-mi dau seama cât de încordat e. E vizibil că – dintr-un anumit motiv pe care nu-l cunosc – Davis nu-l suportă pe proprietar.

Dar, totuși, ceva nu se leagă și îmi scapă. Arunc câte o privire de la unul la altul – la fel ca și ceilalți elevi – și îmi vine să trag un picior în pământ. E ceva foarte ciudat în legătură cu cei doi, dar nu îmi pot da seama exact ce. Nu văd ce motiv ar avea să se urască. Să fi fost vorba de o femeie, în trecut? Nici asta nu prea are logică, însă altă explicație nu găsesc.

Cât cei doi se sfredelesc din priviri, eu mă apropii de acest Mike și pun mâinile pe minge. Când ochii lui verzi se fixează într-un final pe mine, mă înfior și înghit în sec. Nu simt nicio atracție fizică față de el, dar... e ciudat. Totul. Strâng mai bine mingea în mâini și mă dau doi pași în spate și nu pot să rezist tentației. Îmi trec vârful limbii peste buzele exagerat de uscate – gest care îi atrage atenția Corbului asupra mea.

Jay își reia poziția dintotdeauna, adică cea în care stă mai drept decât un mort și, după ce își drege glasul spune puțin cam tare pentru auzul meu sensibil:

— Aliniați-vă!

Toți facem întocmai și ne îmbulzim să ne așezăm în rând ca la spânzurătoare. Normal că eu sunt în mijlocul lor, ca de obicei. Singura oaie dintr-o turmă de berbeci. Încă nu am reușit să mă obișnuiesc complet cu situația asta. Arat hilar printre atâția băieți. Mă simt de parcă eu sunt în plus. Sau poate chiar așa e.

— El este Mike Ward, ni-l prezintă el. Este proprietarul Academiei J. F. Kennedy. Salutați-l! ne îndeamnă.

Să-l salutăm cum? Să dam noroc cu el? Șirul de întrebări mi se întrerupe când toți își duc două degete în dreptul tâmplei și îl salută militărește. Cu întârziere fac și eu același lucru. Mike chicotește și își prinde mâinile la spate, uitându-se la fiecare în parte. De ce simt atâta tensiune în jurul meu? Nicio idee.

— Nu sunteți cam tânăr să fiți proprietar?

Bineînțeles, întrebarea vine din partea lui Edward. Credeam că numai gura mea vorbește aiurea și neîntrebată. Și numai prostii.

Mike își arcuiește amuzat o sprânceană spre el și zâmbește cu un colț al gurii:

— Uneori e bine să pari mai tânăr decât ești, răspunde și nu înțeleg ce legătură are asta cu ce a întrebat Eddie.

Apoi își mută fulgerător ochii pe mine. Tresar fără să îmi dau seama. Ce mama naibii se întâmplă cu mine? Și ce e cu el? E foarte ciudat. Jayden la fel... se comportă dubios când e el prin preajmă, din câte observ.

— Cadeți, vârsta e doar un număr. Sunt destul de sigur că, mai mult contează ce aveți în cap.

De ce am impresia că vorbește cu mine? Cu toate că arată ca și cum vorbește cu toți, am vaga impresie că vorbele lui sunt aruncate special spre mine. Ce știe acest Mike? Și ce naiba vrea? De ce e Davis atât de încordat în preajma lui? O grămadă de întrebări îmi circulă prin minte și nu pot lămuri niciuna, însă e clar că am un presentiment prost în ceea ce-l privește pe proprietar.

— Şi în suflet, evident, zâmbeşte el.

Când se uită iar la mine, îmi mut privirea pe Davis. Şi acesta mă studiază de parcă mă vede pentru prima oară. Sunt sigură că obrajii mei ard de ruşine.

— Mă întreb cum ai rezistat tu, printre atâţia bărbaţi.

Sunt din nou atentă la Mike şi constat că vorbeşte cu mine. Pare amuzat.

— Cu multă grijă, domnule, răspund.

— Îmi dau seama. Nu cred că ţi-e uşor, ţinând cont că eşti fată, eşti scundă şi instructorul tău îşi ia slujba în serios. Pun pariu că ai trecut printr-o adevărată aventură până acum.

Îmi mijesc ochii. Îl văd pe Davis zâmbind discret.

— M-am obişnuit, domnule. Nu mă gândesc prea des la asta.

Sunt nevoită să-mi las capul pe spate când se apropie atât de tare, încât trebuie doar să întind braţul ca să-l ating. Nu că aş vrea. Îmi este de ajuns să-l văd aici, foarte aproape. Miroase a... iarnă.

— Eşti o atracţie, domnişoară Montgomery. Faptul că eşti singura fată din grupă, te face să străluceşti ca un licurici. Nu te-ai gândit să te transferi sau îţi place atenţia pe care o capeţi?

Ei, drăcie, ce nesimţit!

— Îmi place grupa din care fac parte, domnule, spun pe un ton tăios. Nu aş vrea să mă transfer.

— Spuneam ca fapt divers, domnişoară Montgomery, nu trebuie să te simţi ofensată.

— Îmi stânjeneşti elevii, Mike.

Ăsta e Davis şi ştiu că abia aştepta să intervină în discuţie, ca să-i mute atenţia de pe mine. Acest Mike bufneşte în râs şi se răsuceşte spre iubitul meu, păstrându-şi mina amuzată.

— E o plăcere să discut cu domnișoara Montgomery, Davis, i-o întoarce și am vaga impresie că tocmai i-a lansat o provocare. Îmi place că știe să răspundă pe măsură.

— Da, mormăie Davis gânditor. Așa e.

Imediat ce Mike părăsește terenul, se termină și antrenamentul nostru de seară. Cum Maddy deja probabil e la cabană, străbat poteca de pe terenul fetelor de una singură, pierdută în gânduri. Încerc să-mi aduc aminte de unde îl cunosc pe Mike, căci da, atunci când a apărut pe nepusă masă la ușa lui Davis nu a fost prima oară. Încă de atunci am știut în sinea mea că mi-e cunoscut, că e... familiar. Sau poate mi se pare și sunt eu paranoică. În ultimele luni am fost nevoită să înfrunt și să rumeg multe informații. Iubitul meu nebun mi-a ascuns mai multe decât i-am ascuns eu lui și probabil încă nu m-am obișnuit cu gândul că sunt înconjurată de neamuri. Sună cam clișeic. Niciodată nu m-am gândit că voi găsi ceva aici, în Charleston, în afară de locul în care fratele și tatăl meu și-au petrecut adolescența. A fost suficient să mă aducă la Academia asta – unde nu-mi găsesc locul deloc.

Încetinesc mersul când văd o siluetă stând pe scările cabanei mele și abia când mă apropii mai mult îmi dau seama că e nimeni altul decât Mike. Își ține coatele pe genunchi și mă privește printre genele lungi, stând acolo nemișcat în lumina vagă a felinarului.

— Te așteptam, îmi spune.

— Ăă... pot ajuta cu ceva, domnule Ward?

De ce mă stânjenește atât de mult? Își trece o mână prin păr și zâmbește afectat.

— Nu mă cunoști, așa-i? Habar nu ai cine sunt.

Îl cunosc, însă nu știu cine e. Știu că n-are nicio logică, de aceea nici nu i-o spun cu voce tare. În schimb, mă zgâiesc lung la el, rămânând neclintită în fața sa.

— Bănuiesc că îmi veți spune, îi răspund într-un final.

Bufnește într-un râs amar.

— Nu mai bine îl întrebi pe iubitul tău? El sigur știe cine sunt. Sau poate pe Morris. Și el știe. Doar tu nu.

Înghit în sec. Normal că ei știu ceva ce eu nu știu. Vechea poveste.

— Aș vrea să aud de la dumneavoastră, nu de la ei, insist.

Doar pentru că, dacă îl întreb pe Jay, s-ar putea să-mi ies din minți. Normal că iubitul meu știe și nu vrea să mă scoată din ceață. Pot să spun că m-am obișnuit deja cu secretele astea.

— Hm, nu. Mai bine îi întrebi pe ei. Așa îți vor explica și de ce nu au vrut să-ți spună până acum. Cred că informațiile ar fi mai ușor de digerat dacă vin de la o persoană pe care nu ai cunoscut-o acum câteva ore.

Bombăn ceva fără sens și Mike se ridică în picioare, făcându-mă să-mi las capul pe spate. Coboară treapta și se oprește în fața mea. Într-un moment neașteptat, îmi prinde capul în mâini și îmi lasă un sărut pe frunte.

— Ai crescut frumos.

Apoi pleacă. Pur și simplu mă lasă cu o sută de întrebări și chestia asta devine a naibii de enervantă. De ce nu-mi poate spune fără să mai fiu nevoită să o fac pe Sherlock Holmes? Nu m-am născut detectiv și nici cu un IQ egal cu al lui Einstein, ca să mă prind singură.

Mârâind nervoasă, mă rotesc pe călcâie și prind viteză spre porți, gata să-l pun pe Davis la zid. Nu-mi pasă ce o să se întâmple în seara asta, dar nu am de gând să o las moartă. M-am săturat de minciuni și de secrete și m-am săturat să fiu mințită fix de persoanele în care se presupune că ar trebui să am încredere. Până și în Nate am mai multă încredere acum, vorba aia, care mi-e doar prieten. Mă rog, fost prieten.

Năvălesc în cabana lui Davis fără să mă uit în stânga

și în dreapta, să văd dacă e cineva prin preajmă. Trântesc ușa tare în urma mea, ca să-mi anunț venirea și să-i dau de înțeles că tocmai a tras diavolul de coadă. Iubitul meu mincinos și plin de secrete iese în pragul camerei și mă privește nedumerit.

— Ești un nesimțit! îl informez. Un foarte mare nesimțit!

— Anna...

— Nicio „Anna"! Parcă am încheiat-o cu secretele, Davis. Parcă am încheiat-o cu minciunile. Cum te aștepți să am încredere în tine când iese mereu câte un secret la iveală, secret pe care tu îl știi și îl ții ascuns față de mine? Sunt iubita ta, nu o cerșetoare de pe stradă!

Își dă iritat ochii peste cap, oftează lăsându-și capul pe spate, și intră înapoi în cameră. Mă apropii de el nervoasă și gata să-i trag vreo câteva. Se așază pe marginea saltelei și mă privește aparent impasibil.

— Anna, cred că te-a auzit tot campusul, spune calm. Poți vorbi mai încet?

— Nu vreau! M-am săturat, Davis! Mă simt de parcă am trăit pe Lună până acum. Toți știu, numai eu nu. Numai eu sunt lăsată pe dinafară. Cine mama dracului e Mike și ce legătură are cu mine?

Clipește surprins.

— Ai vorbit cu el? Oh, normal că ai vorbit cu el. Poți sta tu vreodată departe de ceva?

— Davis, te pocnesc! îl amenință printre dinți. Lasă ironiile. Și nu eu m-am dus la el, ci el a venit la mine. Ai face bine să-mi răspunzi înainte să-mi ies din minți de tot.

Pufăind, se lasă pe spate pe saltea și privește lung tavanul.

— E fiul lui Morris. Mulțumită?

Cum?! Îmi aduc aminte că mi-a spus Morris că are un fiu, dar nu seamănă deloc cu el. Asta pentru că seamănă cu Holly, bineînțeles. Oare pot fi mai idioată?

— Deci, e vărul meu. Grozav. Mâine-poimâine aflu că toţi de aici sunt neam cu mine, ca într-o telenovelă. Unde am aterizat? În „Esmeralda"?

— Nu fi absurdă. Ce vină am eu că ai nimerit în mijlocul lor? La ce te aşteptai? Tatăl tău s-a născut în Charleston, a crescut aici, şi-a făcut prieteni. Aici l-a cunoscut Holly pe Morris când a venit în vizită la mama ta şi s-au căsătorit. Ce vină am eu că părinţii tăi au ales să se mute la mama dracului şi să te îndepărteze de toţi?

— Nu vorbi de părinţii mei! mă răstesc la el, mustrându-l cu un deget. Nu e nici vina lor că pe mine nu m-a interesat la vârsta aceea de ce neamuri am eu. Însă e ridicol, Davis. Mă simt ca într-un film prost. Mereu apare cineva care, surpriză, e neam cu mine.

Îşi dă ochii peste cap din nou, gest care mă enervează şi mai tare. Mă urc pe genunchii lui şi îl încarc cu câteva palme peste piept - palme care îl fac să râdă.

— Ţi se pare amuzant? mârâi.

— E puţin amuzant. Anna, înainte să te înscrii la Academie, poate ar fi trebuit să te documentezi în privinţa locului. Dacă o faceai, aflai că asta e proprietatea familiei Morris. Unchiul tău a schimbat proprietarul când Mike a făcut optsprezece ani.

Asta explică de ce Mike e proprietar, dar nu şi de ce m-a minţit Davis. Iar!

— Şi nu puteai să-mi spui? mă răţoiesc la el.

— Ce să-ţi spun? Dacă Morris sau Holly nu au vrut să-ţi povestească despre fiul lor, înseamnă că au un motiv. Mike şi părinţii lui s-au certat acum câţiva ani, când ai rămas tu orfană. El voia să te aducă aici, ca Holly să te înfieze, însă nu au putut de mine.

— De ce? mă încrunt.

— Pentru că aşa am vrut eu, îmi răspunde prompt.

Gura mi se întredeschide de uimire. Cum îndrăzneşte?

Cine e el să se bage în viața mea mai rău ca un părinte?

— Tu crezi că, dacă Austin m-a lăsat în grija ta, decizi ce o să se întâmple cu viața mea? Dar cine dracu' te crezi? Dumnezeu?

Vocea mea atinge decibeli înalți și acum chiar nu există îndoială că m-a auzit tot campusul. Îi mai trag una peste piept, însă nu apuc să fac mai mult. Mă răstoarnă pe saltea și încearcă să-mi prindă brațele înainte să-i scot ochii cu ele.

— Nu, Anna, nu mă cred Dumnezeu, doar că te-am crescut cum am știut. Eu am crezut de cuviință că ți-e mai bine singură, decât cu ei și nu pentru că aș vrea să te țin departe sau că sunt periculoși. Asta a fost judecata mea. Nu ar fi fost sănătos pentru tine să te învârți pe lângă Holly în momentul acela, ținând cont că e geamăna mamei tale. Te-am ținut departe pentru binele tău.

Mă opresc din zbătut și mă uit urât la el.

— Serios, Davis? Cu scuza asta expirată vii la mine? Știi ceva? M-am săturat. M-am săturat să fiu luată de proastă și să ia altcineva decizii în locul meu. Mai ales tu, care apropo, nu ai nicio legătură cu mine. Nu mi-ești neam și nu am știut de existența ta până când nu am venit aici. Poate că ești titularul meu, dar doar atât. Nu ai niciun drept!

Smulgându-mă de lângă el, mă repun pe picioare și îmi aranjez nervoasă hainele, în timp ce Davis se ridică în capul oaselor și mă privește nedumerit.

— Ce vrei să spui cu asta? mă întreabă.

— S-a terminat, arunc bomba. În afară de relația profesională, nu mai vreau să am nicio legătură cu tine.

ANNA

CAPITOLUL VIII

Ies din cabana instructorului Davis mai nervoasă decât am intrat. Nu îmi vine să cred! Credeam că am terminat cu minciunile și secretele, dar m-am înșelat amarnic. A reușit să mă ducă de nas ca pe un copil care încă mai crede în Moș Crăciun. Mă simt ca ultima fraieră în momentul de față.

Mă îndrept cu pași apăsați spre singurul loc în care pot sta liniștită și mă pot gândi la ce am de făcut mai departe: cantina. Îl ignor pe Cole când acesta îmi spune nu știu ce și se oprește lângă mine. Eu nu o fac, însă după doi pași întorc capul spre el și flutur din mână, pesemne că nu am timp de taclale. În curte mai mișună câțiva elevi plictisiți care nu își găsesc locul. Exact ca mine.

Văd lumina aprinsă în cantină, dovadă că nu voi fi singură. Mă opresc un moment, gândindu-mă dacă mai vreau să intru sau nu. Poate sunt doar bucătăresele, care încă strâng dezastrul de la cină. Ridic din umeri și deschid ușa, aruncând o privire înăuntru. Sala e aproape goală. Zic aproape, pentru că Mike ocupă o masă din centru și citește dintr-o carte. Interesant loc pentru lectură.

Mă apropii de el fără să fac prea mult zgomot. Când ajung în dreptul lui, îmi dreg ușor glasul și îi atrag atenția. Nu pare mirat de prezența mea și are un zâmbet discret – pe care e clar că vrea să și-l rețină. Habar nu am ce ar trebui să îi spun acum sau cum ar trebui să reacționez. Să îi zic că îmi pare bine de revedere sau să îl strâng în brațe

și să îi spun că îmi pare bine de cunoștință?

Am prea multe întrebări în cap și nu știu pe care ar fi indicat să o pun prima. Nu vreau să dau impresia că sunt nebună.

— M-ai trimis intenționat la Davis, așa-i?

Îmi tremură vocea ca naiba!

— Știai că nu mă pot abține și o să mă duc la el.

De data asta zâmbește larg. Închide cartea și își sprijină coatele de tăblia mesei. Iau și eu loc pe scaunul din fața lui. Presimt că avem multe de discutat.

— Păi, el era cea mai potrivită persoană să te pună în temă cu toate. Doar el e Jay.

Prind din prima că Mike are ceva personal cu el. Așa cum și Jay are ceva personal cu Mike. Și ca de obicei, eu sunt prinsă la mijloc într-o situație în care nu am ce căuta. Sau poate că eu sunt motivul disputei dintre ei. Sinceră să fiu, sunt complet pe dinafară.

— Ne-am despărțit, îl informez eu. Bănuiesc că ăsta era planul.

— Oarecum, mărturisește el. Mi se pare normal să îi iau ceva, atâta timp cât și el mi-a luat. Însă nu e vina mea în totalitate. Tu te-ai despărțit de el, pentru că ai vrut. Nu am de-a face cu deciziile pe care le iei.

Cel puțin ăsta mă lasă să iau propriile decizii. Ca să vezi ce noroc pe capul meu.

— Dar ai și tu o vină, mormăi. Nu mi se pare corect, totuși, să apari pe nepusă masă și să distrugi viețile oamenilor.

Mike își strânge buzele și expiră puternic. Tocmai l-am enervat.

— Pe nepusă masă, Anna? Serios? Am încercat de zeci de ori să ajung la tine, dar preaiubitul tău Davis mi-a stat în cale și mi-a întors părinții împotriva mea! Ți se pare un motiv destul de bun să apar pe nepusă masă? Căci mie mi

se pare că Davis e cel care distruge vieţi, nu eu.

Mă uit surprinsă la el. Spune totul pe un ton plin de ură, de parcă Davis i-a luat ce a avut mai scump pe lume. E absurd. Acest tip chiar a aterizat de nicăieri şi a făcut prăpăd în câteva ore. A reuşit să mă facă să mă despart de Davis aşa cum nu a reuşit nimic. Pe o parte îl înţeleg, şi eu aş fi reacţionat aşa şi aş fi pusă bine să fac prăpăd în jurul meu, numai ca să îmi fac dreptate.

— Puteai să mă suni, Mike! ridic tonul. Puteai să vii aici mai devreme şi să vorbeşti cu mine.

Scrâşneşte din dinţi şi scutură capul.

— Să te sun? Pe ce, Anna? Numărul tău nu mai e alocat de câteva luni. Şi nu am putut să vin pentru că nu sunt în relaţii tocmai bune cu directorul Academiei şi cu vreo doi instructori.

Nu e o scuză prea bună.

— Aveam telefon fix în Florida, Mike. Ai avut la dispoziţie ani buni să o faci, şi totuşi nu ai făcut-o.

— Am... fost...

Înghite în sec şi se foieşte neliniştit pe scaunul lui. Eu mă încrunt, neînţelegând ce îl apasă aşa de rău pe suflet.

— Am fost internat.

Ce?

— Cum adică? De ce ai fost internat, Mike?

Poate că nu îl cunosc de mult timp, dar simt că îmi pasă de el. E totuşi vărul meu.

— Am fost internat la dezintoxicare. Să zicem că, după ce m-am certat cu părinţii şi am plecat de acasă, am luat-o pe un drum greşit. Beam şi mă drogam, Anna. Foarte mult. Şi aveam doar nouăsprezece ani. Dacă Morris nu mă găsea la timp, nu ştiu ce se alegea de mine. El e cel care m-a internat.

Nu îmi scapă faptul că Mike îi spune tatălui său pe nume. Aşa de delicată e situaţia?

— Și cât ai stat acolo? întreb interesată.

— Doi ani. La început nu am vrut să accept tratamentul și ajutorul, pentru că nu voiam să-mi revin. Dar într-un final mi-am dat seama că nu o să mai ies veci de acolo, dacă o țin tot așa. Încetul cu încetul mi-am revenit, am fost externat și am zăcut ca o legumă o perioadă lungă. Însă... iată-mă.

Ridică mâinile în aer, zâmbind cu gura până la urechi.

— După ce m-am luptat cu o depresie, pot spune sincer că am ieșit învingător, ca tine.

— Depresie?

— Anna, Jay nu doar că m-a ținut departe de tine când erai în cea mai critică situație, ci a și dezbinat familia mea. Deciziile pe care le-a luat ne-a făcut pe mine și pe părinții mei să nu ne mai vorbim. Să nu crezi vreo clipă că m-am împăcat, pur și simplu, cu ideea și că am venit aici să-ți fac rău. Nu, faptul că relația ta cu Jay s-a terminat este consecința pe care Davis trebuie să o suporte pentru că a ascuns lucruri de toată lumea. Obsesia pentru control se plătește.

Își întoarce privirea spre geam, iar eu îi urmez exemplul. Tresar puternic când un tunet urmat de un fulger crapă cerul și afară pornește o ploaie cu găleata. Pe geamuri începe să se scurgă apa, de parcă e fântână arteziană. Nu am idee cum o să mai ieșim din cantină pe vremea asta, dar se pare că se potrivește cu stările noastre. Suntem două persoane plouate, însă nu la propriu. După toată povestea asta, îmi simt sufletul cuprins de amărăciune. Nu știu ce am făcut să merit lanțul acesta furtunos de evenimente. Totul se duce de râpă, exact ca relația mea cu Jay.

— Mda, bănuiesc că niciodată nu scapi nepedepsit atunci când minți, mormăi eu. Sincer, mi-aș fi dorit să se întâmple totul altfel. Dacă Austin nu mă lăsa în grija lui

Jay, poate că nu se mai întâmpla nimic din toate astea.

— Nu e vina ta, Anna, și nici a lui Austin. El a făcut ce a știut mai bine și tot ce se putea într-o situație ca aceea. Să nu crezi că lui i-a fost ușor să plece.

Asta o știu. În ultimele două luni, relația dintre mine și Austin s-a îmbunătățit considerabil. Am lăsat uitării motivul pentru care a plecat, doar pentru că am obosit să mai port pică. Dar când credeam că totul s-a sfârșit, se pare că acum o luăm de la capăt.

— Nu mai dau vina pe el, mărturisesc. Crede-mă, dacă aș fi fost în locul lui și m-aș fi trezit cu o adolescentă pe jumătate moartă pe cap, fugeam rupând pământul. Dar știu că nu din cauza asta a plecat. Tratamentul și terapeutul meu costau prea mult, iar ce ne-au lăsat ai noștri nu acoperea nici măcar un sfert. Avea nevoie de bani și a plecat fără vreo explicație, dar nu îl condamn. Știu, de fapt, am înțeles că a făcut totul pentru că s-a gândit la mine, chiar dacă a greșit că nu m-a căutat în toți anii ăștia. Îi era frică de reacția mea. Dar nu îl mai condamn. Am trecut peste asta.

Tresar când ușa e trântită de perete și prima oară am impresia că e doar vântul. Abia când mă întorc, îmi dau seama că nu e vorba de asta, ci de o adevărată furtună. Davis intră nervos, trecându-și des mâna prin păr și stropind cu apă peste tot. Mike se ridică la comandă în picioare și nu pentru că i-ar purta un oarecare respect. Nu, aici nu e vorba de respect, ci de confruntare. Țin să cred că de mult timp, amândoi au așteptat momentul ăsta, iar eu sunt pregătită să intervin în caz că lucrurile vor ieși urât.

Cu ochii întunecați și fața crispată de furie, Jay se oprește în fața lui Mike, atât de aproape încât mai că se lipesc.

— Doar un laș face ce ai făcut tu, i-o scuipă Davis din prima.

— Zău, Jay?

— Dacă ai vreo problemă personală cu mine, prefer să

mi-o zici la fel de personal, nu să ataci la ceea ce iubesc.

— Ți-am plătit-o cu aceeași monedă, i-o trânteşte Mike serios.

Toată atmosfera se încinge în fracțiune de secundă și mă ridic și eu în picioare.

— De ce nu mă ataci pe mine? îl întreabă Davis printre dinți, privindu-l fix. De ce nu vii la mine să rezolvăm problema ca niște bărbați? De ce o implici pe Anna în planurile tale de rahat? Am crezut că ai mai mult sânge în vene, Mike, dar te comporți exact ca un copil mofturos. Apari ca ciupercile după ploaie și începi să crezi că ai drepturi.

— Chiar am, râde vărul meu nervos. Cel care nu are drepturi eşti tu! Impostorul. Străinul care nu are nicio legătură cu cei aflați în situația asta, dar care se bagă ca o muscă în laptele altuia. Dar ştii ce, Jay? A trecut vremea în care controlai treburile. Am fost absent o perioadă, dar acum am venit să recuperez totul. Să te văd cum îmi mai stai în cale acum.

Se provoacă unul pe altul, privindu-se țintă în ochi și ignorându-mă cu vehemență, de parcă nici nu sunt aici. Totuşi, sunt pe fază și pregătită să intervin și să sting incendiul.

— Nu vreau să-ți stau în cale, îi replică Davis cu un aer scârbit. Ci doar să te opresc în caz că îți bagi nasul unde nu trebuie.

— Aşa cum ai făcut tu?

— Relația mea cu Anna nu merită târâtă în ce naiba plan de răzbunare ai tu! se răsteşte. De când ai apărut, nu i-am interzis să te vadă sau să stea departe de tine. Poți să faci ce dracu' vrei tu aici, doar nu te băga în relația noastră. Ia-o ca pe o avertizare.

Mike își arcuieşte o sprânceană, deloc impresionat de „avertizarea" lui Davis – care seamănă mai mult cu o

amenințare.

— Pardon, fosta relație, intervin eu.

Amândoi se întorc spre mine uimiți, de parcă abia acum și-au dat seama că sunt aici. Davis face un pas înapoi și mă prinde de braț.

— Să mergem.

— Nu merge nicăieri cu tine, spune Mike, prinzându-mă de celălalt braț.

La naiba! Mă simt ca o minge.

— Davis, asta ți-e lecția din care ar trebui să înveți cum să păstrezi pe cineva lângă tine. Nu prin minciună, evident.

— Dar ce-ar fi să-ți vezi tu de treburile tale? se înfurie Davis iar. Nu știu ce impresie ai tu, dar ești singurul vinovat de faptul că viața ta a luat-o la vale. Nu eu te-am pus să te cerți ca un dobitoc cu părinții tăi și nu eu te-am pus să faci niște porcării care te-au costat.

— Nu, dar tu m-ai ținut departe de ceea ce-mi doream. Dacă nu erai tu, Anna era fericită acum. Avea o mamă, avea un tată și încă un frate. Nu știu cum ai reușit să împiedici asta, dar o să aflu și o să o folosesc împotriva ta. Știi de ce, Davis? Pentru că meriți ca viața ta să fie cel puțin la fel de distrusă cum a fost a mea.

Mike mă trage spre el, dar Jay refuză să-mi dea drumul. Încerc să mă scutur ca un câine ud de mâinile lor, însă fără reușită. Urăsc să fiu în situația asta. Urăsc să iau decizii atât de radicale. Acum se presupune că ar trebui să aleg cu cine rămân, căci cu amândoi nu e posibil. Nu când între ei se dă ditamai războiul.

Alegerea e simplă în cazul de față, ținând cont că amândoi cred că au dreptul suprem asupra mea. Cu o smucitură puternică, mă eliberez și ocolesc masa, ca să iau distanță.

— Ia tăceți voi doi acum și ascultați-mă! țip. N-aveți decât să vă bateți ca niște chiori. Dacă nu sunteți capabili

să vă înțelegeți de dragul meu, atunci înseamnă că puțin vă pasă de mine. Mai important e acest război tâmpit.

Mike deschide gura, însă îl opresc când ridic mâna. Nici să nu îndrăznească.

— Davis, de tine m-am convins, spun cu amărăciune. A fost o perioadă în care nu mă consideram demnă de tine pentru că te-am mințit. Însă se pare că și tu ești la fel de mizerabil. Nu contează pentru tine părerile celor din jur din cauza maniei tale pentru control și eu chiar nu sunt o marionetă pe care să o conduci cum vrei. Sunt o persoană care are cap cu care să gândească și singură. Nu e drept ce ai făcut. Nu-i poți ține pe toți departe de mine, pentru că așa vrei tu. Nu uita, eu nu fac parte din familia ta și nu decizi în locul meu. O relație nu include și asta.

Văd pe fața lui dorința de a-și da ochii peste cap, dar se abține, știind că o să-l pocnesc dacă o face. Nu e momentul oportun să mă ia peste picior, când eu sunt cât se poate de serioasă.

— Iar tu, Mike, nu e drept să apari de nicăieri și să crezi că îți revin toate drepturile. Dacă ai un război de dus cu Davis, poartă-l cu el, dar nu mă implica și pe mine. Nu mă folosi ca armă. Nu sunt aici ca să vă țin războiul între orgolii. Până nu vă rezolvați problemele, nici nu vreau să mai aud de voi.

Îmi vine să icnesc odată cu ei, dar mă abțin. Chiar nu vreau să fiu la mijloc. Vreau doar...

— Vreau doar să mă lăsați dracului în pace! îmi continui gândul cu voce tare și iau distanță, apoi mai ocolesc o dată masa să ajung în dreptul ușii.

Nu am idee dacă o să mă ia sau nu, furtuna pe sus, dar nu am de gând să mai stau aici. Nu cu ei. O discuție normală s-a transformat într-o ceartă de toată frumusețea, cu amenințări și tot tacâmul. Mai lipsea ca unul dintre ei să se aleagă cu un nas spart. Poate își dau și ei seama că nu e vorba doar despre ei și orgoliile lor bărbătești aici. Nu sunt pusă de formă.

*

Când mă trezesc, abia pot să-mi deschid ochii. S-a întâmplat exact ce credeam că o să se întâmple. Am plâns. Mult. Acum Maddy mă privește de parcă am două capete. Bănuiesc că e de vină faptul că am ținut-o trează întreaga noapte cu bocetele mele; nici măcar ea nu a plâns atât când s-a despărțit de Alex. Stă la marginea patului și nu-și mută ochii de pe mine până când nu mă dau jos din pat și dovedesc că nu am de gând să mor de inimă rea. Răsuflă ușurată.

— Știi, chiar eram pregătită să chem întăriri care să mă ajute să te ridic, vorbește ea. E doisprezece ceasul. Practic, ai lipsit de la micul dejun și unchiul a vrut să vină aici și să facă tămbălău că nu te-ai prezentat la cantină. Noroc că l-am oprit eu și i-am spus să te lase în pace.

— Maddy, abia m-am trezit și deja m-am plictisit de vorbăria ta.

— Mi-am făcut griji pentru tine.

Se încruntă și mă privește cu compătimire, ca și cum chiar am nevoie să-mi plângă cineva de milă. Doar am avut parte de prima mea despărțire, ar trebui să fie mai răbdătoare cu mine. Cu siguranță nu o să încep să sar în sus de bucurie.

— De ce, credeai că mor? o întreb ironică. Stai liniștită, nepoată Davis, nu mor caii când vor câinii.

— Și asta ce mai vrea să însemne?

Cad o clipă pe gânduri și ridic din umeri.

— Nu știu. Era prea tare replica să nu o spun.

Mă baricadez în baie și mă uit în oglindă, la reflexia mea care parcă a îmbătrânit cu vreo douăzeci de ani. Arăt jalnic. Da, arăt ca o fată care a trecut prin prima ei despărțire, deci arăt cât de poate de normal în situația asta. Îmi trec mâinile prin păr și tresar când aud ușa de la intrare

trântindu-se, apoi vocea ridicată a lui Davis. Sunt inspirată și încui ușa de la baie. De două ori. Asta ca să fiu sigură, dar nu e ca și cum nu ar putea dărâma-o pur și simplu. Nu e prima oară.

— *Anna, unde ești?*

E fix lângă ușă și i-aș răspunde cu vreo replică inteligentă de-a mea, gen: „Caut scarabei." sau „Cred că am găsit Narnia, e în closet, la fel ca toată buna mea dispoziție.", dar prefer să tac. Dacă încep cu acest război de replici, presimt că o să mor încuiată în baie. În schimb, dau drumul la apă.

— Fac duș! îi urlu înapoi.

— *La chiuvetă?*

De unde naiba știe unde curge apa? Chiar atât de perspicace e? Înghit în sec și închid robinetul.

— Nu mai fac duș, dar tot nu vreau să-ți deschid și nici să vorbesc cu tine. Poți să te cari, te rog frumos?

— *Nu.*

Normal că nu. De ce ar face lucrurile să fie mai ușoare?

— *Trebuie să vorbim,* continuă el pe un ton moale. *Mi-ai dat papucii degeaba.*

— Serios? Eu nu țin minte ca lucrurile să fi stat așa, mincinosule! Îți trebuie o împrospătare de memorie?

— *Am uitat să-ți spun, bine? Ultima perioadă a fost agitată, apoi am început să ne înțelegem bine și nu am vrut să stric momentul. Cred că meritam și noi o clipă de liniște.*

— Haide, Davis, știi să minți mai bine de atât. Până la urmă, ești mincinosul suprem. Ar trebui să ai mai mult potențial. Știu că poți.

Îl aud înjurând și mă abțin să nu râd. Îmi aduc aminte brusc că m-a jucat pe degete și tot amuzamentul meu piere. Să-l ia dracu'! Să nu creadă că o voi lăsa moartă așa ușor. E momentul să-l văd în acțiune, să văd până unde e capabil să ajungă ca să mă împace. Eu am zburat din Florida până în Virginia ca să-i suflu în ciorba lui de Corb nesuferit.

— *Te iubesc.*

Îmi arcuiesc o sprânceană spre reflexia mea. Niciuna din nou nu-l ia în seamă. Adică, ştiu că mă iubeşte, dar dacă i-aş răspunde la fel, s-ar umfla în pene şi mai mult decât e. Doar nu vrem să explodeze ca o roată de maşină.

— Anunţă-mă şi pe mine când termini de vorbit, ca să-mi scot dopurile din urechi!

— *La naiba, Anna, deschide uşa asta! Mă simt ca la circ.*

— Suntem la circ, replic, punând accent pe primul cuvânt. Jay, nu mai sta ca milogul la uşă şi lasă-mă în pace. Te anunţ cu când nu mai sunt supărată. Cam... peste o sută de ani.

Ultima propoziţie o spun mai mult pentru mine, însă tot o aude.

— *Ai de gând să stai în baie atâta timp? Pentru că eu nu am de gând să plec de aici până nu vorbim. Faţă în faţă, ca nişte oameni normali, nu prin uşi.*

Ei bine, sunt sigură că la un moment dat o să se plictisească să vorbească cu o uşă şi o să plece. Mă aşez pe marginea cabinei de duş, pregătită să aştept să dispară. Nu mă simt capabilă să dau ochii cu el acum. Nici nu Mike. Dacă nesimţitul numărul doi îmi iese în cale astăzi, o să-l las fără bijuterii.

În timp ce aştept, analizând faianţa de pe pereţi, o aud şi pe Maddy lângă uşa băii, bolborosindu-i ceva lui Jay.

— *Nu plec! Fă-o să iasă din baie şi să vorbească cu mine.*

— *Las-o un timp, bine? Nu o mai hăituiţi ca pe câini. Doar tu şi dobitocul celălalt o faceţi să se încuie în baie, doar ca să nu vă mai vadă feţele de nesuferiţi.*

Touché, Maddy, touché. Nici eu nu o puteam spune mai bine.

— Ai grijă la limbaj, Madeline Davis, că de nu...

Mă reped spre uşă, o descui şi o secundă mai târziu îl

ucid pe Jay cu privirea.

— Că de nu ce? mă răţoiesc la el. Ai ceva tupeu, mincinosule! Vii la cabana noastră şi o ameninţi pe Maddy.

— Tu să...

— Nu, nu, îl întrerup. *Tu* o să te cari. Acum.

Îl întorc cu faţa spre ieşire şi încep să-l împing spre uşă, însă namila se opune. Maddy îmi sare în ajutor şi îl împingem amândouă cu toată forţa noastră. Dacă nici aşa cu merge, o să-l rostogolesc şi tot îl scot afară. Reuşim într-un final să-l aducem acolo unde vrem şi mă întorc rapid în baie.

— Uite, dacă tot pleci, du-ne şi gunoiul.

Îi trântesc în mâini sacul de gunoi, apoi îi închid uşa în nas. Mă răsucesc spre Maddy şi amândouă răsuflăm obosite.La masa de prânz, spre fericirea mea niciunul din cei doi ticăloşi nu se mai apropie de mine. Îmi ţin tava plină cu mâncare sub nas, aproape de gură ca să mănânc mai repede. Ţinând cont că am sărit peste micul dejun, am aşteptat prânzul cu stomacul complet gol.

Îmi ridic privirea de la masă direct în ochii de gheaţă ai lui Cole – care se uită la mine ciudat.

— Ce? întreb cu gura plină.

— Fato, zici că ai trăit în pădure vreo zece ani şi acum e prima oară când te întâlneşti cu o mâncare adevărată. Puiul ăla, săracul, a murit de două ori.

— Ha ha, miştocarule. Lasă glumele, mi-e foame.

— Văd, se strâmbă. Serios, şi dacă era acolo o talpă de pantof, cred că o devorai cu aceeaşi pasiune.

Îmi dau ochii peste cap. Ce? Nu a mai văzut o fată cu un apetit atât de mare? Am fost vegetariană timp de optsprezece ani şi acum vreau să recuperez. Şi Cole are dreptate, aş mânca orice în momentul de faţă.

— Las-o în pace, amice, mârâie Maddy de lângă mine. Te scalpez de nu te vezi dacă o superi astăzi.

Aruncând tacâmurile din mână, prietenul nostru își ridică mâinile în semn de predare.

— Gata, șefa! Vezi că la cinci vă aștept la porți cu mașina. Să nu dea dracu' să-mi trageți țeapă. Sunteți sufletul petrecerii.

— Cine o să mai fie acolo? îl întreb.

— Să nu mă omori, dar o să fie și Jeremy.

Ochii mi se măresc de spaimă.

— Îmi pare rău, Anna, dar trebuia să-l invit. El e cel care aduce stația și ditamai boxele. Cu șmecheria aia o să-mi dărâme casa.

Nu mă încântă deloc ideea că o să fie și Jeremy acolo, mai ales că eu o să fiu singură. Bineînțeles, am încredere că amicul meu o să-l țină departe de mine, altfel nu știu ce fel de petrecere o să fie. Probabil petrecere aniversară la început, circ în toată regula la final. Nu o să ezit nici măcar o clipă să îi bag capul lui Jeremy în punch, dacă mă calcă pe bătături.

— O să-l ignor, dacă o să mă ignore și el, mormăi nemulțumită. Dar Cole, în caz că întrece măsura, ți-l bat de o să scot scântei din el.

— Nicio problemă, scumpo. O să stea departe de tine, te asigur.

Sper. Nu aș vrea să-i stric petrecerea lui Cole doar pentru că s-a născut un idiot. Și trebuie să mă bazez pe propriile instincte în seara asta, pentru că nu mai e Davis ca să-mi salveze fundul ca de obicei. Nici nu am nevoie de ajutorul lui de mincinos.

Nu mă pot abține și mă uit cu coada ochiului în direcția lui. Stă de vorbă cu Morris și Austin, în timp ce Mike servește prânzul în compania lui Shannon și a Keirei. Cele două nu arată pe punctul de a-i lua capul de pe umeri, ci par distrate în prezența lui. Orice ar vorbi acolo, le oferă o dispoziție bună.

Apoi mă uit la masa la care Jeremy se distrează alături

de băieţii din grupa lui. Îşi scutură tava plină cu firmituri în capul celui de lângă el. Glume proaste venite de la un om prost. Nimic surprinzător.

— O să ne distrăm de minune! exclamă Maddy plină de energie.

— Nu a făcut Davis crize când i-ai cerut voie? o întreb ironică.

— De fapt, chiar n-a făcut, spune mirată. A spus că atâta timp cât îmi ţin ochii pe tine şi fundul tău e în deplină siguranţă, mă pot duce. Dar m-a atenţionat în privinţa unui lucru.

Plescăi din buze.

— A spus că, dacă îţi vâri limba în gura vreunui tip, o să-mi ia capul frumos de pe umeri, apoi te omoară în chinuri pe tine.

— Ce obsedat! pufneşte Cole dezgustat.

— Nimic nou sub soare, bombăn eu.

Nu mă îndoiesc că aşa o să facă. Totuşi, vorbim despre Davis Maniacul Controlului. Trebuie să-i ceri voie şi când mergi la toaletă, ca să nu intre la suspiciuni. Nici nu ştiu cum am rezistat atâtea luni cu el, fără să-mi doresc să-l sprânzur de vreun copac.

— Sper să nu ne trezim cu el peste noi, spune Cole şi mai ia o înghiţitură din limonada sa. Sau să sune la poliţie. Nu vreau ca petrecerea să se transforme într-un dezastru. Vor fi mulţi minori acolo şi ultimul lucru pe care îl vreau este să fiu arestat şi acuzat că dau alcool copiilor.

Nu pot să nu mă simt pe un norişor pufos acum. Eu pot să beau până cad în cap. Nu sunt minoră. De fapt, Anna nu e. Gloria este foarte minoră. Rahat! Am picat eu în cap de pe norişorul acela pufos – care, apropo, s-a transformat peste noapte într-un nor uriaş şi negru. Ce să spun, viaţa mea e toată roz. Cu picăţele de toate culorile. Uneori mă mai stropeşte necazul, alteori îmi merge bine, dar aici

apare iar necazul. Viaţă!

— Nicio problemă, mormăie Maddy pe jumătate amuzată. În caz că apare poliţia şi ne prinde, o să le spunem că noi suntem prostituatele tale şi tu eşti „peştele".

Îi face ştrengăreşte cu ochiul, la care Cole îi răspunde cu o împroşcătură cu mâncare. Totul se tranformă rapid într-o bătălie. Maddy trage suc pe paiul ei verde şi i-l scuipă pe tot direct în faţă. Râzând, Cole îşi şterge chipul cu mâneca, apucând cu cealaltă mână sticla cu limonadă. Ştiu deja ce vrea să facă, aşa că mă mut cu o idee mai încolo, înainte ca el să scoată dopul sticlei şi să se arunce peste Maddy cu o ploaie uşor acrişoară. În mai puţin de trei secunde, nepoata Davis e nevoită să-şi ferească părul ud lipit de frunte şi obraji.

— Ce credeţi că faceţi aici? urlă instructorul Lockwood, uitându-se urât la cei doi. Cum vă permiteţi să vă bateţi joc de mâncare?

Se uită apoi la mine şi ridic mâinile, ca să-i arăt că nu am luat parte la asta. Cu un deget îndreptat spre uşă, Lockwood îi invită la o plimbare a ruşinii spre biroul lui, pentru o dojeneală ca la carte. Mă trezesc singură la masă şi nu ştiu ce să fac. Majoritatea privirilor rămân asupra mea şi am două variante. Ori mă car şi eu, ori mă prefac că nu s-a întâmplat nimic şi îmi continui masa. Eh, alegerea nu e grea, dat fiind faptul că încă mi-e foame.

Greşeala mea e că, pentru o secundă, îmi îndrept ochii spre masa lui Davis – cred că este mai mult o obişnuinţă. Corbul deja mă scurta din priviri şi îmi dau seama din prima că încă vrea să îmi vorbească.

Întorc capul într-o parte şi simt cum mi se taie pofta de mâncare. Corb nesuferit! Mă ridic brusc de la masă şi, după ce îmi arunc resturile la coşul de gunoi, părăsesc cantina.

Două ore mai târziu, mă pomenesc plimbându-mă

aiurea prin curte, cât aştept să se facă cinci. Faptul că fug în continuare de Davis şi Mike îmi schimbă traiectoria de mers şi ajung în spatele clădirii – aici unde Austin pare să lucreze din greu la o maşină a Academiei. E jumătate băgat sub capotă şi nu mă observă când mă apropii cât de încet pot, de portiera din dreapta. Mă pun în genunchi pe scaunul pasagerului şi zâmbesc mişeleşte înainte să apăs pe claxon. Îl aud înjurând ca la uşa cortului, ca mai apoi să îşi scoată scăfârlia la suprafaţă. Cobor din maşină şi mă postez în faţa lui, încă cu zâmbetul pe buze.

Felul în care mă priveşte e de nedescris.

— Tu eşti complet nebună?! zbiară enervat la culme. Puteam să fac un infarct şi să mor!

Îmi iau faţa de copil inocent şi îl privesc cu ochii mari.

— Dar n-ai făcut şi n-ai murit, îi răspund pe o voce subţire. Of, unde ţi-e simţul umorului, frate?

Îmi dau ochii peste cap în acelaşi timp cu el. Uneori e ciudat cum ne sincronizăm şi facem aceleaşi gesturi.

— Eu nu găsesc nimic amuzant în asta, mârâic. Te comporţi de parcă eşti copil.

Adevărat.

— De fapt, mă comport ca o soră mai mică. Tot timpul sora mai mică îi mănâncă viaţa fratelui mai mare, nu?

— Mda, am observat, bombăne, apoi se şterge pe mâini cu un prosop. Speram să fim excepţia de la regulă. Apropo, a apărut Mike. Ai reuşit să vorbeşti cu el?

Incredibil! Nici aici nu scap de discuţia asta? Expresia feţei mi se schimbă radical, iar el se uită confuz la mine, neînţelegând ce a zis atât de grav.

— Da, am vorbit şi nu, nu vreau să vorbesc despre asta, îl informez. E un nesimţit! explodez, aruncându-mi braţele în aer. Şi el şi Davis! Unul crede că are drepturi nelimitate, pe când celălalt e un mare mincinos şi... şi el are impresia că are drepturi nemărginite! De când viaţa mea stă bazată

pe un set de reguli? M-am săturat! De azi înainte fac numai ce vreau și ascult numai ce vreau. Ai înțeles?

Austin se uită uimit la mine și sunt sigură că în gândul lui mă face nebună. Dar chiar simțeam nevoia să țip la cineva. Bine, nu am ales persoana potrivită la care să țip, când puteam frumos să țip la cine merită, însă nu m-am putut abține. Totuși, e fratele meu și ar trebui să îmi asculte of-urile. Asta fac cei din familie.

Ok, poate că ar trebui să vizitez un psiholog și să țip și la el. Academia dispune de unul și sunt destul de sigură că nu o să se uite urât la mine dacă îmi descarc nervii pe el. Da, o să iau asta în considerare.

— Și... de ce naiba te-ai îmbrăcat așa, mă rog?

Se uită chiorâș la mine, de parcă sunt în pielea goală. Port o pereche de blugi și o bluză frumoasă pe sub geaca subțire de piele, nu fustă scurtă și cizme de dansatoare.

— Mă duc la o petrecere.

— Zău? se miră el. Și nu trebuia să știu și eu asta? Adică, sunt fratele mai mare și se presupune că ar trebui să-ți ceri voie să mergi la o petrecere.

Oh, nu, nu și el! Fac un pas amenințător în față, gata să-l scalpez.

— Sunt majoră și am tot dreptul din lume să mă duc unde vreau, fără să cer acordul. Zi „mersi" că ți-am spus unde merg. Puteam să te mint că merg la teatru.

— Da, sigur, teatru.

Pufnește. Ce? Eu nu am față de teatru? Joc teatru aproape în fiecare zi.

— În fine, pufnesc și eu. Ar cam trebui să plec acum. Mă așteaptă Cole.

Apuc să fac doar câțiva pași înainte să urle:

— Cole?! Nu, păpușă, nu te duci nicăieri cu Cole.

— Ba uite că mă duc. Privește-mă.

Îi întorc spatele și îmi vâr mâinile în buzunar, plecând

de lângă el înainte să i se pună în minte ideea de a mă lua pe sus și de a mă încuia undeva. Îl cred în stare de orice, dat fiind faptul că Davis i-ar ține isonul.

Cum prietenul meu a spus, ne așteaptă cu mașina pornită la ieșire din Academie. Tot ce trebuie să fac este să trec de portar. Spre norocul meu, Maddy a obținut de la unchiul ei înfumurat un permis de trecere pentru mine. Nu știu cu ce l-a mituit, dar a mers. Imediat ce suntem lăsate să trecem, îi cedez lui Maddy locul de onoare de pe scaunul șoferului, în timp ce eu mă arunc ca din pod pe bancheta din spate. Încui și portiera, în caz de ceva.

— Credeam că nu mai veniți. Dacă nu vă supărați, mai așteptăm pe cineva.

Ridic din umeri. Atâta timp cât nu are pene, nu mă deranjează. Cole pornește radioul și petrecerea începe înainte de a ne deplasa. Maddy începe să țipe și să dea volumul mai tare. Cel puțin ea a intrat în atmosferă; eu încă mă simt de parcă plouă peste mine. Preferam să mă lovească un marfar, decât să am dispoziția asta proastă.

— Haide, Gloria! urlă nepoata Davis. Nu mai fii un emo și arată măcar puțin interes.

Ca să-i fac pe plac, forțez un zâmbet cu toți dinții. Plescăie nemulțumită.

— O să avem de furcă cu ea, îi spune lui Cole.

Portiera din stânga mea se deschide și doi băieți – care presupun că sunt colegii lui Cole – mă îngrămădesc într-un colț. Cel prins la mijloc aproape că se urcă pe mine ca să-i facă loc și celuilalt. Mă simt ca o sardină într-o conservă fără pic de aer înăuntru.

— Sal'tare!

— Ușor cu prietena mea, belelelor! se răsteşte şatena la ei. Dacă nu o duc întreagă acasă, o să fiu arsă pe rug.

Ca și cum abia m-au observat, amândoi încep să se zgâiască la mine.

— Băi, asta nu e în grupa lui Davis? întreabă cel din

mijloc.

— Cole, tu vrei să mori devreme? întreabă şi celălalt.

— Gura, nătăfleţilor! îi apostrofează brunetul de la volan. Hai mai bine să plecăm naibii odată, că începe petrecerea fără noi.

Cole demarează în forţă, lipindu-mă de spetaza banchetei. Primesc un cot în stomac de la cretinul de lângă mine – care acum râde de parcă a spus careva vreun banc. Doamne, ce idioţi!

— Scuze, dulceaţă. N-am vrut.

— Îmi închipui.

Maddy îşi vâră capul între scaune şi se uită la noi pe rând. Are un zâmbet tâmp pe buze şi se comportă ca şi cum urmează să meargă la prima petrecere din viaţa ei. Probabil că aşa şi e. Cu un unchi ca Davis, nu o văd ieşind prea des din casă.

— O să ne distrăm de minune, îmi spune agitată.

Poate tu. Eu o să înlemnesc probabil pe vreo canapea şi o să mă uit la alţii cum se distrează. Cu o dispoziţie ca a mea, mi-e frică să nu-i molipsesc şi pe restul. Am auzit că sunt contagioasă.

— Nu mă mai împinge, boule! se răsteşte cel din mijloc la cel de lângă portieră, iar eu îmi dau ochii peste cap.

— Încerc să-ţi fac lipeala. Nu vezi că e singură şi tristă? Trebuie înveselită.

— Aşa cum a făcut-o Jeremy?

De data asta eu îi trag un cot tipului, pentru porcăria pe care a scos-o pe gură. Aşa o să fie toată seara? Se vor face glume nesărate despre mine şi Jeremy? Parcă Davis lămurise faza asta acum ceva timp.

— Mai spune ceva despre Gloria şi să vezi ce modificări îi aduc feţei tale, urâtule, îl ameninţă Cole, aruncându-i o privire ucigătoare prin oglinda retrovizoare. Nu te-am luat cu maşina ca să-mi faci draci. O să te pun să mergi pe jos

dacă mă enervezi.

Tipul ridică mâinile și se face mai comod pe banchetă, pregătit să tacă. Bine face. Observ că, de fiecare dată când deschide gura, spune câte o prostie și mă mir cum nu i s-au adus modificări faciale până acum. Doar cu un prostănac la fel ca el poate fi prieten.

Lăsându-i la o parte pe cei doi proști făcuți grămadă, îmi îndrept toată atenția pe geam. De-a lungul drumului sunt doar copaci care nu mă lasă să uit nici măcar pentru o clipă că sunt în Virginia. Da, am ajuns să iubesc locul ăsta, să iubesc Charleston și tot ce îmi oferă, însă mă întreb ce se va întâmpla cu mine de acum înainte. Împăcarea cu Davis nici nu intră în discuție momentan. Nu până când el și Mike nu sunt atât de apropiați, încât să împletească brățări împreună, ca niște fetițe de doișpe' ani. Casa lui Cole e mai mare decât mi-am închipui, dar nu în genul de vilă enormă de bogătași. E modestă, cu două etaje.

Când cobor din mașină, primul lucru pe care îl văd este un băiat care cotrobăie la o motocicletă rablagită și ruginită. Ridică de îndată fața spre noi și îmi dau seama că e ceva rudă cu Cole, pentru că seamănă. Posibil să fie fratele lui.

— Trevor, a venit Jeremy cu stația? îl întreabă Cole.

— E înăuntru. A montat-o deja.

Prietenul meu dă scurt din cap și, cu un gest din mână, ne invită să intrăm. Trevor se uită lung la mine și îmi face cu ochiul, făcându-mă să o zbughesc în casă înaintea lui Maddy. Nu știu cine e tipul, dar nu-mi place de el. E prea sigur pe sine.

Îl găsim pe Jeremy în living, aplecat peste stație. E înconjurat de câțiva băieți și pe canapeaua din mușama maronie stau două fete. Le cunosc din vedere și știu că învață la Academie.

— Dacă vreți ceva de băut ca încălzire, găsiți în

bucătărie, ne informează Cole pe mine şi pe Maddy. Serviţi-vă. Mâncare găsiţi în frigider. Gustările sunt pe masă. Asta în caz că vă e foame.

— Calmează-te, amice, râde nepoata Davis. Ne descurcăm noi.

În joacă, o ciupeşte de obraz şi dispare spre Jeremy. Mă întorc spre Maddy şi o privesc întrebătoare.

— Bem ceva? vrea ea să ştie.

— Nu pot, sunt cu maşina.

Dă din cap înţelegătoare, apoi bufnim amândouă în râs şi ne îndreptăm cu paşi rapizi spre bucătărie. Aşa cum ne-a spus Cole, băutura e chiar pe blatul pentru micul dejun - aici unde se află şi două farfurii cu mini-sandwichuri.

Maddy ridică la nivelul ochilor o sticlă de ceea ce pare a fi lichior de ouă sau ceva de genul. Încuviinţez din cap şi umple pe jumătate două pahare de plastic, roşii. Îmi întinde unul şi nu sorb din el până nu miros puţin licoarea.

— Mă întreb cum o să ajungem acasă, mormăi eu.

— Bete, râde ea.

— Mhm, eu nu am unde să dorm şi e prea departe Academia. Nu cred că am bani suficienţi de taxi.

Maddy clipeşte surprinsă.

— Cum nu ai unde să dormi? Chiar dacă i-ai făcut viteză lui Jay, încă poţi dormi cu mine în pat. Promit să nu te pipăi... prea mult.

— Mads, am impresia că tu ai făcut o pasiune ascunsă pentru mine.

— Nu te înşeli. Tu nu ai văzut ce fund ai? Să nu te miri dacă într-o zi mă voi lua la bătaie cu unchiul din cauza ta. Oricum, ştiu că tot pe mine mă vei alege.

Pufnesc.

— Încep să cred că modestia asta e o caracteristică Davis. Oare există pe lumea asta oameni mai plini de ei decât voi?

Maddy mai soarbe puţin din pahar şi îmi dă replica:

— Nimeni nu se pune cu noi.

Îmi dau seama că Jeremy tocmai trece prin cele cinci secunde de selipire când muzica porneşte, în sfârşit. Ca să vezi, e staţia lui şi tot el îşi prinde urechile în ea. Şi ce mai staţie! Podeaua începe să se cutremure sub picioarele mele şi geamurile să zdrăngăne. Lui Cole îi place muzica rock, bănuiesc, căci prin boxele răsfirate prin întreg livingul răsună o melodie cât se poate de... turbată.

Eu şi Maddy ne întoarcem lângă canapea şi observ cum îi cade lui Jeremy faţa când mă aţinteşte cu privirea. Cu toate că nu ne-am mai confruntat de atunci, încă nu îi pot suporta prezenţa. Uimirea i se tranformă brusc în furie şi face un pas spre mine, însă Cole îi taie calea, împingându-l înapoi. Nu aud ce-i spune, căci stau fix lângă o boxă, dar presupun că îl avertizează să nu se apropie de mine, căci imediat, Jeremy se întoarce şi dispare în bucătărie, lăsând confruntarea pe mai târziu.

Mă aşez cuminte pe canapea şi Cole se trânteşte între mine şi Maddy, luându-ne de gât pe amândouă. Mă simt în siguranţă când e el prin preajmă, însă nu la fel de mult cum mă simt în prezenţa lui Davis. Să-l ia dracu'! Dau paharul peste cap.

— Uşurel cu băutura, blondino, râde el. Abia a început petrecerea, doar nu vrei să te faci criţă şi să adormi fix când e mai frumos.

Cole are dreptate, ar trebui să nu-mi vărs nervii în băutură. Aş vrea să îi vărs pe Jeremy. Nu, nu e o idee strălucită.

— Mda, ar trebui să o dau pe suc mai bine.

— Zici că eşti bunică-mea, bombăne băiatul aşezat lângă mine.

Îl privesc iritată. L-a băgat cineva în seamă?

— Pardon?

Brunetul se apleacă spre mine, ca să-mi şoptească la

ureche.

— Am spus că ești ca bunică-mea. Numai ea se văicărește atât. Și apropo, știu cine ești și în locul tău, odată ce am scăpat de sub ochii lui Davis, m-aș îmbăta mai ceva ca de Anul Nou. Serios, o ocazie mai bună nu o să mai prinzi până la sfârșitul anului școlar.

Se retrage și îmi face și el cu ochiul. Ce naiba au toți cu asta? De fapt, după o clipă în care îl analizez mai atent, e același. Tipul cu motocicleta. Trevor parcă. Privit de aproape, mai că nu e de recunoscut.

— Păi, ce să spun? Dacă bunică-ta e ca mine, înseamnă că e marfă.

Îi fac și eu cu ochiul, doar că ironic. Ia uite, abia m-a cunoscut și deja mă insultă!

— Gloria, nu te lasă nesimțitul ăsta în pace? mă întreabă Cole, agățat de gâtul lui Maddy.

Acum sunt amândoi în picioare și se pregătesc să danseze. Ceva mi-a scăpat. Parcă ăștia doi se urau de moarte și voiau să se decapiteze.

— E fratele meu și îl iubesc, dar uneori e cam nătâng, adaugă el, ignorând mârâitul lui Trevor.

Deci sunt frați. Instinctul nu m-a înșelat.

— E inofensiv, spun eu, strâmbând din nas. Dacă mă supără, o să-i trag un șut unde nu apare soarele niciodată.

Maddy îmi arată semnul păcii și se lasă trasă de Cole printre adolescenții surescitați, pornind un dans de împerechere. Presimt că ăștia doi o să se combine cât de curând.

Întorcându-mă la Trevor, îl prind holbându-se cu nerușinare.

— O să-mi tragi un șut, ăh?

Ridic din umeri.

— Doar nu crezi că o să scapi basma curată, dacă mă

superi. Nu-s genul de fată care să se retragă într-un colț și o să plângă că băieții sunt niște porci.

— Nu generaliza, scumpete. Nu știu cine te-a făcut să crezi că toți băieții sunt porci, dar te înșeli. Mai sunt și excepții.

— Și tu te numeri printre excepții?

Râzând, duce sticla cu bere la gură și ia două înghițituri sănătoase, înainte să-mi răspundă:

— Oh, nu. Eu cu siguranță sunt porc.

— Ai o părere foarte bună despre tine, îl iau eu peste picior. Pun pariu că agăți fetele și le inviți la o plimbare cu motocicleta ta.

Trevor își saltă strâncenele surprins.

— Cu care, scumpete? Cu rabla aia de afară?

— Ce are?

— Mă chinui de doi ani să o pornesc, dar trebuie să accept în sfârșit că e doar o rugină bună la nimic. Doar ocupă spațiu degeaba în garaj.

Nu deschid gura să-i spun ceva, ci doar mă uit la el oarecum uimită de degajarea cu care îmi vorbește, deși nu ne cunoaștem. Îi știu doar numele și faptul că e fratele lui Cole; nimic mai mult.

La un moment dat, Trevor își întinde sticla de bere spre mine. Îi arunc o privire suspicioasă, dar prefer să nu pun fiecare acțiune sub semnul întrebării. Sunt la o petrecere și vreau să mă distrez. Îi smulg sticla din mână și iau o înghițitură zdravănă. Gustul amărui al berii mă face să strâmb din nas și pe el să râdă.

— Cole, ești un dansator extrem de prost!

Maddy se trânteşte amuzată lângă mine și îmi ia sticla din mână, dând peste cap restul de bere. Mă uit la Trevor – posesorul berii – și îl găsesc amuzat.

— Ți se pare că arăt ca un dansator profesionist? se

răsteşte Cole pe jumătate iritat, pe jumătate amuzat. Corpul meu nu cooperează cu muzica. Trebuie să înţelegi că nu sunt proiectat ca să dansez.

Care e problema lor?

— Maddy, nu te certa cu sărbătoritul, o sfătuiesc eu. Poate îşi iese din minţi şi ne dă afară.

Cole mă priveşte sceptic şi îi zâmbesc cu toţi dinţii.

— Dacă eşti aşa tare în gură, dansează tu cu el! se răţoieşte şatena. Să văd dacă mai eşti bună de dat sfaturi după ce o să te calce pe picioare.

Nu ştiu dacă mai sunt în stare să mă ridic de pe canapea. Casa deja are un dans propriu. M-am convins încă de la prima băută că alcoolul nu este pentru mine, însă asta nu înseamnă că mă las păgubaşă. Sunt doar puţin ameţită, deci încă nu e caz de panică.

Trevor vorbeşte ceva cu fratele său – ceva ce nu pot să aud – apoi dispare pe scări.

Maddy îşi înfăşoară, din nou, un braţ după umerii mei şi mă întreabă:

— Te distrezi, prinţesă?

Danful de alcool mi se izbeşte direct de faţă şi mă chinuiesc să iau puţină distanţă. Nu zic că eu nu duhnesc, dar să simţi de la altcineva, nu e un miros prea plăcut. În plus, a băut la fel de mult ca mine, dar miroase mult mai rău.

— Pe la miezul nopţii o să pot spune că mă distrez. Asta dacă nu cumva alcoolul preia controlul asupra creierului înainte să bată de miezul nopţii.

Cei doi chicotesc.

— Să te fac un dans? mă întreabă Cole oarecum retoric, întinzând braţul spre mine.

— Nu, mersi. M-am născut cu două picioare stângi şi nu am nevoie să mă calci şi tu pe ele. Ia-o tot pe Maddy.

Fără să stea prea mult pe gânduri, o înhaţă pe nepoata

Davis și o trage după el în direcția din care au venit. În schimb, eu mă ridic cu greu de pe canapea și îmi car trupul spre etaj, în căutarea unei băi. Încerc să mă strecor fără să fiu lovită, printre invitații deja pilițți și răsuflu ușurată când ajung în dreptul scărilor vie și nevătămată.

Trevor e deja pe la jumătatea lor, cărând în brațe ceva ce pare a fi mașină de fum. Bună idee. Îmi zâmbește cu toți dinții când mă observă, apoi îmi face semn din cap, pesemne să revin la canapea. Încuviințez și urc scările grăbită. Nu-mi ia prea mult să găsesc o baie disponibilă, ținând cont că ușa e larg deschisă. Mă strecor înăuntru și simt cum o forță încearcă să mă împiedice să închid ușa în urma mea. Crezând că e vorba doar despre un bețiv pe punctul de a vomita, îmi depun toată puterea să scap de el, însă sunt nevoită să fac doi pași stângaci în spate când, și cu mai multă forță, ușa de izbește de perete, lăsându-l pe Jeremy la iveală în prag.

— Ieși!

Spre ciuda țipătului meu, Jeremy pășește înăuntru și închide ușa, apoi o încuie de două ori. Grozav. Ultimul lucru de care aveam nevoie în seara asta este o confruntare cu el. Sper doar să nu-i treacă prin gând ceea ce cred eu că îi trece. Se uită la mine de parcă vrea să mă mănânce.

— De când așteptam să dau de tine într-un loc în care să nu ne întrerupă nimeni, vorbește el. Ce mai faci, Gloria?

Îi înțeleg ironia din întrebare; nu e cazul să-i răspund sincer. Și totuși, întregul corp îmi intră în alertă și mă lipesc de sticla mată a cabinei de duș. Davis m-a învățat și pe mine niște mișcări de ninja cu care să dau de pământ un adversar, în cadrul unor antrenamente, însă le-am uitat pe toate. Unde e Maddy când ai nevoie de ea? Sau Cole, care a spus că îl va ține departe de mine.

— Uite care e treaba, Jeremy. Nu vreau să am de-a face

cu tine. Ce ar fi să pleci și să nu complicăm lucrurile?

— Dar, Gloria, nu e nimeni aici ca să te salveze. În plus, rufele se spală în familie, nu? Fii fată mare și rezolvă-ți singură problemele. Nu e nimeni obligat să îți apere ție fundul ori de câte ori ai nevoie.

Păi, în momentul ăsta, aș da orice ca Austin sau Davis să fie aici. Știu să-mi calculez șansele și acestea sunt zero barat în fața lui, ținând cont că e băiat și e mult mai antrenat decât mine.

— Nu vreau să spăl nicio rufă cu tine, mârâi eu, ci aș vrea să pleci. Asta înainte să strig.

Comentariu meu îl face să râdă tare.

— Strigă cât vrei. Cu gălăgia asta, nu te aude nimeni.

Are dreptate, muzica se aude clar chiar și aici, cu ușa închisă. Mai bine rămâneam în living. Mai bine mă întorceam cu Trevor – lângă care mă simt mult mai în siguranță decât mă simt acum.

— Însă nu văd de ce ai striga, adaugă el încruntat. Ce vreau să-ți fac eu o să-ți placă și ție.

Saltă pervers din sprâncene și simt cum mi se întoarce stomacul pe dos. Glumește? Dacă dobitocul ăsta se atinge de mine, o să-mi vomit și mațele.

Face un pas spre mine și am intenția de a mă da în spate, însă nu mai am unde. Mă lipesc mai bine de cabina de duș și îmi întind o mână în față, ca să-l țin la distanță. Trece de bariera mea patetică și prinde cu ambele mâini de tivul tricoului care mă îmbracă, ridicându-l puțin. Alcoolul și frica pe care o simt acum mă fac să izbucnesc la comandă în plâns. Plâng și încerc să-l împing cu mâinile, ca să-l îndemn să renunțe. Știu că nu pot scăpa de aici altfel. Ușa e încuiată, nu mă aude nimeni și cu siguranță nu aș putea ajunge nici măcar până în partea cealaltă a băii.

Jeremy se oprește brusc și se dă înapoi, privindu-mă cu

o mândrie ciudată.

— Nu sunt un violator, Gloria, dar răzbunarea e dulce. Am pățit multe din cauza ta și era chiar păcat să scapi așa, nepedepsită. Am căpătat o grămadă de antrenamente în plus din cauza faptului că nemernicul de Davis s-a plâns instructorului meu că nu te las în pace. Apoi Cole, care mi-a tras câțiva pumni sănătoși, tot din cauza ta. Toți îți sar în apărare, de parcă ești de viță nobilă.

Mă uit la el surprinsă. Îmi șterg fața cu mâneca și îi replic acid:

— Se numesc prieteni, ar trebui să încerci și tu să-ți faci câțiva. Dacă nu ai fi un ticălos mereu și nu ai minți atât, poate că lumea te-ar plăcea.

— Ha! pufnește. S-a găsit cine să-mi dea mie sfaturi. Tu, care ești prietenă cu Cole doar pentru că e singurul care ar fi capabil să-ți ia apărarea. Și cu Maddy, pentru că e nepoata lui Davis și îți pune vorbe bune instructorului.

Nu pot să cred că așa vede el lucrurile! E un nemernic.

— În primul rând, nu am rugat pe nimeni să îmi ia apărarea. Dacă a făcut Cole asta, a făcut-o pentru că așa a vrut el, nu că i-aș fi spus eu. Cât despre prietenia mea cu Maddy, nu are treabă cu faptul că este nepoata instructorului Davis. Maddy e colega mea de cabană și era inevitabil să nu fim prietene. Nu știu cu ce cap gândești tu, dar cu siguranță cel de pe umeri e în repaus.

— Cum spui tu, prințesă, însă știu că nu așa stau lucrurile. Cum se face că ești singura fată din grupa lui Davis? Până acum o ținea sus și tare că nu vrea fete în grupa lui și brusc ai apărut tu. Mai nou, ești și protejata lui. E clar ca ziua că toți îți suflă în ciorbă, deși habar nu am de ce. Am încercat să-mi dau seama care e legătura ta cu familia Davis și de ce îți petreci fiecare weekend la ei acasă pentru că, vorba aia, e ciudat când o elevă stă sub același acoperiș cu instructorul ei. Asta dacă nu cumva e

mai mult decât atât.

— Ce vrei să spui cu asta?

Bufnind ironic în râs, se răsucește cu spatele la mine și începe să se plimbe prin încăpere.

— Ce vreau să spui? Știi exact ce vreau să spun. Nu degeaba se zvonește prin Academie că ți-o tragi cu el. Toată lumea știe că stai la familia lui atunci când pleci de la Academie.

— Așa, și? întreb sarcastică. Te-ai gândit că poate sunt cazată la ei? Doar nu vrei să mă întorc în Florida în fiecare weekend, ca să nu-ți faci tu filme proaste. Și în plus, mă duc la Maddy și pentru Maddy, în niciun caz pentru unchiul ei. Aberezi.

Pff, dacă Jeremy e destul de inteligent cât să îmi vadă minciunile printre rânduri, am dat de mare belea. Nu îl reține nimic să nu vorbească. Puțin i-ar păsa lui că ar ieși un mare tămbălău în Academie.

— Cazată? se miră el, dând dovadă că la asta nu s-a gândit niciodată.

— Da, idiotule. Am o cameră cu chirie la ei. Mulțumit? Te așteptai la o poveste mai siropoasă și cu final tragic? Atunci, îmi pare rău să te dezamăgesc pe tine și pe întreaga Academie care nu are altceva de făcut, decât să se uite în fundul meu.

Jeremy mă scurtează din priviri, probabil căutând pe fața mea un gest care m-ar da de gol că mint. Și da, mint, dar trebuie să îmi controlez bine gesturile. Dacă știam că la Academia militară o să fiu nevoită să joc atâta teatru, mai bine mă înscriam la un liceu de artă dramatică. Aș fi promovat cu brio.

— Acum ce ar fi să te duci la odraslele tale și să le spui că te-ai înșelat în privința mea? Sau și mai bine, să nu te duci. Nu mă interesează ce crezi tu sau ce cred alții despre mine. Am învățat că gura lumii nici pământul nu o astupă.

Fără să mă mai uit la el, îl ocolesc și ajung fără probleme

la ușă. Imediat ce ies din baie îmi dau seama că nu am starea necesară să particip la o petrecere-monstru acum și că, în loc să stau și să-mi pierd vremea aici, aș putea face cu totul altceva.

Mă întâlnesc cu Cole la baza scărilor, stă de vorbă cu niște băieți. Îl apuc de braț și îl trag spre mine, ca să-i vorbesc.

— Uite, Cole, aș mai sta, dar nu mă simt prea bine, blufez. Mai bine mă duc acasă. Crezi că poți avea grijă de Maddy?

— Stai liniștită, blondino, râde el și îmi ciufulește părul cu o mână. Prietena ta e în siguranță cu mine. Și sper să te simți mai bine.

Mă bucur că mă înțelege și, chiar am vaga impresie că și-a dat seama că mint partial, dar nu zice nimic legat de asta.

— Mulțumesc, Cole, îi zâmbesc. La mulți ani și să fii fericit și la fel de chipeș în continuare, ridic din sprâncene.

Chicotește și mă strânge tare în brațe, aproape sufocându-mă.

— Aer.

— Scuze, se strâmbă când se depărtează. O să îți chem un taxi, nu pleci de nebună, singură.

Încuviințez și mă așez pe ultima treaptă, cât el dispare în bucătărie. Ei bine, seara asta nu a decurs așa cum m-am așteptat.

MIKE

CAPITOLUL IX

Lumina de pe verandă e aprinsă, de parcă Holly şi bătrânul Morris aşteaptă pe cineva. Poate pe mine? Ei bine, dacă într-adevăr mă aşteaptă pe mine, n-au decât să mai aştepte. Chiar dacă au aprins lumina de îndată ce am oprit maşina în faţa casei, nu înseamnă că şi am de gând să intru. Ultimii ani din viaţa mea nu vor fi daţi uitării atât de uşor, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Nu! Eu am venit pentru altceva aici, nu să mă împac cu ei. Am venit pentru Anna.

Mare mi-a fost surprinderea să aflu că s-a înscris tocmai la Academie, judecând după faptul că e o distanţă considerabilă între Florida şi Virginia de Vest. Până acum nu m-a interesat atât de tare afacerea asta pentru că nu găseam nimic palpitant în ea. Nu m-am gândit la puterea pe care o am aici şi la faptul că pot face ce vreau. Cum ar fi să-l concediez pe Jay. Oh, da, aş vrea să fac asta, dar nu-mi trebuie un motiv în plus pentru care Anna să mă certe ca o mamă, deşi mă cunoaşte de puţin timp. Cumva – nu ştiu cum – îl iubeşte pe idiotul acela şi ştiu că despărţirea lor e doar de faţadă. E doar o chestiune de timp până se vor împăca la loc.

Şi totuşi, mă întreb care e următoarea mea mişcare. Să o aduc pe Anna la sentimente mai bune? Da, sigur, sunt curios cum o să fac asta. Regula ei e clară; nu vrea să audă pe mine până nu mă împac cu Jay. E aproape dramatic. Cu Jay nu o să mă împac niciodată, nici nu am dubii în privinţa

asta. Ceea ce a făcut el nu e ușor de trecut cu vederea.

Mă aplec puțin peste volan când ușa de la casă se deschide și Holly apare în prag. Îmi strâng mâinile pe marginea lui până când încheieturile mi se fac albe; aș vrea să mă duc acolo și să o strâng în brațe, căci nu am mai făcut-o de mult. Ultima oară când i-am văzut chipul a fost acum cinci ani. Știu că ea știe de prezența mea aici, de aceea stă în prag și parcă mă așteaptă. Rămân nemișcat pe scaun. Nu, nu cedez. Tot eu am cedat și atunci și i-am lăsat să facă ce vor, deși am știut că nu era bine. De data asta, lucrurile vor ieși cum vreau eu pentru că eu sunt Michael Morris, fiul lor. Dacă m-aș duce acolo și aș îmbrățișa-o, ar însemna să capitulez în fața lor și a lui Jay Davis. Asta nu o să se întâmple.

Rămân cu ochii pe ea până când văd o mișcare vagă în stânga mea. Îmi întorc capul și prima dată îi văd coama blondă și ciufulită, înaintând pe poteca din fața casei. Imediat ce îmi dau seama că e Anna, sar din mașină înainte să-mi dau seama de asta - și o strig. Atât Holly, cât și Anna se întorc spre mine, privindu-mă mirate.

— Mike, ce faci acolo? mă întreabă cea din urmă, încruntată.

— Același lucru te-aș putea întreba și eu, mormăi, sprijinindu-mă de laterala mașinii. Dacă vrei să vorbim, vino aici, nu mă face să urlu.

Anna se uită la Holly, probabil întrebându-se de ce nu mă apropii eu. E simplu. Nu vreau să cedez instinctelor. Mi-e dor de mama, dar nu o pot ierta așa ușor că nu a avut încredere în mine și în judecata mea. Dacă avea, Anna nu mă mai privea acum ca pe un străin.

— Dar vino tu, mi-o trânteşte.

Știu că n-am încotro, așa că îmi îndrept spatele și pornesc spre ea. E înlemnită în mijlocul aleii, în timp ce Holly e împietrită în prag. Mă opresc la câțiva pași de

Anna, incapabil să alung distanţa mai mult.

— E târziu, spun. De unde vii la ora asta?

— De la o petrecere. De ce stăteai în maşină?

Pentru că nu voiam să dau ochii cu părinţii mei.

— Eram pe picior de plecare, răspund sec.

— Michael.

O aud pe mama pronunţându-mi numele cu un glas tremurând, dar nu o iau în seamă. Nici măcar nu mă uit la ea, să o văd cum plânge. Nu aş mai pleca de aici, dacă aş face-o.

— Bănuiesc că ai nevoie de un loc unde să dormi, vorbesc eu din nou, privind-o fix pe Anna. Poţi rămâne la apartamentul meu. Nu e departe de aici şi am o cameră special pentru tine.

Clipeşte surprinsă şi se întoarce spre Holly, de parcă i-ar cere acordul. Mă enervează asta.

— Cred că o să rămân aici, mormăie. Ştii că poţi rămâne şi tu, nu?

Mă uit la ea surprins. Oh nu, nu vreau să rămân aici. Poate că prezenţa lui Holly nu îmi aduce atât de mult aminte de perioada aceea, dar cu siguranţă îmi va aduce prezenţa lui Morris. Nu vreau să-l văd acolo, privindu-mă cu ochi critici. Ştiu că e foarte nemulţumit de alegerile pe care le-am făcut în trecut, însă pot spune că a fost din vina lor. Nu mi-au dat de ales atunci când l-au lăsat pe Davis să facă doar ce l-a tăiat capul.

— Nu cred că...

— Michael, dragule.

Mă uit, în sfârşit, la Holly. Stă acolo, nemişcată, aşteptând. Îmi dau seama că suferă în momentul ăsta şi nu-mi place asta. Nu-mi place deloc.

— Anna, vii? o întreb exasperat.

— Ştii că poţi să stai şi tu, insistă mama. Am făcut clătite.

Doar ea poate să facă asta la ore atât de târzii. Cine vrea

clătite la unsprezece noaptea? Obișnuiam să le mănânc pe vremuri, însă acum nu mai fac asta.

— Nu-mi trebuie clătitele voastre! mă răstesc. Anna...

— Ești un idiot, știai? mă apostrofează blondina, omorându-mă cu privirea. Doar un idiot ține ranchiună atâta timp.

— Anna, nu știi cum au stat lucrurile.

— Nici nu e nevoie. Dacă vrei să vii, vino. Dacă nu, rămâi acolo și plânge-ți de milă.

Întorcându-mi spatele, Anna înaintează spre Holly și intră în casă după ce o sărută scurt pe obraz. Eu rămân nemișcat. Aș vrea să o iau pe Anna de braț și să o târăsc după mine spre mașină, dar asta ar însemna să intru după ea. Merită? Chiar merită să intru acolo?

Mârâind, apuc calea pe care a mers blondina și mă opresc abia când ajung în dreptul mamei. O privesc sceptic, în timp ce ea mă studiază cu lacrimi în ochi. Aș vrea să o sărut și eu pe obraz, însă mă abțin. E de ajuns că intru în casa în care am jurat că nu o să mă mai întorc vreodată.

Încă de la ușă simt mirosul familiar de dulciuri. Mama obișnuia să gătească multe porcării de prăjituri și, se pare că face același lucru și acum. Miroase a prăjitură cu mere și pun pariu că are vreo două tăvi în bucătărie, deși ea nu mănâncă așa ceva. Oare avea vreo presimțire că o să-i calc pragul în seara asta? Sunt singurul din familie care mănâncă prăjitură cu mere.

Surpind momentul când Anna îl sărută și pe Morris pe obraz, apoi se trântește într-un fotoliu din living, privindu-mă peste umăr. Morris pare chiar uimit de prezența mea, ceea ce mă stânjenește și mă face să mă simt ca un intrus. În următoarea clipă aș ieși pe ușă, dacă Holly nu m-ar prinde de braț.

— Ți-e foame, dragule?

— Nu, mulțumesc. Anna, aș vrea să...

— Mike, fiule, mă întrerupe Morris. Ia un loc. Whiskey? Serios?

— Nu. Vreau să...

— Holly, adu două pahare, te rog.

Clipesc surprins. Oare nu înțelege engleza? Mârâind iritat, decid să mă așez și să nu mai stau ca fraierul în mijlocul încăperii. Fără să-mi mut ochii de pe fața lui Morris, mă trântesc ca din pod pe canapea și aștept să înceap să înecapă cu chestiile răutăcioase privind trecutul meu sau cu regretele. Sunt sigur că are să-mi reproșeze multe, dar probabil știe și el că nu e momentul potrivit pentru asta. Nu de față cu Anna.

— Nu e atât de rău, nu-i așa? rânjește blondina din fotoliu.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap la ea. Doar din cauza ei mă aflu aici și stau pe canapeaua asta de parcă stau pe pioneze. Nu mă simt confortabil, mai ales că Morris se uită la mine întruna. Dacă îl deranjează prezența mea, trebuie doar să o spună și mă car mai repede decât ar crede.

Holly se întoarce din bucătărie cu două pahare și o sticlă de whiskey. Le pune ușor pe măsuța de cafea și îl lasă pe soțul ei să le umple pe jumătate. Împinge unul spre mine.

— Nu credeam că o să te văd așa de curând acasă, îmi spune el, pornind conversația.

— Am venit pentru Anna, scuip acid.

— Bănuiam eu. Ești la fel de orgolios ca mine.

Nu știu dacă el ar trece așa ușor peste o trădare. Doar nu se așteaptă de la mine să mă comport ca și cum nu s-a petrecut nimic.

— Nu cred că orgoliul are de-a face cu ce se întâmplă de fapt, replic și dau paharul peste cap, înghițind tot conținutul pe reprize. Să nu uităm de ce am plecat de acasă.

Holly revine și pune lângă sticlă, o farfurie plină cu

prăjituri. Nu am de gând să mă ating de ele. Nu am venit aici ca să beau whiskey și să mănânc prăjituri, la naiba!

— Cum aș putea să uit că ai plecat dintr-o prostie? mă întreabă Morris retoric și îl ațintesc cu privirea. Erai doar un copil care nu înțelegea cum stau lucrurile.

— Serios? mă răstesc. Chiar vrei să facem asta acum? Anna nu e obligată să audă cât de neîncrezători ați fost voi cu fiul vostru. Ați preferat să-i suflați în ciorbă lui Davis, de parcă pe el l-ați născut!

— Mike! ridică Anna vocea. Calmează-te. Dacă ne enervăm toți și ne apucăm să ne certăm, nu ajungem nicăieri! Nu știu care naiba a fost situația atunci, dar nu vreau să o ascult în seara asta. Totuși, sunt părinții tăi.

— Nu mai sunt părinții mei de mult timp.

O aud pe Holly icnind în spatele meu și, înainte să mă întorc și să-i văd fața, o zbugheşte pe scări. Rahat. Intenția mea nu a fost să o rănesc pe ea, ci pe el. Vreau ca el să simtă cât de furios sunt.

— Știi ceva? se enervează Anna și se ridică în picioare. Tu îl urăști pe Davis și pe Morris pentru că au făcut niște alegeri proaste, când, de fapt, tu faci același lucru acum. Ura asta pe care o porți o să te facă să pierzi multe lucruri.

— Am pierdut deja, mârâi printre dinți. Nu mai am ce să pierd. Ce poate să mai facă? întreb și mă uit urât la Morris. O să mă dezmoștenească și o să-i ofere Academia lui Davis? Puțin îmi pasă. N-au decât să o ia și să se spele cu ea pe cap.

— Cum îndrăznești?! zbiară Morris, ridicându-se și el. Tu ești fiul meu, nu Davis! Să nu crezi vreo clipă că regret că ți-am lăsat ție Academia, doar că nu te înțeleg. Apari după atâta timp și tot ce faci este să te răzbuni, în loc să încerci să ierți. Și tu ai făcut multe de când te-ai hotărât să îți iei viața în mâini și să pleci. Să nu uităm cum te-am găsit acum patru ani.

— Și oare din cauza cui eram așa? îl atac.

Morris se încruntă la mine, de parcă nu-i vine să creadă.

— Din cauza ta!

— A mea? mă răstesc şi mă ridic şi eu, în sfârşit. Da, *tată*, a fost vina mea că voi nu m-aţi ascultat nici măcar puţin, că v-aţi uitat în gura lui Davis ca nişte orbi ce sunteţi şi că mi-am susţinut punctul de vedere. Tot vina mea e că voi nu aţi mai venit să vedeţi ce fac după ce am fost internat în clinica aia şi tot eu sunt de vină că habar nu aveţi că sunteţi bunici!

Şocul care îi străbate chipul e o dulce răzbunare pentru mine, care îmi mai alină din nervi. Anna e complet mută acum, la fel ca el. Da, nu ştie multe despre mine, pentru că puţin l-a interesat care a fost viaţa mea în ultimul timp.

— Poftim?

— Ce ai auzit. Sunt tată, dar tu nu aveai de unde să ştii asta, pentru că, deşi voi aţi fost cei care au greşit, tot voi aţi fost orgolioşi şi nu m-aţi căutat. Dacă o făceaţi, ştiaţi că am un copil.

Morris îşi scutură capul, parcă revenindu-şi din transă, apoi se îndreaptă cu paşi grăbiţi spre scări, strigând-o disperat pe Holly. Fix asta nu îmi trebuia. Nu vreau să o mai văd plângând. Nu sunt un tiran.

— Ai un... copil? întreabă Anna, privindu-mă cu ochii măriţi.

— Da, am, îi răspund. O fetiţă de un an şi două luni.

Expresia feţei i se îndulceşte şi îşi strânge mâinile sub bărbie, ca într-o rugăciune.

— Şi când pot să o văd?

Izbucnesc în râs la comandă. Cu faţa ei milostivă, arată ca un copilaş cu ochii mari, rotunzi şi umezi. Însă râsul îmi piere când Holly apare de nicăieri şi mă înşfacă într-o îmbrăţişare de urs, plângând în hohote. Dumnezeule! Mă întreb de ce naiba am acceptat să intru când e clar că nu sunt pregătit pentru asta. Morris se opreşte la un pas de

mine, rămânând nemişcat, însă se vede clar pe faţa lui că ar vrea să facă aceeaşi mişcare.

Încerc să o dezlipesc pe Holly de pe mine şi să iau distanţă; toată situaţia asta e sufocantă şi e prea mult dintr-odată. Într-un final, mă eliberează şi pot să răsuflu uşurat. Mi-a lipsit îmbrăţişarea de mamă, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Mike, când aveai de gând să ne spui că suntem bunici? mă întreabă, ştergându-şi lacrimile.

Şi începem!

— Nu curând. Nu îmi aduc aminte să vă fi dat interesul în privinţa mea în ultimii ani.

Holly bufneşte şi mai tare în plâns şi se agaţă de Morris, căutând alinare în braţele lui. Îmi frec faţa cu palmele, oftând puternic. La naiba!

— Nu mai fii nesimţit! mă apostrofează Morris. Orice ar fi, suntem părinţii tăi şi avem tot dreptul să ne cunoaştem nepoata.

Serios?

— Drepturile v-au căzut treptat. Când am plecat, speram că o să mă căutaţi mai mult şi o să încercaţi să reuniţi familia, dar a fost în van.

Holly continuă să plângă, Morris mă priveşte în cel mai urât mod, cât despre Anna... se vede că o depăşeşte situaţia. A luat loc pe fotoliu şi îşi roade unghiile stresată. Cred că se gândeşte dacă ar fi cazul să intervină sau doar să stea şi să ne privească tăcută.

— Ţi-am dat timp! se răsteşte Morris.

— Prea mult timp! zbier şi eu. Timpul ăsta a fost de-ajuns cât să nu vă mai consider familia mea! Eu am deja una. Şi voi sunteţi o familie, doar că fără un fiu.

Nu pot să neg că m-am rănit cu propriile-mi vorbe, dar nu vreau să cedez presiunii. Au făcut o greşeală colosală, iar orice greşeală se plăteşte. Sunt un om dintr-o bucată şi

nu iert așa ușor.

— Mike, intervine și Anna, cu voce joasă. Nu te mai comporta așa cu părinții tăi. Tu crezi că acum nu îi rănești, spunând toate chestiile astea?

— Dar ei nu au făcut-o când au decis să ia în calcul ce spune un străin, nu propriul fiu? îi răspund cu o întrebare.

— Când îmi pot vedea nepoata sau nepotul? vrea mama să știe.

Speram să nu pună întrebarea asta. Clatin din cap, strângându-mi buzele.

— Nu o să îl vedeți. Cel puțin, nu prea curând. Acum chiar aș vrea să plec.

Fără să aștept ca unul dintre ei să mai spună ceva, mă îndrept fulger spre ușă. Aud pași în urma mea, dar nu mă întorc să văd care mă urmează. Nu mă opresc până nu ajung la mașină și mă arunc pe scaunul șoferului în același timp în care portiera din dreapta se deschide. Anna urcă și ea pe scaunul pasagerului, privindu-mă sfidător printre gene. Știu de ce acum a ales să mă urmeze, deși putea să o facă de la bun început și să mă scutească de tot circul ăsta.

— Ești o manipulatoare, știai? o întreb iritat și pornesc motorul.

— Sunt mai mult decât atât, îmi răspunde prompt. Sper că ai vorbit serios despre camera aceea specială pentru mine, căci prefer să stau în noaptea asta la tine, decât să o văd pe Holly plângând ore în șir din cauza ta.

— Anna, dacă plânge, nu plânge din cauza mea. Plânge pentru că nu a fost în stare să facă alegerile corecte la momentul potrivit. Eu nu am nicio vină, doar plătesc cu aceeași monedă.

O las să intre prima în apartamentul meu situat într-un cartier apropiat. Înăuntru e întuneric și liniște, dovadă că Bella și Angelie dorm duse. Nici nu se putea altfel, ținând

cont că e aproape miezul nopții.

Aprind lumina de pe hol și mă uit la Anna amuzat cum stă stânjenită, aproape lipită de perete.

— Se pare că nu o vei cunoaște pe Bella în seara asta, îi spun încet.

— Îmi dau seama, dar pun pariu că o să ne dea trezirea cu noaptea în cap. Cam asta face un copil, nu?

Râd și încuviințez din cap. Nici nu mai știu de când nu am mai dormit până la prânz, așa cum obișnuiam să fac când eram mai mic. Bănuiesc că nici nu o voi mai face, dat fiind faptul că Bella e un copil super-activ. Eu și Angelie abia îi facem față.

— Nicio grijă, o s-o cunoști mâine dimineață.

Înaintăm amândoi pe hol, până în living. Angelie își scoate imediat capul ciufulit pe ușa dormitorului, privindune chiorâș și somnoroasă.

— E cine cred eu că e? mă întreabă.

I-am povestit lui Angelie multe despre Anna și, chiar dacă e prima oară când o vede, e imposibil să nu o recunoască. Verișoara mea nu s-a schimbat prea mult de când am văzut-o ultima oară – adică în urmă cu vreo patru ani și jumătate. În ciuda faptului că pare să se fi îngrășat, nu cred că a mai crescut vreun centimetru în plus față de cât avea la vârsta de paisprezece ani.

— Angelie, ea e Anna, o prezint eu. Anna, ea e iubita mea.

Cele două își strâng mâna timide, studiindu-se una pe cealaltă. Spre deosebire de părul blond și ochii albaștri ale verișorei mele, Angelie e brunetă și are ochii căprui. Sunt foarte diferite.

— Mike mi-a spus multe despre tine, vorbește Angelie prima. Eram curioasă să te cunosc.

— Ei bine, mă bucur că verișorul meu s-a hotărât să apară în viața mea într-un final.

Anna mă săgetează cu privirea-i răutăcioasă și zâmbesc oarecum ironic. Aș replica ceva urât acum, dar mă abțin. Cred că am spus destule despre Davis în seara asta și există posibilitatea să mă trezesc lovit.

Un plânset subțire întrerupe siesta de seară și mă grăbesc spre dormitor. Bella se foiește neliniștită între așternuturile patului dublu, urlând ca din gură de șarpe. Așa face mereu când nu simte pe cineva lângă ea. O ridic în brațe și încetează brusc, agățându-se cu brațele de umerii mei. E o copie fidelă de-a mamei sale, doar culoarea ochilor a moștenit-o de la mine.

Își ridică privirea spre mine și bufnește instant în râs – într-un râs molipsitor. Dacă tot s-a trezit, mă gândesc că este ocazia perfectă ca Anna să-și cunoască nepoata. Ies din dormitor cu ea în brațe și blondina se repede spre noi, cu un zâmbet până la urechi. Bella o privește sceptică prima oară, apoi începe să dea din picioare, întinzându-și brațele mici spre ea.

Anna o prinde cu mâini tremurânde și se așază pe canapea cu ea, fiindu-i vizibil teamă să nu o scape. Mă pun lângă ele, le privesc și îmi dau seama că e vorba de dragoste la prima vedere pentru amândouă. Felul în care se cuibărește Bella îmi spune că se simte confortabil în prezența Annei. Rareori se întâmplă asta.

*

Când opresc în dreptul porților, pot să văd fața tâmpă a portarului și îmi vine să râd. Ok, poate că nu a fost o idee ingenioasă să o aduc pe Anna cu mașina la Academie, însă e un lucru cât se poate de normal. De ce se uită la mine de parcă mi-a crescut păr pe față?

— Mișto, bombăne blondina de pe scaunul pasagerului. Acum o să se audă că mi-o trag și cu tine, nu doar cu Davis.

Mâine-poimâine voi avea ditamai coada la ușă.

Își dă ochii peste cap, în timp ce eu o privesc nedumerit. Bineînțeles că am auzit și eu ce se vorbește despre ea, dar nu cred o iotă. Oricum, la ce se aștepta? Idiotul de Davis nu știe să fie discret când se ține ca un cățeluș după ea, urmărind-o prin curte de parcă e un licurici, iar Anna e lumina. În plus, e singura fată din grupa lui și iese în evidență. Normal că se vorbește despre ea ca despre o starletă porno, ținând cont că mișună o groază de băieți prin jurul ei. Dacă Davis era un băiat deștept, o ținea departe de asta. Imaginea ei e compromisă pe tot parcursul liceului, doar pentru că el a fost egoist și a păstrat-o în grupă.

— Am de gând să te transfer de la Davis, o informez eu.

Pot simți cum mă înjunghie cu ochii ei albaștri și plini de răutate. Nu-i place vestea asta deloc.

— De ce ai face asta?

— Nu ar strica să te îndepărtezi puțin de el, mormăi.

Aștept nerăbdător ca leneșul de portar să deschidă odată portile astea blestemate, înainte să îmbătrânesc aici. Bat ritmic cu degetele în volan și evit să mă uit la Anna - care încă nu a încetat cu ucisul.

— O fac pentru binele tău, adaug puțin mai moale. Țin să cred că, dacă te îndepărtezi puțin de el, zvonurile alea răutăcioase vor înceta. Fac ceea ce Davis nu e capabil să facă. Mă gândesc la tine.

— Mike, oftează ea, spre ciuda părerii tale, Davis nu e un om rău. Nici nu vrei să știi în câte probleme am intrat încă de la începutul anului și el mi-a salvat fundul. În felul lui ciudat, mă iubește.

Accelerez când, în sfârșit, porțile se deschid. Portarul încă are fața aia tâmpă de „ce naiba se petrece?" și pot jura că acum se gândește numai la prostii. Până și el are o părere proastă despre Anna. Clatin din cap și virez spre garajul subteran.

— Poate că te iubește, însă asta nu înseamnă că face un

bine că te ţine în grupa lui, îi spun eu abia după ce parchez şi opresc motorul. Trebuie să mutăm atenţia tuturor asupra altcuiva, mai ales acum că urmează să apară inspecţia. Ultimul lucru pe care îl vrem este ca inspecţia să aibă toată atenţia asupra ta.

Anna încuviinţează din cap, pesemne că e de acord cu mine.

— Trebuie să te pierzi în mulţime, continui eu. Să nu mai ieşi în evidenţă. De aceea sunt aici acum. Să mă asigur că treci de circul care o să urmeze.

— Chiar aşa mare vâlvă o să fie că vin cei de la inspecţie? mă întreabă cu ochii mari şi inocenţi. Adică, o să taie capete şi chestii de genul?

Simt cum mă bufneşte râsul.

— Capete nu cred că o să taie, însă o să întoarcă Academia pe dos. Asta e cert. Posibil să aibă loc şi o exmatriculare în masă, concedieri şi tot tacâmul. Treaba lor e să descopere şi să elimine tot ce este în neregulă. Până la urmă, Academia asta e cea mai mare din Virginia de Vest, Anna. E respectată şi toţi avem pretenţia ca totul să fie în regulă.

Ceea ce nu prea e. Numai să mă uit la Anna şi ştiu deja că Academia are o problemă. Una majoră. Academia J. F. Kennedy adăposteşte un infractor şi pe Anna o paşte închisoarea dacă află cineva despre asta. Totuşi, deşi nu-mi place să o recunosc, trebuie să le mulţumesc lui Morris şi lui Davis că au ţinut-o în siguranţă până acum. Nu ştiu cum au făcut de au ferit-o de toate nasurile curioase; probabil Anna Fast nu figurează în niciun dosar de aici. Dar dosarul Gloriei Montgomery scârţâie din toate colţurile.

Însă greul începe abia când îi văd pe cei doi membri ai inspecţiei intrând în biroul lui Morris, hotărâţi să facă prăpăd. E vorba despre o femeie şi un bărbat, aparent formali şi cu expresii dure. Le strâng mâna amândurora,

apoi mă retrag lângă biroul din lemn masiv al lui Morris, pregătit să asist la conversație.

— Domnule Morris, e a doua oară când ne întâlnim, îi spune femeia, strângându-i și lui mâna ferm.

Julie vorbește despre prima inspecție prin care a trecut Academia, adică primul prăpăd. S-a întâmplat acum vreo șapte ani și s-a vorbit mult despre asta, dat fiind faptul că a fost o întreagă harababură. Mulți elevi au fost exmatriculați și multe cadre didactice și-au pierdut slujba în momentul acela.

Amândoi membrii se așază pe scaune, aruncându-mi câte o privire discretă. Rămân complet țeapăn în locul meu, cu postura dreaptă și de neînduplecat. Pe mine unul nu mă impresionează atitudinea asta a lor.

— Domnule Morris, trebuie să menționez un lucru, vorbește bărbatul cu un glas foarte gros. Nici bine n-am intrat pe porți, că deja am văzut o neregulă destul de gravă. Ținând cont că această școală e una cu internat, mă așteptam ca paza să fie solidă, nu... inexistentă.

Auci. Mă uit la Morris încurcat, dar observ că acesta nu se pierde deloc în fața acuzației. Ba din contră, am impresia că zâmbește.

— Nu cred că avem nevoie de pază, atâta timp cât la noi, instructorii servesc și ca supraveghetori. Fiecare grupă este bine supravegheată de către instructorul ei.

— Și credeți că asta e de ajuns? îl întreabă femeia pe un glas plat, aparent impasibil.

Nici bine n-au ajuns, că deja aruncă cu critici și deja îi vreau plecați. Cât mai repede cu putință. Nu știu ce să spun de Morris, dar pe mine unul încep să mă calce pe nervi.

— Întreaga curte e încadrată cu un zid imposibil de escaladat, elevii sunt monitorizați zi și noapte prin brățări cu GPS, pe lângă instructorul care e obligat prin Codul Regulilor să îi supravegheze zilnic, argumentez eu.

— Chiar şi în weekend? vrea Randy să ştie.

— Elevilor li se permite să părăsească Academia în timpul weekendului, printr-un permis de acces semnat de instructor, bombăne Morris iritat. Ce se întâmplă cu ei în afara campusului nu e treaba noastră.

Replica lui pare să-i lase pe cei doi fără argumente. Se uită unul la altul şi oftează la unison, de parcă sunt fraţi gemeni.

— Păi, dacă astfel stau lucrurile, bănuiesc că nu e necesar să mai băgaţi pază, spune Julie într-un final. Trebuie să recunosc că aceasta e singura Academie care abordează lucrurile astfel. Supraveghetori în locul pazei? E o idee... modernă.

— E mai confortabil pentru elevi, să nu fie înconjuraţi de bodyguarzi, intervin şi eu. Se simt mai în largul lor.

— Probabil aşa este.

Amândoi se ridică în picioare la comandă, pesemne că întâlnirea aceasta urmează să se încheie.

— Sper să nu întâmpinăm probleme, domnule Morris, zice bărbatul, strângându-i mâna iar. Domnule Ward.

Îmi înclin doar capul.

— Să nu uitaţi, doar ne facem treaba, spune şi Julie. Nu e nimic personal.

— Nici nu credeam asta, îi răspunde Morris.

Imediat după ce membrii părăsesc biroul, mă întorc spre director şi îl privesc cu o sprânceană arcuită. Pare să vrea să-mi spună ceva şi cred că ştiu şi ce. Vrea să mă întrebe de Bella, însă nu am de gând să port conversaţia asta acum. Mai întâi trebuie să mă asigur că Davis o să stea departe de Anna pe parcursul inspecţiei, ceea ce nu prea cred că o să se întâmple.

— Mike...

— Nu acum, i-o trântesc şi ies şi eu din birou.

Fiind duminică, majoritatea elevilor care au plecat pe

timpul weekendului încă nu s-au întors și curtea e aproape goală. Bineînțeles, e abia opt dimineața și cum astăzi e ziua în care inspecția a sosit la Academie, micul dejun e servit mai târziu. Având în față o cafea mare, trag discret cu ochiul în dosarele unor elevi, printre care și dosarul Annei. Mi-e și groază să-l deschid, însă trebuie să văd ce are în neregulă înainte să fiu luat prin surprindere.

Ei bine, abia îl deschid și deja îmi vine să-mi pun mâinile în cap. Nu pot să-mi dau seama cum Morris a putut să aprobe un dosar atât de incomplet, care scârțâie din toate coperțile lui. Îmi ridic ochii în momentul în care Davis intră în cantină și îi fac semn să vină spre mine. Își păstrează mersul arogant pe toată distanța dintre intrare și masa retrasă la care stau și îmi vine să-mi dau ochii peste cap. Mereu a fost așa. De când îl cunosc pe Davis, niciodată nu și-a lăsat la o parte această încordare și înfumurare care pe mine, sincer, mă calcă pe nervi. Bineînțeles, probabil datorită acestei atitudini și-a câștigat respectul aici.

— Mike.

Îi fac semn să se așeze și îi împing dosarul Annei sub nas.

— Lipsește copia de pe cardul de identitate și certificatul medical arată că e perfect sănătoasă, când e vizibil că nu e. Șchiopătează cu piciorul drept și asta nu e trecut în certificat ca un defect locomotor. Dacă se uită cineva în dosarul ei și apoi la ea își va da seama din prima că și-a cumpărat certificatul. Îmi spui și mie cum naiba ați acceptat un astfel de dosar?

Davis își arcuiește o sprânceană arogant.

— În primul rând, dosarele sunt trimise înainte de începerea anului, deci nu aveam de unde să visăm că e Anna. Dacă pe certificat nu apare vreun defect locomotor, am insinuat că e perfect sănătoasă. În al doilea rând, copia de pe cardul de identitate se poate face și la începerea

anului. Morris a omis asta şi a aprobat dosarul datorită punctajului cu care a intrat.

— Şi acum pe unde o să scoateţi cămaşa, Davis? întreb enervat. Sunt destul de sigur că Anna nu are un card de identitate pe Gloria Montgomery şi copia acestuia e destul de importantă la dosar. Când o să-şi bage nasul cei de la inspecţie...

— O să vadă o copie a cardului pe Gloria Montgomery, îmi răspunde prompt şi relaxat.

Mă uit lung la el, incapabil să-mi dau seama de ce dracu' e atât de sigur pe el.

— Sunt curios cum vei face să apară brusc o copie, replic ironic. Magie?

Îşi dă ochii peste cap.

— Am vorbit cu Cole.

— Cine naiba e Cole? mă răstesc.

— Un elev de aici şi vorbeşte mai încet, mă apostrofează şi mă uit şi mai urât la el. Fratele lui se ocupă cu... de-astea. Nu e prima oară când face un act.

E cumva nebun? Prind enervat de marginea mesei şi strâng cât pot de tare, ca să nu-i sar la gât.

— Lasă-mă să ghicesc. Eşti atât de deştept încât ai pus un copil să falsifice un card de identitate, corect?

— E doar provizoriu, îmi dă el peste nas. Ne trebuie doar o copie pentru ochii lumii, ca să o punem la dosar.

— Aşa, şi cu certificatul ce faci, Jay? Lasă-mă să ghicesc din nou. Îi ordoni Annei să nu mai şchiopăteze.

Acum el e cel care se uită la mine de parcă ar vrea să mă strângă de gât. Ei bine, ştiu că ironia mea e tăioasă şi că nu ajută cu nimic, dar nu mă pot abţine. Aflu despre toate neregulile astea abia după ce au apărut cei de la inspecţie. Dacă lucrurile stăteau altfel, cel mai probabil Anna intra într-o pauză de la Academie pe timpul inspecţiei. O scoteam cu forţa pe porţi şi o obligam să stea acolo până lua sfârşit tot circul ăsta.

— Mike, e de ajuns să trecem în certificat un accident

cu urmări temporare, care a avut loc în cadrul Academiei. Un accident nefericit în timpul antrenamentului.

Ridică din umeri, de parcă nu e mare lucru ceea ce vrea el să facă, adică să falsifice niște acte pentru a o ține pe Anna în Academie. Bine, poate că pe o parte îi admir curajul, dar pe alta îi detest prostia.

— Mai bine faci toate astea, decât să o exmatriculezi pe Anna timp de, nu știu, o săptămână cât stau cei de la inspecție aici? îl întreb cu ochii mari și îngroziți.

Oare mintea lui merge pe dos?

— Nu o s-o dau afară din școală, Mike, mârâie. Cu toate că a intrat pe nedrept, a rezistat până acum.

— Deci, nu e nicio problemă că a mințit, a falsificat acte și a mituit un doctor să-i scrie un certificat, nu?

Sunt la un pas să urlu la el, dar cantina e prea plină ca să mă exteriorizez aici. În plus, cei de la inspecție sunt chiar în capătul celălalt al sălii și cu siguranță m-ar auzi cum fac ca un tren în gară. Trebuie să mă calmez. Nu aduce nimic bun faptul că mă răstesc la un instructor, în timp ce am în față o mână de dosare.

— Tu chiar crezi că, dacă falsifici un card de identitate și modifici certificatul, o să scape basma curată? întreb iar, puțin mai calm. Dacă cei de la inspecție erau atât de creduli și proști, nu mai erau „cei de la inspecție". Vor vrea să vadă cu ochii lor că defectul ei e un accident cu urmări temporare. Și sunt sigur că defectul ei nu e unul temporar și nu o să dispară peste noapte, că nu suntem într-un serial blestemat cu vrăjitoare!

Micul meu discurs pare să-l lase complet rece. Mă privește fix în ochi, neimpresionat.

— Știi ceva, Jay? Îmi vine să te arunc pe porți chiar acum, mârâi ca un animal turbat.

— Dă-i drumul, mormăie impasibil. N-ai decât să mă concediezi, dar fii sigur că Anna vine cu mine.

Ce?!

— Mă ameninţi cumva? întreb şocat.

— Te avertizez. Pentru mine e doar un loc de muncă şi sunt convins că o să-mi găsesc altul foarte repede. Nu ştiu ce să spun însă, despre Anna. O cunosc şi ştiu că nu o să te aplaude pentru asta.

Nu-mi vine să cred! M-am înşelat în privinţa lui Davis. Foarte mult chiar. N-am crezut o clipă că, deşi e cu musca pe căciulă, o să continue să lupte împotriva mea.

— Tu mă „avertizezi" cumva că mi-o iei pe Anna? întreb iar, incapabil să accept că asta am auzit.

— Încă sunt tutorele ei, deşi are optsprezece ani. Eu răspund pentru ea. Nu am nevoie de acordul ei sau al unui membru de familie, ca să o transfer la alt liceu.

— Da, pufnesc, cu siguranţă o să te aplaude *pe tine* pentru asta.

Ridică impasibil din umeri.

— Nu o să fie prea fericită la început, dar o să se obişnuiască cu ideea. Mike, ştiu că ţi-e greu să accepţi faptul că mă iubeşte, pe când tu mă deteşti, însă aşa stă situaţia. Poate că relaţia noastră scârţâie acum din cauza ta, dar nu am nicio îndoială că m-ar urma oriunde m-aş duce. Aşa că... ori mă laşi să o ajut să iasă din asta, ori punem capăt acum şi până deseară suntem şi plecaţi. Tu alegi.

Se ridică de la masă şi, după ce îmi mai aruncă o privire tăioasă, porneşte spre bufet, lăsându-mă cu gura larg căscată. Sunt la un pas să mototolesc dosarul şi să îl arunc după el, cu toate că e o mişcare destul de copilărească. Mai bine aşa decât să sar la bătaie în mijlocul cantinei şi să-i sparg capul, aşa cum aş vrea să fac în momentul ăsta. Nu-mi vine să cred că, după atâta timp, încă e tutorele Annei. Oare ce a avut Austin în cap când a făcut asta? Nu mi-aş fi lăsat niciodată sora pe mâinile unui străin. Totuşi, e de apreciat faptul că e complet teafără şi e aici, nu la puşcărie, ţinând cont că idiotul ăsta a lăsat-o singură.

Şi mă întreb non stop cum a scăpat de Protecţia Copilului

pe toată perioada asta. Mă uit după Jay – care acum se așază relaxat la masa lui Morris. Trebuie să recunosc că tipul ăsta e dat naibii și se ține tare pe poziții. Sunt sigur că e capabil să ia pe Anna de lângă mine, din nou, însă nu pot permite asta.

Nu am venit aici ca să pierd iar.

Îmi beau ultima înghițitură de cafea și mă ridic de la masă, părăsind apoi cantina. Când ajung la cabana Annei, o găsesc pe aceasta dormind dusă, întoarsă pe burtă și cu un picior pe jos. Aproape că mă bufnește râsul și spun „aproape" pentru că nu-mi arde să râd de nicio culoare. Ba din contră, îmi vine să sparg ceva. Îmi trece prin gând să nu o trezesc, dar îmi trece abia după ce apuc să o dezvelesc și să trag de ea. Bolborosind ceva incoerent, mă pocnește peste mâini și îmi întoarce spatele.

— Anna, haide! Trezește-te! Trebuie să vorbim.

— Mike, dispari! se răsteşte somnoroasă.

— Haide, Frumoasa din pădurea adormiților. Nu plec până nu vorbim.

Înjurându-mă colorat, se decide în sfârșit să deschidă ochii și să mă privească urât, întinsă pe spate.

— Ce vrei?!

— În primul rând, aș vrea să nu mai urli la mine. În al doilea, aș vrea să-ți strângi lucrurile cât de discret se poate și să pleci la Holly pentru câteva zile.

Încruntată, se ridică în capul oaselor și își freacă pleoapele cu podurile palmelor.

— Și, mă rog, de ce aș face asta?

— Dosarul tău e varză și nu o să treci cu bine de inspecție, așa că mai bine te-ai face dispărută până când se termină. Vei sta la Holly.

Se pune pe picioare, într-un final, și înaintează somnoroasă spre șifonier, zgâindu-se lung înăuntru.

— De ce nu pot sta la Sandra?

Sandra? Îmi ia o clipă să-mi dau seama că vorbeşte despre Sandra Davis şi iar îmi vine să sparg ceva. De ce mereu trebuie să fie vorba despre un Davis? Zici că lumea e făcută numai din ei.

— Stai la Holly, mârâi printre dinţi.

— Doamne, zici că eşti clona lui Davis! Apropo, se întoarce cu faţa la mine, Davis ştie de asta?

Scrâşnesc din dinţi.

— Din câte ştiu eu, Davis nu e asistenta mea ca să mă sfătuiesc cu el. E decizia mea aşa că, mişcă-te!

Cu buzele ţuguiate, Anna îşi propteşte un picior în podea şi îşi strânge braţele la piept, uitându-se la mine sceptică.

— Dacă Davis nu ştie de asta, nu plec nicăieri, mormăie şi gura mea se întredeschide.

Poate că relaţia noastră scârţâie acum din cauza ta, dar nu am nicio îndoială că m-ar urma oriunde m-aş duce.

La naiba! Am crezut că Davis exagerează cu toată siguranţa asta de sine, însă are dreptate. Anna l-ar urma pentru că îl iubeşte pe idiotul acela şi e capabilă să-i joace în strună la orice decizie pe care acesta o ia. Cât de absurd! N-am văzut nici măcar neveste care să-şi urmeze soţul aşa.

— Să-ţi reamintesc cine dracu' sunt eu şi cine dracu' e el? mă răstesc enervat. Eu sunt propietarul Academiei şi nu am nevoie de acordul vreunui instructor sau al directorului ca să exmatriculez pe cineva!

Ochii ei se măresc de şoc.

— Mă exmatriculezi? Dar n-am făcut nimic!

— Nu te exmatriculez pentru că ai făcut ceva, ci ca să te ţin departe de probleme. E vorba doar de câteva zile.

— Mike, nu-mi permit să mai lipesc câteva zile! strigă ea, aruncându-şi braţele în aer. Încă am de recuperat multe lecţii şi antrenamente. O să rămân repetentă, la naiba!

M-am înşelat. Anna chiar e un dezastru pe două picioare. Odată ce vine vorba despre note, îmi aduc aminte

de minunățiile de la dosar. Nici dacă mă chinuiam, nu căpătam note mai jalnice și e absurd. Anna nu e proastă, ci doar nu vrea să învețe.

— Nici să nu mai aud! i-o tai. Strânge-ți câteva lucruri și pun pe cineva să te aștepte cu mașina la porți.

Când mă răsucesc pe călcâie să ies, îl găsesc pe Davis nervos în pragul camerei. Habar nu am de când stă acolo, însă dacă judec după expresia feței sale, a auzit cam tot ce e important. Trecând enervat pe lângă mine, se duce țintă lângă Anna - care are lacrimi în colțul ochilor. O înfășoară protectiv cu un braț și o sărută scurt pe păr, înainte să se uite urât la mine.

— Am vaga impresie că te-ai tâmpit de tot în ultimii patru ani, îmi replică tăios. Tu chiar crezi că o poți scoate pur și simplu din Academie fără să-i observe cineva lipsa? Înseamnă că ești complet idiot! Cei de la inspecție au închis porțile. Nu mai dau voie să părăsească cineva campusul, ci doar să intre în caz că mai sunt elevi de venit.

Poftim?!

ANNA

CAPITOLUL X

— Trebuie să o scoatem neapărat din Academie! se răsteşte Mike, susţinându-şi în continuare punctul de vedere.

Eu încă sunt uimită de cât de încordat e Jay. Ok, am înţeles că cei doi nu se suportă de nicio culoare, însă războiul ăsta dintre ei începe să mă obosească. Nu pot cădea şi eu de acord cu ceva?

— Fuga nu e o opţiune, bombăne Davis enervat. Ţi-am spus, am situaţia în mâini.

— Asta nu înseamnă că totul o să fie bine, îl atacă Mike. Să nu uităm că, în afară de dosar, mai avem câteva probleme. Cum ar fi zvonurile despre ea. Numai tu eşti de vină că toată lumea o vede ca pe o uşuratică. E vorba despre imaginea ei şi e pătată de faptul că eşti prea egoist ca să faci un bine şi să o transferi din grupa ta. Tu cum crezi că o vede lumea printre atâţia băieţi?

Sunt pusă aici de formă? Căci niciunul dintre ei nu dă impresia că ar conta şi părerea mea. Se ceartă ca două babe frustrate şi uită de tot. Ar trebui să le trag vreo două nesimţiţilor să vădă mai jos de umerii lor!

— Nu e vina mea, se apără Davis. Nu eu am luat-o în grupa mea,. Morris. Pentru că era singurul loc disponibil.

Mike pufneşte, apoi îi zâmbeşte ironic.

— Da, cum să nu. Ai fost în stare să întorci familia împotriva mea şi nu puteai să îl faci pe Morris să îşi schimbe decizia şi să nu mai fie în grupa ta. Despre ce

vorbim?

Îi urmăresc ca pe un meci de ping-pong. Ce mama mă-sii? Trebuie să se certe chiar din orice?

— Alo?! strig eu, fluturând din mână. Sunt şi eu aici, dacă nu cumva aţi uitat. Nu vă mai certaţi ca nişte chiori şi mai bine aţi veni cu o soluţie salvatoare. Haide, să vă văd cum vă puneţi mintea la contribuţie, că şi aşa vă daţi cam prea deştepţi.

Mă smulg de lângă Davis, amintindu-mi brusc că sunt supărată pe el. Parcă planul meu era să-i ţin departe, dar iată-mă chiar în mijlocul lor. Cum se face că niciodată nu-mi iese ceea ce-mi propun?

Davis se uită la mine urât, deranjat de acţiunea mea, însă puţin îmi pasă acum de frustrările lui interioare. Sunt cu un picior în groapă şi ar cam trebui să-mi pun şi eu creierul în mişcare, ca să-mi salvez fundul.

— Preaiubitul meu fost iubit are dreptate, spun şi îl surprind pe Mike chicotind. Fuga nu e o soluţie. În plus, nici nu aş mai putea să ies acum.

— Aşa că te transferăm în altă grupă, mă completează verişorul meu şi rânjeşte ca o pisică.

Jay îşi dă ochii peste cap.

— Şi ce crezi că rezolvi cu asta? îl întreabă.

— Mut atenţia de pe ea şi o fac să nu mai strălucească precum un neon fluorescent. Crezi că rezistă inima ta dacă o iau puţin de lângă tine? îl ia peste picior.

Îmi vine să-i dau cap în cap. Mă uit la Davis nerăbdătoare. El îmi întoarce privirea şi pare să se gândească intens la asta. Inima lui cu siguranţă nu ar păţi ceva, dar nu ştiu ce să spun despre orgoliu. Dacă acceptă, înseamnă să cedeze în faţa lui Mike – ceea ce e o catastrofă pentru el. Bărbaţii şi melodramele lor!

— E o idee bună, spun eu şi ridic din umeri. Dar, Mike, mă transferi doar pe perioada inspecţiei. Imediat după ce

balaurii ăia pleacă, mă muți la loc.

— De ce ții neapărat să rămâi în grupa lui? se strâmbă el. Îți place toată atenția asta negativă?

— Vezi că te pocnesc! îl avertizez, mustrându-l cu degetul. Am acceptat să mă transferi pe perioada inspecției, așa că nu întinde coarda.

— Bine, oftează Davis într-un final. O tranferăm, dacă tu crezi că asta ajută la ceva. Însă de dosar mă ocup eu.

Mă uit ba la unul, ba la altul, încercând să înțeleg de ce anume trebuie să se ocupe Davis. Urăsc să fiu lăsată pe dinafară, cu toate că este vorba de mine.

— Mai exact, ce vrei să spui cu asta? întreb pe un ton inocent.

— Nu e treaba ta, mi-o taie amuzat. Cu cât știi mai puține, cu atât e mai ușor de digerat pentru tine și nu există posibilitatea să te trezești cu cinci secunde de sinceritate și să torni tot, cum ai făcut cu Consiliul. Anna, de data asta joci cum trebuie, nu cum te taie capul!

Iritată și amuzată în același timp, ridic mâna la tâmplă și îl salut militărește. Ca să vezi, am scăpat ca prin urechile acului de judecata Consiliului, însă voi scăpa și de data asta? Mă consideram o persoană ghinionistă înainte să vin aici, însă se pare că norocul meu nu e natural, ci adus de persoanele din jurul meu – care se dau peste cap să-mi scape pielea mereu. Mă și întreb dacă merită atâta osteneală pentru un loc în Academie. Bănuiesc că nu prea.

După o altă conversație scurtă, Davis și Mike au ajuns, în sfârșit, la un numitor comun. Să mă transfere în grupa din care Maddy face parte. Măcar e o veste bună și asta, dacă stau să-l înlătur din idee pe instructorul nou, adică Lockwood. Nu-l cunosc prea bine pe tipul ăla, dar știu că e un arțăgos. Înfumurarea lui Davis e pistol cu apă pe lângă cea a lui Lockwood și chiar sunt curioasă cât o să rezist sub antrenamentul lui. Cu siguranță nu o să capăt un

tratament special din partea sa.

Oftând și clătinând întruna din cap. Așa mă găsește Maddy când ajunge la cabană. Obosită și somnoroasă, își aruncă geanta de mână pe salteaua patului său, apoi se aruncă și ea cu zgomot.

— Sunt mahmură, bolboroseşte, frecându-şi tâmplele. Am băut ca o idioată.

— Spune-mi ceva nou, râd eu.

— Şi am şi adormit la Cole acasă. Când m-am trezit, pe lângă că mă durea capul ca naiba, mi-a luat în jur de cinci minute să-mi dau seama că nu am fost răpită. Am făcut o criză de nervi frumuşică azi-dimineaţă.

Asta sună a Maddy. Nici nu vreau să-mi închipui prin ce scandal a trecut Cole de dimineaţă.

— Noroc că unchiul s-a trezit cu noaptea în cap şi a plecat la Academie fără să mă verifice. Cred că făcea un infarct dacă vedea că nu sunt în pat.

— Măcar ai dormit bine? o iau eu peste picior. Cole are o saltea moale? Dar pernele cum au fost?

Se ridică în capul oaselor şi mă priveşte sceptică, plescăind din buze.

— Crezi că eu mai ştiu? În momentul acela puteam să dorm şi în cadă. Noroc că a fost Cole mai treaz decât mine şi m-a pus în pat, nu pe lângă. Cred că a fost beţia vieţii mele şi acum e mahmureala vieţii mele.

Spre fericirea mea, am plecat la timp de la petrecere, altfel presimt că mă făceam la fel de praf ca ea. Dar dacă nu apărea Jeremy să-mi strice şi ultima fărâmă de bună dispoziţie, poate că reuşeam şi eu, într-un final, să mă distrez, însă am învăţat că nu tot timpul primim ceea ce ne dorim şi am început să mă împac cu gândul.

— Păi, eu zic că ar trebui să îţi revii, o sfătuiesc, întinzându-mă pe pat. Inspecţia deja a dat năvală în Academie şi tu, umblând mahmură prin preajmă, nu o să fie un lucru de lăudat, ba chiar unul care îţi va aduce foarte

multe probleme.

Se întoarce pe o parte, sprijinindu-şi obrazul în palma făcută pumn. Mă priveşte cu sprâncele ridicate şi ochii măriţi.

— Deja au venit? se miră ea. Dar ce, oamenii ăştia nu au şi ei o viaţă personală, de dau buzna şi duminica? Chiar nu ne lasă să ne relaxăm deloc?

Ironic. Vorbea cea care a făcut-o lată noaptea trecută. Nu mai zic nimic şi mă întind după telecomandă, să aprind televizorul. Afară nu e o vreme tocmai bună şi, să umblu ca o bezmetică prin curte, nu mă încântă deloc. Dar nici ceea ce e la televizor. Maddy pufneşte din tot sufletul şi se ridică de pe pat, doar ca să îşi tragă pătura de sub pernă. Imediat ce o face, se aruncă ca din pod, învelindu-se până în gât. Zâmbeşte mulţumită.

— Aş mai trage un pui de somn, bombăne ea, cu nasul în pernă.

Îmi vine să ridic din umeri. Cine sunt eu ca să o opresc? Sau mai bine zis, de ce nu ar opri-o Austin din asta – când dă năvală peste noi, trântind uşa în urma lui. Are nasul roşu, de zici că e Rudolph al anului 2016 – şi respiră sacadat, de parcă tocmai a venit de la un maraton. Mă ridic în capul oaselor, pe când Maddy mârâie enervată, trăgându-şi pătura peste cap.

Ei bine, poate vorbi doar cu una dintre noi. Cealaltă e prea mahmură şi obosită ca să ţină o conversaţie despre care cred eu că nu o să fie deloc distractivă. Poate doar plictisitoare. Mă rog.

— Anna, zice el. Eşti în regulă?

Mă strâmb confuză. De ce nu aş fi şi de ce ar veni pe frigul ăsta până la mine la cabană ca să mă întrebe dacă sunt bine? Paranoia fraţilor mai mari.

— Da, supravieţuiesc, nu se vede? îi răspund ironică.

— Nu la asta mă refeream, idioato! ridică vocea.

— Mai încet, capete blonde. Cineva încearcă să doarmă.

— Mă rog, își dă Austin ochii peste cap. Mă referream la faptul că inspecția a venit, iar eu stau ca pe ace. Pe când tu te uiți liniștită la televizor.

Păi ce altceva aș putea să fac? Doar nu m-aș duce la ei să facem cunoștință și să îi rog frumos să nu își bage nasul în dosarul meu, apoi să îi asigur că nu este nimic în neregulă cu Gloria Montgomery și că doar ar pierde timpul degeaba investigându-mi dosarul. Fratele meu e un geniu uneori!

— De ce nu? Auzi, nu ai și tu niște DVD-uri, ceva? Emisiunile culinare deja m-au plictisit de moarte. Vreau ceva mai... nu știu. Ceva care să mă țină cu sufletul la gură.

— Cu sufletul la gură ar trebui să te țină situația în care ești, belea mică! mă ceartă el, fluturându-și un deget în aer. Tot ce... tot ce ar trebui să faci e să stai departe de probleme și să nu atragi atenție nedorită asupra ta, continuă să bodogănească.

Își prinde mâinile la spate – la fel cum face și Davis, se pare că le place să adopte ambii pozițiile pensionarilor – și se rotește în jurul cozii, stresat la culme.

— Austin, liniștește-te, îl sfătuiesc ca pe un frate mai mic. Sunt pusă în temă, iar problemele sunt ca și rezolvate. Mike și Davis au fost aici și am căzut de acord ca, până când pleacă inspecția din Academie, o să activez în grupa instructorului Lockwood, adică în grupa lui Maddy.

Nepoata Davis își ridică scărfârlia ciufulită de sub pernă și mă privește chiorâș.

— O să... o să fim în aceeași grupă și tu vrei să mă părăsești după?! se oftică ea, aproape țipând. Nu e corect! E ca și cum aș primi un cadou de Crăciun, apoi l-aș da retur. Nu te gândești și la sufletul meu? întreabă, ridicându-se din pat și îmi măresc ochii.

Dacă nu mă ciufulește acum, nu o mai face niciodată.

Pot vedea în ochii ei negri și ciudați că e nervoasă pe mine.

— Nu, așa nu merge, clatină ea din cap cu vehemență. Odată ce ai intrat în asta, nu mai ai cum să ieși! Spune-i tu, Austin. Nu e așa?!

Austin o privește oarecum uimit, apoi face o grimasă. Se uită apoi, întrebător la mine, iar eu strâng din buze. Dacă nu joacă așa cum cântă ea, cel mai probabil o să-i provoace daune grave la dinți.

— Ăăă, se bâlbâie el, dacă totul este în regulă și sub control, nu văd ce rost mai are să mai pierd vremea pe aici. Keira mă așteaptă.

Și fără să îmi lase ocazia să ripostez, dispare ca vântul pe ușa camerei, apoi aud cum o trântește pe cea de la intrare în urma lui. Trădătorul!

*

Mă uit sceptică la noii mei colegi, încercând să-mi găsesc locul printre ei. Spre deosebirea grupei lui Davis, grupa lui Lockwood are mai multe fete decât băieți și mă simt puțin mai confortabil în prezența lor, însă știu că nu aici mi-e locul. M-am obișnuit cu nesimțiții din grupa mea, cu glumele lor nesărate și comentariile răutăcioase. Ba mai mult, după ce Davis i-a împrăștiat de nu s-au văzut, l-a dojenit pe Nate și l-a speriat puțin pe Craig, au încetat să se mai dea la mine ca niște disperați.

Dar cum se presupune că trebuie să mă obișnuiesc cu grupa asta pentru câteva zile, am de gând să mă pierd prin mulțime și să mă fac nevăzută. Nu că nu aș ieși în evidență chiar și așa. Sunt singura blondă dintr-o turmă de brunete.

— Atâta timp cât nu uiți să îi răspunzi cu formula de

respect și nu te uiți în ochii lui mai mult de trei secunde, o să fie totul în regulă, îmi spune Maddy discret, aplecându-se spre mine. De obicei e în toane bune, însă inspecția îi face pe toți să se agite acum.

Îmi dau seama după câteva clipe că îmi dă sfaturi cum să mă comport cu Lockwood. I-aș spune că nu e cazul să se strofoce prea tare, căci nu am de gând să rămân aici. De îndată ce se va sfârși totul, o să fug la grupa mea cu brațele deschise.

— Să nu mă uit în ochii lui? pufnesc. De ce nu? Doar n-o fi de viță nobilă.

— Dacă te zgâiești la el ca o idioată, o s-o ia ca pe o provocare. Mai bine te abții.

Să mă abțin? Îmi vine să râd. De ce m-aș uita întruna la un bărbat de treizeci și cinci de ani? Da, cu Davis întâmpinam dificultăți în privința asta, dar nu cred că e cazul și acum. N-am de gând să mă holbez la el.

Oftând, Maddy ia poziție dreaptă când Lockwood se apropie de grupă, discutând aprins cu Shannon. În ultima perioadă nu prea am mai vorbit cu sora Davis. Adică, și-a dat într-un final seama că nu îi învăț copilul la prostii și că m-a judecat greșit, însă asta nu înseamnă că suntem prietene la cataramă acum. Nu, tensiunea dintre noi e cam aceeași.

Lockwood se oprește în dreptul nostru și prima oară se uită fix la mine, dar nu spune nimic. Încerc să stau cât de dreaptă pot, deși în momentul ăsta m-aș întinde pe jos. Nu am dormit prea bine noaptea trecută, dat fiind faptul că m-am așteptat în orice clipă să dea buzna peste noi cei de la inspecție. Se pare că încă nu a început circul și Academia e așa cum o știu, nu cu susul în jos.

— Antrenamentul acesta se anulează, ne anunță Lockwood în loc de salut, dar asta nu înseamnă că vă întoarceți în pat. Ne vom îndrepta spre clinică în rând, pentru testul anti-drog, cerut de inspecție. Să nu dea naiba

să vă împrăştiaţi!

Test anti-drog? Cred că sunt la camera ascunsă. O privesc pe Maddy şocată şi cu gura întredeschisă, dar nici ea nu se lasă mai prejos. Uluirea de pe faţa ei ar fi amuzantă dacă nu aş fi prea şocată să râd.

— Nu vă mai uitaţi ca nişte curci în lemne şi mişcaţi-vă!

Ne aşezăm în rând, cu Lockwood la conducere, şi mergem în şir indian spre clinică. La intrare, una dintre asistente împarte elevilor câte un borcănaş din plastic pentru testele de urină. Maddy se uită strâmb la mine şi îşi încreţeşte nasul în semn de dezgust. O cred, chestia asta e scârboasă. Normală, dar scârboasă.

— Aşteptaţi-vă rândul la toaletă, ne cere Lockwood calm.

Mă sprijin de perete, pregătită să aştept o veşnicie la coadă. Noroc că lucrurile merg rapid şi că vreo câteva grupe care au fost înaintea noastră au terminat deja, însă tot mai am de aşteptat.

— Ce porcărie, mormăie Maddy, trântindu-se în fund pe podeaua coridorului. Prefer să alerg până îmi ies ochii ca la melci, decât să fac analize. Sper doar să nu ne înţepe.

Chicotesc şi mă aşez lângă ea, sprijinindu-mi spatele de peretele rece. Coridorul e plin şi instructorii se străduiesc să menţină liniştea şi ordinea. Acest test căzut de nicăieri îi face pe toţi să se agite, să discute aprins şi să aibă mereu câte ceva de comentat. Cu coada ochiului îl văd pe Davis în celălalt capăt, încercând şi el să-şi potolească elevii. Nici nu ştiu cum se poate descurca cu atâţia băieţi. Acum are zece, căci în locul meu a primit un băiat din grupa lui Lockwood. Mike s-a mişcat cu transferul cât s-a putut de discret, doar schimbându-ne între noi. Ei bine, se pare că nimeni nu a observat transferul brusc, în afară de cei din grupele respective – A1 şi B5. Mă umflă râsul. Ne-a numit ca pe nişte vitamine.

— Și eu am fobie de ace, bombăn mai mult pentru mine, masându-mi încheietura pe care zace tatuajul meu minuscul.

Îmi aduc aminte de tatuajul lui Davis și nici nu vreau să știu prin ce a trecut, ca să-l facă. Eu m-am smiorcăit grozav la al meu și e de vreo zece ori mai mic decât al lui. Cu toate astea, nu-l regret. Inițialele părinților mei stau bine împletite acolo unde sunt.

— Domnule Lockwood, vorbește o brunetă lungă, atrăgându-i atenția instructorului sprijinit de peretele opus. Credeți că testul ăsta rezolvă ceva? Mi-e mi se pare că doar pierdem timpul aiurea.

— Da, chiar așa, îi ține isonul un băiat mai roșcovan și foarte slab. Stăm ca idioții aici, degeaba.

Lockwood își scarpină ceafa, însă nu pare deranjat de faptul că elevii lui i-au întrerupt reveria.

— Asta cere inspecția, asta facem, le răspunde prompt.

— Asta înseamnă că vor face si cadrele didactice acest test? întreabă Maddy curioasă.

— Sigur că da.

Cum răspunsul lui e simplu, nimeni nu mai spune nimic. Oftez plictisită și îmi privesc lung bocancii stropiți cu noroi. Nici nu știu când am văzut ultima oară o pereche de sandale. Purtam des când locuiam în Florida, însă nu cred că o să mai port. Dacă mă iau după vremea schimbătoare din Charleston, probabil la ei vara seamănă cu iarna din Atlantic Beach. Bănuiesc că nu o să mai apuc să îmi port rochiile și restul de haine subțiri, pentru că nu mai am de gând să mă întorc în Florida. Voi îmbătrânii și voi muri aici. Pe coridor. La cum începe să se miște rândul, am vaga impresie că elevii fac mătănii în baie.

— Turner, o să-ți rupi gâtul dacă mai alergi!

Vocea ridicată a fratelui meu răsună pe coridor, acoperind vociferația. Elevii pe care îi instruiește trec în rând prin

fața noastră, doar acest Turner pare să nu-și găsească locul nicăieri. Își trece des mâinile prin păr, e palid și vizibil îngrijorat. Dacă judec după semnele astea, se simte cu musca pe căciulă. Deci, e consumator și urmează să fie trecut prin abator.

Nu înțeleg ce e în capul lor. Până la urmă, sunt la o Academie militara, unde se pune preț pe multă mișcare fizică. Fumatul, băutura și drogurile doar îi trag în jos și nu îi ajută să se mențină în formă.

Îmi ridic privirea când Austin trece și el prin fața noastră. Ochii lui cad pe mine și îmi dau seama că se abține să nu zâmbească; ar da rău ca fostul General al Consiliului să se hlizește la mine, mai ales când e atâta lume prin preajmă. Mă uit rapid în altă parte, ca să nu mă zgâiesc prea mult, și îmi mut privirea pe Lockwood. Are brațele încrucișate la piept și o atitudine plictisită. Spre deosebire de Turner, el e perfect calm și nemișcat, de parcă ar fi stană de piatră.

Când Cole trece prin fața noastră, ne face ștrengărește cu ochiul, ducându-mă cu gândul la un copil pus pe șotii.

— Oare el consumă? mă întreabă Maddy discret, vorbindu-mi în șoaptă, la ureche.

Aș întreba-o și eu de ce o interesează, însă îndoiala ei mă irită prea tare ca să mai râd de ea. O privesc urât.

— Normal că nu, pufnesc. Cole e băiat bun, Maddy, spre ciuda înclinației lui pentru bătăi. E doar mai... temperamental, dar e de nota zece.

— Hm.

Plescăie ușor din buze și se uită pe pereți, încercând să scape de subiect, deși ea e cea care l-a deschis. Chicotesc.

— De ce? o întreb.

— Păi, ar fi ciudat să aflăm că unul dintre prietenii noștri e consumator, bolboroseşte fără să se uite la mine.

— Oh, deci acum Cole e și prietenul tău, o spun ca pe o constatare.

Ridică din umeri.

— S-a comportat frumos cu mine la petrecere. Ba mai mult, uneori se comporta ca un tată. Mi-a smuls paharul din mână de vreo cinci ori, ca să nu mai beau, și m-a cărat în brațe până în cameră, deși casa lui era ticsită de oameni. Putea să uite de mine și să se distreze în continuare.

— Și nu-i luam capul? râd eu. Te-am lăsat în grija lui când am plecat și dacă ți se întâmpla ceva, îl găseai în curte, pe post de statuie. Aveau ciorile pe ce să-și facă nevoile.

Izbucnim amândouă în râs, iar Maddy își lasă capul să cadă pe umărul meu, cuibărindu-se.

— Ți-am mai spus că te iubesc? mă întreabă în continuare amuzată.

— Nu cred. Pf, ce fel de prietenă ești tu? Nu ți-a spus nimeni că trebuie să-ți venerezi prietenii? Mai ales dacă ai o prietenă blondă și sexy? Dacă ai o prietenă blondă și sexy, trebuie să-i spui zilnic cât de norocoasă ești că o ai și că, fără ea, viața ta ar fi complet nesemnificativă. Mai exact, dacă nu ai o prietenă blondă și sexy, trăiești degeaba.

— Davis, Montgomery! strigă Lockwood, punând capăt monologului meu despre blonde. E rândul vostru.

Deja? Mă uit spre intrarea băii și două fete din aceeași grupă ies, îndreptându-se spre noi. Mă adun cu greu de pe podea și prind în ultimul moment punga din hârtie pe care Lockwood mi-o întinde. Are numele meu și numărul grupei, scris pe ea cu un marker.

Baia e mică și se vede că nu e folosită prea des. În aer plutește un miros înăbușitor de dezinfectant și totul e de un alb imaculat, dovadă că cei care se ocupă de curățenie își fac bine treaba. Totuși, nu mă opresc să fac o inspecție amănunțită, pentru că nu asta e treaba mea. Arunc o privire în oglindă și îmi aranjez cu un gest rapid, părul ciufulit de felul în care am stat pe coridor.

— Gloria, faci un test de urină, nu urmează să mergi pe

podium, mă ia nepoata Davis peste picior.

— Eu trebuie să arăt bine şi când fac pipi într-un borcănaş.

Terminăm repede şi punem pungile din hârtie pe tejgheaua recepţiei, chiar în faţa unei asistente zâmbitoare. Are o droaie de pungi asemănătoare într-un cărucior şi încă e veselă. Ca să vezi.

Cum antrenamentul de dimineaţă e anulat, ne rămâne mai mult timp pentru micul dejun. Bucătăresele sunt la datorie cu toate că nu e şapte – ora obişnuită la care se serveşte prima masă din zi. Sunt trei femei în total şi toate par posomorâte. Probabil ăsta e efectul inspecţiei; de când au apărut la Academie, parcă s-a abătut asupra noastră un nor negru şi uriaş. Maddy îmi întinde şi mie o tavă şi ne uităm amândouă la meniu. Dacă înainte detestam carnea, acum nici nu mă gândesc să mănânc ceva care să nu conţină carne. Încă recuperez perioada în care am fost o vegetariană înfocată. Se şi vede, mai ales la fund şi şolduri.

Îmi pun pe farfurie o grămăjoară impresionantă de bacon, alături de omletă şi un suc de struguri. Mă ţin după Maddy spre masa la care stăm de obicei, deşi majoritatea sunt libere.

— E prima oară când inspecţia vine aici? o întreb pe Maddy imediat după ce ne aşezăm, ştiind că ea şi Jay vorbesc mult despre Academie.

— Au mai venit o dată, acum vreo şapte ani, îmi răspunde cu gura plină. Unchiul nu era instructor pe atunci, aşa că nu ştiu exact ce s-a întâmplat, însă am auzit că au făcut ditamai circul. Dezastrul pe care l-au făcut a apărut până şi în ziarul local, pe prima pagină.

Mă uit la ea curioasă.

— Adică, Academia e în vizorul celor de la presă? mă mir eu.

Maddy ridică din umeri impasibilă.

— E cea mai mare Academie din stat, Gloria. E normal să fie în centrul atenției.

— Mare, pufnesc. Dacă este atât de mare, nu trebuia să aibă mii de elevi?

Înghite cu noduri și dă drumul pe gât mai bine de cinci înghițituri din sucul ei natural de portocale, înainte să se înece.

— Prin „mare", mă refeream la cea mai strictă și respectată Academie. Nu cred că aici contează numărul de elevi. Nu toți au o pasiune pentru militărie. Trebuie să recunoaștem că majoritatea oamenilor de vârsta noastră fug de asta ca de bube dulci.

Aici are dreptate, și eu eram sceptică în privința ei, însă iată-mă. Deși nu am nicio legătură cu milităria, sunt înscrisă la o Academie de profil. Hilar.

— Cum de nu te-ai înscris la alt liceu? o întreb nedumerită. Unul normal, de exemplu.

Ridică din umeri din nou.

— Mama și unchiul sunt aici. Pot spune că am crescut prin preajma Academiei ăsteia și am știut că mai bine mă potrivesc aici, decât la un liceu banal. În plus, am avut de ales între campus și un alt liceu privat.

Oare de ce nu mă miră? Pun pariu că aici e mâna lui Davis. El cu controlul lui cu tot!

— Nu-mi spune, bombăn și îmi vâr mâncare în gură. Unchiul tău a vrut să te înscrie la un liceu foarte costisitor. Nu că aici nu ar fi costisitor, mă grăbesc să spun. Sincer, nici nu știu cine îmi plătește taxa școlară demențială.

Maddy chicotește ușor, pesemne că ea știe. Normal că știe. Numai eu nu știu nimic.

— Jay a făcut o înțelegere cu Austin, deci plătesc câte jumătate fiecare. La început, Austin a făcut scandal, dar știi cum e Jay. Vrea să-și bage nasul peste tot.

Mie îmi spune? Jay chiar e persoana care își bagă nasul

peste tot, chiar şi pe unde nu trebuie. Dacă nu e implicat, probabil nu se simte bine.

— Stai să vezi ce s-au ciondănit pentru scrisoare, adaugă ea amuzată.

Mâna mi se blochează în drumul ei spre gură şi felia de bacon îmi cade fără viaţă înapoi în farfurie. Clipesc uluită.

— Ce scrisoare? întreb cu noduri.

— Aia pe care ai primit-o la începutul anului, de la fratele tău. Adică, scrisoarea care, cică, era de la fratele tău.

Încadrează cuvântul „cică" între ghilimelele făcute cu degetele şi gura mea se întredeschide de şoc. Nu-mi vine să cred! Arunc furculiţa din plastic, simţind cum mi se taie toată poftа de mâncare. Deja m-am săturat de atâtea surprize neplăcute, de aceea probabil nici nu mă mai enervez. Nu văd rostul să îmi ies din fire, să mă întorc la clinică şi să dau cu Davis de pereţi în faţa tuturor. Nesimţitul!

— Deci, Jay a scris-o, spun încet.

— Nu ştiai?

— Am aflat acum, mulţumesc. Mai exact, acum am aflat că dobitocul de frate-miu nu e în stare să scrie o amărâtă de scrisoare, aşa că l-a angajat pe dobitocul de Davis să o scrie în locul lui pentru că scrie mai frumos sau pentru că drăguţul tău unchi e un romantic incurabil. Într-o bună zi o să le iau capul cu o secure fraţilor Grimm.

Maddy îşi îndeasă şi mai multă mâncare în gură, ca să nu râdă. Pe mine începe să mă lase rece. Totuşi, veştile bombă au început să se demodeze şi să nu mai fie atât de „bombă". Nici dacă aş afla în momentul ăsta că mai am un frate sau că mătuşa unchiului mamei lui Holly e Prima Doamnă a Americii nu cred că o să mă mai şocheze. Davis, Austin şi Mike s-au asigurat că inima mea nu mai are cum să cedeze.

— Ei bine, acum cred că ai aflat cam tot ce era de aflat,

îmi spune ca pe un ton incredibil de calm.

— Sper. Știi, am avut impresia că eu sunt singura care e bună la secrete. Nu m-am gândit o clipă că Davis vine din spate și îmi taie fața.

Mai că îmi vine să râd. Ca să vezi cine striga „hoțul". Ar cam trebui să iau lecții de la familia Davis, căci ei sunt ași în ascuns lucruri. Cum am mai spus, sunt mincinoși pe dinafară și absurd de sinceri pe dinăuntru. Nici nu mă miră să știu că Maddy era la curent cu totul înainte să-mi dau eu seama că Pământul se învârte în jurul Soarelui.

— Nu e vorba neapărat de păstrarea secretelor, ci de momentul oportun în care să le spui, mormăie ea. Jay nu avea de gând să te țină în întuneric, ci doar aștepta momentul potrivit să îți destăinuie totul, doar că totul a mers pe dos, se pare. A apărut Austin și lucrurile au luat-o razna, apoi Mike, care apropo, habar nu am ce naiba crede el că face aici.

Imediat ce pomenește pe Mike, glasul i se îngroașă și dă drumul unui val de venin. Nu-l place deloc și cred că are legătură cu felul în care a abordat el lucrurile. Probabil consideră că din vina lui i-am dat lui Davis papucii.

— Mike doar își cere drepturile, îl apăr eu.

— Nu, Mike doar își bagă nasul unde nu-i fierbe oala și caută să se răzbune pe unchiul meu pentru că i-a scos un ordin de restricție în spital, pe timpul în care erai tu în comă.

Uau! Mania lui Davis merge mai departe decât aș fi crezut.

— Și, mă rog, de ce naiba a făcut asta? întreb curioasă și arțăgoasă în același timp.

— Pentru că Mike gândea pe atunci cu alt cap, nu cu cel de sus. Jay mi-a povestit asta. Mike voia să te transfere la un spital din Charleston, când erai într-o stare deplorabilă. Nu ai fi supraviețuit pe un drum atât de lung. Jay, fiind

deja tutorele tău, i-a tăiat creanga de sub picioare și Mike a încercat să convingă conducerea spitalului că el e cel care are drepturi asupra ta, pentru că el ți-e rudă. Atunci, unchiul i-a scos ordinul de restricție și gardienii spitalului au fost nevoit să-l scoată pe Mike pe sus.

Ei bine, după o astfel de poveste, nu e de mirare că Mike îl detestă pe Davis, însă, sinceră să fiu, nu știu cui să-i dau dreptate aici. Poate că Davis a reacționat exagerat și că nu trebuia să-i interzică lui Mike să se apropie de mine, dar nu știu cum au stat treburile pe atunci, ca să-mi pot da cu părerea. Totuși, încă sunt supărată pe amândoi și știu că la un moment dat o să-i iert, însă am tot dreptul din lume să o fac puțin pe inabordabila.

— Tu câți ani aveai pe atunci? Zece?

— Unșpe', mă corectează.

— Mă rog. La vârsta aia știai foarte multe. Oare există ceva despre care Jay nu ți-a spus?

— Oh, da. De fapt, a fost ceva. O bună perioadă nu am știut de existența Daliei, râde ea. A ținut-o ascunsă de familie cât a putut, dar mama l-a dejucat într-un final, când s-a angajat aici. Dar nici după insistențele bunicii, nu a dus-o acasă să o cunoască și restul.

— Asta e clar, bombăn eu. M-a pus pe mine să mă dau drept ea, prima oară când ți-am cunoscut bunicii. Numai că pe mine mă chema Gloria, nu Dalia, așa că nu știu cum de Sandra a mușcat-o. De obicei e foarte perspicace.

— Mda, nici eu nu știu. Probabil era prea amețită de tine, ca să-i mai pese de nume.

Chicotim amândouă. Sandra a aflat mai apoi cine sunt eu cu adevărat, așa că nu a ținut morțiș să mă pedepsească. Mă întreb totuși dacă...

— Dar tu când ai aflat cine sunt eu? vreau eu să știu.

— Când a început anul școlar, înainte să te cunosc personal. Jay mi-a spus că ești tu, doar că nu era prea sigur

de asta. Avea ceva dubii. M-a pus să te trag de limbă.

Normal că a pus-o.

— M-am prins din prima că minți în privința identității tale, căci nu prea știi să minți, adaugă ea cu un zâmbet superior. Așa că noaptea, când tu dormeai, i-am trimis un mesaj lui Jay prin care îi spuneam că nu mai aibă dubii în privința ta, că tu ești Anna. Dacă mai ții minte, după scurt timp a dat năvală peste noi, pe motiv că un băiat a intrat pe terenul fetelor. Te-a cam analizat pe toate părțile când nu erai atentă.

Râde în pumn la o glumă știută doar de ea. Sincer, mă surprinde că astfel au stat lucrurile și e o ușurare că pot umple golurile fără să fiu nevoită să-l întreb personal pe Davis. El nu mi-ar fi dat atâtea detalii, ci mi-ar fi răspuns prompt și neclar. Uneori are impresia că pot citi în stele.

— Oricum, adaugă și oftează ușurată, mă bucur că s-a terminat cu asta. E enervant să știi atâtea și să nu le poți discuta cu prietena ta cea mai bună.

Mie îmi spune? De multe ori am vrut să îi spun lui Maddy cine sunt, ca să-mi iau o piatră de pe suflet, însă ea știa deja mai multe decât mine. Doar am pierdut vremea aiurea cu asta, când puteam de la început să punem capăt lucrurilor. Dacă Davis avea puțin sânge în vene să-mi spună cine e și care e rolul lui în viața mea, ei bine, lucrurile stăteau cu totul altfel. În primul rând, m-ar fi scutit de stânjeneala pe care o aveam față de faptul că îl plăceam mai mult decât trebuia, că eram îndrăgostită de el. Rău de tot. Eram stânjenită de asta pentru că, pe vremea aceea, știam că nu îl voi avea niciodată. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, ar trebui să fiu fericită că lucrurile au stat astfel și că Davis a făcut parte din viața mea și când nu știam de existența lui. Bineînțeles, în modesta mea viață mă confruntam cu probleme mult mai importante pentru o adolescentă tânără, cum ar fi tehnologia nouă, prietenele și menstruația. Îmi

place să dau vina pe ele că nu m-a interesat niciodată să știu de neamurile pe care le am sau de viața pe care părinții mei au dus-o în Virginia. Da, știam că am stat un timp în Charleston, dar atât.

— Oare, dacă nu alegeam Academia, ce se întâmpla cu toate astea? o întreb oarecum retoric.

— E simplu. Jay avea de gând să te aducă aici când împlineai optsprezece ani. Știi, la vârsta asta poți digera mai bine informațiile. Ți-ar fi spus de noi, de Holly, de Morris și de Mike. Te-ar fi pus la curent cu toate pentru că la optsprezece ani ți-e mai ușor să accepți lucrurile. Apoi, cel mai probabil, se însura cu tine.

Fără menajamente și deloc demn de o domnișoară, scuip toată mâncarea pe care o am în gură, înapoi în farfurie. Pune rapid stăpânire pe mine o tuse care mă lasă fără aer și Maddy e nevoită să mă lovească peste spate. La cum arată fața ei, probabil a mea e roșie. Îmi întinde sucul și îl dau pe gât, putând în sfârșit, să respir din nou. Drace! Nu mi-am ales momentul potrivit în care să-mi îndes mâncare în gură.

— Ușurel, blondo. Ar fi păcat să mori și să nu-ți termini micul dejun.

— Foarte amuzant, Maddy, îngaim cu noduri. Și ce naiba voiai să spui cu aia?

— Oh, nu, cred că am spus destule.

*

După nu mai puțin de două ore, aflăm din zvonuri că ăsta e doar începutul infernului și că testul anti-drog o să fie pistol cu apă pe lângă ce urmează. Trebuie să recunosc că niște vorbe au fost suficiente să mă sperie și să iau în serios această inspecție. Am vaga bănuială că ne vor

controla și în chiloți.

Maddy mă târăște după ea spre un punct mort al campusului, undeva în spatele clădirii principale și aproape de capelă. Am impresia că acest lăcaș de cult e construit degeaba, pentru că nu am auzit ca până acum să fi venit cineva aici.

Cole ne așteaptă, sprijinit de un perete. Nu prea știu de ce mă aflu aici și când am fost chemate, pentru că Maddy a fost cu mine. Ei bine, și-a verificat de câteva ori telefonul și bănuiesc că așa am fost chemate.

— În sfârșit! exclamă Cole, aruncându-și brațele în aer și dezlipindu-se de perete. Vă mișcați ca niște babe.

— Gura, oligofrenule! îl apostrofează Maddy amuzată. Gloria e vinovată. S-a spălat de păcate o oră întreagă. Când am scos-o din duș, avea pielea încrețită.

Mă strâmb copilărește la ea. Încă mai stăteam dacă nu năvălea peste mine nebuna Davis.

— L-ai adus?

Cole întinde mâna și Maddy îi trânteşte telefonul ei mobil. Nu știu ce naiba vor să facă, dar mă prind imediat după ce prietenul nostru își scoate și el mobilul din buzunar și le ascunde pe amândouă într-o tufă de lângă capelă. Ah, deci ei ascund dovezile de inspecție, căci urmează un control amănunțit al cabanelor după electronice, băutură, droguri și alte chestii care încalcă Codul Regulilor. Trebuie să recunosc că prietenii mei sunt deștepți. Cu toate că niște telefoane nu sunt infracțiuni în adevăratul sens al cuvântului, mai bine le fac dispărute, decât să le fie confiscate.

— Cineva cunoscut care a ieșit pozitiv la testul antidrog? îl întreb, știind că el e în pas cu zvonurile.

— Încă nu au venit rezultatele, pufnește. Abia au fost trimise la laborator.

— Și cam cât durează? întreabă Maddy.

— Păi, ţinând cont că e vorba de câteva sute de elevi, minim trei zile.

Cole îşi scarpină încurcat ceafa.

— Dar sunt sigur că o să facă ravagii rezultatele, completează el. Sunt destui care consumă chestii ilegale pe aici.

Maxilarul îmi cade la pământ şi scot un sunet indignat. Nu-mi vine să cred! Serios? Adică, e cam imposibil de crezut, ţinând cont că suntem unde suntem şi regulile sunt stricte aici. Numai un idiot ar consuma în timp ce e antrenat până la oase.

Mă uit la Maddy şi o văd la fel de surprinsă de părerea lui.

— Staţi numai să vină rezultatele şi să vedeţi ce scandal iese, chicoteşte el. Instructorii vor avea parte de multe surprize din partea elevilor pe care credeau că îi cunosc. Habar nu aveţi cât de multe se ascund pe aici.

Clatină din cap, parcă nevenindu-i nici lui să creadă.

— Orice greşeală se plăteşte, mormăi eu şi abia după ce o spun, îmi dau seama cât de ipocrită sunt.

— Oricum, oftează el într-un final, dacă mai aveţi ceva ce nu trebuie să aveţi, mai bine le ascundeţi acum. Zilele astea se va face inspecţie în cabană şi nu o să existe fir de praf de care să nu ştie.

Îmi fac repede inventarul lucrurilor pe care le deţin şi constat cu stupoare că nu sunt prea multe, însă sunt toate în regulă. Nu cred că hainele mele de Florida sunt un pericol pentru cineva şi nici nu încalcă vreo regulă din Cod, atâta timp cât sunt suficient de întreagă la cap încât să nu umblu în costum de baie prin campus. Codul Regulilor spune să ne îmbrăcăm decent, deci felul în care mă îmbrac cât timp stau ascunsă în cabana mea, nu se include.

— Asta-i tot, spune Maddy.

— Ok, atunci ar cam fi cazul să ne cărăm la cursuri,

înainte să ne vadă cineva aici, spune Cole şi o împinge pe Maddy să pornească de pe loc.

Însă două voci care vin din apropiere ne fac să ne oprim. Rămânem după perete şi ne uităm unul la altul panicaţi. Eu deja încerc să găsesc un loc bun de unde să nu mă vadă nimeni.

— Ăsta-i Lockwood cu... mama?!

Maddy se încruntă şi se apropie de colţ, ca să arunce o privire. Privesc şi eu pe după ea, străduindu-mă să zăresc ceva de capul ei şaten. Shannon şi Lockwood se opresc la intrarea în capelă şi sora Davis se întoarce cu faţa spre el. Instructorul are un zâmbet cam dubios.

— După ce se termină porcăria asta, o să-i spun, vorbeşte Shannon, răspunzând probabil la întrebarea care i-a fost pusă înainte să ajungă aici. Însă mai întâi trebuie să vorbim cu Morris. Dacă el nu acceptă situaţia, nici nu are rost să ne complicăm.

— De ce nu? întreabă Lockwood, brusc iritat. Suntem oameni în toată firea şi ştim să separăm viaţa personală de cea profesională. În plus, şi fratele tău a avut o relaţie cu Cooper în cadrul Academiei.

Mă strâmb la pomenirea numelui scorpiei, dar îmi revin rapid când înţeleg sensul conversaţiei şi îmi salt sprâncenele uimită. Shannon are o relaţie cu Lockwood? De când? Şi cum? Nu îl văd pe Lockwood ca fiind o companie prea plăcută. Şi oare ce simte Maddy despre asta? O privesc şi o găsesc la fel de surprinsă, dar nu într-un mod rău. Adică, nu arată ca şi cum ar fi pregătită să-i sară la gât lui Lockwood şi să-l sufoce.

Cole se lipeşte şi el de noi, dezechilibrându-ne. Forţa cu care Cole se împinge în mine mă face să o împing la rândul meu pe Maddy şi să cădem toţi trei pe burtă, unul peste altul, ieşind din ascunzătoare.

Îi simt cotul lui Cole intrându-mi adânc între omoplaţi

și țip scurt. Din păcate, piciorul meu drept are o poziție demnă de o contorsionistă și nici Maddy nu arată prea bine. Tot geme de durere sub greutatea mea și a lui Cole. Probabil cere fără vorbe să ne dăm naibii jos de pe ea că îi furăm tot aerul, mai bine zis o să moară dacă nu ne simțim și nu ne ridicăm.

Îmi ațintesc privirea spre Lockwood și Shannon – care acum se uită la noi mirați. Da, nu avem stofă de spioni. Ar cam trebui să ne lăsăm de asta.

— Ce credeți că faceți voi aici? întreabă instructorul, cu mâinile în șolduri ca o duduie supărată.

Imediat ce Cole se ridică de pe mine, mă repun cu greu pe picioare și îmi scutur pantalonii de pământ, evitând să îi răspund. În schimb, Maddy deschide gura și replică arogantă:

— Același lucru aș vrea să vă întreb și eu. Zici că sunteți niște puștani la prima dragoste. Când aveați de gând să mă anunțați că aveți o relație?

Shannon se fâstâcește deranjată și se uită complice la Lockwood, așteptând ca acesta să preia frâiele.

— Păi, ne-am pus de acord să formăm un cuplu abia acum două luni, bolboroseşte el, străduindu-se din greu să facă vestea mai dulce.

Totuși, formalitatea lui face vestea să fie ciudată, nu dulce.

— Încă e nesigură, adaugă Shannon, uitându-se fix la fiica lui. Nu am vrut să te anunțăm nimic până nu ne dădeam seama dacă e ceva de viitor.

— Mamă, oftează Maddy, ești femeie în toată firea și ai fost singură mult timp. Nu ai făcut bine că mi-ai ascuns, însă nu trebuie să-ți ceri scuze. Nu am nimic împotrivă dacă îți găsești pe cineva. Vreau doar să fii fericită.

Apoi îl studiază lung pe Lockwood, părând să încerce să-și dea seama dacă el e bărbatul potrivit să o facă fericită

pe Shannon. Și sincer, oricât de ciudat mi s-ar părea acest bărbat, eu cred că e potrivit pentru ea.

— Acum se presupune că ar trebui să-ți spun „tată"? îl întreabă și acesta strâmbă scurt din nas.

— Să nu ne grăbim.

— Așa ziceam și eu. Nu-mi este ușor, ținând cont că singurul căruia i-am spus așa, a fost unchiul meu. Să fie clar, el e singurul pe care îl consider tată și nimeni nu o să-i ia locul.

Micuțul ei discurs îmi face genunchii să mi se înmoaie de emoție. Probabil același lucru îl simt și eu pentru Davis. Nu îl consider tată, dar cu siguranță e protectorul meu. Sentimentele lui Maddy pentru Jay sunt mai profunde decât sunt capabilă eu să înțeleg.

— Dar voi nu trebuia să fiți la cursuri? ne întreabă Lockwood, cuprinzându-ne pe toți de data asta.

Ne uităm unul la altul și pornim cu pași grăbiți spre clădire, fără să-i răspundem. Ba aproape că fugim.

Spre fericirea mea, ajung la timp pentru cursul de engleză, asta înainte ca Austin să intre în sală. Pentru prima oară am ajuns și eu înaintea profesorului și, chiar dacă e vorba de al treilea curs, mă simt foarte mândră. Șușotesc cu colegul din dreapta mea când ușa se deschide cu cinci minute întârziere și, în loc de capul blond al fratelui meu, văd o femeie cu o atitudine formală intrând, urmată îndeaproape de un bărbat cu aceeași mină. Nu prea știu exact ce fac ei, însă bănuiesc că știu cine sunt.

Ambii se opresc lângă peretele opus ferestrei, cu fața spre noi. Bărbatul își prinde mâinile la spate, abordând aceeași poziție de pensionar, în timp ce femeia rămâne dreaptă ca o statuie, cu fața împietrită și cu brațele pe lângă corp. Sunt îmbrăcați simplu, cu haine negre – ca niște gemeni –, iar femeia are părul prins într-un coc, la ceafă.

Lăsându-i pe cei doi ciudați la o parte, după un minut,

uşa se deschide iar şi ameţitul meu frate intră în clasă, împiedicându-se de prag. Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, însă pupitrul meu e prea aproape de fantomele de lângă perete şi s-ar putea să fiu observată şi mustrată pentru lipsa mea de respect. Fără să se uite la ei, Austin se duce ţintă spre catedră şi trânteşte catalogul pe suprafaţa ei plată, înainte să arunce o privire asupra noastră. De când au intrat cei de la inspecţie, niciunul din noi nu mai respiră. Spatele meu e înţepenit de la atâta tensiune.

Nu mă pot abţine şi trag cu ochiul în stânga, surprinzând-o pe femeie uitându-se lung la mine. Simt cum mi se ridică părul de pe ceafă. Brusc, aş vrea să mă fac şi mai mică sau să dispar de tot, căci nu-mi place deloc cum sunt privită. În ochii ei întunecaţi luceşte o scânteie de curiozitate amestecată cu mirare sau sunt eu prea paranoică. Cert e că mă cam sperie.

Pe tot parcursul orei, nimeni nu spune nimic. Austin e singurul care vorbeşte întruna, exact ca o moară stricată, predând, bombardându-ne cu informaţii inutile despre literatura engleză şi comportându-se extrem de relaxat. În schimb, eu nu mă pot abţine şi mă zgâiesc ca o idioată la femeia care se zgâieşte la rândul ei, la mine.

Ies din sala de curs uşor agitată, îngrămădindu-mă în elevii care se îngrămădesc şi ei pe uşă. Trec glonţ pe lângă Davis, ţinându-mi capul drept, dar privirea pe el. Îi trimit o bezea cu puterea minţii şi, chiar dacă ştiu că e imposibil, el îmi zâmbeşte discret de parcă a simţit-o. Ha! Mintea mea o ia razna sub presiune.

Mă opresc din mers abia când ajung în dreptul dulăpiorului meu, unde Maddy mă aşteaptă cu o faţă plictisită.

— Tocmai am avut parte de inspecţie la curs, îi spun dintr-odată, fără să o salut. Stăteau acolo ca nişte mumii, nu se clinteau, nu respirau. Mă speriau, pur şi simplu.

— Cică au participat cu prezența și la cursul trecut, la trigonometrie, mă informează. Trebuia să fiu și eu în sala aia. Bine că n-am fost.

Își trece palma peste frunte și oftează apăsat, ca și cum a scăpat de o problemă națională. O cred. Și eu aș fi vrut să lipsesc la cursul ăsta, în loc să rămân și să-i cunosc pe cei de la inspecție. Privirea femeii aceleia mi s-a tatuat pe retină.

Îmi deschid într-un final dulăpiorul și arunc înăuntru cartea de engleză. Maddy vorbește din nou.

— Am auzit că cei care ies pozitiv la testul anti-drog vor fi exmatriculați.

— N-aș vrea să fiu în pielea lor.

Nepoata Davis clatină din cap.

— Nici eu. Pe lângă că îi exmatriculează, cei de la inspecție le vor anunța și părinții. Îți dai seama? Pe mine m-ar fi omorât mama. Să nu mai zic de Jay.

Nici nu vreau să mă gândesc. Probabil aș fi fost în aceeași situație. Chiar dacă nu mai am părinți care să mă omoare cu bătaia, are cine să mă agațe în cui în caz că greșesc mai mult decât am făcut-o deja. Mike, Austin și Davis sunt cu ochii în patru.

O forță apărută de nicăieri, mă împrâncește în dulăpior. Mă întorc iritată spre Jeremy – care are un zâmbet tâmp pe față.

— Ți-e frică de test, blondino? Pun pariu că nu o să-l treci.

— Las-o în pace, dobitocule! sare Maddy, interpunându-se între noi ca un zid de apărare. Nu mă face să-l chem pe Lockwood și să-i spun că îi hărțuiești eleva.

— Lockwood? se miră el. Ah, da, Lockwood. Ce s-a întâmplat, Gloria? Te-a scuipat grupa lui Davis afară? Și-a dat seama în sfârșit că nu ești bună la nimic?

Îmi dau ochii peste cap și decid să nu-i dau curs. Un scandal între noi ar atrage atenția asupra mea și fix asta

vreau să evit. Nu degeaba m-am transferat.

— Încă nu îmi dau seama care îţi e oful, dar nu am chef de scandal sau certuri. Mai bine ţi-ai ţine părerile şi comentariile pentru tine, nu sunt dispusă să ascult.

Trântesc uşa dulăpiorului şi plec spre următorul curs, lăsându-l pe Jeremy în urmă. Mi-e greu să cred că nu am rămas să mă cert cu el, căci voiam asta. Voiam să îi dau peste nas.

Nici la antrenamentul de scară nu scap de prezenţele impunătoare ale celor doi membri. Stând amândoi într-un colţ, plasaţi strategic între grupa mea şi a lui Shannon, urmăresc desfăşurarea antrenamentului cu luare de seamă şi am impresia că nimic nu le scapă. Femeia continuă să se uite fix la mine, aşa cum a făcut-o şi la cursul de engleză, însă mă străduiesc să nu-i dau importanţă şi să mă prefac să nu o văd. Că nu e acolo.

Stau cât de dreaptă pot în rând, cu privirea pe Lockwood. Batem pasul pe loc de mai bine de cinci minute, în sincron, în timp ce în gând îmi sună aceeaşi placă: „stâng", „drept", „stâng", „drept". Deja mă plictisesc.

— La stânga!

Continuând să batem pasul, ne întoarcem spre stânga, adică direct cu faţa spre cei de la inspecţie. Ochii îmi pleacă singuri pe femeie, surprinzând-o urmărindu-mă cu interes. Nu ştiu mai exact ce i-a atras atenţia asupra mea, însă parcă nu mai scap de ea. Începe să mă furnice pielea capului şi inima să-mi bată cu putere. Mi-e teamă. Atenţia ei nu poate să fie ceva bun, mai ales când se întinde spre colegul ei, să-i şoptească ceva la ureche, şi amândoi se întorc la mine. Rahat. Mă abţin cu greu să rămân concentrată pe vocea lui Lockwood – care ne cere acum să ne întoarcem iar spre stânga –, şi să nu o rup la fugă. Cel puţin nu-i mai văd, dar acum am o viziune bună asupra spatelui lui Davis.

După alte două rotiri, revenim cu faţa spre Lockwood

și ne cere să ne oprim. Rămânem în poziție dreaptă și mai arunc o privire pe ascuns la cei doi. Discută aprins despre ceva și de data asta nu mai sunt atenți la mine. Slavă cerului!

— Bun, acum vom face niște genuflexiuni. Pentru început, zece.

Simt cum îmi fuge tot sângele din obraji. Nu genuflexiuni! Fix de asta mă temeam de la bun început. Nu le pot face nici dacă îmi pun ca punct de sprijin un perete. Oficial, am dat de naiba! Îmi trece prin gând să cer la baie ca și scuză, dar instrucțiunile lui Lockwood au fost clare. Pe timpul inspecției nu avem voie să întrerupem antrenamentul, decât dacă e neapărat o urgență. Ei bine, eu o consider una, dar nu pot spune că nu pot continua antrenamentul pentru că genunchiul meu e complet nefuncționabil și nu pot executa ordinul.

Primesc un cot discret de la Maddy și mă trezesc din reverie. Toți au luat poziția de genuflexiuni, doar eu stau și mă zgâiesc ca proasta în pământ. Îmi scutur capul și îmi întind brațele în față, pregătită să o dau în bară.

— Montgomery, execută! se răsteşte Lockwood la mine.

Îmi duc mâna la tâmplă și îmi mușc limba cât pot de tare. Trebuie să o fac. Nu am încotro. Și abia acum constat cât de proastă a fost ideea să mă transfer de la Davis. El e singurul care îmi știe punctele slabe și nu m-ar fi pus veci să fac genuflexiuni, mai ales în fața inspectorilor. Înghit în sec și inspir adânc, îndoindu-mi picioarele de la genunchi. La jumătatea genuflexiunii îmi simt genunchiul drept cedând și simt cum îmi pierd echilibrul, ca și cum o forță invizibilă mă trage într-o parte. Eschivez, încerc să mă redresez, însă e prea târziu. Fără să mă pot ridica la timp, aterizez pe șoldul drept, direct peste picioarele lui Maddy. În următoarea secundă, toți se opresc din executat ca să se uite la mine.

— Ce naiba înseamnă asta, Montgomery?! strigă Lockwood enervat. Nu ești în stare să faci nici măcar o genuflexiune?

Aparent, nu. Nu cutez să mă ridic de la picioarele lui Maddy. Îmi este frică și să privesc spre cei doi inspectori. Cu siguranță le-am dat câte ceva de bănuit.

— Ridică-te chiar acum!

Cumva, prin ceața nervilor, îmi dau seama ce prostie mare am făcut că am venit aici, când puteam să nu-mi mai complic viața atât și să aleg un liceu normal. Banalul poate fi bun uneori. Îmi strâng pleoapele, simțind că sunt pe punctul de a plânge. Mâna lui Maddy se așază pe umărul meu, încercând să mă ajute să mă ridic. Piciorul drept îmi tremură grozav și simt o înțepătură ușoară în șoldul pe care am căzut.

— Davis, las-o să se ridice singură! se răstește Lockwood. Haide, Montgomery, nu am toată ziua la dispoziție. Ai niște genuflexiuni de făcut.

Mă repun pe picioare fără ajutorul lui Maddy, dar nu-mi las greutatea pe piciorul drept. Mușchiul coapsei parcă s-a transformat brusc într-o gelatină tremurândă și imposibil să nu vadă nimeni că problema mea e serioasă. Inspir adânc și, când îmi ridic privirea, femeia care se ocupă cu inspecția asta ciudată, e chiar în fața mea. Are o expresie impasibilă și o poziție dreaptă și știu că ceea ce urmează nu o să-mi placă deloc.

— Domnișoară, te rog să stai într-un picior.

Poftim? Mă uit la ea ca și cum nu înțeleg exact ce vrea. Adevărul e că aș vrea să nu fi înțeles. Mi-a văzut punctul slab și acum vrea probabil să se convingă că, într-adevăr, nu sunt aptă fizic pentru Academia militară.

Îmi vine în gând să-i spun că nu vreau să execut ordinul, căci e mai ușor să fiu pedepsită pentru neexecutare. Însă știu că asta o să-mi mai aducă si mai multe probleme, și din partea ei, și din partea lui Lockwood.

Așa că execut. Cu brațele pe lângă corp, îmi ridic genunchiul drept și îmi las toată greutatea pe piciorul stâng. Femeia mă privește sceptică, deloc impresionată, ba chiar puțin iritată.

— În piciorul drept, îmi cere.

Mă uit scurt la Maddy și o găsesc mușcându-și stresată buzele. Îmi înclin ușor capul și inspir iar. Iau din nou poziția de drepți și cu privirea în pământ, îi spun cu voce spășită:

— Nu pot, doamnă.

— Nu există „nu pot" într-o Academie militară, domnișoară. Există doar „nu vreau". Execută!

— Montgomery, nu te mai smiorcăi și execută ceea ce ți se cere! se răsteşte și Lockwood.

Abia când îmi trag nasul îmi dau seama că sunt la un pas mic să plâng. Asta e. Ăsta e momentul care o să-mi distrugă orice șansă de a absolvi aici. Orice șansă de a continua măcar anul. Dar oare la ce mă așteptam? Era cert că nu voi scăpa basma curată din toată treaba asta. Cum am spus, orice greșeală se plătește.

Puțin mai hotărâtă, îmi ridic genunchiul stâng, însă nu-mi pot susține greutatea pe piciorul drept mai mult de două secunde. Genunchiul îmi cedează din nou și cad în față, pe palme. Mi-e și frică să mă mai uit la ea. Știu că stă acolo și mă privește dezaprobator, la fel ca Lockwood și ca majoritatea persoanelor aflate în apropierea noastră. De data asta, instructorul o lasă pe Maddy să mă ajute să mă ridic. Îmi trec palmele pline cu pământ, peste pantaloni și aștept ca unul dintre ei să spună ceva.

— M-am convins, vorbește ea într-un final. Ești liberă să pleci.

Deși cursul e abia la jumătate, mă conformez; ies din rând și pornesc spre ieșirea de pe teren, fără să mai privesc înapoi.

Pe jumătate adormită și jumătate nervoasă pe mine însămi, mă îndrept în miezul nopții spre unul dintre punctele moarte ale campusului. Maddy iar a făcut-o pe porumbelul mesager și mi-a transmis un mesaj de la Davis. Acesta îmi spunea să ne întâlnim undeva pe la capătul curții imense a campusului, în colțul opus capele – acolo unde cu singurantă nu se plimbă nimeni.

Spre surprinderea mea, nu-l găsesc pe Davis de unul singur, așa cum m-am așteptat, ci ba chiar nimeresc în mijlocul unei reuniuni. Mike, Morris, Austin, Keira. Toți sunt prezenți și discută aprins în momentul în care ajung în dreptul lor.

— Ce se petrece? întreb nedumerită. Ați deschis Clubul Corbilor de Noapte?

Niciunul nu pare amuzat de mica mea glumă. Au expresii serioase și am impresia că pun ceva la cale. Bănuiesc că voi afla curând și ce.

— Ce s-a întâmplat la antrenament? vrea Davis să știe, ignorându-mi întrebarea.

Îmi pun mâinile în șolduri și îi răspund ironică:

— Cred că știm cu toții ce s-a întâmplat.

Davis își trece ambele mâini prin păr, dând dovadă de exasperare, în timp ce se învârtește în jurul cozii. În schimb, Mike își aruncă brațele în aer.

— Ți-am spus să o scoatem din Academie! țipă. De ce dracu' nu mă ascultă nimeni? Dacă făceam cum am spus, nu mai treceam prin asta.

— Ei bine, sunt curios pe unde o scoteai, bombăne și Austin, cu o sprânceană arcuită.

— Iubitule, există ditamai spărtura în zid, îi mărturisește Keira, mângâindu-l pe braț.

Vorbesc despre mine, de parcă nu sunt aici. Asta mă irită.

— E acoperită de o săptămână, vorbește și Morris,

gânditor. În plus, nu poți face așa, pur și simplu, un elev să dispară. Poate că inspectorii nu o vedeau, dar o cunosc toți de aici. La un moment dat ar fi observat cineva absența ei și s-ar fi pus întrebări.

Mă uit ba la unul, ba la altul, așteptând să-mi explice cineva ce se petrece, dar cum nimeni nu pare să mă bage în seamă, ridic două degete ca la grădiniță.

— Știți, sunt și cu pe aici și sunt tare curioasă să aflu care e treaba. Credeți că mă poate scoate cineva din ceață?

Davis își întoarce privirea enervată asupra mea, apoi își freacă fața cu palmele. Oricare ar fi motivul stresului său, bănuiesc că e unul puternic.

— Inspectorii au cerut special dosarul tău, iar eu nu am apucat să fac nicio modificare în el.

— Modificare? mă mir. Despre ce modificări vorbești, Jay?

Îmi mijesc ochii la el, suspicioasă. Dacă spune ce cred eu că o să spună, cred că o să-l lovesc.

— Inteligentul tău iubit...

— Fost iubit, îl corectez pe Mike și ignor mârâitul gutural din stânga mea.

— Mă rog. Davis a avut ingenioasa idee să se bage și el în același rahat în care ești tu și să-ți falsifice certificatul medical, plus un act de identitate făcut la comandă de un puști. Prin concluzie, deși are douăzeci și cinci de ani, nu deține mai multă minte ca tine.

Exact ce credeam; Davis s-a tâmpit peste noapte. Cu gura căscată de uimire, mă uit urât la el, încercând să-mi dau seama ce naiba a avut în cap de a vrut să facă asta. Probabil aceleași grăunțe pe care le-am avut și eu când mi-am falsificat dosarul.

— Vezi că sari calul, îl atacă Davis, făcând un pas amenințător spre el. Nu ești în măsură să judeci, ținând cont că ideea ta e la fel de proastă.

Îmi dau discret ochii peste cap. Și uite așa o luăm de la capăt.

— E clar, bombăne Keira. Niciunul din voi nu deține Sfântul Creier.

Bufnesc scurt, dar îmi abțin râsetul. Când toți sunt atât de serioși, nu ar da bine ca fix cu să mă hlizesc; cu, cea care are probleme cât pentru tot orașul New York.

— Voi chiar nu aveți ce să faceți, decât să vă băgați în necazurile mele? îi întreb, devenind brusc foarte serioasă și iritată. Nu țin minte să fi permis unuia dintre voi să se bage în treburile mele.

— Anna...

Ridic mâna și îl reduc la tăcere pe Davis, înainte să spună vreo porcărie.

— Tu să nu vorbești! îl apostrofez. Oricare ar fi natura relației noastre, nu-ți permit să te bagi în probleme din cauza mea, indiferent care ar fi intenția ta. E de ajuns că m-ai acoperit atâta timp, dar acum îți cer să te oprești. Stai departe!

— Nu, mârâie. Nu o să stau cu mâinile în sân, pur și simplu, când pot face orice să te ajut.

— Dar nu asta, Davis! urlu la el. Nu asta! Să falsifici? Te-ai tâmpit chiar de tot?

Nu-mi mai răspunde, ci îmi întoarce spatele direct. Asta face el de obicei când știe că am dreptate, dar nu vrea să recunoască. Acum mă întreb ce naiba o să fac cu el, căci se pare că nu știe să stea departe când e cazul.

— E de ajuns că sunt eu cu un picior în groapă, continui eu. Nu am de gând să vă trag și pe voi după mine când voi cădea.

Îi privesc pe fiecare în parte. Morris își ține ochii în pământ și pare să se gândească din nou, dracu' știe la ce. Austin se uită fix la Mike, de parcă răspunsurile la toate problemele mele sunt la el, iar Keira e neobișnuit de tăcută.

Ea chiar nu are ce căuta aici.

— Anna, vreau să te ajut! se răstește Davis, lovind nervos cu pumnii aerul din jurul lui. O dată în viața ta nu mai fii atât de încăpățânată.

— Nu ai cu ce să mă ajuți, Jay, fără să cazi și tu. Nu voi permite așa ceva. S-a terminat. Niciunul dintre voi să nu mai intervină, orice s-ar întâmpla.

Austin mă înșfacă pe nepregătite de braț și începe să mă zdruncine puternic.

— Tu ești copilul idiot din toată povestea asta! mă ceartă el. Ce naiba a fost în capul tău? A fost la mintea cocoșului că, mai devreme sau mai târziu, o să fii descoperită! Acum te paște închisoarea.

Crede că eu nu știu? De când a apărut inspecția la Academie, numai la asta mă gândesc. Sunt conștientă că o să mă ard. Rău de tot. Davis intervine și mă scoate din mâinile fratelui meu, înainte să mă zdruncine până uit cum mă numesc. Mă trage la pieptul lui și mă cuprinde protectiv cu ambele brațe.

— Să nu ne pripim, spune Morris. Nu știm ce vor să afle din dosarul ei. Încă putem să susținem povestea lui Davis, cum că Anna s-a accidentat în timpul unui antrenament. Ăsta e singurul lucru care ar explica lipsa unui defect locomotor din certificatul medical.

— Nu, i-o tai eu. Ajunge. Suntem conștienți cu toții că dosarul meu scârțâie din toate părțile, nu doar în privința certificatului. Nu vă mai băgați.

— Anna, taci o clipă! mă dojenește Davis, mărind strânsoarea.

— Putem să stăm toată noaptea aici, să ne certăm pe tema asta, intervine Keira. Chiar dacă nu-mi place nici mie situația, Anna are dreptate. Dacă inspectorii află cine e cu adevărat și voi sunteți implicați, o să cădeți cu toții. Însă, dacă stați departe, între ea, Morris și Mike nu se va putea

face nicio legătură. Nici între ea şi Jay.

Dau mulţumită din cap. În sfârşit există cineva care gândeşte cu capul potrivit.

— Sunt tutorele ei, susţine Davis, umflat în pene.

— Nu ai niciun act care să dovedească asta, i-o taie Keira serioasă. Nu eşti tutore legal.

Pot simţi cum încrederea lui se desumflă şi sunt mult mai uşurată să ştiu că nu există nicio dovadă care să-l lege pe Davis de mine. Însă nu pot spune acelaşi lucru şi despre Austin. Din păcate, dacă o să cad eu, o să cadă şi el. Ăsta e efectul numelui de familie.

— Austin, tu...

Keira îşi strânge buzele, încurcată de situaţie. E conştientă de acelaşi lucru ca şi mine.

— Austin poate dovedi că nu a fost prezent în viaţa mea când am falsificat eu dosarul, spun eu. În plus, aveam deja opsprezece ani.

— Asta nu-l scapă de complicitate, mormăie Keira întristată. Poate că nu are nicio legătură cu ce ai făcut tu, dar tot a ascuns faptul că ai comis o infracţiune.

Davis îmi dă drumul atât de brusc, încât aproape cad de pe picioare. Se roteşte o dată şi îşi prinde faţa în palme, mârâind în surdină. Ce naiba l-a apucat?

— Jay?

— E numai vina mea! strigă. Dacă nu plecam de lângă tine, nu făceai porcăria aia!

— Mie îmi spui? pufneşte Mike ironic.

Privirea lui Davis se duce ţintă pe el şi pot anticipa următoarea lui mişcare. Din doi paşi e lângă Mike, împungându-l cu pieptul. E clar că vrea să-l provoace la o bătaie; lucrul pe care l-au căutat de la bun început. Problemele dintre ei sunt majore şi nu cred că le vor da uitării vreodată.

Înainte să înceapă vreun scandal, mă strecor printre ei

și îl împing pe Davis mai departe de Mike, ca să mă asigur că în scara asta nu va zbura niciun pumn în falca celuilalt.

— Ajunge, le spun. Veți sta departe de orice o să se întâmple de acum înainte, fără comentarii. Nu vreau ajutorul vostru. Acum, adaug și mă întorc spre Davis, să mergem, craiule. Nu o să pocnești pe nimeni în scara asta.

Îl prind de mână și încep să-l trag după mine ca pe un copil mic și neascultător.

— Unde mergem? mă întreabă amuzat.

— Mergem să te *destresăm*.

Izbucnește în râs și își trece un braț prin spatele genunchilor mei, ridicându-mă în brațe. Țip scurt, curprinsă de o spaimă inutilă. Știu că nu există posibilitatea de a mă scăpa, dat fiind faptul că mă simt ca un fulg lipsit de greutate. Totuși, îmi iau măsuri de protecție și mă agăț de gâtul lui cu ambele mâini, apoi îi aplic un sărut inocent pe obraz.

— Dar parcă mi-ai dat papucii, spune el.

— Și? Nu scrie nicăieri că nu mai am voie să profit de tine. În plus, te-am mințit. Vreau să mă *destresez* pe mine, nu pe tine, și te voi folosi ca să pot face asta.

— Mă simt jignit, pufăie. O să mă și plătești?

— Orice e posibil, deși mai convenabil ar fi un abonament. Acum lasă-mă jos, pot merge și singură. Îmi știrbești toată demnitatea.

Ajungem la cabana lui pe cărări diferite. Chiar dacă e trecut de miezul nopții, nu e exclus să dăm nas în nas cu cineva. Imediat ce intru, Davis mă ridică iar pe brațe și mă poartă până lângă pat, unde mă lasă cu picioarele pe podea. Mă descalț de bocanci și Jay mă ridică pe saltea, amuzat. Știu că în sinea lui râde iar de înălțimea mea.

După ce îmi scoate geaca, ridic brațele și mă scapă și de bluza de pijama din flanel roz. Izbucnește în râs la propriu. Mă prind de umerii lui, iar el se agață de nasturele blugilor, sărutându-mă prelung pe abdomen. Cu degetele abile,

descheie nasturele şi trage şi fermoarul, înainte să îşi ridice gura asupra feţei mele şi să-mi depună câteva săruturi mărunte pe maxilar. Simt cum mi se ridică tensiunea şi aerul se încălzeşte cu cel puţin două grade.

Apoi, pe neaşteptate, mă loveşte uşor în spatele genunchilor şi cad pe saltea râzând. Îmi zâmbeşte frumos, dezvelindu-şi dantura perfectă, în timp ce scapă şi el de geacă, tricou şi tenişii aceia cu dungă albă, care îmi plac mic. Îl urmăresc pentru o clipă, de jos, căci mă întoarce în secunda doi, pe burtă. Cu hotărâre îşi înfige degetele în betelia blugilor şi îi trage peste fund, ca mai apoi să-i scoată de tot şi să-i arunce neglijent peste tăblia patului. Mă uit la el peste umăr şi îmi vine să râd iar. Zâmbetul lui poznaş e amuzant şi complet nepotrivit, mai ales când vine în situaţia asta. Noi nu ar trebui să râdem unul de altul acum, ci să tratăm totul cu seriozitate, dat fiind faptul că e a doua oară când facem asta. Oare o să mai doară?

Abia îmi atinge închizătoarea sutienului şi acesta deja îmi zboară pe braţe. Îl dau jos singură, rămânând încă pe burtă. Îl simt pe Davis aplecându-se asupra mea, ca să-mi sărute spatele, şi mă încordez înainte să apuce să mă atingă, scuturată de fiori. Curând, nu mai am nimic pe mine şi nici el. Sprijinindu-se într-un braţ, poziţionat de-o parte a capului meu, se întinde peste mine şi îşi strecoară mâna sub abdomenul meu, ridicându-mi bazinul spre el. Sunt complet luată prin surprindere când începe să se mişte în adevăratul sens al cuvântului, deloc comparativ cu prima oară. Atunci era reţinut şi mai temător decât mine, de parcă exista vreo posibilitate să mă spulber.

Cu faţa îngropată în saltea, încerc să mă coordonez după el şi nu mai aud nimic în afară de respiraţia lui furtunoasă, direct în urechea mea dreaptă. Constat cu stupoare că râde şi mă uit urât la el. Probabil găseşte amuzantă străduinţa mea de a face ceva, ca să nu stau ca o scândură. Ok, am

înțeles, n-ar experiență, dar nu e cazul să se hlizească. Am și eu sentimente. Și am impresia că doar mă tachinează.

În următoarea secundă, sunt răsucită cu fața în sus și se apleacă să mă sărute, în continuare amuzat. Greutatea lui mă îngroapă în saltea.

— Acum să te scăpăm de stres.

Și s-a ținut de cuvânt. Acum aștept ca întregul meu corp să se liniștească, complet relaxată. Însă nu pot spune același lucru și despre Davis. Deși nu spune nimic și privește țintă tavanul, îl simt foarte încordat și tensionat. Pot să jur că și atmosfera e așa; emană prin toți porii doar negativitate. Îl urmăresc încruntată cum își trece o mână prin păr, așa, perfect întins pe spate și acoperit pe jumătate cu pătura. Maxilarul i se încordează și el, dând dovadă că starea lui de nervozitate e aproape de limite. Arată ca și cum ar sfâșia ceva.

— Sunt un idiot, spune într-un final, fără să își mute privirea din tavan. Doamne!

— Jay, care e problema?

Stau ghemuită lângă el, dar nu-l ating. Îmi țin mâinile departe de el, sub cap, ca să mă asigur că rămân acolo pe perioada în care e așa nervos.

— Numai din vina mea ești în rahatul ăsta, îmi răspunde printre dinți și îmi ia o clipă să-mi dau seama la care rahat se referă. Dacă stăteam cu tine, așa cum i-am spus lui Austin că voi face când mi te-a lăsat în grijă, nu mai erai aici și nu mai făceai ce ai făcut. Nici eu nu mai eram aici, să stau neputincios și să mă uit cum te duci la fund.

— Ești prea crud cu tine, mormăi nemulțumită. Nu e vina ta. Ai procedat cum ai crezut că e mai bine. Dacă rămâneai în Florida, nu mai aveai viață personală. Nu mai puteai lucra aici și știm amândoi cât de mult iubești slujba asta.

— Anna! se răsteşte şi tresar. Puţin îmi pasă de slujba

asta acum! Tu chiar nu înțelegi gravitatea situației?

Se ridică brusc în capul oaselor și se întoarce spre mine, privindu-mă răutăcios. Mă ridic și eu într-un cot, susținând cu mâna cealaltă pătura peste sâni. Am făcut dragoste și acum ne certăm? Dau din cap debusolată. Poate că, într-adevăr, nu înțeleg gravitatea situației.

— Doamne Dumnezeule, Anna, poți să faci închisoare! urlă. Ce dracu' ești așa idioată?!

Idioată? Gura mi se întredeschide de șoc și Davis își mărește ochii, probabil dându-și și el seama ce a spus. Ei bine, nu e prima oară când mă face idioată, însă de data asta comentariul lui doare. Jignită, mă trag la marginea patului și mă străduiesc să-mi strâng hainele cu o singură mână. Scoate un sunet indignat și se autoproclamă iar ca fiind un idiot, înainte să mă prindă de cot și să mă oprească.

— Îmi pare rău. Iartă-mă. Sunt foarte nervos și nu-mi dau seama ce spun, doar că mi-e imposibil să văd cât de calmă ești în situația asta.

— Și ce ai vrea, Jay? mă răstesc și eu. Să urlu, să încep să plâng, să cer îndurare? Am știut care pot fi consecințele încă de la început și m-am pregătit pentru ce a fost mai rău. Orice greșeală se plătește, nu? Eu de ce n-aș plăti? Sunt mai specială sau ce?

— Nu mai vorbi așa, mă dojenește.

— Dar cum să vorbesc, Davis? Nu am de gând să mă pun pe plâns, dar am impresia că voi vă puneți pe bocit în locul meu. Am făcut ce am făcut pentru că am vrut să intru la Academie, iar acum n-am decât să suport consecințele.

Îmi trag pe sub pătură lenjeria, apoi îmi prind rapid sutienul și îmi îmbrac bluza, înainte să mă ridic de pe pat și să-mi recuperez pantalonii căzuți pe podea. Davis încă stă în mijlocul patului în capul oaselor și cu ambele mâini în păr. Dacă mai face asta, o să chelească.

— Ai reușit să strici o seară de milioane, îi mărturisesc.

— Sunt speriat, bine? ridică el vocea. Poate că tu te-ai împăcat cu situația, dar eu nu pot. Vreau să te ajut și tu nu mă lași. Cum ai vrea să mă comport? Ca și cum nu se întâmplă nimic grav?

— Exact, i-o trântesc.

Pufnind, își dă ochii peste cap și se întinde înapoi. Cine vorbea despre idioți! Mototolesc blugii în mâini și îi arunc spre el. Spre fericirea mea, aceștia îi aterizează direct pe față și îi smulge un chicot ca de copil, care mă face și pe mine să zâmbesc. Îi fereşte și îi aruncă retur.

— Putem pleca, vine el cu ideea. Amândoi.

— Da? Și unde ne ducem, mă rog, Romeo? îl întreb ironică, cu mâinile în șolduri. Spuneai de mine că nu înțeleg, dar nici tu nu o faci. Dacă plecăm, doar amânăm inevitabilul. Sau tu vrei să mă ridice poliția când... nu știu, suntem în luna de miere?

— Dar vom avea vreo lună de miere? mă atacă el. Ți-am pomenit o dată de un inel și ai fugit ca dracu' de tămâie.

Acum mie îmi vine să-mi dau ochii peste cap. Cu Davis nu poți să vorbești ipotetic, pentru că o ia de bună. Ha! Lună de miere, la ce mă gândesc și eu. Pentru o persoană care urmează să fie arestată cât de curând, am vise mărețe.

— Las-o baltă, Davis. Nu vorbim acum despre asta. În plus, suntem despărțiți, ai uitat?

— Mhm. Mi-e cam greu să fac diferența dintre „împreună" și „despărțiți", când non-relația noastră merge în felul ăsta.

Îmi dau ochii peste cap și îmi trag nervoasă pantalonii pe mine, apoi culeg geaca aruncată și ea la voia întâmplării prin cameră. Mă irită faptul că nu pot sta departe de el, deși acum se presupune că suntem despărțiți, iar eu foarte supărată pe el. Doamne! Ar trebui să mă controlez și să mă pun împotriva atracției fizice, căci altfel nu se mai poate. O să ajung la nebuni din cauza lui.

Fără să îi mai arunc vreo privire, deschid ușa și ies din cameră, ignorând bombănelile lui. Chiar nu mai am de gând să mai stau aici să *vorbim*. Nu vreau să clachez și să mă împac așa repede. Trebuie pedepsit. Doar, *orice greșeală se plătește*. La dracu'!

Deschid ușor ușa de la intrare și scot puțin capul afară, să mă asigur că nu mă vede nimeni ieșind din cabana Marelui Instructor Davis – care mai e și tânăr pe deasupra.

Expir puternic și trântesc ușa în urma mea – ca să vadă domnul din pat că eu chiar sunt nervoasă –, apoi mă îndrept cu pași grăbiți spre cabana mea. Oare Maddy doarme deja? Sau se uită la filme pentru adulți?

Dar nu; când ajung în pragul camerei noastre, constat că nici nu doarme, nici nu se uită la ceva. Spre stupoarea mea – cu toate că are pătura trasă peste cap – o aud cum plânge. Și știu motivul și fără să fiu nevoită să o întreb. Nu e prima oară când o aud la ore târzii din noapte, smiorcăindu-se în patul ei, crezând probabil că dorm și nu o aud. Adevărul e că o aud mereu și mi se frânge inima de fiecare dată.

Mă trăznește de nicăieri o idee complet idioată și mă răsucesc în prag, pornind înapoi pe unde am venit. Nu trebuie să afle nimeni despre asta, mai ales Maddy. Cred că m-ar jupui de vie dacă ar ști ce-mi trece prin minte acum.

ANNA

CAPITOLUL XI

Următoarele trei zile trec ca prin farmec, căci nimic palpitant nu se mai întâmplă. Inspectorii s-au tot învârtit ca titirezul prin Academie, dar nimic nou sub soare. Nimic care să mă bage în alertă.

Davis și restul membrilor din Clubul Corbilor stau în continuare ca pe ace și am impresia că fac întruniri zilnice, să discute despre asta. Eu am încetat să le mai dau importanță și să mă mai enervez din cauza lor; am lucruri mai importante de făcut. Cum ar fi să evit genuflexiunile la antrenamentele lui Lockwood. Cumva, instructorul minune s-a potolit și nu îi mai arde atât de tare să mă facă de rușine. Ba chiar mai mult, evită și el să mă mai pună la încercări grele. Simt că și-a băgat un Davis coada în asta.

În rest, mă prefac că nu o aud pe Maddy noaptea și nu-l aud pe Austin ziua. Fratele meu începe să-și facă un obicei să mă certe de fiecare dată când mă întâlnește; îmi scoate ochii întruna cu prostia pe care am făcut-o. Dacă stau bine și mă gândesc, am făcut o greșeală să-l opresc la Academie și să-l forțez, practic, să-mi devină complice. Nu aș face niciodată intenționat asta.

Totuși, sunt în rahat până la gât și presimt că nici măcar preotul nu mă mai salvează, decât dacă mă scoate din asta cu picioarele înainte, însă chiar nu are rost să mă apuc să-mi plâng de milă și să fac o serie de mătănii în fiecare seară, căci credința chiar nu are legătură cu ce se întâmplă

aici. Nu am obişnuit să merg la biserică şi n-am de gând să încep de acum. Eu, în genunchi, în faţa capelei, aş fi ţinta glumelor nesărate ale colegilor – mai ales ale lui Jeremy, care continuă să îmi dea bătăi de cap.

Îl văd maimuţărindu-se la mine din capătul celălalt al sălii de mese, cu toate că încerc să nu mă concentrez pe faţa lui de bufon. Cole tot bombăne ceva în urechea mea, ceva legat de testul anti-drog şi de rezultate. Ştiu că astăzi urmează ca inspecţia să le primească şi curând vom afla şi noi cine cade primul.

— Pun pariu că jumătate din grupa mea îşi ia adio de la Academie astăzi, chicoteşte el. Sunt o adunătură de idioţi.

— Eşti conştient că faci şi tu parte din adunătură, pentru că vorbeşti de grupa ta, nu?

— Persoanele de faţă se exclud mereu, blondino. Şi să fim sinceri, eu nu merit să fiu acolo, în grupa aia, dar nu am ce să fac. Mă potriveam mai bine în grupa instructorului Ruth. Face cu elevii lui militărie adevărată.

Sunt sigură că există instructori care fac asta mai bine decât oricine ar fi Ruth. Cum ar fi... Davis şi Austin. Da, cu siguranţă cei doi fac militărie adevărată. Săracii elevi abia respiră în prezenţa lor. La fel eram şi eu la început, dar mi-am luat lumea în cap după ceva timp – adică atunci când mi-am dat seama că Davis ştie doar să bată din gură ca o moară stricată, nu să şi pună în practică ameninţările. Cel puţin, în cazul meu doar a aruncat cu vorbe aiurea, în cazul celorlalţi... ei bine, Dumnezeu cu mila.

— Dacă nu-ţi convine, cine nu te lasă să te transferi?

— Morris, mi-o trânteşte. Zice că fac prea mare harababură dacă vreau să schimb grupa, căci cea a lui Ruth e completă şi asta înseamnă că ar trebui ca el să renunţe la unul dintre elevii lui, ca să mă poată primi. Am vrut să o fac încă de anul trecut.

— Nu poţi face, pur şi simplu, schimb cu unul din grupa lui Ruth? Să te înţelegi cu unul dintre ei şi să mergeţi

amândoi la Morris. Nu cred că v-ar refuza așa.

Cole clatină din cap.

— Nu vrea niciunul să plece. Oricum, nu prea mai văd rostul acum. Mai sunt câteva luni până absolv, deci, bănuiesc că nu o să omor pe nimeni până atunci.

Conversația ia sfârșit când Maddy se așază la masa noastră, cu o expresie posacă. Nu e în apele ei de ceva timp, iar mie îmi vine tot mai greu să țin ascuns de ea ceea ce țin ascuns.

— Faceți loc, a venit Morticia, plescăie Cole din buze. Și astăzi ai norișorul ăla negru deasupra capului?

— Cole, rostește ea ușor. N-am chef.

Îmi vine să îmi dau ochii peste cap. Totuși, din toată treaba asta, m-am lămurit de un lucru și mă simt neașteptat de ușurată. Maddy nu-l place pe Cole în felul acela, pentru că încă îl iubește pe Alex, însă nu știu ce să spun despre prietenul nostru. Nu a fost niciodată ca o carte deschisă, ca să-l pot citi și să-mi dau seama dacă simte ceva mai mult pentru ea. Are aceeași privire rece – pe care o are de când îl cunosc – și nu i se schimbă prea des, poate doar atunci când zâmbește. Însă apoi redevine rigid.

— Și vrei să continui să fii așa plouată până răcești? întreabă ironic.

Maddy se îmbufnează ca un copil mic, strângându-și brațele la piept și ne privește urât pe amândoi. Cole mă privește cu subînțeles, iar eu ridic ca fraiera din umeri. Știm amândoi prea bine ce o frământă; de asta nici nu vrem să aducem în discuție subiectul *acela*. Probabil ar deveni și mai deprimată decât este acum. Nu știu ce ar trebui să zic sau să fac. Eu când sunt supărată sau deprimată nu am chef să vorbesc cu nimeni. Prefer să stau închisă în cabana mea și să mă prefac că mă uit la televizor, pe când mă pierd printre gânduri, până când, într-un final adorm.

— Da, vine și răspunsul ei cu întârziere. Și așa nu am chef de cursuri și antrenamente. O să fiu răcită și nu o să

mai ies din cabană în jur de... niciodată, de preferabil.

Fac o grimasă și îmi scarpin obrazul stresată. E clară treaba. Maddy nu e așa de puternică precum am crezut eu că e – și așa cum a încercat ea să fie; sau mai bine zis, așa cum Davis i-a impus să fie.

Cole își clatină capul nemulțumit. Știe prea bine motivul supărării ei, însă e suficient de deștept să tacă din gură. Bravo lui. Dacă deschide gura, o să-i tai limba cu cuțitul meu din plastic. Maddy își întoarce fața tristă spre mine și mă privește sceptică.

— Ceva nou?

— Nup, încă sunt o femeie liberă, dar e doar o chestiune de timp până vor apărea domnii cu epoleți, să-mi pună cătușele.

— Poftim?! strigă Cole, înecându-se cu mâncare. Ce ai mai făcut, împieliţato?

Îmi dau ochii peste cap. Nu am starea necesară să-i explic despre asta acum. Mă ridic de la masă și îmi arunc resturile de mâncare la gunoi, înainte să părăsesc cantina mustăcind. Cine știe cât timp mi-a mai rămas. Poate mai puțin decât aș crede.

Apuc calea spre cabana mea și nu-mi ridic ochii din pământ, până nu simt prezența care se oprește fix în fața mea. Femeia inspector - Julie pe numele ei - mă privește circumspectă și oarecum ironică, de parcă ea e stăpâna planetei și eu doar un intrus. Prezența ei nu mă mai sperie așa tare; cel mai probabil m-am obișnuit cu gândul că ea o să pună capăt la tot circul pe care l-am pornit odată cu venirea mea aici. Hilar. La început credeam că Davis o să fie călăul meu, pentru că așa se prezentau lucrurile pe atunci, însă situația a stat într-un fel la care nu mă așteptam. Apoi am scăpat și de Consiliul Superior, și mai hilar. Fratele meu îl conducea. Pot spune că am avut un noroc chior până în momentul în care a intrat inspecția pe

porţi, pregătiţi să taie capete. Acum nu mă mai salvează nimeni.

— Domnişoară Montgomery, mă salută ea.

— Domnişoară Brown.

— Aş vrea să stăm de vorbă o clipă, dacă se poate.

Sunt pe punctul să accept, dar nu apuc. Austin apare de nicăieri şi mă înhaţă puternic de braţ, trăgându-mă de lângă Julie.

— Vei vorbi cu ea doar în prezenţa unui avocat, i-o trânteşte, lăsându-mă cu gura căscată, apoi începe să mă tragă după el.

Ce naiba crede că face? Încerc să scap din strânsoarea lui, însă îşi foloseşte întreaga forţă pe mine şi nu am nicio şansă. Mă târăşte la propriu după el, atrăgând atenţia celor care mişună prin curte. La dracu'! Nu mai e de joacă. Dacă până acum nu am dat nimic de bănuit şi inspectorii nu aveau de gând să-şi bage nasul mai adânc în rahatul meu, acum sigur o vor face datorită reacţiei exagerate a lui Austin – tembelul meu frate, care nu e capabil să stea departe atunci când i se cere asta.

— Ce crezi că faci?! urlu enervată.

Mă împiedic de treptele cabanei mele când mă smuceşte după el fără menajamente, de parcă sunt o cârpă de şters pe jos. Nu-mi dă drumul până nu ajungem în centrul camerei. Mă întoarce cu faţa la el şi mă priveşte în felul acela de „o să te omor", care mă bagă în sperieţi de-a binelea.

— S-a terminat, spune. Nu o să mai scoţi niciun cuvânt de acum, fără un avocat.

— Avocat, Austin? Pentru ce naiba îmi trebuie un avocat ca să vorbesc cu cineva?

Mi se pare absurd şi exagerat. Oare chiar atât de groasă e treaba şi eu nu sunt capabilă să-mi dau seama de asta? Nu pricep ce înseamnă termenul „grav", într-adevăr, aşa cum spune Jay? Nişte fiori reci îmi urcă pe şira spinării,

cutremurându-mă. Doamne Dumnezeule! Crudul sens al situației mă lovește ca un fulger și îmi duc instantaneu mâna la piept, parcă simțind cum pulsează frica acolo. Doamne, ce-am făcut? Sunt pe punctul să ajung la închisoare și eu o fac pe viteaza, în loc să deschid bine ochii și să analizez puțin împrejurimile.

— Inspectorii caută deja informații despre tine, mârâie Austin, scoțându-mă din reverie. Curând, o să afle cine ești și ce ai făcut și sunt la un telefon distanță să te bage la mititica. Anna, ești conștientă că nici eu, nici Jay nu te mai putem salva? Ești?!

Mă prinde iar de ambele brațe și mă zdruncină, să se asigure că sunt atentă la el. Niciodată nu am fost mai atentă decât acum.

— Încetează să o mai faci pe viteaza! Cu treaba asta nu e de glumit!

Dau din cap debusolată și ochii mi se umplu de lacrimi. Da, ăsta e momentul când ar trebui să mă arăt așa cum sunt și în niciun caz nu sunt vreo vitează. Întreaga mea viață urmează să fie distrusă și nu mai pot opri asta. Oare unde mi-a fost capul când am făcut tâmpenia asta? Academia nu e nici pe departe mai importantă decât libertatea mea și trebuia să-l ascult pe Davis la timp.

Însă acum e prea târziu să mai repar ceva și nu pot face altceva, decât să-mi aștept soarta.

— Îmi... îmi pare rău.

Izbucnesc în plâns, fără să mă mai pot abține. Lacrimile îmi curg șiroaie pe față și reacția mea îl ia complet pe nepregătite pe fratele meu. Se uită la mine șocat, de parcă nu m-a văzut în viața lui plângând mai tare decât acum, și poate că nici n-a făcut-o. N-am mai plâns atât de tare de când m-am trezit din comă și am aflat că părinții mei au murit, iar Austin și-a luat tălpășița.

Brațele fratelui meu mă curprind de spate și mă strânge la

piept, mângâindu-mi părul în repetate rânduri, străduindu-se din greu să mă consoleze. Când ești izbit de adevăr atât de tare, nu reușești să-ți mai menții controlul, așa, ca mine. Mă agăț de geaca lui, simțind cum mi se taie genunchii.

— Anna, gata. O scoatem noi la capăt, îți promit. Voi face orice îmi stă în putere să te scap de asta. Nu te voi lăsa să ajungi acolo.

Mă conduce cu spatele spre pat, acolo unde mă așază, continuând să mă țină în brațe și să vorbească, iar eu continui să-i ascund vocea, deși nu ascult ce-mi spune. Plânsul îmi scade în intensitate când pleoapele îmi devin prea grele și umflate, rămânând doar cu niște scâncete jalnice pe care nu le recunosc deloc. Felul în care mă leagănă, ușor, ca un părinte, îmi provoacă somnolență și ne întindem amândoi pe saltea, fără să ne dăm drumul.

Când deschid ochii, primul lucru pe care îl văd este lumina de afară. La cum strălucește soarele în geam, probabil se pregătește să apună. Austin se foiește ușor sub capul pe care îl am așezat pe pieptul său, dar nu se trezește. Ultima oară când am dormit cu el a fost acum vreo opt ani și casa era scufundată în întuneric, în urma unei pene de curent.

Mă rostogolesc pe spate, pe marginea saltelei, și arunc o privire asupra lui Maddy – care stă pe patul ei și mă urmărește. La cum arată, așezată într-o poziție turcească și cu o expresie nerăbdătoare pe chip, are ceva să-mi spună.

— Care-i treaba? o întreb, ca să pun sfârșit chinului prin care trece.

— Au venit rezultatele testelor antidrog, mărturisește ea. Nici n-ai idee câți au căzut. Până deseară, aproape un sfert din Academie o să plece.

Îmi salt sprâncenele uimită.

— Atât de mulți?

Dă frenetic din cap, afirmativ.

— Dar asta nu e tot, adaugă. Edward și Nate au fost și ei exmatriculați.

Poftim?! Gura mi se întredeschide de șoc și mă ridic în capul oaselor, uitându-mă la ea ca la mașini de lux. Edward și Nate? Ei bine, la Edward nu m-aș fi așteptat niciodată, dar pe Nate nu-l cunosc suficient de bine încât să pot băga mâna în foc pentru el.

— Au căzut, îmi spune. Știu sigur de la unchiul, pentru că el i-a exmatriculat imediat ce a aflat, după ce aproape că i-a luat la bătaie în curte. Era foarte nervos și a făcut un ditamai circul.

Bănuiesc și eu. Ținând cont că Davis e un maniac al controlului, ceea ce au făcut Nate și Eddie e un fel de lovitură sub centură. Mă mir cum de nu le-a rupt picioarele direct, așa cum mă așteptam.

Nu m-am înșelat, inspecția chiar o să facă prăpăd și deja au început. Un sfert din elevi s-au dus și cred că, până la final, o să se mai ducă încă pe atât.

— Înseamnă că încep controalele, vorbește Austin dintr-odată, făcându-mă să tresar.

Mă întorc la el și îl găsesc ridicat într-un cot. Am fost așa absorbită de veste, că nu l-am simțit când a mișcat.

— O să întoarcă Academia cu susul în jos, inclusiv cabanele. Nu o să mai existe un obiect în blestematul ăsta de campus, de care să nu știe ei.

— Doar nu o să caute în lucrurile noastre personale, pufnesc eu.

— Ba o să caute, mi-o trânteşte. O să cotrobăie până și în sertarul cu lenjerie intimă.

Clipesc surprinsă spre el, urmărindu-l cum se ridică la marginea patului și își freacă pleoapele cu podurile palmelor, ca să alunge somnolența.

— Dar asta e ridicol! mă revolt eu. Noi, fetele, ținem la intimitatea noastră. Cum să-și bage inspectorul ăla nasul

printre chiloții mei?

Austin ridică din umeri.

— De aceea există și un inspector femeie. Ea se ocupă de lucrurile voastre intime.

Pufnesc din nou, nevenindu-mi să cred până unde merge porcăria asta. Niciodată nu am auzit de o inspecție ca asta, dar bănuiesc că nu degeaba se tem toți de ea. Ăștia au de gând să scormonească și în pământ, ca să se asigure dacă nu cumva ai îngropat ceva și ei nu știu. Sunt mai maniaci decât Davis și nu credeam că e posibil să întâlnesc pe cineva mai maniac decât e el.

— Dacă așa stau lucrurile, Maddy, trebuie să ne scoatem la expoziție colecția de sutiene, spun ironică. Să se convingă idioții că nu ascunzi vreun caniche printre ele.

Amândoi bufnesc în râs, de parcă am spus cea mai bună glumă din istorie. Adevărul e că e cea mai mare idioțenie din istorie. Să controleze peste tot? Ei bine, ar trebui să nu mor de rușine când își vor băga amândoi nasul în sertarul meu cu chiloți, ca să caute Narnia.

Într-un final, Austin se repune pe picioare, încă amețit de somn.

— Mă duc să aflu dacă trebuie să exmatriculez și cu pe cineva, bombăne el, îndreptându-se spre ușă. Anna, să nu uiți ce am vorbit. Niciun cuvințel.

Încuviințez din cap. În alte circumstanțe, aș face exact opusul, însă acum nu e cazul să mă împotrivesc. Și așa poate să vină cu o armată de avocați peste mine, că nimeni nu mă mai scapă.

*

Perfect! După boacăna asta nici nu mă îndoiesc că Davis o să mă linșeze. La propriu! Cum naiba se face

că mereu dau cu bâta în baltă şi mă mai şi stropesc? Şi cum mama naibii se face că mereu mă prinde înainte să ascund dovezile? Când Davis intră în sala de sport şi mă surprinde în flagrant cu puşca cu bile de cauciuc în mână, fix lângă fereastra spartă, îşi pune ambele mâini în cap. Se presupune că doar voiam să o mut de lângă sacul de box, ca să-mi pot descărca liniştită nervii pe el, dar niciodată nu-mi ies lucrurile cum trebuie. Adică, îmi ies pe dos. Întotdeauna!

— Ce Dumnezeu ai făcut?!

Urletul lui mă informează că mă paşte o ceartă ca la carte, poate şi câteva şuturi în fundul meu obraznic - care refuză să stea în cabană şi să nu mai spargă chestii. Jay intră în sală şi trânteşte intenţionat uşa, iar eu mă dau un pas preventiv înapoi. E nervos. Rău.

— Îmi pare rău. S-a descărcat.

Îmi smulge puşca din mână, înainte să mai fac vreo prostie, şi o aruncă cât mai departe de mine. Apoi priveşte daunele pe care le-am făcut şi devine alb la faţă. Totuşi, am spart una dintre cele mai mari ferestre ale clădirii principale, ăsta da noroc pe capul meu! Iar trebuie să îl cotrobăi pe fratele meu prin buzunare, ca să plătesc ce am stricat.

Davis îşi întoarce fulgerător privirea spre mine şi tresar. Mi-aş dori să mă fac mică şi să dispar naibii, ca să scap de bătaie. Nu că m-ar bătea sau ceva. M-am învăţat până acum că e doar gura de el, atunci când mă ameninţă cu moartea. Adică, mă ameninţă doar teoretic.

— Cum naiba reuşeşti să provoci atâtea daune, râmă ce eşti?! mă întreabă enervat, aruncându-şi mâinile în aer. Într-o bună zi, o să dau faliment din cauza ta!

— Ohow, stai aşa, Corbule! îl întrerup eu. Cine a spus că tu o să plăteşti fereastra?

— Dar cine o s-o facă? mă atacă, repezindu-se spre mine.

Austin nu o să-ți dea un șfanț, pentru că s-a săturat și el să tot plătească chestii sparte, rupte, crăpate sau dezlipite! Sincer, și eu m-am săturat de picioarele tale stângi și de mâncărimile în fund pe care le ai tot timpul! Ar trebui să te pun să repari fereastra.

Îmi vine să-mi dau ochii peste cap, dar nu o fac. Nu trebuie să întind coarda, mai ales acum, când mă privește de parcă ar vrea să mă mănânce și nu la modul sexy.

— Și cum să o repar, Jay? îl întreb. Cu scotch? Lasă. O să mă angajez ca dansatoare de striptease și o să plătesc blestemata asta de fereastră.

Îl expediez cu un gest din mână, dar nu apuc să mi-o retrag, căci mă înhață rapid și mă smucește spre el, gata să mă pălmuiască. Știu că nu o s-o facă, de aceea îl privesc cu curaj fix în ochii lui negri și enervanți.

— Continuă să mă iei peste picior, gumă de mestecat, și mai vedem noi cum dormi la noapte.

Mă bate gândul să-i răspund „cu ochii închiși", însă nu o fac. În schimb, replic iritată:

— Am spus deja că îmi pare rău. Nu pot da timpul înapoi și nu e vina mea că cineva a lăsat pușca aia în calea mea. Știm amândoi că sunt suficient de ghinionistă încât să se descarce și fără să o ating. Am vrut doar să o mut.

— Și cum voiai să o muți, Anna? Cu degetul pe trăgaci?

De data asta chiar îmi dau ochii peste cap, ceea ce-mi aduce o palmă usturătoare peste coapse. Chițăi și sar un pas înainte, ducându-mi ambele mâini la spate, să îmi protejez picioarele în caz că vrea să dea din nou.

— Hei, ai grijă! mă răstesc, aparent supărată. Nu mai ești instructorul meu, să mă pocnești!

— Nu, dar sunt fostul tău iubit, așa că am tot dreptul să te pocnesc.

— „Fostul" e cuvântul cheie aici, domnule Davis. Din

câte știu eu, „fost" înseamnă că nu mai ești și că, încă, nu mă gândesc la vreo împăcare.

Gura mi se întredeschide când, imitându-mi gestul, Davis își dă și el ochii peste cap. Oh, n-a făcut asta! Îl pocnesc înapoi, cu palma peste piept, și îl fac să izbucnească în râs. Uneori, e mai copil ca mine, iar asta înseamnă ceva. Eu mereu sunt copil.

— Uite, agresivo, dacă vrei să ne batem, puneți mănușile.

O clipă stau pe gânduri, înainte să mă reped spre banca de lângă perete și să adun mănușile căzute pe podea. Mi le îndes pe mâini cât el procură o altă pereche. Doar n-are de gând să mă lovească cu alea?! Totuși, eu nu am ani de antrenamente în spate și, cu siguranță, nu sunt capabilă să-l las lat din două mișcări, așa cum e el capabil să mă lase pe mine. Ce tot vorbesc eu? M-ar face praf și ar șterge podeaua cu mine.

Imediat ce Davis își îndeasă și el mănușile de box, le lovește între ele, zbârlindu-mi părul de pe ceafă cu zgomotul produs.

— Ce s-a întâmplat, Anna? Ești palidă.

Clatin ușor din cap și mă apropii de el, cu un curaj fals.

— Să nu dai prea tare.

Iau poziția, ducându-mi un picior în spate și ridicându-mi brațele până sub bărbie. Davis începe să mă sfideze din priviri și nu prea îmi dau seama ce vrea să rezolve cu asta. Mă distrage. Zâmbetul lui mă distrage. La fel și dantura lui strălucitoare. La naiba! Omul ăsta e o distragere pe două picioare.

— Haide, blondino. O să-mi crească barba până la genunchi, dacă nu te grăbești.

— Să-ți aduc un aparat de ras? îl iau peste picior.

— Mai bine ai da drumul la loviturile alea, înainte să încep să umblu în cârje.

— Păi, nu prea mai ai mult până atunci, îl înțep, rânjind pe sub mustăți de expresia tâmpă pe care o face.

Nu-i place deloc gândul că îmbătrânește, deși nu e cazul încă, să-și facă griji pentru asta. Are doar douăzeci și cinci de ani și continuă să frângă inimile domnișoarelor care salivează în secret după el, pentru că nu le bagă în seamă. Aș fi putut să fiu și eu una dintre ele, dacă tata nu era prieten cu Will. Probabil ar fi trecut la fel de impasibil pe lângă mine, în timp ce eu mă scurgeam ca o înghețată în urma lui.

Gândul ăsta mă înfurie degeaba și îl atac pe Davis cu un pumn în piept. Scâncetul și faptul că se îndoaie de la jumătate de durere, mă informează că l-am luat pe nepregătite. Altfel, nici nu l-aș fi putut lovi, căci mi-ar fi parat atacul. Bolboroseşte ceva indescifrabil și își îndreaptă spatele, înclinându-și capul.

— Ok... asta a fost puternică.

— Mă gândeam la tine și la fetele care salivează după fața ta iritantă.

Strâmb scurt din nas.

— Asta explică de ce te-ai enervat așa brusc.

— Nu am spus niciodată că nu sunt posesivă, Davis.

Chicotește.

— Chiar și cu foștii?

— Păi, dacă fostul are doi metri, e brunet și are niște ochi mai negri decât smoala din ceaunul lu' dracu', atunci da. Chiar și cu fostul. Nu pot vorbi la plural, pentru că nu am avut prea mulți iubiți la viața mea.

Comentariul meu îl face să râdă și mai tare, de parcă s-ar bucura că viața mea amoroasă a fost atât de absentă. De fapt, sunt sigură că îl bucură pe ticălos. Încerc să-l lovesc din nou, dar nici măcar nu îl ating. Davis îmi parează atacul și își izbește pumnii în umerii mei, făcându-mă să mă împleticesc în spate.

— Din câte (în minte, ai avut o relație de scurtă durată cu Cole, îmi reamintește el. Nu am cum să uit de asta, când mereu trebuia să mă controlez ca să nu vă dau cap în cap de fiecare dată când vă vedeam.

E rândul meu să râd de el. Deci era gelos încă de pe atunci.

— Îți era teamă să nu fie una dintre acele relații rare, care încep pe parcursul liceului și se sfârșesc cu o căsătorie?

— Nu te lăsam să ajungi așa departe, scumpo, pufnește el. În plus, tu erai una dintre cele o mie.

— Vrei să spui că, pe parcursul scurtei mele relații cu Cole, acesta mai avea câteva iubite? îl întreb amuzată.

Zâmbetul lui se lățește. Ne învârtim unul după altul, sfidându-ne, dar niciunul nu atacă. Acum doar stăm de vorbă.

— Iubite, nu, dar avea câteva admiratoare serioase. Nu mă îndoiesc că ar fi sărit toate pe tine, dacă relația ta cu el nu se sfârșea la timp. Oricum, știu că mă iubeai încă de pe atunci.

Mă opresc și îmi pun mâinile în șolduri, deranjată de comentariul lui. Ei, drăcie!

— Cu durere în suflet, trebuie să te anunț că ești cam plin de tine, Jay. Să nu uităm că nu eu sunt aia care voia să se însoare cu cineva pe care nu l-a mai văzut de patru ani.

Îi trântesc un rânjet ironic și Davis își strânge brațele la piept, arogant.

— Și, mă rog, de unde știi tu chestia asta?

— Secret.

— Maddy?

Rahat. Nici nu mă mir că a ghicit din prima; Maddy e cea care nu știe să-și țină gura închisă niciodată. Flutur din mână și îmi arunc mănușile, aruncând o privire fugară spre ceas. E unsprezece seara și ar cam trebui să plec de aici, înainte să ne găsească cineva singuri. Îmi recuperez hanoracul de pe bancă și îl îmbrac cu mișcări leneșe, cât

Davis mă urmărește interesat cu privirea, legănându-se odată cu sacul de box.

Înainte să plec, îmi aduc aminte de boacăna pe care am făcut-o și mă întorc spre el, întrebându-l:

— Cu fereastra cum rămâne? Mă mai angajez ca strepteusă?

— Dacă o ții tot așa, o să trebuiască să te angajezi ca persoană bogată, Anna, pufnește. O să văd ce îi fac cu mâine. Acum, dispari!

Îi scot limba și ies pe ușă, râzând. Săracul Jay, tot pe el cad toate. Oricum, ce mai contează un geam? Am făcut eu lucruri și mai grave, care nici nu se compară cu asta. Până la urmă, tot eu i-am spart chiuveta în două, am rupt conducta de alimentare cu apă și am dat drumul unei ploi torențiale interioare, direct în baia lui. Da, cu siguranță boacăna aceea nu se compară cu un geam spart.

A doua zi, la antrenamentul de dimineață, am parte de o surpriză de proporții, care nu are legătură cu incidentul din sala de sport. Echipată, pieptănată și pusă la punct pentru un început de zi normală, mă așez în rând și aștept ca Lockwood să dea drumul antrenamentului, însă nu.

— Montgomery, ce cauți aici?

Cum adică, ce caut aici? Sunt destul de sigură că nu am fost transferată iar, pe timp de noapte. Mă uit în jurul meu, așteptând gluma sau așa ceva. Maddy are ochii mari și pare la fel de surprinsă ca mine, deci nici ea nu știe nimic despre întrebarea fără sens pe care Lockwood mi-o pune.

— Ăă... nu asta e grupa mea? întreb debusolată. Domnule, nu am fost anunțată că s-a produs vreo schimbare.

— Nu mai activezi în grupa asta, domnișoară, mi-o trânteşte.

Îmi ia câteva clipe să-mi revin. Dar în care, atunci?

— Nu mai activezi în nicio grupă.

POFTIM?! Gura mi se deschide și pot simți cum îmi

cade fața de șoc, și se lipește cu talent de pământ. Dar... dar... Mă uit din nou la Maddy, de parcă răspunsul la întrebarea mea stă pe chipul ei. Ei bine, dacă stă, înseamnă că sunt eu analfabetă și nu știu să-l citesc. Nu mai înțeleg nimic. Am fost dată afară? Așa, pur și simplu, fără să mă anunțe nimeni?

— Am... am fost exmatriculată? întreb cu noduri, ieșindu-mi o bâlbâială de toată frumusețea. Domnule, sunt foarte sigură că am trecut testul antidrog și alt motiv să fiu exmatriculată nu prea văd.

Cel puțin, nu unul de care să știe el.

— Nu prea înțeleg, îngaim.

— Ar trebui să ceri explicații domnului Fast, pentru că dumnealui te-a retras de la cursuri, fără să ni se explice de ce. Întreabă-l personal.

Oh, asta am de gând să fac. Cu pumnii strânși pe lângă corp, ies din rând și pornesc spre grupa lui - aflată tocmai în capătul celălalt al terenului principal. Nu mă mai uit înapoi și nu mă mai gândesc că nu trebuie să fac o scenă în fața tuturor. Acum aș omorî pe cineva. Cum își permite să mă retragă de la cursuri fără să-mi ceară părerea?

Mă opresc în dreptul lui și nu sunt nici măcar cu o idee mai calmă. Noroc că elevii pe care îi antrenează sunt prea ocupați cu exercițiile de înviorare, ca să ne mai dea atenție, cu toate că unul sau doi dintre ei sunt cu ochii pe noi.

— Ce îți închipui că faci? mârâi printre dinți, suficient de încet să audă doar el.

— Nu acum, îmi replică fără să mă privească. Discutăm după ce termin aici.

— Ba discutăm aici, pentru că nu am de gând să plec până nu-mi explici naibii de ce nu mai sunt elev aici.

Cu încetineală, își întoarce fața spre mine și privirea pe care mi-o aruncă nu e deloc măgulitoare. L-am călcat pe nervi.

— Du-te la cabana ta și stai acolo până termin. Și să nu dea naiba să vorbești cu cineva. Nu deschizi gura fără un...

— Fără un avocat, îl completez. Da, da, am priceput-o pe asta. Ceea ce nu înțeleg e: de ce nu mai sunt elev la Academie? Și de ce trebuie să-mi dea Lockwood asemenea vești?

Maxilarul lui se încordează și mă apucă dur de un braț, îmbrâncindu-mă.

— Dispari la cabana ta! Acum!

Urletul lui răsună cu ecou pe teren, atrăgând atenția asupra noastră. Fac un pas în spate, speriată. Mai clar de atât nu putea să fie, așa că fac cale întoarsă și o rup la fugă spre ieșirea de pe teren, abținându-mă să nu plâng din nou. Ce naiba? Ceva sigur s-a întâmplat; poate că inspectorii au aflat, în sfârșit, cine sunt sau poate că treaba asta e doar preventivă. Pun pariu că Austin nu a luat decizia asta de unul singur. Da, bag mâna în foc că Mike și Davis au o legătură în toată povestea asta, așa cum au mereu. Cei trei parcă au făcut un trio al deciziilor, un fel de Consiliu Inferior sau ceva de genul. Nu-mi vine să cred că iau alții decizii în locul meu, din nou!

Trântesc ușa de la cabană fără menajamente și pocnetul pe care îl scoate aceasta când se lovește cu putere de perete, parcă seamănă cu pocnetul pe care o să-l scoată vena de la cap, care o să-mi explodeze curând de la atâția nervi. Mă dezbrac din două mișcări și mă arunc în cabină, pentru un alt duș, deși am mai făcut unul imediat ce m-am trezit. Stau sub jetul de apă până pielea degetelor mi se încrețește ca a unei bătrâne și ies abia când apa caldă se termină.

Înfășurată în prosop, mă înfig la propriu în șifonier, în căutarea unor haine care să se asorteze cu starea mea.

— Anna.

Norocul face să am un maiou mototolit în mâini - cu care arunc după Mike. Nesimțitul ăsta chiar nu știe să bată

la uşă sau cabana mea s-a transformat brusc într-un bar în care poate intra oricine?

— Sunt în pielea goală, ticălosule!

Îmi ţin cu ambele mâini prosopul pe mine, ca să nu mă trezesc cu încă o surpriză pe ziua de azi. Mike se înroşeşte în obraji şi îmi întoarce spatele, ca să-mi ofere intimitate. Dacă voia, într-adevăr, să mi-o ofere, putea să o facă de la bun început şi să bată în nenorocita aia de uşă!

— Ăă... poţi să te îmbraci?

Iniţial, aş comenta, dar arunc pe mine primele haine pe care le găsesc şi îmi dreg glasul, ca să-l anunţ că am terminat. Mike îşi aranjează părul blond, purtând pe buze un zâmbet stânjenit. Chiar şi aşa roşu cum e, e incredibil de frumos şi sunt geloasă pe ochii lui verzi. Cu siguranţă nu i-a moştenit de la Holly – care are ochii albaştri, ca cerul. Doar gândul la ea mă face să suspin şi să-mi doresc să fug la ea şi în braţele ei.

— Şi care e scopul vizitei, mă rog? îl întreb ţâfnoasă, cu mâinile în şolduri.

— Am venit să văd cum te mai simţi, îmi spune sfios.

Serios?

— Cum să mă simt, Mike? Minunat! Mă trezesc şi eu ca tot omul şi aflu că, deşi sunt la o şcoală cu internat, nu sunt elev aici. Interesant, nu?

Strâmbă din nas; probabil îmi simte şi el ironia din voce. Nu mă pot abţine. Parcă o terminasem cu luatul deciziilor fără Anna. Totuşi, am şi eu creier cu care să gândesc, chiar dacă uneori gândesc pe dos. Aia e doar o altă mâncare de peşte.

— Să înţeleg că nu ai revenit la sentimente mai bune?

Glumeşte, nu? Trebuie să glumească. Mike e un băiat deştept, până la urmă. Ştie că, în situaţia asta, nu merge vorba „cui pe cui se scoate". Ai dat cu bâta în baltă şi nu o

să te iert dacă mai dai o dată.

— Știi, Mike, în clipa asta îmi vine să te iau la șuturi. Cum e posibil să aflu ultima mereu, mai ales când e vorba despre mine? Ce mai urmează acum? Îmi faceți bagajele și mă dați afară?

Mike își scarpină ceafa, încurcat, dar nu-mi răspunde. Nu-i nevoie; și tăcerea e un răspuns și deja simt cum sunt pe cale să îi dau cu ceva în cap. Serios, părerea mea chiar nu contează în povestea asta? Mă simt ca o statuetă, complet nefolositoare. Îmi duc mâinile la tâmple și încep să mi le masez cu mișcări circulare, ca să mă calmez. Situația asta chiar scapă de sub control. Sunt frustrată că alții iau decizii pentru mine. Din câte știu, sunt majoră și pot face și de una singură asta, doar nu sunt retardată. Poate că sunt blondă, dar creierul meu e perfect funcționabil.

— Anna, o facem ca să te ajutăm, argumentează el. Nu văd rostul pentru care să rămâi aici. Inspectorii știu deja cine ești. Mă rog, nu chiar, dar au făcut o legătură între tine și Austin. Adresa din dosar e din Atlantic Beach și proprietarul casei e fratele tău. Mai au de făcut un pas ca să-și dea seama că ceva nu coincide, ținând cont că numele de familie sunt diferite.

Adresa... Oh, Doamne, am uitat de ea! Cum naiba nu mi-am dat seama că, oricine și-ar fi băgat nasul în dosarul meu, ar fi văzut cine e proprietarul? E la mintea cocoșului. Trebuia să fiu mai atentă atunci când mi-am falsificat actele. Am dat-o în bară ca ultima fraieră. Și pentru ce? Pentru un loc în Academia demenților? O să fac închisoare doar pentru o fiță de-a mea. Mai bine nu plecam din Florida și mă înscriam la un liceu normal.

Inspir adânc, apoi mă așez pe pat, simțind din nou cum mi se taie picioarele. Am făcut-o bine de tot! Nici dacă mă chinuiam, nu o puteam croi mai prost.

— Așa, și acum ce? întreb cu noduri. Unde mă duc? O

să dorm pe o bancă în parc?! Dacă mă duc la Davis, îl bag în rahat şi pe el, şi nici la Holly nu e o idee strălucită. La tine nici nu mă gândesc, nu mă duc peste Angelic şi Bella, să le cauzez necazuri. Mai pe scurt, n-am unde să mă duc.

Aud uşa de la intrare scârţâind şi o secundă mai târziu, fratele meu îşi vâră capul blond în cameră, privindu-mă sceptic. Nici nu mă pot uita la el, fără să mă apuce nervii.

— Iar te plângi ca o adolescentă la prima menstruaţie? mă întreabă ironic. Doar nu crezi că te dau afară de aici, ca să stai pe străzi.

— Atunci, unde o să mă duc, Austin? Pentru că nu văd nicio soluţie salvatoare aici, fără să încurc pe cineva.

Bolborosind în bărbie, fratele meu idiot intră în cameră cu tot corpul şi se opreşte în dreptul lui Mike – care a înţepenit în centru.

— Nu ştiu de ce mereu ai impresia că eşti chiar a nimănui, pufneşte el. Mama şi tata au stat o perioadă în Charleston, ai uitat? Nu au vândut casa de aici.

Îmi salt sprâncenele uimită. O fi vreo altă bombă, dar de data asta nu îi mai simt impactul atât de tare. Probabil m-am obişnuit cu faptul că mi se ascund lucruri tot timpul.

— Deci, avem o casă în Charleston, de care nu am ştiut, o spun mai mult ca pe o constatare. Minunat. Până acum am stat pe capul bietei Sandra, căreia i-am mâncat zilele, când puteam să stau în casa mea. Bănuiesc că Jay ştie de asta, nu?

Austin încuviinţează din cap. Normal că ştie.

— Şi totuşi, mă lăsa să mor proastă. Ce să spun, grozav iubit am mai avut şi eu.

Îmi rostogolesc ochii şi mă trântesc pe spate pe saltea, punându-mi braţul peste faţă.

— Dacă îmi spui că această casă e situată în apropierea reşedinţei Davis, o să fac o criză.

— Nu e... foarte aproape, se strâmbă el. Cam la două străzi

distanță. Oricum, flutură din mână, nu asta e relevant. Trebuie să te scoatem din Academia asta fără prea multă zarvă.

Mă întreb cum o să facă asta. Parcă inspectorii au dat ordin ca nimeni să nu iasă și gaura din zid a fost acoperită. Asta dacă nu cumva exagerează mai mult decât atât și cheamă un elicopter. Ha! Asta mai lipsea.

— Am o idee, spun sarcastică. Ies pe sub zid. O să fac gaură, ca o cârtiță.

— Anna, te plesnesc! mă amenință el, serios. O să ieși pe porți, ca un om perfect normal, doar că... la noapte.

Super! O să mă strecor afară ca un ninja și o să fac autostopul. Adică, nu e ca și cum nu ar trece o mulțime de mașini pe drumul ăsta. Pf!

— Apoi?

— Apoi, un prieten de-al meu o să te aștepte cu mașina afară, să te conducă la casă. Are cheile de acolo.

Și așa o să stau ca o aurolacă, de una singură, între patru pereți. Nimic diferit de o închisoare.

— Mai pe scurt, o să mă strecor ca un strigoi afară, o să mă urc în mașina unui necunoscut care, apropo, poate să fie și vreun criminal secret în serie, apoi o să-l las să mă ducă până la casa unde urmează să stau și de unde are cheie cu care poate intra oricând peste mine. Oare doar eu văd ce e în neregulă și periculos cu asta?

În sincron, Austin și Mike își lipesc palma de frunte, înjurându-mă colorat. Ce? Eu gândesc în perspectivă; orice se poate întâmpla.

— Îl cunosc pe Liam de mult timp și sunt foarte sigur că nu o să te omoare, și nici nu o să te bage în saci după.

— Liam? Sună a nume de criminal, dacă mă întrebi pe mine. Poți băga mâna în foc pentru el, fără să te arzi nici măcar la un degețel?

— Dacă nu taci, o să îți bag degețelele pe gât, scorpie!

Ridic mâinile în semn de predare; îl cred în stare să facă asta.

— Ştii, cumva parcă ştiam că voi trei faceţi un fel de complot împotriva mea, bombăn nemulţumită. Pun pariu că Davis e băgat în asta până la urechi.

— Da, ai mare dreptate. E băgat, mărturiseşte Mike, nu foarte încântat.

Îmi vine să râd. Cum de s-au putut înţelege ăştia doi, fără să-şi scoată ochii? Erau un fel de duşmani de moarte sau ceva de genul ăsta. Dacă îi dădeai unuia o sabie, îl făcea franjuri pe celălalt.

— Mai pun pariu şi că sunteţi la un pas să vă luaţi beregata, râd eu. Copii idioţi.

Austin se repede spre mine şi tac din gură, înainte să mi-o iau. Fratele meu urâcios se apropie apoi de uşă, împingându-l pe Mike afară din cameră, pesemne că întâlnirea s-a încheiat.

— Anna! urlă de pe coridor. Până deseară să fii gata!

De parcă am încotro.

MADDY

CAPITOLUL XII

— Să-ţi achiziţionezi un telefon, ca să putem vorbi, îi spun eu, în timp ce o urmăresc strângându-şi ultimele lucruri. Cere-i lui Jay să-ţi cumpere unul.

Gloria se opreşte brusc şi îşi ridică privirea nedumerită asupra mea.

— Eşti nebună? mă întreabă. Nu o să-i cer lui Davis să-mi cumpere un telefon! Poate să fie şi multi-milionar, nu stau cu el ca să-mi cumpere chestii.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că ideea mea a jignit-o. Niciodată n-am presupus că stă cu unchiul pentru bani; e vizibil de la o poştă că îl iubeşte. În plus, Jay nu e un boşorog bogat, care abia îşi mai duce ultima sâmbătă, ca ea să fie genul acela de femeie care aşteaptă într-un colţ, frecându-şi mâinile mişeleşte şi aşteptând să-şi dea babalâcul duhul. Totuşi, vorbim despre prietena mea cea mai bună şi despre unchiul meu, care se iubesc ca orbii.

— Şi ce o să faci? întreb. O să pleci şi o să stai închisă în casă, aşteptând cine ştie ce o să se întâmple?

Ridică din umeri. Nici ea nu ştie ce o să facă, dar tot îşi trage fermoarul la trollerul ei micuţ, peste toate lucrurile cu care a venit din Florida. Nu pot să-mi dau seama cum ştiu asta, pentru că e întuneric în cameră, însă cred că mai degrabă îi ghicesc mişcările. Cam atât a fost şi cu experienţa ei aici, se pare. Dacă ştiam cum vor sta lucrurile, nu mă mai grăbeam să-l conving pe Jay să o

readucă la Academie, ci jucam după cum voia el. Inițial, Jay ar fi ținut-o acasă, lângă bunica, și ar fi înscris-o la un liceu cu profil normal cu identitatea ei adevărată, unde ar fi absolvit fără probleme. Astfel, nimeni nu ar fi știut ce a făcut ea.

Dacă stau bine să mă gândesc, ideea lui pare ingenioasă acum, însă e cam târziu pentru asta.

Gloria își pune trollerul pe podea și îi trage mânerul, înainte să se uite la mine de parcă și-ar lua rămas bun. Urăsc asta.

— Bănuiesc că ne vom mai vedea, spune.

Mă ridic și eu de pe patul meu și mă duc la ea, ca să o strâng în brațe. Nu aș vrea să o las să plece, însă asta nu mai stă în puterea mea. Oarecum știu că planul pus la cale de Austin, Mike și Jay nu o să funcționeze, dar măcar încearcă. Ba chiar își dau toată silința să o salveze.

— Sigur o să ne mai vedem, Anna, spun eu, punând accent pe numele ei. Nu-ți face griji, băieții noștri o să își vândă și sufletul diavolului, ca să te scape de asta.

— Nu mă îndoiesc.

Mă trag puțin înapoi și observ că plânge. Mi se umplu și mie ochii de lacrimi instantaneu.

— Nu uita, îmi spune. Tu nu știi nimic. Te rog, fă ce îți spun.

Încuviințez.

— Și spune-i lui Jay să stea și el departe.

— Doar nu crezi că asta o să facă, i-o întorc eu.

Ea clatină ușor din cap.

— Forțează-l. Nu mă interesează cum faci, dar poți să-l și sechestrezi, dacă e nevoie. Doar ține-l departe de asta. Nu vreau să fie mai implicat decât e deja. Pe mine nu mă bagă în seamă, dacă-i spun.

— O să fac tot ce pot, îngaim cu emoție în glas.

Ne îmbrățișăm iar și ne șoptim un „te iubesc", înainte

ca Austin să intre și să-i ia trollerul din mână, apoi să o tragă după el. Imediat ce aud ușa trântindu-se în urma lor, mă reped spre fereastră, însă nu am o vizibilitate bună asupra potecii din fața cabanei. E aproape miezul nopții și felinarul din fața cabanei de lângă noi s-a ars, așa că nu-i văd dispărând în noapte.

Brusc, mă simt foarte singură. Mă întorc și arunc o privire prin cameră, constatând că Anna nu a lăsat nicio urmă care să dea de înțeles că a fost măcar aici. Asta îmi dă un sentiment straniu, ca și cum am visat până acum. În aer încă mai plutește o dâră de parfum de lămâie, dar cam atât. Clătinând din cap, mă pun în pat și îmi trag pătura până sub bărbie, încolăcindu-mă. Tăcerea care mă învăluie îmi dă impresia că aerul e mult mai răcoros și, cu toate că mă opun, mintea mea pleacă în altă parte.

Mai exact, la Alex.

Mă întreb des ce mai face și dacă e bine acolo, alături de familia lui. Poate că și-a găsit deja pe cineva sau poate că doar place pe cineva. Sunt aproape sigură că a și uitat de existența mea în viața lui. Uite așa mă pun pe plâns încă o seară și aș da orice ca gândurile să mă lase în pace măcar o dată.

Sunt aproape de ațipire, când lumina se aprinde brusc în cameră. Pentru o secundă am impresia că fulgeră, dar cu cât îmi revin mai mult în simțuri, cu atât mai tare sunt conștientă de prezența de lângă pat.

— Domnișoară Davis, trezește-te!

Vocea impunătoare mi-e necunoscută și deschid ochii rapid, ațintindu-i asupra inspectorului. Acest Hulk în variantă anorexică aruncă, fără menajamente, pătura de pe mine și mă îndeamnă să mă ridic.

— Cealaltă lipsește, îi comunică femeia, care stă dreaptă în fața patului Annei. Știam eu că trebuia să ne grăbim.

Ce Dumnezeu?! Cum poate să fie o persoană atât de

obsedată de altă persoană? Îmi vine să îi urlu în față, însă îmi aduc aminte în ultimul moment că trebuie să mă prefac neștiutoare. Mă clatin serios pe picioare lângă tăblia patului meu, sprijinită de ea, în timp ce îi privesc pe cei doi.

— Unde ți-e colega? se răstește Randy la mine, făcându-mă să tresar.

Ține-ți pliscul, Madeline Aylin Davis!

— Nu știu, cu dormeam, blufez. Înainte să adorm, era în pat.

Așa, Maddy. Ține-o tot așa.

Julie și Randy se privesc reciproc, de parcă ar comunica telepatic. Dintr-odată, bărbatul mă ferește din fața șifonierului cu un gest barbar și deschide ambele uși. E limpede că o parte de-a lui e complet goală; bate vântul.

— A plecat, anunță el, apoi revine la mine. Domnișoară, știai cine e colega ta?

Ce întrebare stupidă; îmi vine să îi pufnesc în nas. Normal că știam, doar că nu o să le spun și lor asta. Și în plus, nu mai există îndoială că și ei știu cine e.

— Nu cred că înțeleg întrebarea, bombăn eu somnoroasă.

— Știai că pe prietena ta o cheamă, de fapt, Anna Fast?

— Ăă... Poftim?

Mă și strâmb puțin, ca să dau de înțeles că nu știu nimic despre asta și că vestea mă surprinde în totalitate. Amândoi mă privesc atenți, probabil căutând în gesturile mele ceva care m-ar putea da de gol.

— Și că are optsprezece ani? continuă Julie.

— Cred că ați confundat persoanele. Pe colega mea o cheamă Gloria Montgomery și are aproape șaișpe'. Sunteți siguri că e vorba despre ea?

— Ne iei de proști, domnișoară Davis? se revoltă Randy, înroșindu-se în obraji.

Clatin din cap, deși aș fi ridicat din umeri. E cert că ăștia doi au devenit obsedați de Anna. Pot vedea pe

feţele lor cum le scade siguranţa şi devin nedumeriţi. Comportamentul meu probabil îi debusolează. Dacă eu nu ştiu cine e colega mea de cameră, nu are cum să ştie altcineva. Am petrecut câteva luni bune cu ea şi, dacă nu ar fi fost toată povestea asta cu cunoscutul dinainte, mi-aş fi dat seama într-un final că ascunde ceva. Să fim serioşi, Anna e cea mai slabă mincinoasă.

— Vrei să spui că sunteţi prietene bune şi colege de cabană, dar tot n-ai ştiut nimic despre ea? mă întreabă retoric Julie. Mi-e cam imposibil să cred asta, Davis.

— Ăsta e adevărul, doamnă. Habar nu am despre ce vorbiţi şi cred în continuare că aţi greşit cabana. Pe colega mea o cheamă...

— Am înţeles, mi-o taie Randy enervat.

Îmi dau discret ochii peste cap când îmi întoarce spatele, şi arunc o privire asupra ceasului. E aproape trei dimineaţa şi oligofrenii ăştia mă ţin trează cu vânătoarea lor de fantome. E absurd. S-au convins că Anna şi-a luat tălpăşiţa, aşa că ar trebui să facă şi ei acelaşi lucru.

— Aveţi de gând să-mi cotrobăiţi prin lucruri? întreb nerăbdătoare. Nu de alta, dar peste două ore şi jumătate, am antrenament.

— Ne dai afară, domnişoară Davis?

Mă umflă râsul, dar mă abţin. I-aş conduce până la uşă chiar, numai să îi văd plecaţi.

— Nici gând, doar aş dori să aflu ce se va întâmpla mai departe.

Ambii mă privesc de parcă m-am transformat brusc într-o caracatiţă şi, într-un sfârşit, Julie face un pas înainte, spunând:

— Poţi să te întorci în pat.

Încă de la prima oră a dimineţii, zvonurile au început să explodeze. „Unde e Gloria?”, asta e întrebarea care

îi bântuie pe toţi. Ei bine, Gloria e dusă de mult timp şi stă bine acolo unde e. Se fac tot felul de speculaţii legate de brusca ei dispariţie, ba chiar şi vechiul zvon cum că a rămas gravidă întâmplător şi s-a cărat înainte să i se vadă burta. Ce proşti! Nu îmi pot da seama cum pot trăi doar cu jumătate de creier. Dar prin mulţimea de zvonuri, unul e cel mai plauzibil. Majoritatea cred că Anna a căzut la testul antidrog, prin urmare a fost exmatriculată aşa, mai pe îndelete, ca să nu afle şi ceilalţi.

Nici la prânz, vorbele nu au încetat să apară. Cantina vuieşte de presupuneri, speculaţii şi tot felul de baliverne. Deja mă doare capul. Pentru Jay, însă, zvonurile au un alt efect. Îl aud cum mârâie o dată la două minute şi asta mă amuză. Stăm amândoi la rând, la bufet.

— Ce nu-ţi convine, Jay? întreb, rânjind pe sub mustăţi.

El se răsuceşte cu faţa spre mine şi se apleacă, strâmbând din nas.

— A plecat că a rămas gravidă? Serios? şopteşte el. Copiii ăştia nu au pic de imaginaţie?

Chicotesc. Doar nu cumva îi e teamă să nu cumva să se transforme zvonurile în realitate? Nu m-ar deranja un mini-Jay prin preajmă. Ar fi o minunăţie de copil cu înfăţişarea tatălui şi caracterul mamei. Da, cu siguranţă ar ieşi un copil cu fitil.

— Nu-ţi face griji, unchiule, pufnesc eu. Dacă e să fie, tu o să afli primul.

Îl bat pe spate, cu buzele strânse ca să-mi reţin râsetul care mă pândeşte de după colţ. E amuzant cum sângele îi fuge din obraji şi devine mai palid decât varul de pe perete. Ce repede se mai sperie.

— Ţi-a spus Anna ceva sau...

Se opreşte brusc şi se trage înapoi, clătinând din cap.

— Nu-mi vine să cred că am muşcat-o.

— Nici mie, bufnesc în râs.

Vine rândul nostru la bufet și drumurile ni se despart, eu luând calea spre masa lui Cole. Nu îmi vine să cred că el e singurul care mi-a mai rămas dintre prieteni. Mă aștept lângă el și îi zâmbesc strâmb, în loc de salut. Spre fericirea mea, e singur și am impresia că a ales special să stea la o masă retrasă, departe de colegii lui. Oh, o să mă ia la întrebări.

— Unde a dispărut?

Cum credeam.

— Se împute treaba, Cole, plescăi eu. Austin a trebuit să o scoată din Academie, înainte să năvălească inspecția peste ea. Știu cine e.

— Adică, știu că nu e Gloria?

Încuviințez din cap și el își apleacă fața spre farfuria lui, rămânând tăcut. Știe și el că nu e locul potrivit unde să vorbim despre asta, mai ales că toate urechile sunt îndreptate spre mine. Logic, toți se așteaptă ca eu să știu răspunsul la întrebările lor și chiar îl știu, dar n-am de gând să vorbesc cu vreunul despre asta. Mai exact, am de gând să-i las să moară proști.

— Știi, mă bate gândul să cer să fiu mutat în cabana ta, acum că ești liberă, râde el. Colegul meu e un idiot notoriu și are niște obiceiuri... ciudate. Își spală șosetele în chiuvetă și le pune la uscat pe marginea tăbliei patului, se strâmbă el. Mi-e și scârbă să mă mai spăl în baia aia.

— Îmi pare rău de tine, dar nu prea văd cum o să-l convingi pe Morris și cum scapi viu din mâinile lui Jay, dacă ceri asta.

— Ai dreptate, oftează. Agresivul tău unchi mi-ar pune picioarele în spate. Bănuiesc că mai pot rezista până la sfârșitul anului.

El da, însă nu știu ce să spun despre mine. Anna lipsește de câteva ore și simt deja că încep să o iau razna fără ea. Sau fără Alex. De îndată ce-mi amintesc de el, simt cum

mi se taie poftа de mâncare. M-am aşteptat ca, după tot ce a fost în relaţia noastră, să mă sune sau să îmi trimită un mesaj, cel puţin, să mă anunţe că a ajuns cu bine şi că e fericit. Nu ne-am despărţit în cele mai proaste împrejurări şi mă gândeam că puteam fi prieteni. Da, sigur, de parcă treaba asta chiar ar funcţiona.

Nici nu-mi dau seama când se termină prânzul şi mă trezesc că nu am nimic de făcut. Atât eu, cât şi Cole, stăm pe o bancă din curte şi privim în gol, complet debusolaţi şi plictisiţi. Poate că ar trebui să o caut pe mama şi să o rog să mă sluţească iar cu vreo tunsoare nepământeană, să-mi fac unghiile şi să mă uit la televizor pentru restul după-amiezii, până la antrenamentul de seară – care o să treacă iar pe nesimţite – şi voi ajunge iar să mă uit pe pereţi ca o anti-socială fără prieteni. Aproape că îmi vine să-mi plâng de milă.

— Te gândeşti la tipul ăla, profesorul? mă întreabă Cole dintr-odată, scoţându-mă din reverie. Tot n-ai trecut peste?

— Treceam aşa uşor peste, dacă nu dădeam doi bani pe el, îi replic mai tăios decât aveam intenţia, iar Cole bate spre retragere. Scuze, doar că sunt frustrată. Când era Anna aici, mă mai luam cu ea, dar acum mă simt de parcă am aterizat pe planeta plictiselii, unde cel mai palpitant lucru de făcut este să încerci să mori încet şi sigur.

El ridică mâinile în semn de predare şi mi-o întoarce:

— Uşor, păpuşă, doar întrebam. Nu trebuie să-ţi scoţi colţii.

Apoi îmi trage un cot şi mă uit la el nervoasă, însă nu mai e atent la mine. Prin faţa noastră trece Anabelle, îmbrăcată într-un mod surprinzător de... simplu. Poartă blugi şi un tricou alb şi simplu, pe sub geaca neagră din piele. Arată drăguţ şi... la cum se uită Cole după ea, cred că o place. Sau vrea să i-o pună, nu-mi dau seama.

— Romeo, tipa e interesată de altcineva, i-o trântesc.

— Poftim? se miră el. Dar... de cine?

Încruntarea dintre sprâncene mă informează că vestea asta l-a luat complet pe nepregătite.

— Din câte am înțeles, îl place pe Edward.

— Tipul ăla care a căzut la testul antidrog?

Încuviințez și el își mărește ochii. Arată de parcă i-am dat în cap cu ceva.

— Dar aseară am... eu și...

Flutură din mână, încurcat.

— Trebuie să fii mai explicit, cowboy.

— Ne-am sărutat aseară.

Oh. La asta nu m-aș așteptat. Parcă îl plăcea pe Edward! Nu mai pricep nimic.

— Serios? e rândul meu să mă mir.

— Da. Îl place pe ăla?

Acum nu mai sunt sigură. Poate că nu place pe nimeni și doar îi place să joace la mai multe capete sau ceva de genul ăsta. Nu o cunosc pe Anabelle atât de bine, încât să știu cam ce îi poate trece prin cap, așa că mă dau și eu cu presupusul. E o surpriză faptul că prietenul meu o place și că s-a sărutat cu ea. Niciodată nu m-am gândit la ei împreună. Bănuiesc că nu e un lucru chiar atât de ciudat. Cred.

— Mai bine ai întreba-o pe ea, îi spun. E singura capabilă să te lămurească.

Se ridică de pe bancă și, fără să-și ia rămas bun, dispare ca măgarul în ceață, lăsându-mă de una singură. Minunat.

La antrenamentul de seară, Lockwood ne pune să jucăm un joc aiurit cu ștafeta, împotriva echipei lui Jay. Bineînțeles, deja știu cine o să câștige și nu, nu e vorba de mine sau despre echipa mea. La ce chef am de jocuri, nici nu cred că o să-mi dau interesul.

— Ok, faceți un rând aici! strigă Lockwood, indicându-

ne locul din dreapta sa. Fetele primele şi nu vă înghesuiţi.

Îmi rostogolesc ochii şi mă aşez în aşa fel, încât sunt a treia la rând. Cu cât scap mai repede, cu atât mai bine. În rândul lui Jay, al treilea e Craig şi o idee îmi străfulgeră mintea. Eh, poate că nu o să fie aşa rău.

— O să alergaţi până la banca aceea, ne spune Davis, arătând cu degetul banca aflată la câţiva metri, pe marginea terenului, apoi vă întoarceţi şi pasaţi ştafeta următorului coleg. Scopul e să alergaţi cât mai repede şi să ajungeţi înaintea adversarului. Cu cât alergaţi mai repede, cu atât mai mult avans o să aveţi în faţa celeilalte echipe. Ne-am înţeles?

Plictisitor! Nu are rost să facem întrecerea asta, pentru că oricum vor câştiga ei. Cu toate că sunt cu doi în minus, sunt toţi băieţi şi aleargă mult mai repede decât întreaga mea grupă la un loc. Fetele din grupa asta sunt nişte adormite înnăscute şi vor căsca gura la cine ştie ce. Mda, n-avem nicio şansă.

— Domnule, am o întrebare, spune fata din faţa mea, atrăgându-i atenţia lui Jay. Trebuie să alergăm până la bancă?

Îmi vine să o pocnesc. Cât de idioată poţi să fii, încât să uiţi de la mână până la gură explicaţiile care ţi-au fost date? E limpede că unii trăiesc pe altă planetă.

— Am crezut că am fost suficient de clar, o apostrofează. Sau ţie trebuie să-ţi desenez?

Îmi maschez râsetul printr-o tuse falsă.

— Până la bancă şi înapoi. Acum ai priceput?

Olivia încuviinţează frenetic din cap, părând stânjenită de felul răstit cu care unchiul i-a răspuns. Săracul de el, îl frustrează toată situaţia asta, la fel cum mă frustrează şi pe mine. De ceilalţi nici nu mai spun. Morris, cel puţin, s-a plimbat toată ziua pe coridoare, fără vreun scop anume. E îngrijorat ca un tată, iar Austin lipseşte cu desăvârşire din

peisaj. Din câte am înțeles, a renunțat la antrenamentul de prânz și seară, ca să fie cu Anna. I-a promis lui Jay că îl ține la curent, însă nu a sunat nici măcar o dată.

Lockwood dă startul jocului și primii elevi din rânduri o rup la fugă cu ștafetele în mâini. Mă uit cu coada ochiului la Jay – care își verifică telefonul pentru a mia oară. Nu e deloc atent la ce se întâmplă în jurul lui, pentru că e prea ocupat să tasteze mesaje. Ca să vezi, nu știam că poate să facă asta. Unchiul nu pare adeptul mesajelor prin SMS.

Când următorii elevi pornesc, după ce primii s-au întors, telefonul lui sună scurt și un zâmbet uriaș i se întinde pe toată fața. Pun pariu că Anna i-a răspuns de pe telefonul lui Austin și acum nu-și mai încape în piele de fericire. Tolomacul.

Apuc ștafeta în ultimul moment și o rup la fugă pe traiectorie dreaptă. Păstrând calea, îl urmăresc cu coada ochiului pe Craig. Aleargă la un pas distanță de mine și pare să-și dea toată silința să mă întreacă. Avem cam aceeași înălțime, dar eu sunt mai ușoară, așa că nu mi-e foarte greu să îmi înfig călcâiele în pământ și să țâșnesc în fața lui. Intenționat intru pe traiectoria lui și îmi îndoi brațul, lovindu-l în cele din urmă cu cotul. Asta a fost pentru balivernele pe care le-a scos despre Anna. Fac cale întoarsă în dreptul băncii, ieșind fix în fața lui. Cum îi tai calea, e nevoit să se oprească înainte să se izbească în mine, să eschiveze și să se tragă la timp la o parte, făcându-mi loc. Îmi vine să râd. Picioarele lui încâlcite îmi lasă un avans frumos și ajung cu mult înaintea lui.

Jay plescăie nemulțumit.

— Ai trișat.

— Ba nu. Am câștigat.

Îi fac ștrengărește cu ochiul și rămân pe margine, ca să urmăresc victoria noastră.

După ultimul antrenament din zi, mă îndrept spre

cabană epuizată. Nu mai am chef nici să gândesc şi ştiu că singurul lucru pe care o să-l mai fac în seara asta, e să mă trântesc în pat fără duş şi complet îmbrăcată, deşi miros ca naiba. Când îmi amintesc că sunt singură, chestiile astea nici nu mai contează.

Intru pe coridorul scufundat în beznă şi sunt izbită din prima de un miros ciudat, care pluteşte în aer – un miros străin. Simţurile îmi intră în alertă când simt şi o prezenţă lângă mine şi, chiar dacă nu o văd, cotrobăi cu mâna după un obiect cu care să mă apăr şi îl lovesc în plin. Pot spune că mai mult e o reacţie instinctivă, bazată pe frică, care îi smulge instrusului un geamăt. Nu ştiu pe cine am lovit şi nici cu ce l-am lovit, dar cert e că l-a durut.

Mă reped spre întrerupătorul aflat lângă uşă şi aprind lumina. La început nu-mi dau seama cine e situeta care se plânge lipită de perete, însă când îşi ridică faţa crispată spre mine, constat ce greşeală colosală am făcut.

— Alex! Oh, Doamne! Te-am lovit în cap.

Cu teamă mă apropii de el, ca să văd daunele. Are o dungă roşie în frunte, urmă lăsată de statueta pe care o ţin strâns în mână şi căreia îi dau drumul să cadă pe podea cu zgomot.

— Ce naiba, Madeline?

— Nu ţi-a spus nimeni că nu trebuie să mă iei prin surprindere? Şi ce faci aici? Parcă erai în Canada.

Fără să-mi răspundă, se îndepărtează de mine şi se duce ţintă spre baie, unde se priveşte lung în oglindă. Eu rămân ţeapănă în prag, neştiind ce să mai spun. El e singura persoană care nu credeam că o să fie aici.

— Madeline, era să-mi spargi ţeasta.

Mă dojeneşte cu privirea şi simt cum mă înroşesc până în vârful degetelor de la picioare.

— M-ai speriat, mă scuz eu.

Mai am puţin să încep să plâng, însă mă abţin cât pot de mult să mă exteriorizez şi să rămân fermă, deşi îmi tresaltă

brațele, cerșind după o îmbrățișare. Alex se întoarce, în sfârșit, cu tot corpul spre mine și un zâmbet poznaș îi joacă pe buze.

— Bună, iubito.

Nu spun nimic. Nici nu știu ce aș putea spune în situația asta. Nu știu dacă o să rămână sau dacă s-a întors pentru că a uitat ceva. Cred că ăsta e singurul motiv pentru care mă agăț cu disperare de cadrul ușii, ca să nu năvălesc peste el. Mă foiesc neliniștită și am o dorință stranie de a mă ascunde sub pat, să plâng și să aștept să plece iar. Nici el nu pare să se grăbească cu explicațiile.

— Ei bine? mă întreabă. Nu ești bucuroasă să mă vezi?

Clatin din cap, negativ. Nu pot să fiu bucuroasă, când sunt atât de paralelă cu ceea ce se întâmplă. Parcă și aud cum mi se frânge inima de un milion de ori pe secundă și cum mintea mea îmi aruncă în fața ochilor imagini cu el plecând. La naiba! Mă grăbesc să-mi îndepărtez lacrima rătăcită de pe obraz.

— Maddy?

Face un pas spre mine, dar mă dau înapoi. Rațiunea îmi urlă să mă protejez și cuvintele lui Jay încep să mă bântuie. El se aștepta să mă rănească, însă nu o să-i dau o a doua ocazie să aibă dreptate.

Alex se oprește buimac.

— Vrei să plec?

Clatin din cap, din nou.

— Atunci, ce vrei? Trebuie să vorbești cu mine, Madeline, pentru că nu știu ce vrei.

Mă uit la el suspicioasă. Înainte să mă întrebe ce vreau, ar trebui să îmi explice ce vrea el.

— Mama mea e bolnavă, Maddy, oftează el. De aceea am plecat. Am crezut că e mai bine să mă duc eu la ea, decât să o aduc pe ea aici, pentru că e un drum lung și e greu.

Vestea asta mă ia prin surprindere şi nu ştiu ce aş putea să spun. Îmi frământ mâinile, aşteptând să continue.

— Nu ţi-am spus pentru că am avut de făcut o alegere şi nu voiam să crezi că nu însemni nimic. În plus, ţi-ar fi trecut prin cap ideea idioată să vii cu mine şi ştim amândoi că nu e posibil.

— Dar acum? întreb cu voce mică.

Alex zâmbeşte.

— Sunt aici, nu? Gloria m-a sunat de pe mobilul tău şi m-a ameninţat, citez: „Dacă nu-ţi mişti fundul aici, o să te găsesc şi o să te fac să regreţi.". E foarte periculoasă.

Bufnesc scurt în râs, dar nu mă miră. Gloria e Gloria şi asta chiar sună ca ea.

— Aşa că am venit, adaugă el, ridicându-şi braţele. Adevărul e că şi mama a contribuit la asta. Imediat ce a aflat despre tine, a început să împacheteze.

— Mama ta e aici?

Clatină din cap.

— E în Chester, dar plănuiesc să o aduc în Charleston.

— Asta înseamnă că nu mai pleci?

Zâmbetul lui se lăţeşte şi mai tare. Speranţa din vocea tremurândă cu care îl întreb, e demnă de toată mila. În ultima perioadă am fost jalnică. Până şi Jay mi-a spus asta. Pentru el e inadmisibil să plângi după cineva care nu e mort, deşi ştiu sigur că nici el nu ar fi indiferent dacă relaţia lui cu Anna s-ar termina definitiv şi în circumstanţe scandaloase. Ar fi cel puţin la fel de praf ca mine.

— Nu mai plec.

Îşi întinde braţele, invitându-mă, şi nu mai stau pe gânduri. Mă retrag la pieptul lui, tremurând ca o surcea. Tăria cu care îl strâng îl face să scântească şi să râdă în acelaşi timp. Poate că lui i-a fost mai uşor şi revederea asta nu are aceeaşi însemnătate cum are pentru mine, dar nu am de unde să ştiu. Pot doar să-mi dau cu presupusul şi să fiu

pesimistă, așa cum n-am fost niciodată. Atât de simplu îmi poate fi distrusă siguranța pe mine.

Îmi ridic fața spre el și primesc un sărut scurt pe buze.

— O să te întorci la Academie? îl întreb mult mai relaxată și mai încrezătoare.

— Încă nu știu. Am primit o ofertă la liceul din Charleston și e destul de frumușică. Dacă o accept, nu o să trebuiască să ne mai ascundem.

— Accept-o, turui repede și mă înroșesc din nou. Adică... cum vrei. Dacă ție îți place aici, sunt sigură că Morris ți-ar da slujba înapoi.

— Alegeri, alegeri, oftează el. Încă mai am timp să mă hotărăsc, pentru că prima oară vreau să îmi recuperez apartamentul de aici. Din câte am înțeles, au un alt chiriaș, dar cam au probleme cu el. Nu și-a plătit avansul și s-ar putea să-l scoată afară cât de curând, iar eu voi fi pe fază. Până atunci, o să trebuiască să stau în Chester, însă voi veni cât de des pot, să te văd. Poate într-un weekend o să vii tu, să o cunoști pe mama.

Încuviințez, deși nu mă așteptam să o întâlnesc atât de devreme. Bănuiesc că nu e atât de ciudat, ținând cont că relația noastră e cât se poate de serioasă. Cel puțin din partea mea. Argh, urăsc să fiu atât de nesigură.

Alex mă mai sărută o dată, înainte să-mi dea drumul. Își trece crispat degetele peste dunga roșie de pe frunte și știu că îl doare; ba chiar începe să i se umfle.

— Cred că ar trebui să pui niște gheață pe aia, îl sfătuiesc.

— Da, ar cam trebui, sâsâie el. Doare ca naiba.

Își clatină capul și se îndreaptă cu pași hotărâți spre ușă.

— Pleci? întreb panicată.

— Nu e o idee bună să bântui pe aici cu cei de la inspecție prin preajmă. Abia m-au lăsat să intru. Apropo...

Se oprește și se întoarce cu fața la mine, încruntat.

— E adevărat ce am auzit? Povestea cu Gloria, cum că a dispărut pe nepusă masă.

Încuviinţez.

— Inspectorii au aflat cine e. Poveste lungă.

— Atunci, mi-o vei spune altădată. Acum chiar trebuie să plec.

Îmi trimite o bezea.

— Te iubesc.

Şi închide uşa în urma lui, lăsându-mă cu un zâmbet tâmp pe faţă.

*

— Ce naiba vrei, Cole?

— Adevărul!

Oh. Mă opresc brusc din mers, chiar la colţul clădirii, şi stau în cumpănă. Ştiu că prietenul meu, Cole, şi Anabelle sunt chiar acolo, după perete, şi par să se certe şi nu ştiu dacă e cazul să intervin. Nu pot să-i văd, dar îi aud foarte clar. Urlă unul la altul.

— Nu cred că ştiu la ce te referi, bolboroseşte ea nervoasă.

— La tine şi la tipul ăla, Edwin. Îl placi?

Edwin? Oh, Cole e un tăntălău. Ştiu sigur că intenţionat i-a greşit numele.

— E Edward, mârâie ea. Şi da, îl plac. Sau cel puţin aşa cred. După treaba cu testul ăla antidrog, nu mai ştiu ce să spun.

Nici cu Anabelle nu îmi e ruşine. E la fel de tolomacă. Ba îl place pe Edward, ba nu-l place. Am impresia că nu ştie ce vrea de la viaţă. E una dintre tipele alea cărora li se aprind călcâiele o dată la cinci minute şi se sting la fel de repede. În schimb, nu ştiu ce să zic de Cole. Pare să o placă, altfel nu ar fi aşa nervos.

— Trebuie să-mi răspunzi, Belle!

Belle? Pf. Îmi clatin capul, rostogolindu-mi ochii.

— Fiindcă am impresia că sărutul ăla nu a contat deloc pentru tine şi că sunt un fel de distracţie. Mă deranjează asta.

— Vrei să spui că pentru tine a contat? îl întreabă ea cu mirare în glas. Crezi că nu ştiu ce fel de băiat eşti, Cole? Nu sunt prima căreia îi înfigi limba în gură când te apucă.

Simt cum mă umflă râsul. Anabelle are dreptate, Cole e genul acela de băiat aventurier sau ceva de genul, care nu dă doi bani pe fete. Îi înţeleg mirarea, şi eu sunt mirată de faptul că pare să-i pese de părerea ei.

— Doar pentru că am un trecut, nu înseamnă că tratez toate fetele la fel, i-o trânteşte el. Unele au fost importante, altele nu.

— Importantă cum a fost Gloria?

Îmi miroase a gelozie.

— Da, Gloria a fost importantă, dar nu asta e ideea. Eu vreau să aud dacă a însemnat sărutul acela ceva pentru tine. E atât de greu să-mi răspunzi?

Îmi fac curaj să trag cu ochiul. Sprijinindu-mă cu o mână de perete, îmi scot scăfârlia din ascunzătoare şi mă uit la ei. Sunt faţă în faţă şi par să se sfideze. E oarecum amuzant, dar şi palpitant. Parcă mă uit la o telenovelă de aproape, căci sunt doar la doi paşi distanţă de mine.

— Răspunde-mi, insistă el şi mai că se lipeşte de ea.

— A însemnat, îi răspunde ea cu voce mică. În orice caz, mult mai mult decât a însemnat pentru tine.

— De unde ştii tu? replică acesta. Dacă nu însemna, nu mai stăteam să mă cert cu tine acum, ci îmi vedeam de viaţă. Dar nu pot face asta, pentru că mă gândesc non stop la sărutul ăla şi la tine şi la Edward împreună. Mi se face scârbă, Belle. Urăsc să fiu luat de fraier.

Nici nu există îndoială. E prima oară când îl văd atât de

revoltat din cauza unei fete, mai ales că e vorba despre un amărât de sărut. Aş spune că exagerează puţin.

Anabelle îşi fereşte părul din faţă şi se uită fără frică în ochii lui.

— Nu te-am luat de fraier. Mi-a plăcut Edward, recunosc, dar acum nu pot spune acelaşi lucru. Nu vreau ca prietenul meu să fie consumator. Mă respect. În plus, ceea ce a fost cu tine am crezut că e ceva trecător şi că a doua zi nu mă vei mai băga în seamă. Aşa faci cu toate fetele. Pun pariu că pe unele nici măcar nu ştii cum le cheamă.

— Nu contează, i-o taie. Chiar nu contează celelalte fete. Eu vreau să ştiu dacă tu mă placi vreun pic, măcar.

Şi eu vreau să ştiu asta. Anabelle îşi apleacă faţa, stânjenită, însă Cole i-o ridică cu un deget sub bărbie şi focoasa brunetă îşi lungeşte gâtul după un sărut. Îmi dau ochii peste cap. Din nou! Al doilea episod din telenovelă s-a terminat, aşa că, lăsându-i în urmă, mă îndrept spre capelă – acolo unde telefonul meu mobil face plajă la umbra unui tufiş.

Cum drumul e liber şi nu se întrezăreşte nici urmă de picior de inspector, nu întâmpin dificultăţi. Ajung rapid lângă capelă şi cotrobăi după telefonul meu, mascat strategic cu nişte frunze. Îmi trec palma peste ecran, ca să-l şterg de pământ, apoi îl deschid pentru a-mi verifica apelurile şi mesajele pe care le-am pierdut. Sunt câteva apeluri pierdute de la Alex; cel mai probabil a încercat să mă contacteze înainte să apară la cabană. Zâmbesc când văd şi apelul pe care Anna l-a iniţiat la o oră târzie. Are ca durată douăzeci şi patru de minute şi chiar mă întreb ce naiba au vorbit atât. Bănuiesc că doar blondina a vorbit, pentru că Alex nu a apucat. O cunosc şi ştiu că vorbeşte mult atunci când e nervoasă. Sau când se simte nedreptăţită.

Ascund repede telefonul în buzunarul de la spate al pantalonilor şi iau forţat poziţie dreaptă în faţa inspectorului

Randy când acesta mă ia prin surprindere, apărând ca o stafie în stânga mea. Mă înjur dur în gând și inspir adânc, pregătită să mai lansez câteva minciuni. Nu am de gând să îi recunosc nimic. Continuă să mă privească cu subînțeles, dar refuz să cedez în fața lui sau să mă las intimidată.

Chipul îi este lipsit de expresie, iar asta mă irită oarecum. Sunt invidioasă pe cei care știu și pot să își mascheze emoțiile așa ușor. Bănuiesc că își ia munca prea în serios; de fapt, sunt sigură că așa e.

— Domnișoară Davis, ce încântare! se preface el entuziasmat de prezența mea și își ridică mâinile. Nu mă așteptam să dau de dumnevoastră pe aici. Frecventați des locul acesta?

Și care ar fi problema lui? Ce îi pasă lui ce locuri frecventez eu? Îmi feresc părul din ochi, dându-l după ureche, apoi îi zâmbesc. Mai bine zis, îi rânjesc.

— Bună ziua, domnule inspector Randy. Nu, nu frecventez des locul acesta. Numai atunci când am nevoie să fiu singură, blufez.

În mod normal, nu aș bate atâta drum până aici, nici dacă mi-aș vinde sufletul Diavolului pentru o clipă de liniște. Păi, până ajung aici, îmi trece și cheful de singurătate și mă apucă lenea, somnul, foamea.

Dar acum este o situație mai delicată. Acum trebuie să o fac pe complicele sau mai bine zis, pe infractoare. Îmi retrag din boscheți ceva ce îmi aparține, deci sunt doar Maddy, nu și infractoare. La naiba! Iar gândesc prea mult și îmi dau seama de asta după felul în care se uită Randy la mine. Se așteaptă să îmi dezvolt răspunsul, dar nu încă. Minciunile bune îmi vin în cap numai când sunt întrebată.

— Și care este motivul pentru care vrei să fii singură? Ești supărată?

Omul ăsta începe să mă irite. Nu i se pare că vrea să știe prea multe? E un inspector, la naiba, nu mama! Mă încrunt

ușor, însă nu răspund. Nu sunt obligată să o fac. Este o problemă personală, ceea ce înseamnă că nu îl privește.

— Ești supărată cumva pentru că, prietena ta... Gloria... Ba nu, Anna Victoria Fast a dispărut ca măgarul în ceață din Academie?

De ce nu mă mir că mi-a aruncat întrebarea asta? E clar că vrea să mă facă să mă dau de gol și să îi spun care e toată treaba cu Gloria Montgomery și Anna Fast. Poate că am cu șaisprezece ani, dar nu sunt idioată.

— Domnule, nu vreau să par lipsită de respect, dar nu știu despre ce vorbiți. Pe colega mea de cabană o cheamă Gloria Montgomery, în niciun caz Anna Fast. Nu am auzit niciodată de numele ăsta.

Își încrucișează brațele la piept și clatină din cap.

— Și în plus, v-am mai spus o dată că nu am nicio idee despre ce vorbiți când ați venit să inspectați cabana. Dacă nu am știut atunci, cu atât mai puțin am habar acum.

— Ce e mai ciudat e că și Generalul Austin Fast a dispărut.

Rahat!

— Instructorul Austin Fast? Nici pomeneală. L-am văzut mai devreme, deci e prin preajmă.

Își arcuiește amuzat o sprânceană.

— Credeți-mă, domnișoară Davis, plescăie el. Domnul instructor Austin Fast nu este în Academie, îmi răspunde pe un ton tăios. Ar fi mai bine să spui tot ce știi. Nu vei păți nimic.

Da, că eu m-am născut aseară când abia răsărise soarele. Cum am spus, nu sunt idioată.

— Credeți-mă și dumneavoastră pe mine că habar nu am despre ce vorbiți. V-aș ruga frumos să încetați să mai puneți presiune asupra mea. Dacă știam ceva în legătură cu asta, fiți sigur că vă anunțam. Regulile sunt sfinte pentru mine.

La fel ca și minciuna. Minte ca să ieși din rahat. Sau să scoți pe altcineva din rahat.

— Așa să fie, atunci.

Deși e vizibil cu ochiul liber că nu crede o iotă din ce am trăcănit, mă lasă în pace, nemaizicându-mi nimic. Înclin ușurată din cap și, după ce îmi trag cămașa, îi întorc spatele, văzându-mi de drum. Nu mai arunc nicio privire în urmă. Dacă o să fac asta, dau de bănuit. Am văzut asta în filme.

Curiozitatea despre uzul de fals mă împinge să caut informații despre asta. Singura modalitate ca să aflu ceva și să am acces la internet, este să mă furișez în bibliotecă și să fac cumva rost de laptopul bibliotecarei. Și chiar asta fac. Merg pe vârfuri pe hol, uitându-mă în stânga și în dreapta, asigurându-mă că nu mă vede nimeni. Mai am cam jumătate de drum de parcurs și inima cât un purice. Sper la o minune; să am cale liberă și să fac rost de informațiile pe care le vreau, fără prea multe bătăi de cap. Bănuiesc că azi o fac pe Sherlock Holmes. Trebuie să știu ce o așteaptă pe Anna dacă e să fie prinsă și să am idee cum să o ajut. Nu am de gând să stau cu mâinile în sân și să îmi privesc cea mai bună prietenă cum cade în gol.

Când ajung în fața ușii – pe care trebuie să intru – simt cum mă lasă genunchii. Dacă vine vreun inspector aici pot spune că am dat de naiba. Am senzația că vor pune presiune pe mine până când le spun și ce am mâncat aseară. Mă pierd repede când mă simt încolțită; mă pierd cu firea și vorbesc mult și prost. Nu că nu aș vorbi așa și fără presiune.

Intru în bibliotecă și cercetez împrejurimile cu privirea. După ce mă asigur că e liberă, închid încet ușa în urma mea și inspir adânc, înainte să mă întorc cu fața spre încăpere și să pun la cale în minte ultimele detalii ale planului. În dreapta este biroul bibliotecarei, acolo unde stă frumos

laptopul pe care am de gând să-l folosesc pentru cercetarea mea. Mă grăbesc să ajung la el și mă așez ușor pe scaunul rotativ, încercând să fac cât mai puțin zgomot. Când ridic clapeta laptopului, îmi vine să sar de bucurie. E deschis și conectat la rețeaua WI-FI, așa că nu trebuie să-mi mai bat capul cu parola de acces.

Accesez mărețul Google – e singurul care știu că o să-mi dea informațiile pe care le caut – și, după ce tastez „fals și uz de fals" în chenarul de căutare, o întreagă listă mi se arată în fața ochilor. Apăs pe primul site, unde îmi explică în mare cam tot ce înseamnă asta. Falsul și uzul de fals în înscris oficial se pedepsește cu închisoare de la trei luni la trei ani sau cu amendă, în cel mai bun caz. Ei bine, nu cred că Anna o să scape atât de simplu, ținând cont de prostiile pe care le-a făcut. Dat fiind faptul că s-a prezentat sub o identitate falsă și a fost transmisă unei unități în care aceasta își desfășoară activitatea prin folosirea frauduloasă a unui act care servește la identificare, pe Anna o paște între șase luni și trei ani de închisoare.

Bravo, Anna!

Pentru prima oară mă întreb ce a fost în mintea ei și cum naiba a dus-o gândul să facă asta, pentru un amărât de loc într-o Academie în care, chiar nu are ce căuta. Să fiu sinceră, Anna și milităria niciodată nu vor merge mână în mână. Și totuși, se află în ditamai necazul și nu-mi pot da seama pe unde o să scoată cămașa de data asta. *Dacă o va scoate*. Mi se zbârlește părul de pe ceafă numai când mă gândesc la Anna și închisoare în același context. Nici nu vreau să știu cum se simte ea.

O voce groasă străbate coridorul și ajunge la mine. Cu două click-uri șterg istoricul, închid clapeta și mă ascund în ultimul moment după un raft imens. Ușa se deschide și aud parchetul care scârțâie sub greutatea pașilor. Dacă judec după tropăit, sunt cel puțin două persoane acolo.

— *Și zici că tot nu vrea să recunoască, ăh?*

Vocea e a lui Julie, inspectoarea Morții - care a ajuns să mă calce teribil pe nervi. Îmi dau seama și că vorbesc despre mine și că cealaltă persoană e nimeni altul, decât Randy.

— *Nu, oftează el. Fetița aia are impresia că mă poate juca numai cum vrea ea.*

— *Ai pus presiune pe ea? întreabă Julie cu răbdare și mi-o imaginez sprijinindu-se de ceva. Până la urmă e un copil. Dacă simte că o să aibă probleme, își dă drumul la gură. Așa sunt ei. Nu și-ar risca pielea pentru nimeni.*

Tare se mai înșală! Pentru Anna aș rezista și dacă aș fi pusă la curent. Nu doar pentru că e cea mai bună prietenă a mea ci și pentru că o iubesc. Deasemenea ,fericirea lui Jay e sfântă pentru mine, pentru că îi datorez viața. E singura figură paternă pe care am cunoscut-o vreodată și îi voi fi recunoscătoare cât voi trăi. Da, cu siguranță pentru el îmi voi coase și gura, dacă e nevoie.

— *Nu știu ce să cred, Jules, pufnește Randy iritat. Nu-mi vine să cred în ce am aterizat! Niciodată nu m-am așteptat să găsim la J. F. Kennedy așa ceva. Mai degrabă optam pentru Colorado.*

Îmi strâng buzele și respir cât de încet pot, ca să nu mă fac auzită, cu toate că sunt foarte agitată. Ba chiar încep să am broboane de transpirație pe frunte și picioarele îmi sunt înțepenite de la tensiune.

— *Și data trecută am găsit nereguli, îi reamintește Julie. Dar ai dreptate, nu mă așteptam la așa ceva. Crezi că Morris știe ceva despre Anna, însă nu vrea să spună?*

— *Nu văd de ce ar acoperi-o. Ar putea face închisoare pentru complicitate și nimeni nu s-ar risca doar pentru a acoperi o puștoaică nebună.*

Râsetul lui Julie îmi face pielea de găină. E un râset frumos, doar că nu prea văd nimic amuzant aici.

— *Puștoaică nebună, Randy? I-a jucat pe toți cum*

a vrut. Cât de orb trebuie să fii, încât să nu vezi ce se întâmplă? Fătuca aceea e prea dezvoltată ca să aibă doar cincisprezece ani. Orice idiot şi-ar da seama că numele ei nu coincide cu numele proprietarului adresei pe care a trecut-o la dosar.

— *Şi dacă spui că e aşa deşteaptă, cum de nu şi-a dat seama de golul din dosarul ei?* întreabă Randy sarcastic şi retoric.

Urmează o pauză şi mi-o imaginez pe Julie ridicând din umeri.

— *E imposibil,* adaugă el. *E absolut imposibil să scape basma curată atâtea luni, fără să-şi dea nimeni seama. Sigur a mai acoperit-o cineva. Poate instructorul ei, care se presupunea că trebuie să ştie totul despre elevii lui. Crezi că nu a văzut neregula aceea şi nu a pus întrebări?*

— *Ai impresia că Davis a acoperit-o? îl întreabă Julie cu mirare în voce. Nu, nu cred. L-am verificat şi e un angajat bun. Nu cred că şi-ar risca pielea pentru un copil.*

— *Păi, în comparaţie cu el, această Anna Fast nu e aşa copil. Vârsta lor e destul de apropiată. Uite, de exemplu, poate a acoperit-o pentru că au o relaţie.*

Îmi pun instantaneu palma peste gură înainte să scap geamătul de surprindere. Randy habar nu are cât de aproape de adevăr e. Habar nu are! Ok, în alte circumstanţe, asta ar suna complet aiurea, dar dat fiind faptul că e adevărat, nu-mi prea vine să râd.

În schimb, Julie izbucneşte puternic în râs.

— *Serios, Randy? O relaţie? Ştii, când am aflat că există între cadrele didactice, un instructor foarte tânăr, am fost numai cu ochii pe el. Tipul ăla nici măcar nu le dă atenţie fetelor care îl înconjoară. Nu pare interesat de niciuna şi nu cred că e interesat fix de ea.*

Ei bine, asta e amuzant. Oricât de aproape de adevăr ar fi cei doi, înainte să-l ajungă, dau înapoi ca racul. Ce idioţi! E necesar doar să întindă mâna şi să afle cel mai mare

secret pe care această Academie îl ascunde, adică relația lui Jay cu Anna. Sunt convinsă că, dacă află cineva despre asta, s-a terminat. Revolta care se va stârni va distruge Academia din temelii.

— *Deci, tu crezi că Davis nu are nicio legătură,* bombăne el. *Bine, și dacă ar avea, nu vom putea dovedi asta niciodată.*

— *Corect.*

— *Dar Austin sigur e implicat,* argumentează tot el. *Parcă a dispărut de pe fața pământului, odată cu soră-sa. Nici urmă de ei, ca și cum nici măcar nu au existat vreodată.*

Îmi strâng pleoapele. Poziția pe care o am e foarte inconfortabilă și simt nevoia să mă foiesc, dar asta ar însemna să fac zgomot. Dacă ăștia doi nu dispar curând, o să dau de probleme.

— *Așa că, să stăm de vorbă personal cu ei, e exclus,* pufăie Randy obosit. *Ce vom face?*

— *Ceea ce trebuie,* mormăie Julie. *Îi vom denunța.*

Aproape că scap un scâncet, căci simt impactul cuvintelor sale de parcă mi-a dat în cap cu un obiect tare. Pașii lor se aud din nou și curând, ușa se trântește. Ies rapid din ascunzătoare, cu gândul să merg la Jay și să-l avertizez, dar soneria scurtă a telefonului meu mă oprește cu mâna pe clanță. Mesajul pe care îl primesc îmi face inima să rateze o bătaie, apoi să o pornească cu viteză.

Nici nu știu cum mă împleticesc afară din bibliotecă și pe coridor. Alerg ca și cum a luat cladirea foc și flăcările sunt pe cale să mă mistuie. Alerg fără oprire spre biroul unchiului meu și, când ajuns în dreptul ușii, mă prăbușesc înăuntru, grămadă pe podea.

Jay sare din scaun alarmat.

— Maddy, ce naiba?!

Mă adună de pe jos, iar eu mă agăț cu disperare de brațele lui, gâfâind ca după un maraton.

— Anna...

Ochii lui se măresc instantaneu.

— Anna... a fost arestată.

JAY

CAPITOLUL XIII

Ştiţi momentul acela când simţi cum te cuprinde disperarea, dar ai mâinile strâns legate la spate şi nu poţi face absolut nimic? Aşa mă simt eu. Nu am văzut-o pe Anna de patruzeci şi opt de ore şi deja înnebunesc. Ştiu că în momentul ăsta are nevoie de mine, de sprijinul meu moral, şi totuşi nu pot face nimic, pentru că Mike şi Morris mă privesc ca nişte vulturi.

Mama mă forţează să stau pe canapea, ca să nu mă mai învârtesc ca un leu în cuşcă, prin tot livingul, în timp ce Holly îmi trânteşte în faţă o cafea lungă şi tare, ca să îmi puşte inima. Îmi amintesc vag că am mai băut, însă nu ştiu câte. Ceaşca îmi tremură în mână când o ridic spre gură, vărsând câteva picături pe canapeaua preţioasă a mamei. Spre surprinderea mea, nu mai spune nimic, deşi ştiu că tocmai i se frânge inima. Îi înţeleg mania. A dat o avere pe blestemata asta de canapea – pe care am de gând să zac mort de beat, dacă nu o văd pe Anna curând.

Nimeni nu spune nimic şi privirea îmi fuge spre fotoliu, acolo unde Maddy stă cuminte pe piciorul lui Alex. Mare mi-a fost surprinderea să îl văd şi m-aş fi bucurat, dacă circumstanţele nu ar fi fost acestea. S-a întors la nepoata mea, şi cu asta mi-a câştigat tot respectul.

În schimb, eu sunt vraişte. Am mâncărimi de limbă şi în talpă. Îmi vine să fug; să intru în Mike şi Morris – care

stau ca un zid între mine și ușă – și să o iau la sănătoasa. Pun ceașca înapoi pe farfurioara ei și îmi trec palmele peste față. Poziția lui Shannon – care a înțepenit pe brațul canapelei – mă scoate din minți. Știu că e aici ca să mă susțină moral, dar nu funcționează. Îmi iau câmpii!

— Trebuie să mă duc! mă răstesc dintr-odată, trăgând un picior zdravăn măsuței de cafea.

O răstorn și, ceașca de cafea, dăruită de Holly, zboară până lângă șemineu, spărgându-se. Toți tresar din cauza accesului meu de furie, doar Morris pare să se fi așteptat la asta. Stă perfect drept, cu mâinile prinse la spate.

— Ba nu trebuie, mi-o retează calm.

— Tu nu înțelegi?! urlu. E acolo și eu stau ca fraierul aici, să mă uit pe pereți! Dacă o lovesc?

Mike bufnește scurt, dar nu de amuzament. Mă găsește absurd. Ei bine, poate că sunt, însă mintea mea se gândește la toate prostiile și nu o pot controla. Nu aș rezista să știu că o lovește cineva. Nu suport nici măcar gândul că se răsteşte cineva la ea.

— Nu se întâmplă asta, fiule, mormăie tata, venind în spatele canapelei, chiar deasupra capului meu. Anna e tratată bine.

— De unde știi tu? îi replic enervat. Ai fost acolo, să vezi cu ochii tăi?

Nu îmi mai răspunde, căci întrebările mele sunt retorice. Nu are de unde să știe sigur, pentru că niciun Davis nu se apropie de secția de poliție. Asta e o lege impusă de Morris și mintea lui strălucită de a ne ține departe de treaba asta de rahat. Nici Mike nu are voie să se apropie, deși observ în ochii lui că suferă de aceleași mâncărimi.

Keira se așază lângă mine și îmi întinde un pahar cu apă, punându-și cealaltă mână pe umărul meu, în semn de sprijin. Ea mă înțelege cel mai bine, pentru că trece prin aceeași situație. Iubitul ei e la secție de poliție și cine

ştie ce face acolo. Aşa cum ne-am aşteptat, Austin a căzut drept complice la toată treaba asta, pentru că a acoperit-o pe Anna şi cu plăcere m-aş arunca în aceeaşi oală, doar ca să fiu lângă ea.

Iau paharul din mâna Keirei şi îl dau peste cap, înainte să mă împingă dracu' să-l sparg şi pe ăsta. Niciodată nu am fost mai disperat, mai panicat şi mai agitat decât sunt acum. Poate doar o dată, când Anna era strâns legată de un pat de spital, pe jumătate moartă.

— În loc să ne plângem de milă, mai bine am vedea ce facem mai departe, vorbeşte Mike într-un final şi îl privesc urât printre gene.

Dacă mai deschide gura şi spune o prostie, o să-l lovesc.

Toţi îşi îndreaptă atenţia spre el.

— Cam ce ar fi de făcut? întreabă mama cu speranţă.

— În primul rând, să angajăm nişte avocaţi buni, care să-i scoată din secţia aia blestemată şi care să ceară ca Anna şi Austin să fie judecaţi în libertate.

Ideea lui e strălucită, deşi nu-mi place să recunosc asta. Însă nu cunosc niciun avocat bun prin Charleston, care ar putea să câştige.

— Doar nu ai de gând să angajezi vreun ramolit de aici? pufnesc eu.

Mike clatină din cap şi se uită lung la Morris.

— Am ceva cunoştiinţe prin Chester, spune cel din urmă, ridicând din umeri. Dar nu ştiu cât de eficienţi sunt. Nu am mai avut de-a face cu tribunalul până acum.

— Îl putem angaja pe Holgan, vine tata cu ideea.

Mă întorc la el şi îi arunc cea mai duşmănoasă privire pe care o posed. Serios?

— Din cinci cazuri, Holgan le-a pierdut pe toate, mârâi. Nu am de gând să las viitorul Annei în mâinile unui idiot, care le mai are şi cu trasul la măsea.

— Jay, vorbeşte şi sora mea într-un final, pe un ton foarte moale. Un avocat bun, care să dea totul din el, e foarte scump.

Clipesc surprins. Pentru asta își face ea griji? Că nu îmi pemit să plătesc un amărât de avocat, care să-mi scoată iubita din închisoare? Poate că nu sunt eu cel mai bogat om de pe pământ sau, cel puțin, din Charleston, însă am de gând să-mi dau tot ce am ca să o văd pe Anna lângă mine.

— Poate să mă lase sărac lipit, replic acid. Nu-mi pasă câtuși de puțin. Doar arată-mi-l pe ăla capabil să facă minuni în astfel de cazuri și îi dau și haina de pe mine.

Tresar și tot corpul mi se încordează când mama îmi prinde umărul în palmă și îl strânge ușor. Îmi vine să plâng și să mai sparg ceva, cu toate că asta nu salvează situația nicidecum. Ar cam trebui naibii să mă calmez și să gândesc la rece, înainte să fac ceva necugetat și să încurc treaba.

— Cred că știu eu pe cineva, bolborosește Mike, scoțându-și mobilul din buzunarul pantalonilor.

Formează un număr și îmi aruncă un rânjet arogant, când își duce telefonul la ureche. După nu mai mult de zece secunde, vocea lui tună:

— Angelie, ia-o pe Bella și veniți aici.

Îi dă rapid adresa și închide, fără alte replici. Habar nu am cine e Angelie, dar bănuiesc că o să aflu curând.

— Deci? întreb nerăbdător.

— Oh, Angelie e soția mea. Tatăl ei e unul dintre cei mai buni avocați din Beckley.

— Beckley? îl imită Morris, ușor mirat. Asta e cam departe, fiule. Crezi că ar veni până aici?

Mike face o grimasă și ridică din umeri, nesigur.

— Putem încerca. E bun și nici nu o să ne rupă la buzunare.

Nici nu-mi dau seama cum sar în picioare, revoltat.

— De bani îți pasă ție acum?! urlu.

Acesta își dă ochii peste cap, ironizându-mă. Nu-mi vine să cred! Anna e și familia lui; ar trebui să nu mai fie ca o fetiță și să nu se mai plângă atât. Bani! Pf.

— Să nu uităm că ești un amărât de instructor, Davis, și că ai slujba asta datorită mie! Eu te plătesc.

Strâng din dinți cât pot de tare, apoi i-o trântesc:

— Demisionez. Acum nu mă mai plătești tu, așa-i? Te poți spăla pe cap cu salariul ăla.

Pot să văd cum siguranța asta a lui se face praf chiar sub ochii mei. Doar nu avea impresia că mă controlează, doar pentru că mă plătește? Oricât de mult iubesc slujba asta, e doar o slujbă. Acum sunt complet liber să-l pocnesc în față, fiindcă Anna nu e aici să mă oprească. Mă uit la el sfidător. Orice gest mic de ironie o să mă facă să uit că suntem aici pentru cu totul altceva.

— Nu vorbești serios, Jay, mormăie Morris, enervant de calm.

— Niciodată nu am fost mai serios decât sunt acum. În momentul ăsta nu dau doi bani pe slujba lui de rahat! Dacă vrei, într-adevăr, să faci un bine, adu-l pe avocatul ăla, că îl plătesc eu.

Tata mă prinde dintr-odată de braț și mă trage înapoi, asigurându-se că nu ne vom bate. Stau bine și mă gândesc că nici nu și-ar avea rostul.

— Nu e necesar să o faci pe viteazul, îmi spune. Vom ajuta și noi cu ce putem, doar ca să-i scoatem pe Austin și Anna din problema asta. Banii chiar nu au o importanță acum.

Dau din cap, mulțumit. În sfârșit cineva care gândește pe aceeași lungime de undă cu mine. Mă reașez pe canapea și aștept cuminte ca Angelie să apară cu numărul salvator. Nu de alta, dar dacă mă mai ridic de aici, s-ar putea să fac ceva ce o să regret.

Nu mai durează mult până când această Angelie se prezintă la ușă, ținând o fetiță în brațe. Mă blochez în prag și mă uit sceptic la micuța făptură îmbrăcată atât de gros, încât abia mai poate mișca. Dacă Angelie e soția lui,

fetița nu e nimeni altcineva decât copilul lui Mike. Ei bine, recunosc. Face copii frumoși; măcar de atât e capabil.

— O poți ține puțin? Mi-a rupt brațele.

Nici nu apuc să întind mâinile, că mi-o și pasează și fetița – pe numele ei, Bella – se agață cu greu de umerii mei. Mă simt... straniu. Nu am mai avut de-a face cu copiii mici de când cu Maddy, dar n-am uitat noțiunile de bază.

Angelie se strecoară pe lângă mine, cotrobăind în geanta ei mare. Ușor buimac, o urmez și o văd pe Maddy izbucnind în râs. Probabil arăt haios.

— Nu râde, moțato, o apostrofez. Tu ai fost și mai mică.

Bella se uită pe rând la fiecare și rapid întinde mâinile, aproape aruncându-mi-se din brațe, când îl observă pe Mike. Chicotind, acesta se întinde și el spre ea, dar nu apucă să o și prindă. Holly îi taie calea cu viteză și mi-o smulge din brațe, înainte să protestez. Emoția care i se citește pe chip și fericirea cu care o strânge în brațe, mă informează că e prima oară când o vede. Nici Morris nu se lasă mai prejos. Înghesuindu-se și el, se ține după cele două ca un cățeluș ascultător, până la canapea.

Angelie scoate, într-un final, o hârtie din geanta ei și i-o întinde lui Mike. Probabil e hârtia cu numărul de telefon al tatălui său.

— Crezi că ar veni din Beckley? o întreabă.

— Sigur. Trebuie doar să-l suni și să-i explici în mare care e situația.

Mike părăsește încăperea și se mută în bucătărie, iar mie îmi vine să mă țin după el, dar nu o fac. În schimb, mă îndrept și eu spre canapea și mă las pe vine în fața lui Holly, ca să mă uit mai bine la Bella. Întotdeauna mi-au plăcut copiii mici, iar Bella e o minune. Mă privește înapoi cu ochii mari și rotunzi, în timp ce își țuguie buzele. Întind un deget spre ea și aceasta mi-l prinde cu toată mânuța, susținându-l.

— Bunico, unde-i aparatul? întreabă Maddy amuzată. Chestia asta trebuie imortalizată.

— Madeline, o dojenește Alex.

Eu nu îmi pot lua ochii de la ghemotocul de om din brațele lui Holly. Pare puțin speriată de faptul că sunt atâția oameni care o înconjoară, însă nu plânge. Ba din contră, își leagănă ușor picioarele și se lasă cu spatele pe pieptul bunicii sale, calmându-se. Ochii mei se plimbă pe fețișoara ei, studiind-o în amănunt. Seamănă mult cu Angelie, dar are ochii lui Mike. Nici nu există îndoială că e fetița lui.

Mereu mi-am dorit să am o casă plină cu copii, însă nu-mi puteam imagina cum vor arăta ei. Probabil ca mine. Din capele lor brunete, cu ochi strălucitori și negri, acum se transformă totul în cârlionți blonzi. O casă plină de capete cu cârlionți blonzi.

Abia când Mike se întoarce în living, ies din reverie și îmi mut privirea de la Bella, pe el.

— S-a rezolvat, ne spune. O să fie pe drum în maxim o oră. Holly, bănuiesc nu e niciun deranj dacă va sta la voi pe perioada procesului, nu? Apartamentul nostru e mic și Bella e gălăgioasă, iar el preferă să aibă liniște când lucrează.

— Nici pomeneală de deranj, se repede Morris să răspundă.

— Poate rămâne și aici, în caz de ceva, intervine și mama. O să fie în regulă.

Mike dă scurt din cap și se întoarce spre Angelie, depunându-i un sărut mic pe obraz, înainte să o ia pe Bella din brațele lui Holly. În locul ei, șatena se așază lângă mama soacră și îi oferă o îmbrățișare stângace, de care Holly se bucură din plin.

— Și acum ce? întreb.

— Acum așteptăm, îmi răspunde tata.

*

La o oră târzie din noapte, cobor în bucătărie pentru un pahar cu apă. În casă domnește liniștea, pesemne că toată lumea doarme. Mike, alături de Angelie și micuța Bella ocupă camera de oaspeți de la etaj. Mama a dus o întreagă muncă de lămurire cu el pe tema plecării seara și, în cele din urmă, tot mama a avut sorți de izbândă. Poate să fie foarte convingătoare, atunci când vrea. În plus, Mike a exclus din start posibilitatea de a rămâne peste noapte la reședința Morris. În familia lui încă se poartă lupte seculare, dar știu că, la un moment dat, o să se împace.

Beau apa ca pe cafea, încetul cu încetul, gândind în același timp la toate posibilitățile care există în cazul Annei și al lui Austin. E dificil să faci ceva, când ești ținut la distanță și știu că Anna nu m-ar lăsa nici într-o mie de ani să mă bag în problema asta. E singurul motiv pentru care sunt aici, căci niciun membru al familiei mele nu m-ar putea reține cu adevărat. Și, în plus, trebuie să-i dau dreptate Annei. Prezența mea și legătura dintre noi doar ar agrava lucrurile pentru amândoi. Pe lângă faptul că aș cădea complice, relația noastră ar ieși la iveală și nimic bun nu ar aduce asta.

Îmi simt telefonul vibrând sălbatic în buzunarul pantalonilor mei trei sferturi. Cum nu cunosc apelantul, ezit să răspund, dar în cele din urmă duc telefonul la ureche și aștept ca vocea din celălalt capăt al firului, să-mi vorbească.

— *Jay?*

— Austin!

Scap paharul din mână în chiuvetă, făcând zgomot.

— De unde naiba mă suni? îl întreb.

— *De la un telefon fix. Mobilul meu s-ar putea să fie monitorizat. Keira e cu tine?*

— Da, Keira e bine, nu-ți face griji, spun repede. Te-au lăsat să pleci?

Mă prind cu mâna liberă de marginea blatului, ca să o opresc din tremurat. Nu-mi vine să cred câte emoții am.

— *Deocamdată. Încă nu știu de ce, dar am impresia că Anna a căzut la o înțelegere cu ei, în schimbul meu. Am înțeles că mă vor judeca în libertate, însă nu știu ce să spun despre ea, Jay. E în continuare acolo și o interoghează de ore bune.*

Panica din vocea lui mă face să intru și eu în alertă. Suportul din sticlă pentru pâine îmi face cu ochiul și îmi vine să-l iau și să dau cu el de pământ. Curând o să-mi pocnească vreo venă.

— *Îi trebuie un avocat,* adaugă el. *Unul bun. La ce probleme are, nu o mai scapă nici dracu'!*

— Avocatul e pe drum, spun cu voce spartă, privind într-un punct fix și inexistent de pe perete. Vine din Beckley, așa că mai durează ceva până ajunge. Ai...

Glasul îmi piere și ochii încep să mă usture. La naiba!

— Ai văzut-o?

— *Nu mi-au dat voie. Au intrat peste noi, Jay. Nici nu îți închipui ce tare au speriat-o idioții ăia! Apoi ne-au dus în camere de interogări separate și nu am mai văzut-o de atunci. Nu cred că ea o să fie judecată în stare de libertate. Are prea multe capete de acuzare. Pe majoritatea nici măcar nu le înțeleg.*

— Austin... avocatul o să facă tot ce poate. E socrul lui Mike, deci e din familie și nu mă îndoiesc că o să lupte cu toate armele, ca să o scoată. Chiar în momentul ăsta m-aș duce peste ei, mă crezi?

— *Stai cuminte,* mă dojenește. *Dacă avocatul e bun, o să avem situația sub control. Acum chiar trebuie să închid. Spune-i Keirei dimineață să vină acasă.*

— Ok.

Apelul se încheie înainte să mai spun ceva și nu sunt nici măcar cu o idee mai liniștit, ba din contră. Sunt pe punctul să-mi sparg telefonul de nervi, însă îmi reamintesc că e singurul pe care îl am și că poate o să mai am nevoie de el. Îl pun cu o grijă inutilă pe blat și îmi iau mâinile de pe el, trecându-le peste ceafă. După alte cinci minute de stat degeaba, mă întorc în pat, ca să mă uit în continuare la pereți.

În următoarea dimineață, după ce le-am spus despre conversația cu Austin, toată lumea e în alertă și un nou plan iese la iveală. Mike se lasă în față, ca să-și pună coatele pe genunchi, în timp ce eu îl privesc sceptic din fotoliu, cu cotul pe brațul acestuia și cu fața proptită în palmă.

— Austin nu o mai poate ajuta, ținând cont că nu i se permite să o vadă, mormăie Mike gânditor. În felul ăsta, nu vom ști nimic despre ceea ce se întâmplă cu Anna.

— Și ce propui? îl întreb aparent calm, schimbându-mi poziția pe fotoliu. Să ne îmbulzim cu toții pe ușile secției? Mie îmi convine.

Ridic inocent din umeri când mama se uită urât la mine. Ce? Nu m-ar deranja deloc să intru peste ei, să o iau pe Anna în spate și să fug cu ea unde văd cu ochii. Cred că aș călca pe oricine în picioare.

— Atunci, dă-i drumul, mârâie Mike iritat. Du-te și aruncă-te cu capul înainte. Nu te mai reține nimeni.

— Michael, îl apostrofează Holly supărată.

Aș râde acum. Îmi place că Mike nu se lasă; duce lupta asta mai departe, fără să obosească. Holly pune pe măsuță – pe care tata a reușit să o salveze – o tavă plină cu cești aburinde cu cafea. De când e aici, tot ce face e să stea în bucătărie și să ne servească cu tot felul de chestii. Stresul o împinge să ne îndoape cu cafea și fursecuri, deși ea nu înghite nimic.

Numai când mă uit la chipul ei, mi se face un dor teribil de Anna. Cea din urmă seamănă mult cu ea şi mă face să-mi doresc să o strâng în braţe.

Tropăitul lui Alex pe scări, mă scoate din reverie şi îmi dau ochii peste cap. Aproape că am uitat că şi-a petrecut noaptea aici, chiar în camera nepoatei mele. Numai eu ştiu de câte ori am fost pe cale să mă duc peste ei, să mă asigur că îşi ţine mâinile acasă. Încă nu sunt de acord cu chestia asta, dar o înţeleg. Alex locuieşte acum în Chester şi e aici ca să o sprijine moral pe Maddy – ăsta e singurul motiv pentru care îi permit să rămână aici.

Se aşază lângă ea şi îi aplică un sărut fugar pe tâmplă, care o face să zâmbească.

— Mike, continuă, îl îndemn eu.

— Da, mă gândeam să intervin.

— Poftim? strigă Morris. Dacă intervii personal în treaba asta, o să intri în aceeaşi problemă ca şi Austin.

— Nu chiar, pufneşte. Eu pot să fiu acea rudă care apare după nu ştiu cât timp şi află că verişoara lui a intrat în necazuri. Teoretic, nu am ştiut de beleaua pe care a făcut-o şi nici n-am acoperit-o.

Îmi trec un deget peste buze, ca să nu râd.

— Practic, stăm altfel, i-o lansez eu.

— Practic nu e departe de teoretic, mi-o întoarce. Am sosit de curând şi am avut nevoie de ceva timp ca să înţeleg cum stă situaţia.

Rânjeşte mândru de ideea lui, deşi nu e una foarte strălucită. Adică, mă încântă să ştiu că vom avea pe cineva care să ne ţină la curent cu ceea ce se întâmplă cu iubita mea, dar ar cam trebui să lăsăm asta pe seama profesioniştilor.

— Nu, spun eu hotărât. Îl vom lăsa pe socrul tău să ne ţină la curent.

Pe Mike pare să-l deranjeze faptul că i-am respins ideea,

dar nu mai spune nimic, chiar dacă ar vrea din tot sufletul să o facă. Văd asta în ochii lui, care scîlpesc ca ai unui vultur căruia i-a fost lansată cea mai mare provocare. Oftez. Aş mai sta să mă contrazic cu el, dar prefer să o salvez pe Anna, decât să duc lupta asta.

— Când ajunge tatăl tău? o întreb pe Angelic, care stă retrasă de restul lumii.

Ochii îmi fug pe Bella şi zâmbesc. Codiţa din vârful capului o face să arate şi mai inocentă decât e.

— Cam pe seară ar trebui să ajungă. Eu şi Mike îl vom aştepta la intrare în Charleston, ca să-l conducem aici.

Încuviinţez mulţumit.

— Va sta aici pe timpul procesului, spun.

— De ce? întreabă Mike enervat.

— Pentru că aşa vreau eu, replic. Alte întrebări prosteşti?

Îmi salt sprâncenele, aşteptând să comenteze. E de ajuns că trebuie să-i tolerez prezenţa în casa mea. Nu am nevoie să şi comenteze la tot ce spun.

— Anna e verişoara mea, argumentează.

— Şi iubita mea.

— Fosta, chicoteşte el răutăcios. Din câte ţin minte, ţi-a dat papucii.

— Serios? se miră mama, uitându-se la mine.

Plescăi din buze şi ridic din umeri. Da, mi-a cam dat papucii, dar asta e irelevant.

— Oh, da, vorbeşte tot Mike. I-a dat peste bot.

— Şi ţie la fel, i-o întorc rânjind.

Tot cheful lui de luptă se pleoşteşte. Până la urmă, suntem pe teritoriul meu şi n-am cum să pierd aici.

După o jumătate de oră, sunt deja în drum spre Academie, pentru a-mi strânge lucrurile. Am fost cât se poate de serios în privinţa slujbei; după toată aventura asta, mi s-a luat. Nu mai vreau să aud de ea în veci.

Maddy tot mormăie după ritmul muzicii care se aude

la radio și aș vrea să-i spun să tacă naibii din gură. Nu am starea necesară să aud cât de afonă e. Însă îmi reamintesc că nu ar trebui să-mi vărs nervii pe altul și că sunt nevoit să mă controlez.

— Și asta înseamnă că nu vei mai fii acolo? mă întreabă la un moment dat, dând volumul mai încet. Ce mă fac la Academie fără tine și fără Anna prin preajmă? Nici măcar Alex nu mai e acolo, deci sunt, practic, a nimănui.

— Îți vei termina anul acolo și, dacă vrei, te poți transfera la un liceu mai aproape de casă.

Cred că asta ar fi o idee bună. Mă simt mai bine când e sub ochii mei, ci nu bântuie de una singură într-un loc în care nu o să mă mai întorc.

— Jay, Alex a primit o ofertă la un liceu din Charleston și nu vreau să mă trezesc că e iar profesorul meu. Vreau să terminăm cu ascunzișul ăsta, mă simt ca în desene animate.

Serios? Alex a primit o ofertă la un liceu? Ei bine, pe asta nu o știam, dar nu mă miră. În ultimul timp, nu mai știu nimic.

— Atunci, aflăm la ce liceu urmează el să primească o slujbă și te înscriem la altul.

Nu-mi pot masca ironia din voce, dar o îndulcesc cu un rânjet de toată frumusețea. Pun pariu că e mai degrabă o grimasă, însă nu sunt capabil de mai mult.

Maddy își dă ochii peste cap.

— Și Anna? întreabă curioasă. Să spunem că scapă de asta. Cu ea ce o să se întâmple?

Acel „să zicem" nu-mi place deloc.

— Annei o să-i trag o mamă de bătaie, o s-o pedepsesc, apoi o s-o înscriu la același liceu cu tine, doar că voi folosi identitatea adevărată. Idioatei ăsteia mici nici nu i-a trecut prin cap că, deși a făcut ce a făcut, în viața reală tot fără liceu ar fi rămas.

— Adică? se încruntă.

— Maddy, dacă nu intervenea chestia asta, ar fi terminat liceul sub numele de Gloria Montgomery, dar când se presupunea de un loc de muncă, ar fi rămas fără studii, deşi practic le avea. Să nu crezi vreo clipă că aş fi lăsat-o să continue cu porcăria asta.

Nepoata mea dă din cap, pesemne că e de acord cu mine. Poate că treaba asta are şi o parte bună. Acum nu trebuie să se mai ascundă, ci poate să fie cine e ea cu adevărat. E cert. De data asta am terminat-o cu jocurile.

Încetinesc când trebuie să virez pe aleea îngustă cât pentru o maşină, care duce spre Academie, iar drumul se închide brusc şi se întunecă din cauza copacilor.

Maddy se foieşte pe scaun neliniştită şi parcă îi simt starea. Şi pe mine mă nelinişteşte.

— Dar cu tine cum rămâne? vrea ea să ştie. Acum, că nu mai ai slujbă, adaugă ea, după ce îmi vede nedumerirea.

— Îmi voi găsi altă slujbă, răspund simplu. Sunt sigur că este un loc şi pentru mine ca profesor de sport sau ceva de genul ăsta.

Izbucneşte în râs.

— Profesor de sport, Jay? Să fim serioşi, asta nu e o slujbă pentru tine.

Ridic jucăuş din umeri. Nu cred că mai contează asta. Porţile se deschid în faţa noastră şi portarul mă salută scurt, cu un gest din cap. Îl imit şi inspir adânc, adunându-mi tot curajul. Curajul să renunţ la postul de instructor la una dintre cele mai cunoscute şi bune Academii din Virginia de Vest. Nu mi-am închipuit niciodată că o să renunţ la a instrui, mai ales pentru o femeie. Mai bine spus, pentru o jumătate de femeie. Una nebună, chiar. Una care ştie cum să se bage în rahat atât de adânc, de nu o poţi scoate nici cu macaraua. Dar pe care o iubesc. Singura modalitate ca să nu ne mai ascundem, e să îmi iau tălpăşiţa şi să renunţ la post.

O să ne fie greu dacă voi continua lucrul aici. Ne vom vedea foarte rar, vom fi amândoi ocupați cu treburi personale și nu pot permite asta. Pe lângă asta, nu voi putea accepta bârfele care încă explodează în Academie, în privința falsei Gloria Montgomery, care de fapt e Anna Victoria Fast, care nu are cinsprezece ani, ci aproape nouăsprezece și care este și o infractoare, pentru că a falsificat acte.

Am impresia că numai despre asta se va vorbi în următorii cinci ani, dacă nu mai mult.

— Chiar îmi pare rău că s-a ajuns la asta, îmi spune Maddy după ce parchez mașina în curte.

Nu mai are rost să o duc în locul de parcare. Oricum, într-o oră maxim, mă car de aici.

— Mda, și mie, bombăn încruntat.

— Poate că... dacă lucrurile ar fi stat altfel... poate că...

Se încurcă în propriile cuvinte și îmi dau seama la ce se referă, fără să mai fie nevoită să continue propoziția. Da. Are dreptate. Dacă nu eram un maniac al controlului și stăteam să mă sfătuiesc și cu persoanele din jurul meu, care țineau și țin la Anna, poate că nu mai eram în situația asta, iar Anna nu ar mai fi fost închisă.

Sentimentul de vinovăție mă apasă pe piept și strâng din dinți, până când mă dor gingiile. Sunt un dobitoc și e numai vina mea că se întâmplă asta!

— Știu, Maddy, șuier eu. Știu despre ce vorbești și la ce te referi, însă nu mai pot îndrepta lucrurile acum. Sunt gata făcute și nu mai pot face nimic în privința asta. Anna este închisă și, dacă socrul lui Mike nu o poate scoate de acolo, având în vedere că este un avocat bun, mă tem că...

Mă opresc din vorbit și îmi trec degetele prin păr, mai mult decât stresat, nervos și... vinovat. Sentimentul de vinovăție încă nu a dispărut și am vaga bănuială că nu o dispară prea curând. Îl simt acolo, presându-se cu putere pe pieptul meu.

— Totul o să fie bine, Jay. Ai încredere.

Își pune palma pe umărul meu și încearcă să-mi zâmbească, însă îi iese o grimasă. Încercăm cu toții să fim puternici și am fi în stare să ne vindem sufletul Diavolului, ca să o scoatem pe Anna din închisoare. E doar o chestiune de timp, apoi totul va reveni la normal. Cred. Sper.

— Da, doar asta mi-a mai rămas. Încrederea și speranța, că altceva nu pot să fac, în afară să sper la o minune. Am mâinile strâns legate la spate și nu pot mișca un deget.

Maddy inspiră adânc, apoi aruncă o privire spre geam, uitându-se în curte. Nu sunt prea mulți elevi care hoinăresc acum prin campus, însă sunt destui. Nu neg că nu o să îmi fie dor de locul ăsta. Aici mi-am petrecut aproape toată viața. Era ca o a doua casă pentru mine, însă abia acum îmi dau seama de sacrificiile iubirii. La un job iubit pot renunța oricând, dar la persoana iubită, niciodată.

Ne facem, în sfârșit, curaj să coborâm din mașină și aerul rece îmi umflă plămânii. Maddy mă privește nedumerită, neștiind pe ce cale să apuce. Ei bine, eu știu. După ce îmi voi strânge lucrurile din cabană și din birou, mă voi căra de aici. În timp ce nepoata mea grăbește pasul să-l ajungă pe Cole, eu mă îndrept direct spre cabană, bântuit de privirile care parcă se ațintesc toate pe mine, dintr-odată. Ce naiba? Știu că deja vuiește Academia de zvonuri și presupuneri, însă care-i treaba cu mine? De ce mă privesc toți ca și cum am două capete?

Nu-i bag în seamă și grăbesc pasul. Spre fericirea mea, îmi găsesc trollerul din prima, aruncat la întâmplare în cel mai prăfuit și întunecat colț al șifonierului. Îl pun pe pat și, fără să mai stau să împăturesc hainele frumos, le iau cu brațele și le îndes pe toate.

— Ce nai...

Îmi aplec capul și mă uit mai atent printre haine, la materialul roșu care iese în evidență printre hainele mele

sumbre. Apuc între degete ceea ce pare a fi o bluză și o studiez pe toate părțile, încercând să-mi dau seama a cui naibii e și ce caută printre hainele mele. Din câte țin minte, Anna nu și-a uitat niciodată hainele aici, pentru că nu am dezbrăcat-o prea des. Apoi îmi pică fisa și o arunc direct la coș, cutremurându-mă. Nici nu vreau să-mi dau seama cum ar fi reacționat Anna dacă ar fi găsit o bluză de-a Daliei printre lucrurile mele.

Termin cu bagajul mai repede decât aș fi crezut. Întreaga mea viață aici se află într-un troller și urmează să o duc acasă. Mă simt... straniu de ușurat în privința asta. Poate că ar fi trebuit să-mi iau tălpășița de când a reapărut Anna în viața mea, căci știam oarecum că vom ajunge la o relație. I s-au aprins călcâiele uimitor de repede.

După ce îmi abandonez trollerul în portbagajul mașinii personale, apuc calea spre clădirea principală, ca să-mi adun și lucrurile din birou. Pe coridor, mai multe persoane își întorc capul după mine și șușotesc, ca și cum aș avea o hârtie cu „bârfește-mă", lipită pe spate. Hilar. Niciodată nu se vor opri din vorbit și de asta chiar nu o să-mi fie dor.

— Ai auzit? aud o voce venind din spate. Cică a plecat pentru că a rămas însărcinată cu el.

Îmi întorc capul spre fata care habar nu are ce înseamnă acela șoptit, și o prind holbându-se la mine. I-aș trânti vreo câteva cuvinte, însă nu am chef să-mi pierd vremea cu asta. Decid să le ignor pe țațele astea două și să fac ce am de făcut. Îmi descui ușa de la birou și mirosul familiar mă izbește încă din prag, ademenindu-mă.

Nu! Am terminat-o cu Academia. Mă duc țintă spre unul dintre dulapuri și îl deschid, ca să scot una dintre cutiile din carton. Îmi adun tot ce găsesc pe birou și îmi aparține, inclusiv laptopul nou pe care nu l-am prea folosit. Fiind ușa întredeschisă, nu-l aud pe Jeremy intrând, dar mă trezesc brusc cu el, stând drept în fața biroului din lemn masiv și privindu-mă cu ochi vicleni.

— Ce vrei, Jeremy? oftez.

— Plecați, domnule Davis?

Oare de ce naiba mă mai chinuiesc să mă prefac că nu mă deranjează prezența lui? De când cu povestea cu Anna, pur și simplu, nu-l mai înghit. Fața lui e ultima pe care aș vrea să o văd în ultimele mele clipe în Academie.

— După cum se vede, îi răspund sec. Dacă ai nevoie de ajutor cu ceva, te-aș ruga să apelezi la altcineva.

— Nu, nu am nevoie. Voiam să văd cu ochii mei că e adevărat ceea ce se vorbește.

Mă opresc din strâns și îl privesc plictisit, iar el se eschivează. E prima oară când îmi las la iveală adevărata stare, în fața unui elev, și probabil asta îl surprinde.

— Și ce se vorbește, mă rog? îl întreb.

— Că ați venit să vă strângeți lucrurile, pentru că ați fost concediat.

Pufnesc.

— Spre cultura ta generală, nu am fost concediat. Am demisionat. Poate că ar trebui să nu te mai uiți în gura lumii.

Jeremy ridică din umeri relaxat și își vâră mâinile în buzunarele hanoracului, continuând să mă urmărească cum mă reapuc de strâns. Mă străduiesc să nu-l bag în seamă și să mă prefac că nu e acolo; poate pleacă de bunăvoie, înainte să îl scot personal.

— E adevărat că Gloria e însărcinată? vrea el să știe.

Nu mă mai pot abține și bufnesc în râs.

— Din câte știu eu, nu e, replic.

— Așa se spune. Că e însărcinată cu tine.

Oh, dar ce repede trecem la pertu. Adevărul e că nu mă deranjează, știu că nici el nu mă suportă, așa cum nu-l suport nici eu. Acum, în ultima zi, toți își vor da arama pe față.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Jeremy, dar Gloria nu e însărcinată cu mine. Acum aş vrea să plec, am treabă.

— De fapt, am auzit că e Anna, nu Gloria.

Mâna îmi înţepeneşte pe acumulatorul pentru laptop. O zi. O blestemată de zi am lipsit de aici şi deja ştie toată lumea! Cum naiba?

Inspectorii sunt singurii care ştiu povestea asta şi mă îndoiesc că s-ar fi apucat să spună la oricine. Nu am ştiut niciodată de unde se află chestiile de genul, chestii confidenţiale, dar mereu au ieşit la iveală în cel mai prost moment.

— De aceea ţi-ai dat demisia? Pentru că ai observat, în sfârşit, că nu eşti capabil să stăpâneşti un elev, darămite zece?

Maxilarul mi se încordează şi nervii mei sunt la pământ, însă încerc să mă calmez înainte să fac ceva necugetat. Iniţial, l-aş strânge de gât şi i-aş oferi ceea ce merită. Copil mai enervant ca ăsta nu am mai întâlnit niciodată şi nici nu mai vreau să întâlnesc. Într-un final, îmi îndrept spatele şi mă uit rece la el, întrebându-l:

— Ai o problemă cu mine, Jeremy?

— Sincer, da. Nu-mi place încrederea pe care o ai în tine. Nu-mi place de tine. Punct.

Zâmbesc. Ca să vezi, mi-a citit gândurile.

— Altceva? îl provoc eu.

— În special, nu-mi plac acei profesori care se dau fără ruşine la elevele lor. Poate că restul sunt orbi, dar eu ştiu că între tine şi Gloria este ceva.

Mai mult decât are el habar.

— Aş vrea să te văd încercând să dovedeşti asta, i-o retez. Până atunci, sunt doar nişte vorbe în vânt care nu valorează nici doi bani. O să obţii doar puţină atenţie cu asta, dar apoi te vei întoarce la ceea ce ai cu adevărat. Nimic.

Cuvintele cu care îl lovesc par să-l deranjeze, căci face o grimasă urâtă, ca și cum l-ar durea la nivel fizic. Cel puțin e conștient și el că niciodată nu o să aibă mai mult decât o atenție temporară. Nu găsesc în toată Academia asta o persoană care ar putea să fie prietenă cu cineva ca el.

Îmi pun cutia pe birou și apoi îl ocolesc, pregătindu-mă de plecare.

— Poate că așa o fi, mormăie. Însă nici tu nu ești mai breaz, Davis. Știi care e diferența dintre noi? Eu nu mă îndrăgostesc de târfe.

Atât. Din două mișcări, Jeremy ajunge să fie lipit de ușă, iar antebrațul meu îi apasă pe gât, având brațul îndoit de la cot. Ochii lui sunt măriți de spaimă și pot simți că îi este frică. Nici nu are cum altfel, căci pot ghici ce expresie am acum pe chip și nu e una drăguță deloc.

— Uite care e treaba, Jeremy, îi vorbesc eu apăsat și rar, ca să priceapă. Eu te sfătuiesc să ai grijă ce spui, pentru că acum nu mai sunt instructor și nu mă mai împiedică nimic să-ți dau ceea ce meriți. Singurul motiv pentru care nu o fac, este pentru că mă respect și nu mă cobor la mintea ta, dar să nu crezi vreo clipă că sunt fraier și că îmi poți vorbi ca unui mucos de teapa ta, pentru că nu sunt. Așa că, data viitoare ține-ți părerile pentru tine și nu o să ai probleme cu mine. Ne-am înțeles?

Dă din cap frenetic și, deși nu aș vrea, îi dau drumul. În urma lui rămâne doar curentul făcut de ușă, când acesta se deschide și se trântește cu putere de perete. Ei bine, trebuie să recunosc că am un autocontrol dat naibii.

Părăsesc biroul mult mai calm. Cumva, mica dispută cu Jeremy a reușit să-mi exorcizeze nervii și să mă mai detensioneze. Nici măcar privirile celor de pe coridor nu mă mai ard așa de tare. N-au decât să vorbească și să speculeze, cum au făcut întotdeauna. Sunt neobișnuit de mulțumit că scap de asta. Ajuns la mașină, o găsesc

înconjurată cu elevi, de parcă e mașina unui star de cinema. Cu greu îmi fac loc printre ei, ca să ajung la portbagaj, și îi aud șușotind. Mă bufnește râsul.

— Nu atinge aia, amice!

Elevul pe care îl avertizez își retrage mâna ca ars de pe oglinda laterală – pe care o pipăia.

— Ăsta e un Mercedes GLA-Class SUV, domnule Davis? mă întreabă interesat, privind cu ochi strălucitori mașina.

Nu-i răspund, căci pare să știe bine ce fel de mașină e. Mă strecor pe lângă el și urc la volan, apoi introduc cheia în contact, așteptând ca aceste guri căscate să se ferească.

La prânz, tot ce pot să fac este să meșteresc în garaj, la o vechitură de-a tatei – pe care se chinuiește să o repare de o veșnicie. Nici nu știu de ce naiba nu o trimite la cimitirul de mașini, dar acum îmi oferă prilejul potrivit care să mă țină ocupat. Băgat pe jumătate sub capotă, mai mult îl simt pe Mike în spatele meu, decât îl văd.

— Roger o să ajungă curând, îmi spune.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că vorbește despre socrul lui. Nu zic nimic.

— A prins drum liber și ajunge mai devreme, continuă el. Cam peste o oră o să-l aștept la intrare în oraș.

Vrea cumva să facă conversație cu mine? Îmi ridic capul nedumerit și îl privesc suspicios, să aflu ce naiba vrea. El pare atent la tot ce se află sub capota ruginiturii tatălui meu. Probabil nu înțelege nici măcar o boabă din ce e aici. Nici eu nu prea înțeleg, însă știu să mă prefac.

— Îl aduci direct aici, nu?

Mike își mută privirea pe fața mea.

— Da. Trebuie să-i explicăm în detaliu care e cazul și să vedem cam ce plan are. Ideea e că are niște cunoștiințe interesante. Câțiva avocați la fel de buni, procurori... s-ar

putea să fie capabil să tragă niște linii serioase, care ar putea să-i ajute mult pe Anna și Austin.

— Asta sper și eu, mormăi și îmi șterg mâinile de o cârpă murdară. Annei nu i-au dat drumul, adaug cu un glas răguşit. Bănuiesc că o ţin în arest.

El dă scurt din cap.

— Atunci, primul lucru pe care o să-l facă Roger, e să o scoată de acolo. Dacă nu o judecă în libertate, cel puţin să fie arestată la domiciliu. Deşi habar nu am la ce domiciliu.

— La vechea reşedinţă Fast.

Urmează o scurtă pauză, în care ne uităm unul la altul suspicioşi. Posibil să aşteptăm acelaşi lucru, adică să facă unul dintre noi o remarcă proastă sau o ironie. Cam aşa merg discuţiile noastre de obicei, dar măcar cu un lucru am căzut de acord. Trebuie să o salvăm pe Anna, indiferent cum. Dacă în Academie i-a fost greu, nici nu vreau să-mi închipui cum o s-o ducă într-o închisoare pentru femei.

Mă cutremur la gândul ăsta.

— Şi crezi că Roger se descurcă singur cu toată situaţia asta? îl întreb, sprijinindu-mă de maşină.

— Cine a spus că vine singur? rânjeşte el. Are oamenii lui de încredere, aşa că pregăteşte-te să întâmpini o armată de avocaţi.

Pentru prima oară în ultimele ore, răsuflu uşurat. În momentul ăsta aş vrea să-l strâng în braţe, atât de liniştitoare e senzaţia pe care mi-o oferă acum, ca şi cum tocmai mi-a ridicat ceva greu din spate.

— Câţi? vreau eu să ştiu.

— Cinci.

— Nu am atâtea camere aici, ca să-i cazez pe toţi.

Mike chicoteşte.

— Nicio grijă, Angelie le-a făcut rezervări la un motel din apropiere. Doar Roger va sta aici. Ei speră să nu dureze mult procesul, însă dacă se prelungeşte, mă voi ocupa eu de ei.

— Nu e nevoie, bombăn eu, iritat. Mă descurc.

Își dă ochii peste cap, ironizându-mă.

— Anna e verișoara mea și, dacă nu o pot ajuta personal, o voi face prin celelalte căi posibile. Uite, Jay, chiar dacă avem probleme nerezolvate, măcar de data asta să ne înțelegem. E în joc viitorul Annei. Austin are mai multe șanse de scăpare decât ea. Important este să ne concentrăm pe ce avem de făcut.

— Așa ziceam și eu.

Mike întinde mâna și mă uit sceptic la ea, înainte să i-o prind și să o strâng.

Așa cum a spus și Mike, o oră durează până când Roger îmi trece pragul casei cu o atitudine serioasă. De o singură analiză scurtă e nevoie să-mi dau seama că o să facă o treabă bună.

— Jay Davis, mă prezint eu, strângându-i mâna.

În timp ce îl conduc spre canapea, îi fac semn mamei să pregătească o cafea. Roger își așază cu grijă diplomatul pe măsuță, deschizând-o.

— Cred că ar trebui să te odihnești înainte de toate, îl sfătuiesc. A fost un drum lung.

— Munca înainte de distracție, Jay, îmi spune zâmbitor. Nu o să avem câștig de cauză, dacă dorm.

Bănuiesc că asta e o glumă de-a avocaților, așa că mă chinuiesc să par amuzat și mă trântesc în fotoliu, pregătit să spun absolut toate detaliile pe care mi le amintesc. Roger își scoate din diplomat o agendă – pe care o deschide la o pagină goală –, apoi scoate un pix și se pregătește să noteze tot.

— Prima oară să începem cu lucrurile simple, mormăie. Știu că Michael e verișor cu ea, dar care e natura relației tale cu domnișoara Fast?

— E iubita mea, răspund relaxat.

Roger notează, aruncându-mi o privire nedumerită. Se aşteaptă să dezvolt.

— A fost în grija mea timp de cinci ani, adaug puţin mai rezervat. Apoi am fost instructorul ei la Academia J. F. Kennedy, din oraş.

— Relaţia voastră a început în timp ce erai instructorul ei?

Mă uit la Mike, neîncrezător, iar el dă scurt din cap. Dacă el are încredere în Roger, atunci am şi eu.

— Da.

— Ştie cineva de asta?

— În afară de membrii familiei, nu.

Mă simt ca la interogatoriu. Roger îşi ridică iar privirea, rămânând cu pixul în aer.

— Atunci, rămâne între membrii familiei, îmi spune hotărât. Nu eşti implicat în toată treaba asta, nu?

Clatin din cap.

— Bun, un om în minus de salvat.

— Roger, singurul care a căzut e Austin. Şi pe el trebuie să-l scoţi din rahat, vorbeşte Mike într-un mod familial, aşezându-se lângă el. Noi suntem bine.

Acesta încuviinţează, pesemne că a înţeles, şi îşi mai notează câteva lucruri în agenda lui preţioasă, inclusiv datele personale ale Annei şi ale lui Austin. După un timp şi după ce i-am spus cam tot ce era de spus, îşi abandonează agenda peste diplomat şi prinde cu degete hotărâte ceaşca de cafea pe care mama i-a pus-o pe masă, chiar la îndemână. Soarbe prelung, pe când eu ard de nerăbdare să-mi spună ce are de gând să facă.

— Anna e în arest acum? întreabă.

— Aşa credem, mormăie Mike. Ştim doar că au interogat-o ore în şir şi că a făcut un fel de înţelegere cu ei, în schimbul lui Austin. Nu ştim şi despre ce înţelegere e vorba.

Roger flutură din cap.

— Asta nu e bine. Trebuie să acționăm rapid, înainte să mai facă înțelegeri pe care să nu le mai poată retrage.

Se ridică brusc și îi imit acțiunea din reflex.

— Te duci acum? îl întreb uimit.

— Da, trebuie să o opresc să mai vorbească.

Își vâră lucrurile înapoi în diplomat și îl închide, oftând. Inima îmi bate cu o putere incredibilă, speriindu-mă grozav. Aș vrea să merg cu el, să merg la ea, dar știu că nu e posibil. M-am săturat, pur și simplu, să stau aici și să nu fac nimic.

— Salvează situația, îi cer.

— Nu sunt Batman, Jay, dar o să fac tot ce îmi stă în putință, fii sigur de asta. O să încerc să aranjez, ca să o putem scoatem pe cauțiune. Încărcați-vă cu răbdare, dragilor, căci la ce capete de acuzare o așteaptă pe fetița asta, o să fie o luptă aprigă.

*

Mă uit în oglindă la cea mai urâtă variantă a reflexiei mele și îmi dau seama că insomnia e singura vinovată pentru cearcănele hidoase pe care le am. E deja a doua noapte în care nu închid un ochi, nici după ce am înghițit un somnifer, dar nici de pat nu cutez să mă apropii. Mi se pare a fi extrem de... gol.

Roger s-a întors târziu în seara asta, așa că nu am apucat să vorbesc cu el despre starea Annei, iar asta mă alarmează teribil. Se împlinesc șaptezeci și două de ore de când nu mai știu nimic de ea. Instinctul îmi spune că e speriată și că are nevoie disperată de mine, așa cum am și eu de ea.

Cobor într-un final în living și o găsesc pe Maddy

încolăcită pe canapea, în fața televizorului suspendat deasupra șemineului. Cel puțin nu sunt singurul care e incapabil să doarmă, deși e obosit. Am auzit-o de mai multe ori pe Maddy plimbându-se pe scări în ultimele două nopți, dar nu m-am întâlnit niciodată cu ea.

— Vrei niște lapte? o întreb.

Maddy își ridică scăfârlia ciufulită și mă privește pe deasupra spetezei.

— Cald?

Încuviințez și îi fac să mă urmeze. În bucătărie, scot un ibric pentru cafea și torn în el niște lapte, înainte să-l pun pe aragaz, în timp ce nepoata mea ia un loc pe scaunul de lângă barul pentru micul dejun.

— Sforăie Alex, de nu poți dormi? vreau eu să știu.

— Nu, doar că aura ta negativă mă agită și pe mine, mormăie. Starea ta de spirit e foarte contagioasă. Parcă s-a abătut asupra casei un nor de furtună.

Cam așa ceva. Nu sunt singurul care are o stare deplorabilă. Mama e la fel de tulburată ca mine, însă încearcă să se abțină, ținându-se ocupată cu bucătăria și treburile ei casnice zilnice. Nu de puține ori mi-a trecut prin cap să mă țin ocupat cu aceeași treabă, dar nu vreau să-i răpesc ei oaza de liniște. În plus, nu sunt bun la gătit deloc.

— Lăsând asta la o parte, cât mai ai de gând să lipsești de la școală? o iau eu la rost. Te înțeleg că vrei să iei parte la asta, dar mai sunt trei luni până la terminarea anului și ai de recuperat. Trebuie să mergi la ore.

— Morris m-a învoit, argumentează ea, dându-și ochii peste cap.

Iau ibricul cu o secundă înainte ca laptele să dea în foc, și torn în cele două căni pe care le-am pregătit dinainte.

— Jay, ăsta nu e lapte cald, e lapte opărit.

— Nu mai comenta, duduie, mă bosumflu. Nu am stofă

de chef. Şi poate că ţi-a dat Morris învoire, dar eu nu-ţi permit să mai lipseşti. Mâine te întorci la şcoală.

Maddy pufneşte nemulţumită.

— Am înţeles, tăticule.

Mă salută milităreşte, luându-mă peste picior aşa cum numai ea şi maimuţica blondă ştiu. E o slujbă cu normă întreagă să le ţin pe cele două în frâu, mai ales când sunt împreună.

Apuc de cana mea cu lapte şi sorb încet, pentru că l-am încălzit prea tare. Asta mă face să râd. Nu ştiu ce m-aş face fără mama şi abilităţile ei pentru gătit. Dacă aş locui singur, aş muri de foame, fără îndoială. Cel mai probabil mi-aş deschide un cont la vreun restaurant local şi mi-aş angaja şi o menajeră, altfel nu-mi dau seama cum aş putea rezista. Trebuie să fiu realist, de aceea nici n-am plecat de acasă. Încă sunt dependent de mama.

— Crezi că Roger va reuşi să o scoată pe cauţiune? mă întreabă Maddy la un moment dat.

— Sper. N-am apucat să vorbesc cu el. Dacă nu poate să o scoată, mă duc eu la ea. Nu...

Înghit în sec.

— Nu mai rezist.

Mă priveşte cu compătimire, de parcă sunt demn de toată mila în clipa asta. Adevărul e că, de data asta, nu-mi mai vine să sparg ceva, ci să plâng. Indiferent că asta nu e tipic masculin, chiar îmi vine să plâng. Îi întorc spatele şi îmi fac de lucru cu spălatul ibricului în care am fiert laptele.

— Să nu-ţi fie niciodată ruşine să plângi în faţa mea, Jay, spune Maddy cu glas tremurând. Orice om are nevoie să se exteriorizeze câteodată, chiar şi tu.

— Nu plâng.

— Poate nu acum, dar am spus în caz că vei vrea vreodată. Adică, e cert că e o situaţie delicată pentru tine.

Pentru toată lumea. Faptul că nu o poți ajuta te stresează și e ok să plângi, dacă simți nevoia.

N-am de gând să plâng și asta nu are nicio legătură cu faptul că mi-ar fi rușine de ea. Poate că ar fi prima oară când plâng în fața ei, dar încă mă țin nervii. Când nu o să mă mai țină, probabil voi plânge cât pentru toată viața.

— Am o curiozitate, adaugă ea. Când ai aflat de accidentul Anncei, ai plâns?

— Nu înțeleg cu ce te ajută pe tine să știi asta.

Îmi ridic o sprânceană la ea și ridică din umeri.

— Sunt curioasă doar. Nu te-am văzut niciodată plângând și bănuiesc că o faci doar când nu e nimeni prin preajmă. Vreau să știu.

— Mai bine te-ai duce tu la culcare, i-o întorc.

— Doar dacă îmi răspunzi.

Zâmbesc. E așa enervantă uneori.

— Da, am plâns. Acum du-te la culcare.

Mă trezesc în alertă după urma unui coșmar și, când deschid ochii, uit cam tot ce am visat. Știu doar că era ceva legat de Anna, pentru că încă îmi răsună în minte vocea ei, strigându-mă speriată.

Pentru o clipă, nu-mi dau seama unde mă aflu. Mă uit panicat în jur și îmi amintesc că am adormit pe canapea, după ce am trimis-o pe Maddy cu forța la culcare, dar la cum îmi simt pleoapele și la cum îmi vâjâie urechile, țin să cred că n-am dormit prea mult. În niciun caz suficient.

Nimeni nu e prin preajmă, deși e lumină afară. Cineva bate de zor la ușă, ba chiar e foarte insistent. Mă ridic cu greu de pe canapea, având spatele înțepenit, și înaintez fără vlagă. Bubuiturile din ușă devin și mai insistente, ca și cum persoana de pe partea cealaltă vrea să intre forțat. Când deschid ușa, am parte de cea mai mare surpriză.

E imposibil să-i uit fața, ținând cont că e una dintre fețele

pe care le detest cel mai mult pe lumea asta. Instinctiv mă uit peste umăr, să mă asigur că nu a coborât nimeni, apoi mă întorc cu privirea în ochii lui căprui și tulburi. Miroase îngrozitor a alcool și simt cum îmi sare siguranța.

Fac un pas înainte, trăgând ușa după mine, și pur și simplu îmi înfig mâna în gâtul nemernicului.

— Ai cinci secunde să-mi spui ce dracu' cauți aici, altfel te omor!

Seth își mărește ochii înspăimântat. Sângele meu clocotește de furie și pot anticipa că ăsta e momentul în care o să clachez. O să mă înghită închisoarea din cauza lui, dacă nu o să apară cineva la timp, să-l salveze. Stresul acumulat în ultimele zile, plus revederea lui sunt picătura care a umplut paharul.

— Trei, mârâi. Doi...

— Vreau să o văd, îngaimă cu greu.

— Ba nu, nu vrei. Ai venit pentru bani, că ai rămas fără. Ticăloșilor ca tine nu le pasă că au copii. Le pasă doar de bunăstarea lor.

Seth se zbate să-și elibereze grumazul din mâna mea – care îl strânge cu putere și îi răpește tot aerul. Îi dau drumul înainte să-l sufoc și face doi pași înapoi, masându-și locul.

— Nu vreau bani, îmi spune cu noduri. Vreau să o cunosc. E dreptul meu.

— Ți s-a dus dreptul când ai abandonat-o înainte să se nască, blestematule! urlu la el, scos din minți. Ai fugit ca o fetiță fricoasă, apoi ai avut tupeul jegos să-mi ceri bani, în schimbul ei. Așa că nu ai niciun drept.

Ușa se deschide brusc și fix persoana care nu o voiam aici în momentul ăsta, își scoate capul afară și mă privește nedumerită.

— Maddy, intră în casă, te rog.

Dar nici nu mă bagă în seamă. Ochii ei se mută pe Seth și știu că habar nu are cine e. Nu și-a cunoscut niciodată tatăl.

— Cine e? mă întreabă.

— Maddy, sunt... sunt tatăl tău.

Strâng din dinți, abținându-mi încă o dată instinctul animalic de a-l strânge de gât. Maddy pare chiar surprinsă de asta; se uită la el cu ochii mari și temători, rămasă țeapănă în prag. Cu toate că aș vrea să-l trimit direct la dracu' și să-l înghită iadul, știu că de data asta nu mai e alegerea mea. Maddy e destul de mare să ia decizia asta singură; doar de ea ține dacă vrea să-l cunoască sau nu.

— Voi fi înăuntru, bine? În caz că te deranjează sau spune ceva deplasat, îmi zici și îl fac dispărut.

Aceasta încuviințează frenetic din cap și îmi face loc să mă strecor pe lângă ea, înapoi în casă, chiar în momentul în care Shannon coboară scările.

— Seth e afară! mă răstesc eu, indicând cu degetul ușa acum închisă.

— Poftim?

— Da, ticălosul ăla e afară și stă de vorbă cu Maddy acum. Nu știu ce dracu' își închipuie că face, dar nici să nu îndrăznească să ceară vreun drept asupra ei, că îl fac praf.

Trec de ea și mă refugiez în bucătărie, ca să mă calmez. Luând loc pe un scaun, o urmăresc pe mama cum pregătește clătitele ei cu afine – care recent au devenit preferatele Annei. Pare abătută și tristă, așa cum a fost în ultimul timp.

— Ți-e foame? mă întreabă.

Clatin din cap. Nu mâncare.

— Jay, de două zile n-ai mâncat mai nimic, mă dojenește ea. Și să știi că niște fursecuri nu se pun la socoteală. Dacă nu mănânci, o să cazi de pe picioare.

— O să mănânc, o asigur eu. Nu te mai îngrijora atât.

O să mănânc... când o să-mi găsesc pofta și în niciun caz nu am găsit-o acum.

Momentul adevărului vine când Roger intră în bucătărie, cu tot cu diplomatul și cu costumul lui scump. Ne salută

și se așază pe scaunul din capul mesei, scoțându-și apoi agenda sfântă. Eu sunt țeapăn pe scaun, cu sufletul la gură, așteptând să-mi spună ce a făcut ieri.

— Ai dormit bine, Roger? întreabă mama politicoasă, punându-i o ceașcă aburindă cu cafea.

— Da, mulțumesc.

Răsfoind agenda, îmi aruncă o privire piezișă și îmi zâmbește strâmb.

— Jay, probabil ești nerăbdător să afli ce s-a întâmplat cu Anna. Am văzut-o ieri. E puțin speriată, pentru că nu știe prin ce urmează să treacă, dar totul e sub control.

Răsuflu oarecum ușurat, deși nu mă încântă ideea că e acolo, departe de mine, și că e speriată. Nu-mi doresc nimic în momentul ăsta, în afară să o am aici, sub ochii mei, pentru liniștea mea sufletească.

— Am dat niște telefoane azi-dimineață, adaugă el, și am rezolvat să o putem scoate pe cauțiune.

Reacția mea de demnă de tot râsul. Tresar și dau cu pumnii în masă, abținându-mi instinctul de a-i ridica în aer, ca după o victorie. Doamne, în sfârșit o veste bună!

— Dar există o problemă, continuă el și mă încordez din nou.

Nu-mi vine să cred prin câte stări pot trece într-un timp atât de scurt.

— E o cauțiune mare.

Înainte să apuce să spună suma, Mike și Morris intră și ei în încăpere, ca să asiste la conversație. Toată tensiunea mea se duce în brațe și le face să tremure grozav. Sunt o epavă. Tot autocontrolul meu stă pe muchia unui cuțit, gata să se ducă naibii.

— Cât? întreb pe un ton ridicat, simțind că am ajuns la capătul răbdării.

— O sută de mii.

Îmi pun mâinile în cap, pe când Mike urlă:

— Cât?!

Suma asta e... grosolană! Nu am nici pe departe atâția bani, cu toate că majoritatea salariilor mele au fost puse deoparte. Patru ani am făcut economii pentru momentul când mă voi muta de acasă și suma strânsă tot nu acoperă cauțiunea.

M-am ars.

Și Anna s-a ars. Probabil acum așteaptă să o scot de acolo și tot ce îmi stă în cale sunt niște bani.

Mike se uită la mine panicat.

— Nu am atâția bani, îngaim, clătinând din cap ca un nebun. Cel mult zece mii. Dacă nu-mi cumpăram blestemata aia de mașină...

Arăt cu un gest din mână spre aleea din fața casei, acolo unde Mecedesul meu SUV e parcat.

— Și zece mii sunt buni, ridică Mike din umeri. Eu trebuie să umblu la fondurile Academiei.

Privirea pe care i-o trage Morris e una dojenitoare și ar fi amuzant, dacă nu eram prea ocupat să-mi rup părul din cap.

— Dar tot nu ajung, aruncă Mike bomba și mă trezesc mârâind animalic.

— O să punem și eu și Will, intervine mama.

Inițial, aș refuza-o, însă situația e prea disperată ca să mai fac nazuri.

— Cât? vrea Mike să știe.

— Cam tot ce avem în cont. Nu e mult. În jur de patru mii. E tot ce am.

Clatin din cap. Simt cum un nerv îmi tot joacă pe creier și siguranța e pe cale să-mi sară.

— Nu avem nici pe departe o sută de mii, pufnesc.

— Ok, eu vin cu patruzeci de mii, vorbește Mike peste mine. Mai mult nu pot. Avem deja jumătate. Tată?

Se întoarce spre el și Morris tresare când aude apelativul.

Ochii i se măresc şi pentru câteva clipe e, într-adevăr, blocat. Încearcă de mai multe ori să spună ceva, însă tot ce îi iese pe gură e o bâlbâitură de toată frumuseţea.

— Fondurile pentru pensia mea şi a lui Holly, bodogăneşte într-un final.

— Super! exclamă Mike. Promit să-i înapoiez.

Eu încă îmi clatin capul, de parcă mă doare. Dacă ar auzi Anna ce tocmai se discută acum, ne-ar urechea pe toţi. Cu siguranţă nu ar fi de acord cu asta.

— Bun, cât avem? întreabă tot el.

Habar nu am. Am pierdut numărătoarea.

— Ne mai trebuie cam un sfert din bani.

Un sfert înseamnă douăzeci şi cinci de mii, care n-am idee de unde naiba i-aş putea lua. Îmi pun braţele pe masă cu îmi ascund faţa în ele, încurcat până peste gât. La naiba! La naiba! Ce mă fac acum?

— Putem face un credit la bancă, mormăie mama debusolată. Putem ipoteca...

— Nu! mă răstesc. Aţi făcut destul. Eu o să fac un credit la bancă.

— Jay, asta ar dura prea mult, spune Morris dezaprobator.

Mă ridic de pe scaun, bulversat. Deja îmi bubuie capul. Încep să mă învârtesc prin bucătărie, încercând să mă gândesc la o soluţie salvatoare. Oprindu-mă în dreptul ferestrei, arunc o privire afară. Seth, Maddy şi Shannon încă discută, dar a mai apărut un personaj al cărui scop nu-l găsesc. Lockwood stă ca un paravan între Seth şi sora mea, parcă protejând-o. Ciudat.

Apoi îmi vine cea mai nebunească idee pe care nu credeam că o s-o iau în calcul vreodată.

— Fondul de facultate pentru Maddy, mormăi şi mă întorc cu faţa spre ceilalţi. Ar acoperi suma.

— Crezi că e o idee bună? mă întreabă mama.

Ridic din umeri.

— Până termină Maddy liceul, o să-i pun la loc. În orice caz, nu o văd plecând prea departe de casă, mai ales că relația ei cu Alex e cât se poate de serioasă. Bănuiesc că va merge la West Chester University. Roger...

Mă uit țintă la el și pare să iasă brusc din reveria în care a căzut. Își scutură capul.

— În cât timp crezi că o poți scoate?

— Păi, am de gând să plec chiar acum, zice și se ridică de pe scaun, aranjându-și sacoul. Până la prânz, ar trebui să fie liberă.

Slavă Domnului!

*

Acul kilometrajului – care s-a fixat la o sută douăzeci – îmi aduce numai necazuri. Încetinesc de îndată ce văd girofarele în oglinda retrovizoare și trag pe dreapta. Grozav, o să iau amendă la două străzi depărtare de locul unde mă grăbeam să ajung. Îi trag volanului câțiva pumni de ciudă. Nu-mi vine să cred ce ghinionist am ajuns să fiu în ultimul timp.

Ofițerul de serviciu îmi bate în geam cu putere, smulgându-mă dintre gânduri. Îl cobor și mă uit sceptic la polițist. Sper să mă amendeze repede și să mă lase să plec, înainte să o iau razna de tot.

— Arde undeva, domnule? Vă dați seama cu ce viteză conduceați? Puteați să omorâți pe cineva sau chiar pe dumneavoastră.

Nu-mi pasă. Tot ce e în capul meu e Anna. Brațele îmi tremură de nerăbdare să o strâng în brațe și să nu-i mai dau drumul. Niciodată!

— Mă grăbesc, îi răspund sec. Şi, după cum aţi văzut, sunt capabil să conduc în siguranţă. Nu am luat permisul pe ochi frumoşi.

— Vedem accidente în fiecare zi, domnule, mă aprostrofează el. Actele la control, vă rog.

Dându-mi ironic ochii peste cap, îi înmânez permisul şi talonul. Cât timp le verifică şi îmi scrie amenda, bat cu degetele în volan, nerăbdător. Presimt că o să mor cu el de gât, dacă nu se grăbeşte. Arunc o privire scurtă pe scaunul pasagerului, acolo unde ziarul local e mototolit. Îl apuc şi mă mai uit o dată peste prima pagină. Academia J. F. Kennedy e în atenţia presei acum, dar nu pentru ce a făcut Anna, ci pentru cu totul altceva. Cine ar fi crezut că voi ajunge în ziar? Nu-mi văd numele scris nicăieri, însă ştiu că eu sunt acel instructor care s-a dovedit să aibă o relaţie amoroasă cu una dintre elevele sale. Ar fi o coincidenţă prea mare să mai existe unul ca mine – căruia să i se fi întâmplat acelaşi lucru.

Adică, să se îndrăgostească de cine nu trebuie.

Cumva m-am aşteptat toată viaţa mea la asta. Am ştiut că Anna mi-e sortită şi că mă voi îndrăgosti iremediabil de ea, ţinând cont că am iubit-o din prima clipă în care a apărut pe lume.

Mă trezeam Anna.

Adormeam Anna.

Respiram Anna.

Şi încă respir. E cel mai dulce şi mai răcoritor miros pe care îl cunosc. Şi am aşteptat-o mereu. Poate că nu mi-am dat seama până acum, dar am aşteptat-o, căci nu mi-am găsit locul în viaţă până când nu a apărut în faţa mea cu zâmbetul ei strâmb şi roşie de stânjeneală. Am înnebunit după ea încă din clipa aceea.

Imediat ce sunt lăsat să plec, mă străduiesc să nu calc pedala de accelerație până la podea şi să conduc prudent

până în fața parcului de distracții din Charleston. Grăbindu-mă să cobor, aproape că uit cheile în contact. Le smulg și le îndes în buzunar, după ce blochez ușile, apoi îmi las pașii să mă poarte unde vor ei. Semnul ruginit de la intrare mă face să zâmbesc ca un idiot. Știu deja unde să mă duc. Trec cu viteză de standuri, chioșcuri și jocuri mecanice, fără să le arunc măcar o privire. E mai multă lume decât m-am așteptat, dat fiind faptul că e nouă seara și urmează să plouă.

— Jay!

Vocea ei acoperă vociferația și restul zgomotelor și picioarele mele se blochează. O văd venind cu viteză spre mine, alergând, și tot ce mai apuc să fac este să întind brațele, ca să o prind. Anna mă încolăcește și cu picioarele, ascunzându-și chipul în umărul meu și izbucnind puternic în plâns. În ultimele ore am crezut că o să înnebunesc, pur și simplu, căci răbdarea mea a trecut de limite și, știind-o acasă și în siguranță – după ce Roger a scos-o pe cauțiune – a fost peste puterile mele. Atât Morris, cât și tata au trebuit să mă țină forțat pe loc, ca să nu mă năpustesc pe ușă afară și să mă duc la ea. În momentele acelea nu mai gândeam deloc. Aș fi riscat totul.

Dar acum o am în brațe și simt cum timpul începe să-și reia cursul normal și toții nervii mei să se potolească. O dezlipesc cu greu de pe mine, ca să-i pot vedea fața. Ferindu-i părul lipit de frunte și obraji, îi șterg în același timp și lacrimile care-i fac pleoapele să pară umflate. Arată la fel de răvășită ca mine.

Având-o încă în brațe, îi întorc fața să o sărut. Limba ei jucăușă se încolăcește cu a mea și știu că ăsta e momentul în care toate neînțelegerile noastre devin absurde și nu mai au niciun sens. Tot ce ne-a ținut despărțiți de la început și până acum, sunt numai prostii. Orgolii. Am lăsat-o să plece de prea multe ori din cauza lui, însă nu voi mai face aceeași greșeală niciodată.

O repun pe picioarele ei şi îi dau drumul fără tragere de inimă, ca să o ţin de mână. Ne îndreptăm împreună, încet, spre singurul punct care ne interesează în acest parc. Trenuleţul. Anna se lipeşte de braţul meu, strângându-mi degetele cu ambele mâini, de parcă îi e teamă să nu o rup la fugă. Adevărul e că aş fugi, dar nu aşa cum crede ea. Aş lua-o şi aş duce-o într-un loc unde nu o mai poate atinge nimeni.

— E în regulă, îi spun.

— Nu e nimic în regulă, Jay. O să pierd totul şi pentru ce?

Clatină din cap debusolată, crispându-se. Îi dau drumul la mână şi o curprind cu braţul, trăgând-o mai aproape.

— Nu o să pierzi nimic. Tot ce ai aici, va rămâne aici.

— Să fim serioşi, Jay. Am căpătat o nouă şansă la viaţă şi am dat-o în bară.

Continuă să bombăne şi cât timp îl plătesc pe tipul de la trenuleţ. Mă recunoaşte, aşa că nu mai face gălăgie şi mă lasă să trec după ce îi plătesc dublu pentru mine. Ne înghesuim cu greu într-un vagon, eu fiind nevoit să stau aplecat din cauza plafonului, într-o poziţie demnă de tot râsul. Anna se încadrează perfect pe bancheta din faţă, punându-şi genunchii între ai mei. Chicotim amândoi. Sigur nu a fost făcut pentru mine.

Trenuleţul porneşte cu o smucitură urâtă, în turul lui de cincisprezece minute. Anna se foieşte neliniştită, aşa că îi prind mâinile între ale mele, ca să-i atrag atenţia.

— Calmează-te. Ai o armata de avocaţi şi nu o să te lase nimeni să intri în închisoare.

— La ce e folositoare o armată de avocaţi, când eu sunt în probleme până la gât? Din necazul ăsta nu o să mă mai scoată nimeni şi o să pierd totul. Prietenii, familia, pe tine...

Lipsa ei de încredere nu mă ajută deloc. Chiar asta crede? Că se va mişca vreunul din locul lui, dacă ea o să fie

nevoită să înfrunte cel mai mare coșmar al meu? Nu sunt prost. Sunt conștient că e imposibil să te lupți cu legea.

— Nu fi absurdă, pufnesc. Toți te iubim și nu vom pleca nicăieri.

Încuviințează frenetic din cap, pe punctul de a plânge. Detest să o văd așa. Sprijinindu-mi fruntea de a ei, îi cuprind obrajii în mâinile făcute căuș. Respirația ei furtunoasă mi se izbește de față, dovedind cât de speriată e acum.

— O să fie în regulă, mormăi. Promit.

Și chiar am de gând să întorc lumea pe dos, dacă de asta e nevoie.

Încă agățată de mine, cu un braț o susțin și cu celălalt cotrobăi prin buzunare după blestematul obiect care a prins praf timp de patru ani, într-un colț ascuns al sertarului noptierei mele. Nu l-am mai scos de acolo de când l-am cumpărat, căci știam că am de așteptat o perioadă lungă.

Dar știam și că momentul o să vină sigur cândva.

Găsesc inelul în buzunarul din spate al blugilor și îi prind palma, întorcând-o în sus. Așez inelul în centrul ei, apoi îi strâng degetele până când mâna ei mică se transformă în pumn. Anna mă privește cu ochii mari.

— Nu trebuie să-mi răspunzi acum, mă grăbesc să spun. Gândește-te bine. Dacă vrei să-ți petreci viața alături de mine, îmi vei spune. Dacă nu, voi ști. Nicio presiune, bine?

— Dar dacă o să...

— Nu-mi voi schimba hotărârea, i-o retez. Niciodată. Anna...

Îi feresc o șuviță din ochi și mă asigur că e complet atentă la mine. Trebuie să înțeleagă ce-i spun.

— Toată viața mea am așteptat să ajung aici. Poate că nu mi-am dat seama tot timpul, dar asta e ce vreau. Ia-ți cât timp ai nevoie să te gândești bine.

Își desface pumnul și privește lung inelul, fără să-l atingă cu cealaltă mână. Nu am nicio îndoială că mă iubește, însă

nu ştiu care va fi răspunsul ei. Viitorul niciodată nu a fost mai incert şi... mi-e frică. Da, mi-e frică să mă gândesc că voi fi nevoit să-mi schimb toate planurile pe care le-am făcut, căci dacă răspunsul ei este unul negativ, niciunul nu va mai funcţiona. Toate o includ.

Şi am aşteptat-o o groază de ani.

Ochii mei se măresc uşor când prinde inelul între degete, răsuflând greoi, şi îl învârte pe inelar, îndesându-l acolo unde îi este locul. Albastrul sălbatic al ochilor ei se ridică asupra feţei mele, lăsându-mă fără grai.

— Odată ce nu mi-ai pus nicio întrebare, n-am la care să-ţi răspund, îmi spune amuzată.

Izbucnesc în râs.

— Iubito, ar fi prea clişeic să te întreb. Important e că te-ai prins de esenţial.

Chicotind, se apleacă să mă sărute. Braţele mele o curprind de spate şi o trag cât de aproape ne permite locul.

— Orice s-ar întâmpla de azi înainte, spun cu emoţie în glas, nu o să mai plec niciodată de lângă tine.

Şi aşa, după şaisprezece ani şi jumătate, suntem din nou aici. Împreună.

JAY

CAPITOLUL XIV

— Tată, nu ai nicio şansă, îi spun eu.

Căldura mă sufocă şi deja stau în garajul ăsta de prea mult timp. Când are de gând să admită faptul că ruginătura lui de maşină nu mai învie?

— Ar fi mai bine să intrăm în casă, adaug tot eu, căci el nu mă bagă în seamă. Au ajuns Holly şi Morris.

— Du-te tu. Vin şi eu imediat.

Frustrat, îmi dau ochii peste cap şi ies din garaj, cu gândul să beau o limonadă rece. M-am ramolit de atâta căldură. Nu ţin minte să mai fi fost o vară atât de fierbinte în Charleston.

Intru în casă, întâmpinat de mirosul de prăjituri. Mama iar s-a pus să facă o tonă, dat fiind faptul că urmează să avem musafiri. Cam... toată familia.

Maddy ţâşneşte pe lângă mine, urlând în gura mare:

— L-am luat, l-am luat!

Începe să ţopăie prin tot livingul, făcând o gălăgie de nedescris. Nu am mai văzut-o atât de bucuroasă, de când a terminat anul şcolar şi a aflat că am de gând să o înscriu la acelaşi liceu la care o să se înscrie şi Anna. Ca să vezi, soarta o să le aducă iar în acelaşi loc. Nici nu vreau să-mi închipui câte daune o să trebuiască să plătesc şi acolo.

— Maddy, ce naiba ai luat? o întreb iritat. Şi nu mai sări ca un cangur.

Aproape îmi scoate ochii cu permisul pe care mi-l vâră

sub nas, fericită din cale afară. Nu-mi vine să cred! Cine naiba i l-a dat? Dacă nu aş şti mai bine, aş zice că l-a cumpărat, dar asta nu e posibil. Contul ei pentru facultate e la fel de gol ca acum patru luni, după ce l-am golit eu pentru cauţiunea Annei.

— Vezi, Jay, vezi? Pot să îl iau şi singură. Nu sunt chiar atât de bâtă la şofat.

Mhm. Mai vedem noi.

— Ei bine, acum că ai permis, mă întreb ce maşină vei conduce, râd eu. Pentru că pe a mea nu pui gheara.

— Cum nu? Ba pe a ta, unchiule, se miorlăie ea. M-am uitat aseară vreo două ore la ea şi mi-am dat seama că o pot conduce fără probleme.

S-o creadă ca că o să-i dau vreodată cheile. Trebuie să mă asigur că le voi ţine bine ascunse, ori în buzunarul meu, ori într-un seif. Dacă pune mâna pe ele, atât ea, cât şi Anna se vor face dispărute.

— O să mi-o dai ca să mă duc în Chester cu ea, continuă. Alex se mută şi are nevoie de ajutor, iar maşina ta e foarte încăpătoare.

Ah, da. Alex. Iubitul nepoatei mele a acceptat, în cele din urmă, slujba la liceul acela. Spre fericirea mea nu e liceul la care urmează ea să meargă, însă nu asta e ideea. O să stea în Charleston. Foarte aproape de noi! O să trebuiască să fiu cu ochii în patru, ca nepoţica mea *foarte cuminte* să nu o zbughească pe uşă noaptea. Nu că ar fi prima oară.

— Nu înseamnă „nu", Madeline, i-o trântesc. Acum, unde e Anna?

Cu ochii mijiţi la mine, ca o pisică frustrată, îmi întoarce brusc spatele şi pleacă fără să-mi răspundă. Minunat. Îmi arunc braţele în aer iritat, privindu-i pe Holly şi pe Morris – care stau pe canapea, umflaţi de râs.

— Anna e pe aici pe undeva, cu Mike, vorbeşte cel din urmă.

Asta explică de ce nu i-am văzut fața încă de azi-dimineață. Vicleanul acela de Mike a luat-o și a fugit cu ea în spate, doar ca să mă enerveze. Nu că ar fi prima oară când se întâmplă asta.

— Mi-am dat seama, rânjesc.

— Tu și Mike v-ați împăcat? vrea Holly să știe și mă privește cu ochii mari.

Îmi aduce aminte de Anna. Numai ea își mărește ochii când vrea un răspuns afirmativ. La naiba! De ce toți din neamul Fast trebuie să semene între ei așa de mult? E... straniu.

— O să mă împac cu el când nu o să mai fugă cu iubita mea.

— Adică, cu verișoara lui, mă completează Morris, arcuindu-și o sprânceană amuzat.

— Mă rog, flutur eu din mână.

Nici bine nu termin de vorbit și ușa se trântește de perete. Anna și Mike intră uzi leoarcă, din cap până în picioare, și foarte distrați. Îmi vine să-mi pun mâinile în cap. Mă întreb ce o să zică mama când o să vadă băltoaca de la picioarele lor. Nu o să fie prea încântată.

— Ce naiba ați făcut? mă răstesc.

— Se numește „bătaie cu apă", îmi replică Mike arogant. Dar tu n-ai de unde să știi asta, pentru că ai avut o copilărie foarte tristă.

Tipic. Nu mă mai miră nimic din ceea ce scoate pe gură. Întotdeauna e un atac, o provocare.

— Cel puțin, eu nu mă mai joc ca un copil de grădiniță, i-o întorc.

O ațintesc pe Anna cu privirea, să înțeleagă că o includ și pe ea în categoria asta. Are aproape nouăsprezece ani, dar tot un copil e. Ea crede că, deși mai are doar două săptămâni până împlinește vârsta, încă are dreptul să se joace.

— Nu te mai ambala atât, Jay, îmi spune ea amuzată. E

doar puţină apă.

Puţină? Hainele ei sunt îmbibate, la fel ca părul. De tenişi nici nu mai spun. Pun pariu că degetele ei înoată acum.

— În plus, e foarte cald.

— Asta nu te scapă de o răceală, o dojenesc.

Îmi strâng braţele la piept, să-i arăt că sunt serios în privinţa asta. Sănătatea ei mă îngrijorează mereu, căci răceşte foarte repede.

Nu sunt pe fază când apucă vaza cu flori de pe măsuţa de lângă uşă şi scoate orhideele mamei, însă mă trezesc brusc cu un val de apă direct în faţă. Oh, n-a făcut asta! Trecându-mi marginea tricoului peste chip, ca să mă şterg, îi arunc cea mai ameninţătoare privire pe care o posed. O s-o mănânc cu zile.

— Vezi? mă întreabă calmă. Doar apă.

Când se aşteaptă mai puţin, o înhaţ de încheietură şi o trag spre mine, omiţând faptul că încă are vaza în mână. Aceasta îi plonjează printre degete, se roteşte o dată în aer şi se izbeşte de podea, făcându-se ţăndări.

În următoarea clipă aud glasul ridicat al mamei.

— Ce naiba aţi spart?!

Înainte să apară războinica Sandra şi să vadă dezastrul de la picioarele noastre, Anna se cuibăreşte la pieptul meu, rupând din greşeală şi florile. Grozav. Presimt ce criză o să facă mama, căci abia le-a cumpărat.

Aşa cum am prezis, iese din bucătărie şi ochii ei se fac cât două cepe când îşi vede vaza preţioasă făcută bucăţi.

— Vaza mea!

Oh, Dumnezeule! E o vază!

— Dă-o naibii, mormăi. O să-ţi cumpăr alta.

— Da? pufneşte ţâfnoasă, punându-şi mâinile în şolduri. Sunt curioasă unde o să găseşti una exact la fel, pentru că am luat-o pe ultima. Şi ce naiba sunteţi aşa uzi? Şi florile!

Vai, Doamne, o să leșin.

Își flutură mâna în dreptul feței, ca să-și facă vânt. Atât mai dramatizează femeia asta, încât am impresia că și-a ratat cariera. În loc să rămână casnică, trebuia să se facă actriță.

— Eu n-am văzut nimic, se grăbește Anna să spună, abținându-se din greu să nu râdă. Dar pot să jur că Jay a fost de vină.

— Nici eu n-am văzut, sare și Mike cu gura. Și eu pot jura că Jayden a spart-o, după ce s-a răcorit pe față cu apa din ea.

Ha! Nimic surprinzător că Anna aruncă vina pe mine, dar la Mike nu mă așteptam. Totuși, are douăzeci și trei de ani și nu măsoară cât belcaua blondă, ca să-i stea bine când se maimuțărește ca un copil. Îl credeam mai matur decât atât. Dar se pare că seamănă la caracter cu o anumită Anna Victoria Fast – viitoare Davis.

Soneria întrerupe jocul și mă grăbesc să deschid ușa. Lockwood stă în fața mea, cu un buchet de flori în mână. Imaginea lui e hilară. Am aflat acum patru luni că iese cu sora mea, însă tot nu mă pot obișnui cu el prin preajmă.

Îl fac semn din mână să intre și închid ușa în urma lui, dar nu apuc să-mi și iau mâna de pe clanță. Două bătăi ușoare mă fac să o deschid la loc. Austin intră primul, urmat îndeaproape de o Keira cu burtică – care îmi zâmbește în semn de salut. Mă întorc spre ei, trăgând un picior discret la ușă, ca să se închidă.

Râsetele de hienă ale spectatorilor mă enervează ca naiba. Ce e așa amuzant în asta? Mie nu mi se pare nimic amuzant!

Fac un pas înainte și sună iar. La naiba! Angelie și Bella mă privesc cu ochii mari. Sunt deja iritat că m-am trezit pe post de portar. Sau cum ar zice Anna, ușier.

— Mai sunteţi mulţi? mă întreb şi închid uşa.

Anna şuşoteşte ceva cu Mike – ceva ce nu înţeleg, dar pun pariu că fac mişto de mine. Nu apuc să fac vreun pas, căci uşa se deschide singură de data asta, lovindu-mă cu putere în spate. Fac forţat un pas în faţă, apoi mă răsucesc nervos spre Maddy – care nici măcar nu-şi cere scuze. Trece ţintă pe lângă mine şi îi arată şi Annei permisul de conducere.

— Oh, în sfârşit avem ocazia să o ştergem vreo două săptămâni în care să nu ştie nimeni de noi, comentează Anna, zbârlindu-mi părul de pe ceafă.

— Da, da, spune Maddy tare. Şi aşa îl putem supune pe Davis la un test. Cum ar fi: Găseşte-ţi maşina în maxim două ore, înainte să nu o mai găseşti altfel decât demontată, din motive neştiute, evident.

Apoi bat amândouă din palme, entuziasmate, cică. Par două reduse mintal în momentul ăsta, dar nu am de gând să le spun asta. Am impresia că vor sări amândouă pe mine să mă bată şi abia m-a prins soarele puţin pe faţă.

— Ce ar fi mai bine să lăsaţi planurile astea diabolice deoparte, drăcuşorilor, şi să o faceţi pe gazda? intervin eu. Avem casa plină şi mama nu se descurcă singură.

— O cred şi eu, odată ce fie-su stă cu mâinile în sân, replică Maddy, studiindu-mă din cap până în picioare, de parcă asta e prima oară când mă vede.

Mă reped ameninţător spre ea şi o zbugheşte spre bucătărie, fără să mai comenteze. La fel face şi Anna, doar că ea nu o rupe la fugă, ci merge încet şi legănat, ca să mă enerveze.

În schimb, eu mă întorc la musafiri. Şi-au făcut cu greu loc pe canapea şi în fotolii, dar cel mai hilar şi la nelocul lui e Lockwood – care stă într-un fotoliu cu o expresie cuminte, strângând în mâini florile. Îmi vine să râd de el. Pare un adolescent la prima cucerire.

Mă așez și eu pe brațul canapelei, lângă Morris.

— Și cum e în Chester? mă întreabă curios.

Ridic din umeri.

— Nu-mi place, dar nici nu mă plâng. Până la urmă, ca profesor de sport e o slujbă temporară. Nu am de gând să rămân acolo.

— Știi că te poți întoarce la Academie, nu? În ciuda disputei tale cu Mike, locul tău e asigurat.

Academia. Nu am mai fost acolo de când mi-am strâns lucrurile și, sincer, nici nu mi-e dor de locul ăla. Și nici de bârfe – care vor exploda, în caz că mă întorc acolo. Mai bine rămân profesor de sport toată viața.

— Mersi, Morris, dar nu mă întorc. Îmi este greu și în Chester, pentru că sunt departe de casă și de Anna pe tot parcursul săptămânii, însă mi-e mai bine acolo, decât aici. După procesul scandalos cu Anna, toată lumea din Charleston vorbește.

Spre ușurarea mea, cu toate că a fost un proces lung și greu, Anna a scăpat cu doi ani de închisoare cu suspendare, după ce Roger și echipa lui de avocați și-au vândut și sufletul. În schimb, Austin s-a ales cu o amendă penală grosolană, pe care nu o poate plăti decât în tranșe din salariul lui de instructor la Academie.

Oricum ar fi, sunt foarte mulțumit de cum s-au așezat treburile. Anna urmează să meargă la un liceu normal, la care s-a înscris cu identitatea adevărată, și la care o să repete primul an, eu mi-am găsit o slujbă care mă mulțumește financiar și relația noastră nu poate să meargă mai bine decât acum. În plus, Anna s-a decis la începutul verii să îmi accepte propunerea de a se muta de aici, așa că primul lucru pe care îl văd dimineața e ea. Nu cred că pot să fiu mai mulțumit. Planurile pe care ni le-am făcut împreună și pe care le vom pune în aplicare, după ce se încheie termenul de încercare, sunt exacte.

— Am înțeles că vreți să vă mutați în Montana, vorbește Holly, privindu-mă fix. De ce așa departe?

Niciodată nu m-am gândit de ce așa departe. Probabil simt nevoia să fiu doar cu ea, într-un oraș străin. Da, cu siguranță simt nevoia asta, dar nu pentru a o îndepărta de ceilalți, ci pentru a o avea doar pentru mine. Și da, sunt îndeajuns de egoist cât să fac asta.

— Vreau... vreau să mă îndepărtez puțin de orașul ăsta. În plus, acolo am găsit o slujba care, cred eu, că mi se potrivește mai mult decât cea pe care o am acum.

— Ce slujba? se interesează Austin, privindu-mă cu ochii mijiți, din locul de pe fotoliu.

Știa și el că vreau să o iau pe Anna și să plec, și încă dezbatem acest subiect. Nu îl încântă deloc că urmează să plecăm.

— Ca salvamont, zâmbesc. Încă nu e nimic sigur, dat fiind faptul că trebuie să aștept doi ani până atunci, însă e prima slujbă pe care o iau în calcul. O să renunț la antrenat de tot.

Anna apare lângă noi și îmi depune un sărut mic pe obraz. Îi înconjor talia cu brațul și o trag lângă mine, punându-mi capul pe pieptul ei, având grijă să nu-i vărs ceașca cu cafea pe care o are în mână.

— Iubitul meu o să salveze vieți, mormăie cu mândrie în voce.

— Mai întâi, o să fie nevoit să o salveze pe a ta, replică Austin printre hohotele de râs. De mai multe ori. La cât de adormită ești, surioară, ar trebui să-ți batem capul în cuie, ca să nu îl pierzi.

Izbucnesc și eu în râs, iar Anna se maimuțărește la el, ironizându-l.

— Inteligentule.

Văd printre șuvițele ei blonde, cum mama își scoate capul pe ușa bucătăriei și îmi face semn să mă duc la ea.

Lăsând-o pe Anna în locul meu, apuc calea către bucătărie, crezând că m-a chemat pentru a oferi o mână de ajutor la rafturile înalte sau la servit oaspeții. În schimb, expresia mamei mă debusolează. Se sprijină serioasă de barul pentru micul dejun, cu palmele pe blat.

— Ce s-a întâmplat? întreb nedumerit.

— Am... o problemă.

Mă uit prin jur, să caut sursa problemei ei, însă totul pare în regulă. Până când mama îmi aruncă în față o tabletă de pilule și îmi salt sprâncenele uimit. Le-am mai văzut o dată, după ce le-am găsit în buzunarul Annei.

— Astea sunt anticoncepționalele Annei?

— De fapt, sunt placebo. Astea sunt ale ei.

Mai scoate o tabletă asemănătoare și o aruncă lângă cealaltă. Ok, tot nu pricep nimic. Mă uit la mama suspicios, așteptând să îmi explice. Pare să-i pară rău de ceva. Mai exact, pare vinovată.

— Ce ai făcut? o întreb la fel de calm.

— Anna mi-a dat tableta și mi-a cerut să îi pun câte o pilulă în ceaiul de dimineață, ca să nu uite să le ia. Doar că eu... i-am pus placebo. Adică, zahăr.

Ochii mi se măresc de groază. Nu m-aș fi așteptat din partea mamei să facă așa ceva, să o păcălească pe Anna, când aceasta și-a pus toată baza în ea. De ce naiba ar face asta?

— Nu am făcut-o intenționat, Jay, se grăbește să spună. Adică, aveam de gând să o fac la un moment dat, dar nu acum. Am încurcat tabletele și mi-am dat seama de asta abia acum, când Anna mi-a cerut să îi pun o pilulă în cafea.

Masându-mi tâmplele, încerc să înțeleg ce naiba a făcut, însă fără reușită.

— Și până acum ce naiba i-ai pus în ceai? o întreb.

— Zahăr. Am constatat asta abia când am văzut că tableta e aproape goală. Nu eram sigură că sunt cele bune,

așa că le-am gustat. Până acum i-am dat zahăr.

Oh, Dumnezeule!

— Trebuie să îi iei cafeaua din mână.

— De ce?

— Pentru că i-am pus în ea o pilulă bună și dacă e însărcinată și bea chestia aia...

Nici nu o las să termine, căci ies din bucătărie cu pași grăbiți și smulg ceașca din mâna Annei, chiar când aceasta o ducea la gură. Se uită la mine nedumerită și enervată, în același timp.

— Aia e cafeaua mea, Jay. Dacă vrei și tu, trebuie doar să ceri.

Toată lumea se uită la noi, așa că e exclus să mă apuc să-i explic acum de ce nu o las să bea din cafea.

— O vreau pe a ta.

Își mijește suspicioasă ochii la mine și clatin din cap, pesemne că nu e momentul bun să facă scandal. Spre fericirea mea, pricepe că e ceva în neregulă și că nu putem discuta asta de față cu toată lumea, așa că o lasă baltă. Mă întorc în bucătărie și nu mă las până nu o vărs pe toată în chiuvetă. Mama e încă încurcată de situație, dar eu nu știu cum ar trebui să reacționez. Anna s-ar putea să fie însărcinată, dat fiind faptul că a luat placebo până acum și că viața noastră sexuală e foarte activă.

Când revin în living, discuția e animată. Austin râde de Anna cu gura până la urechi, ținând-o pe Keira pe genunchi. Mă așez înapoi pe brațul canapelei, după ce Morris îi face loc iubitei mele să se așeze lângă el.

— Fii serioasă, surioară, ești bâtă la matematică, îi replică.

— Cântă la altă masă, Austin, i-o întoarce Anna serioasă. Am fost olimpică la matematică.

Asta mă întoarce în timp.

Sunt ud până la piele, dar nu mă opresc din alergat. Cu toate că plouă cu găleata, de mult timp nu m-am mai bucurat de o sesiune de jogging de unul singur, pe trotuarul cartierului în care locuiesc. E weekend, așa că am luat o pauză mică de la Academie, ca să mă relaxez.

Mama e mai mult decât fericită că am venit acasă, ținând cont că nu ies des din Academie. Îmi pregătește mâncarea mea preferată și chiar își dă silința să mă facă să vin în fiecare weekend.

Lăsând asta la o parte, îmi șterg fața udă cu mâneca hanoracului la fel de ud, încercând să opresc picăturile de apă să se mai prelingă și să mă gâdile. E abia sfârșitul lui septembrie, dar mă aștept oricând să ningă. E prea frig și plouă întruna de câteva zile. În urechi îmi bubuie o melodie rock – care îmi dă o energie nebănuită – și îmi așez mai bine căștile. Fac cale întoarsă spre casă, salutând un vecin cu un gest scurt din mână. Se uită la mine de parcă nu înțelege mai exact ce mama naibii caut eu aici. Păi, e o reacție potrivită, judecând după faptul că nu prea dau pe acasă.

Mă cunosc toți, știu că sunt Jay Davis, și știu cu ce mă ocup, dar mă privesc ca și cum Orlando Bloom trece alergând pe strada lor. Uneori, reacția vecinilor mă face că mă simt ca un invadator periculos.

Trebuie să recunosc că în ultimii ani m-am înălțat prea mult. Măsor în jur de un metru nouăzeci și cinci și am vaga senzație că o să mai cresc puțin. Tatăl meu e un om înalt și probabil îl moștenesc. Adevărul e că semănăm foarte mult.

Tenișii mei sunt îmbibați cu apă și iau fiecare baltă de pe trotuar, la rând. Mai am puțin până acasă, și nu mă grăbesc deloc.

Mintea mea o ia aiurea când playlist-ul iPod-ului meu schimbă melodia. E una veche care îmi stârnește multe

amintiri. Mi-o amintesc pe Anna. Avea gusturi bune la doar un an și jumătate; mereu când auzea melodia asta începea să dea din capul ei plin de bucle blonde. Țipa, gângurea și îți era tot dragul să o vezi râzând. Gropițele din obrajii ei îndulceau și mai mult acea expresie inocentă de copil. Puneam aceeași melodie să se repete la nesfârșit, numai ca să o văd râzând. În perioada aceea era agitată din cauza dinților și plângea des.

Mă opresc în fața casei mele, zâmbind ca un tâmpit. Amintirile cu Anna sunt o parte dulce din viața mea, pe care nu aș vrea să o dau uitării niciodată, chiar dacă au trecut unsprezece ani de când nu am mai văzut-o. Totuși, știu că o să vină momentul cândva și ne vom revedea. Poate când o să îmi iau și eu un blestemat de concediu, ca să o vizitez.

Înainte să intru în casă, iau toată corespondența din cutia poștală, ținând-o strategic sub braț, ca să nu se ude. Mama îmi aruncă o privire de îndată ce arunc plicurile pe măsuță, și își pune îngrozită mâinile în cap.

— Jay, ești ud! Vrei să te îmbolnăvești, copil nătâng?

Pufnesc și îmi dau ochii peste cap. Deși sunt mai înalt ca ea, continuă să mă facă așa și mă stânjenește. O iubesc, dar femeia asta e cea mai guralivă femeie pe care o cunosc.

— Mamă, sunt mai sănătos decât un cal. Puțină apă nu a omorât pe nimeni.

— Bunico! urlă și Maddy de pe canapeaua din living. Telefonul ăsta blestemat iar s-a blocat!

— Madeline, o apostrofez eu. Dacă mai vorbești urât, îți bag telefonul ăla pe gât.

Palma pe care o capăt peste braț, vine din spate și mă întorc iritat spre Shannon.

— Să-i bagi telefonul pe gât copilului tău, când o să ai. Până atunci, lasă-mi fata-n pace!

Dramă Davis. Pf!

— Potoliți-vă! ne ceartă mama. Jay, dragule, am primit

un telefon interesant din Florida.

Saltă jucăuș din sprâncene, știind că vestea asta o să mă intereseze.

— Anna a luat locul doi la Olimpiada locală de matematică.

Pe buze mi se întinde un alt zâmbet tâmpit – care o face pe Shannon să bufnească în râs. Nu știu ce să spun despre ceilalți, dar eu mă simt al naibii de mândru și probabil asta mi se citește clar pe față.

— Uită-te la el ce expresie de idiot are, continuă sora mea să râdă. Abia așteaptă ca Anna să facă optsprezece ani, să o târască în Charleston și să se însoare cu ea, deși tipa nici măcar nu îl cunoaște. Ce să spun, Jayden... baftă la așteptat încă cinci ani.

Ei bine, știam că a fost olimpică la matematică și probabil Austin nu-și mai amintește treaba asta, dar eu nu am cum să o uit. Primeam mereu vești despre ce făcea Anna și știu că a câștigat multe premii în clasele primare.

— Dacă te dai așa deșteaptă, spune-mi cât e pi, o provoacă Austin, rânjind pe sub mustăți.

Anna se foiește o clipă sub brațul cu care o cuprind de umeri.

— 3, 14159.

Izbucnesc în râs, în timp ce Austin începe să mustăcească.

— Las-o baltă, amice, îi spun. Nu ai nicio șansă.

— Oh, da? Și dacă e așa bună la matematică, de ce notele ei de la Academie au fost așa jalnice?

Asta e altă mâncare de pește. Țin să cred că eu sunt sursa distragerii ei de la obligațiile de student.

— Ca să te minuneze, îi replică Anna.

Râdem toți când Austin pufnește ironic. Anna nu o să se lecuiască niciodată de sarcasm. Probabil s-a născut cu el, pentru că e foarte bună la dat peste nas cu vreo replică inteligentă care te închide, pur și simplu. Asta cu siguranță

face parte din farmecul ei.

— Haide, Austin, vorbește Keira pe un ton alintat. Nici tu nu știai cât e pi. Majoritatea nu știu.

— Doar pentru că ține minte câteva cifre, nu o face un geniu. Mai vedem noi cum o să se descurce la noul liceu. Anna, dacă notele tale vor fi la fel de jalnice, o să mănânci numai bătaie.

Mârâitul meu îl face să-și mute ochii pe mine și să râdă.

— Lasă-mi logodnica în pace, câine. Eu nu mă dau la iubita ta.

— Nici nu ai cum, zâmbește Keira. Te urechez de nu te vezi.

— Apropo de iubite, intervine Mike din fotoliul în care a stat Lockwood, și se uită fix la mine. Ce s-a întâmplat cu bruneta aia, care cică era iubita ta? Aveați o relație destul de serioasă, din câte țin minte.

Mie îmi ia o clipă să-mi dau seama că vorbește despre Dalia, iar Anna se încordează sub brațul meu.

Oare de ce am făcut asta? De ce am ieșit în oraș, la restaurant cu Dalia, când puteam să stau cuminte acasă și să mă uit la televizor? Sunt sigur că aceasta nu s-ar mai fi uitat la mine de parcă vrea să mă mănânce.

Eu și Dalia suntem împreună doar de câteva zile, deși nu mai știu exact cum am ajuns la asta. O fi de vină faptul că m-am culcat de câteva ori cu ea și am uitat să-i spun că nu vreau o relație momentan. Sau o fi de vină faptul că e la îndemână, ținând cont că a căpătat un post la Academie – ceea ce înseamnă că ne vom vedea mai des decât aș vrea. Nu știu care e treaba, dar am de gând să o rezolv în seara asta. O să-i spun că nu vreau o relație.

— Am fost plăcut surprins că m-ai sunat să luăm cina împreună, spune ea după un timp – după o lungă tăcere

stânjenitoare.

Își taie meticulos friptura de vită din farfurie și o înfige în gură, străduindu-se din greu să facă mișcări elegante.

— Voiam să-ți spun ceva, îi mărturisesc.

— Ciudat, și eu vreau să-ți spun.

Mă uit cruciș la ea.

— Astăzi se face o săptămână de când suntem împreună. La mulți ani!

Face mișto de mine cumva? Puteau să se împlinească și zece ani, nu-mi pasă. În seara asta mă despart de ea. Nimic nu o să mă împiedice.

— Am vrut să-ți cumpăr un cadou, însă nu știam ce îți place. Văd că nu porți de fel ceasuri. E singurul lucru pe care știu să-l cumpăr unui bărbat.

De fapt, îmi plac la nebunie ceasurile și am o colecție vastă acasă, însă nu asta e ideea. Ne cunoaștem de mult timp și mă așteptam să știe ce lucruri îmi plac și ce nu.

— E în regulă, mormăi îngrozit. Nu e, oricum, prilejul potrivit de oferit cadouri. E vorba de o săptămână doar.

Și se va încheia azi sub orice formă. Nu am niciun gând să-mi pierd vremea cu ea, deși nu e vorba despre o altă femeie în viața mea. Deocamdată mă concentrez doar asupra carierei.

— Da, așa e, bombăne ea cu un zâmbet timid pe buze.

Mă foiesc pe scaun, încercând să-mi găsesc cuvintele. Nu vreau ca situația asta să ia amploare. Hm. Îmi vin în minte vorbele lui Shannon, în loc de ceea ce vreau eu, prin care îmi ura baftă să mai aștept cinci ani. Ei bine, poate asta am de gând. Să aștept. O pot face, dar niciodată nu o voi spune cu voce tare.

Îmi las tacâmurile pe marginea farfuriei și deschid gura să termin odată cu prostia asta, însă telefonul meu zgomotos, mă întrerupe. Îl scot din buzunarul pantalonilor și o văd cu coada ochiului pe Dalia cum își lungește gâtul

să afle apelantul.

Oare așa e mereu?

O clipă îmi trece prin gând să nu-i răspund mamei, însă știu cât de urât o să facă. Duc telefonul la ureche.

— Mamă, nu e chiar cel mai...

— Jay?

Vocea ei tremurândă mă oprește în mijlocul frazei și mă încrunt.

— Plângi cumva?

— Crezi că poți veni acasă?

— Păi...

Mă uit la Dalia. Vreau să termin cu ea și ăsta e singurul moment potrivit pe care l-am prins în ultimele zile.

— E vorba de Anna, adaugă mama și o aud bufnind în plâns.

La comandă sar în picioare și răstorn paharul meu de vin, peste fața de masă albă. Închid telefonul și scot portofelul, aruncând grăbit niște bancnote. Nici nu îmi iau la revedere și o zbughesc pe ușă, alergând prin ploaie spre mașină.

Singurul motiv pentru care am avut o relație atât de lungă cu Dalia, este că nu am găsit momentul potrivit în care să pun capăt, apoi am găsit în ea un punct de sprijin. Poate că sunt ipocrit, dar nu am iubit-o niciodată și oricum avea să dispară imediat ce Anna intra în cadru. Da, indiferent că asta mă face un ticălos, Dalia a fost prilejul potrivit să mă țin ocupat. Relația noastră nu a fost serioasă, pentru că eu nu am putut să mă implic.

— Ai grijă, Mike, bombăne Austin de pe locul lui. Anna și-a descoperit o nouă caracteristică. Posesivitatea. O să-ți ia capul dacă mai pomenești de fostele iubiri ale lui Jay.

— Vorbea alt dobitoc, pufnește blondina.

Chicotesc. Ador că e posesivă și că mă vrea doar pentru

ea, căci asta simt și eu. Însă, spre deosebire de ea, eu nu am la ce foști să mă gândesc. Îi întorc fața spre mine și o sărut până îl aud pe Austin scoțând un sunet plin de dezgust.

— În fine, pufăie Mike iritat. Oricum, nu-mi pun baza în relația asta a lor.

Flutură din mână și sângele începe să-mi clocotească de furie. Care naiba e problema lui?

— Puțin îmi pasă de părerea ta, scuip eu.

— Ar trebui să-ți pese, mormăie. E vorba despre fericirea Annei și nu te văd capabil să o faci fericită. Asta e părerea mea strictă. Diferența de vârstă și de caracter dintre voi e mare și părerea mea e că nu dai doi bani pentru bunăstarea ei.

Căldura din Florida mă copleșește din prima, imediat ce cobor din avion. Nici nu știu cum apuc să-mi recuperez bagajul sau cum traversez aeroportul, dar știu cum ajung afară. Îl văd pe Austin din prima clipă când ies pe uși și mă grăbesc spre el. Arată cel puțin la fel de rău ca mine. Se observă cu ochiul liber că a plâns recent și că e foarte obosit, dar și pata de cafea de pe tricoul lui – dovadă că nu a mai trecut pe acasă de ceva timp.

— Mă bucur că ai putut să vii, îmi spune cu voce răgușită.

Nu ne îmbrățișăm. Nici măcar nu ne strângem mâna.

— Condoleanțe.

Dă scurt din cap.

— Du-mă la ea, îi cer.

— Nu ești obosit? Sau nu vrei măcar să mănânci ceva?

De parcă îmi pasă de asta! Ultimul lucru la care m-am gândit de la veste, este Anna. Mă întreb din cinci în cinci secunde dacă o să reușească. Ne urcăm amândoi în mașina pe care cred că a închiriat-o, după ce îmi arunc bagajul de mână pe bancheta din spate. Nici nu știu ce am în ea, îl aveam făcut înainte să ajung în seara aceea acasă: mama

mi-a ghicit intenția de a mă urca în primul avion.

— Te las la spital, îmi comunică Austin, ieșind din parcare. Eu... ăă... trebuie să mă ocup de înmormântarea părinților. E... e groasă rău, Jay. Nu știu dacă Anna o să-și revină.

— O să-și revină, spun pe un ton hotărât.

Deși habar nu am dacă o să fie așa, cred că Austin are nevoie de toate încurajările din lume. Pare al naibii de pierdut. La fel ca mine.

Nici nu știu cum sar în picioare.

— Ai grijă cum vorbești, mârâi animalic.

Se ridică și el în fața mea, însă Morris se interpune între noi și ne desparte, înainte să ne aruncăm unul la gâtul celuilalt.

— Calmează-te, Michael, relația lor nu te privește. Nu te băga în asta.

— Dar mă privește Anna. Doar pentru că a stat lângă ea la spital, când a fost în comă, nu-l face un bun samaritean. S-a dus și el acolo, hop, ca să nu spună careva că nu susține familia.

De îndată ce intru în salon, mă izbește un miros de aer stătut și îmi ies din minți. În momentul de față aș bate pe cineva – indiferent cine naiba e –, și l-aș face să regrete. Ce să regrete? Orice porcărie pe care a făcut-o în viață.

O asistentă trece semnele vitale într-o mapă. Încă nu mă pot uita spre pat, așa că mă holbez fix în ceafa ei cenușie. Până și părul ei mă enervează. Sunetul aparatelor mă enervează. Lumina mă enervează. La fel și căldura sufocantă. Asistenta tresare când se întoarce și mă găsește lângă ea.

— Poate fi transferată în Virginia? atât întreb.

Își mărește surprinsă ochii.

— În starea asta, nici pomeneală. Aveți voie doar zece minute să stați aici.

Asta s-o creadă ea! O privesc cum părăsește salonul și închide ușa în urma ei. În sfârșit îmi fac curaj să mă uit spre pat și prima reacție pe care o am este să-mi pun ambele mâini în cap și să mă trag de păr cât pot de tare, ca să nu zbier. Sunt de-a dreptul terifiat de ce-mi văd ochii.

Tăieturi, vânătăi, bandaje și un miros grețos de medicamente. E un dezastru și iar îmi vine să omor pe cineva! Mi-e groază să mă apropii, așa că fac ce știu mai bine.

Ies din salon și o înhaț pe prima asistentă care are ghinionul să treacă pe lângă mine. O zdruncin puternic și o fac să fie ochi și urechi la mine.

— Dau cu tine de toți pereții, dacă nu intri acum în salonul ăla și nu faci curățenie! Parcă nu a mai fost aerisit de ani întregi și florile alea de pe noptieră sunt ofilite. Mișcă!

O îmbrâncesc spre salon și intră fără comentarii. Cu pași grăbiți, apucă vaza cu flori de pe noptieră și, speriată, dă cu ea de podea, făcând-o bucăți.

Zgomotul de sticlă spartă îmi sporește nervozitatea.

— Ești o dobitoacă! mă răstesc. Strânge imediat ce ai făcut!

Și mai grăbită și speriată de tonul meu, o rupe la fugă pe ușă, deschizând totodată și fereastra ca să intre aer curat. Mă întorc lângă pat și primul instinct e să o iau pe Anna de mână, însă mi-e prea frică. Doar stau și mă uit lung la ea, la părul ei blond și buclat, căzut pe umeri și la genele lungi și dese care aruncă umbră pe obraji. Sunt la un pas micuț să plâng pentru prima oară în viață. Mă simt de parcă mi s-a luat ceva important. Îmi frec fața cu palmele, gândindu-mă intens la ce urmează să fac, căci habar nu am.

Știu un singur lucru și acela e că nu am de gând să plec de aici.

— Te înșeli, spun eu nervos. Însă nu știi tu mai bine decât mine ce s-a întâmplat atunci.

Intervine și Austin când Mike face un pas spre mine, unul amenințător. Atât Morris, cât și el, ne țin la distanță unul de altul, pentru că e cert că urmează să ne batem.

— Să fim serioși, Jay! exclamă Mike, aruncându-și brațele în aer. Ai stat lângă ea pentru că ai fost obligat să o faci, din cauza plecării lui Austin!

Mă uit atent cum o verifică doctorul, stând cuminte pe scaunul de lângă fereastră. E o zi ca oricare alta din cele trei luni pe care le-am petrecut aici și nu s-a schimbat nimic, în afara faptului că rănile i s-au mai vindecat. Spre fericirea mea și a ei, niciuna nu o să-i lase semn pe viață.

Austin bate tarabana pe pervaz, agitat din cale afară. Se gândește de câteva zile să accepte postul pe care l-a găsit, cu toată că e foarte departe de aici. De sora lui. Îmi pot da seama cât de grea poate să fie alegerea lui; eu, ca străin, nu mă pot îndepărta de ea. Nici nu credeam că sunt capabil să dorm într-un scaun.

— Semnele sunt bune, spune doctorul. Arată bine.

Nu știu ce naiba vede el că arată bine. Îmi vine să-i urlu în față asta, căci e un dobitoc. Micuța blondină e la fel de adormită ca până acum; complet nemișcată și balansată de firul subțire al vieții – de care pare să se fi agățat cu forța. Nici n-am îndoială că e mai luptătoare decât o să fiu eu vreodată. După trei luni, lungi ca dracu', e încă aici, pe patul acela blestemat, nu la doi metri sub pământ.

Mă zburlesc tot numai când mă gândesc la asta.

Doctorul pune fișa medicală înapoi în buzunarul de la capătul patului, aruncându-ne o privire veselă. Nici nu știu de când stau pe scaunul ăsta. Picioarele îmi sunt amorțite,

la fel și creierul. De când cu accidentul, am intrat într-un fel de frenezie și, pur și simplu, nu mai sunt capabil să gândesc la rece. Dacă aș face-o, probabil aș lua cea mai cretină alegere.

Nu de puține ori, doctorul ne-a întins în față povestea cu deconectarea de la aparate. E complet idiot! Cât timp ea e încă acolo, în trupul acela lipsit de viață, și eu voi fi aici.

Asistenta și doctorul ies împreună din salon, lăsându-ne singuri. Mă întorc într-un final spre Austin și îl privesc compătimitor. Se sprijină de pervaz, stând în cumpănă.

— Acceptă slujba, mormăi.

Își răsucește fulgerător capul spre mine.

— Asta ar însemna să plec. Cu Anna cum rămâne?

— Austin, dacă mă scoți cu forța pe ușă, intru pe geam. Nu voi pleca nicăieri. Anna e principala mea grijă acum.

Oftează, trecându-și palmele peste față.

— Nici nu știu cărui fapt datorez susținerea ta, Jay, dar ești mâna de ajutor de care am nevoie disperat acum.

Mă bate ușor pe umăr, apoi se aproape încetișor de pat, susținându-și privirea pe Anna. Îi fereşte o suviță de pe obraz – acolo unde o sărută prelung.

— O să mă întorc, micuțo.

Anna mă prinde de braț când mă zbat să scap din brațele lui Austin și să-l ajung pe nemernic. Atingerea ei parcă mă curentează și încerc să o feresc blând la o parte, ca să nu o mai lovesc din greșeală, însă e prea încăpățânată. Se prinde bine de mine, asigurându-se că nu-i scap.

— Plecarea lui Austin nu are nicio legătură cu faptul că am vrut să stau lângă ea, îi replic acid. Nu vorbi în necunoștință de cauză.

— Ei bine, eram și eu capabil să stau cu ea, dacă nu mă scoteai tu afară!

— Nu poate fi transferată în starea asta, domnule.

Asta e a mia oară când doctorul care se ocupă de Anna, îi explică verişorului acesteia că transferul în Charleston este exclus. E chiar atât de idiot? Crede că eu nu m-am interesat de asta? A fost primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns aici şi nici după cinci luni nu s-au schimbat lucrurile. Starea Annei e prea fragilă ca să poată fi mutată.

— Cu un elicopter, oameni care ştiu ce fac şi echipament bun, orice e posibil, îi replică Mike doctorului, strângându-şi pumnii pe lângă corp. Şi dacă spitalul nu-mi oferă lucrurile astea, o să fac rost de ele singur şi tot o transfer!

Enervat şi eu de insistenţele lui şi de faptul că are impresia că se poate juca astfel cu viaţa Annei, îl apuc de gulerul tricoului şi îl trag înapoi. Suntem în mijocul coridorului spitalului şi el face un scandal pe care nu are cum să îl câştige. Nu cât sunt eu aici.

— Doar nu ai impresia că te voi lăsa să te atingi de ea, scuip spre el.

— Cine eşti tu, ca să mă împiedici? Anna o să fie transferată în Charleston, cu sau fără acordul tău.

— Atunci, nu-mi dai de ales. O să cer un ordin de restricţie. În spitalul ăsta nu mai calci şi nici de Anna nu te mai apropii.

— Ştii prea bine de ce am pus ordin de restricţie pe numele tău! mă răstesc la el. Dacă gândeai câtuşi de puţin lucid, nu te scoteam afară. Nu puteam risca să îi pui Annei viaţa în pericol.

— Dar tu ce ai făcut, nenorocitule, când ai lăsat-o singură?

Morris e forţat să-l placheze pe Mike, când acesta se repede spre mine, dar şi Austin e forţat să mă ţină în loc, ca să nu dau curs invitaţiei lui.

— Ajunge! strigă Holly, panicată.

Toată lumea s-a strâns în jurul nostru și încearcă să stingă focul, înainte să izbucnească ditamai incendiul. Frustrările mele și ale lui Mike au ieșit, în sfârșit, la iveală. Confruntarea asta devenea imposibil de înăbușit.

Introduc bancnota în tonomat și apăs pe butonul care îmi oferă o cafea lungă. Sunt foarte obosit. Nopțile pe care le-am petrecut plimbându-mă prin salon sau dormind într-un scaun, își cer dreptul și am neapărat nevoie de un pat normal și un duș. Însă nu mă lasă inima să părăsesc spitalul ăsta – care a devenit un fel de a doua casă pentru mine, în ultimele șase luni. Sunt al naibii de frustrat că nu s-a schimbat nimic, în afară de o operație la genunchi.

Micuța blondină e la fel de nemișcată și lipsită de viață. Iau paharul de carton dat de tonomat și apuc calea spre salon, pășind ușor ca să îmi mai dezmorțesc oasele. Coridorul e aproape gol. Doar niște asistente mai bântuie la o oră așa târzie, făcând verificări. Una dintre ele îmi zâmbește. Are picioare kilometrice și prea bronzate. Niciodată nu mi-au plăcut femeile care abuzează de solar, chiar și iarna.

Trecând în reluare pe lângă mine, îmi face și cu ochiul. Mi-a văzut fața pe aici atât de des, încât am impresia că i s-au aprins călcâiele. Nu-i dau atenție și nici nu-i răspund flirtului, ceea ce o cam desumflă. Nu mă interesează. Poate să vină și Miss America în fața mea, că aș trece la fel de nepăsător pe lângă ea.

Când ajung în dreptul salonului, văd ușa larg deschisă, pe doctorul de lângă pat și două asistente surescitate. Toți vorbesc în același timp și nu înțeleg nimic, dar o panică de nedescris pune stăpânire pe mine și paharul îmi alunecă dintre degete, căzând pe podea.

Dau buzna înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? aproape că urlu.

Instinctiv o apuc pe Anna de mână, ținându-mi privirea pe doctor, și simt cum aceasta mă strânge fără vlagă. Ochii îmi fug pe ea și fața i se crispează.

— Ce naiba se întâmplă?! urlu iar. Anna?

— Morfina? întreabă doctorul pe una dintre asistente.

— E la maxim.

Ochii mei sunt și ei la maximul de mărire din cauza groazei, pentru că o văd pe Anna dând din piciorul proaspăt operat. Cealaltă asistentă i-l apucă grăbită și i-l ține cu forța pe loc, iar Anna geme de durere. Dumnezeule! Habar nu am ce să fac.

— Doctore, se mișcă! țipă asistenta care o ține pe loc.

Degetele Annei se încleștează cu putere de mâna mea și geme iar. Trăsăturile dulci se înăspresc și știu că o doare. Tare.

— Aduceți tiopentalul! strigă doctorul.

— Comă indusă? se miră una dintre asistente.

— Trebuie să o ținem nemișcată!

Aș urla acum să nu facă asta, pentru că în sfârșit mișcă, însă cum nu știu mai nimic despre medicină, tac. O țin pe Anna în continuare de mână, privind cum fața ei se crispează puternic. Inima mea se frânge la fiecare strâmbătură, la fiecare geamăt.

— Sunt aici. Sunt aici.

Repet întruna mantra, sperând să mă audă, în timp ce îmi șterg lacrimile de pe obraji.

— Sunt aici.

— Am fost lângă ea în cel mai important moment, spun printre dinți. Atunci când se lupta pentru viața ei cu toate armele. Ba chiar mai mult! ridic tonul. Am ținut-o de mână până a ieșit din ghearele morții. Așa că nu îmi spune tu că am fost complet nefolositor!

Amintindu-mi de acel moment crucial, care mi-a

însemnat viața și m-a făcut să gândesc în perspectivă, renunț la a mă mai repezi spre Mike și o cuprind pe Anna cu ambele brațe, strângând-o puternic la pieptul meu. Fiori reci îmi traversează coloana, fiori pe care-i resimt după atâta timp.

Sunt aici.

Și ea e aici, privindu-mă panicată.

Atât Mike, cât și eu, părem să renunțăm la ideea de luptă, căci el se întoarce în fotoliu, încă nervos. Decid pe loc să nu-i mai dau curs revoltei sale interioare. N-are decât să se lupte singur cu proprii demoni, pentru că am și eu destui. Tocmai exorcizez cea mai urâtă și mai fericită, în același timp, parte a vieții mele.

Imaginea ei, crispându-se și strângându-mă cu forță, s-a dus. Anna e aici și plânge la pieptul meu, probabil bântuită de același moment.

— E în regulă, spune Morris puțin agitat. Gata, am trecut de asta.

— Ce naiba v-a apucat?! se răsteşte Austin. Era o după-amiază frumoasă, până v-ați băgat voi piciorul în ea!

Nu mă uit la el. O sărut pe Anna pe frunte, privind într-un loc fix de pe perete. Sunt aici și sunt calm.

— Niciodată să nu mai faceți asta, ne dojenește mama. Indiferent care sunt problemele voastre, în casa mea nu o să vă mai certați!

Își flutură amenințător un deget spre noi, apoi dispare în bucătărie, urmată îndeaproape de Holly. Rămân cu spatele la Mike și mă aplec, ca să o sărut pe Anna.

— Totul e bine, îi spun încet.

— Ești calm?

— Da.

E aici și e a mea, deci nu mai am de ce să fiu nervos. Îmi dau seama brusc că nimic nu mai contează acum. Nimic nu e mai important. Și Mike ar trebui să-și dea seama de asta

și de faptul că trecutul nu poate fi schimbat.

Mă desprind de Anna și mă întorc spre el, ca să-l privesc. Stă în fotoliu și mă urmărește printre gene, curios de ceea ce vreau să fac. Trec de Austin și de Morris, apoi mă opresc în fața lui. Nu mai am de gând să mă cert, așa că îi întind mâna ca să mi-o strângă.

La început e rezervat și nu se mișcă. Se uită la fiecare în parte, nedumerit, și privirea lui se oprește într-un final pe mine. Eu continui să stau cu mâna întinsă și să aștept. Asta e singura ofertă de pace pe care am de gând să o dau.

— Așa, pur și simplu? mă întreabă.

— Da, pentru că am impresia că doar ne pierdem timpul de pomană și călcăm pe nervi pe toată lumea, fără să ajungem la final. Nu mai vreau să mă cert.

Mike pare neîncrezător, probabil crede că joc vreun rol sau că îmi bat joc de el. Așa a fost mereu, crede tot ce e mai rău despre mine, fără măcar să ia în calcul posibilitatea că spun adevărul.

În cele din urmă, îmi prinde mâna și mi-o strânge, acceptându-mi oferta de pace în fața tuturor.

*

Mâna ei îmi alunecă pe piept – peste tricou –, mângâindu-mă, în timp ce călărește pătura, lăsându-și la iveală picioarele ușor bronzate. Are o pereche de pantaloni mai scurți decât prevede legea și maioul care o îmbracă în partea de sus, abia dacă îi acoperă buricul. Micuța mea blondină adoră hainele de Florida și nu ezită să le poarte, cu toate că suntem în Charleston.

— Trebuie să-ți spun ceva, mormăi.

Nu știu cum o să reacționeze. O să-și iasă din minți?

— Ce e? mă întreabă cu voce moale.

— Ăă... mama ne-a sabotat.

Își ridică țeasta ciufulită de pe umărul meu și mă privește nedumerită.

— Ți-a încurcat pilulele cu un placebo, arunc bomba, strâmbându-mă în așteptarea reacției sale.

Dar nu se întâmplă nimic. Mă uit mai bine la ea și o găsesc mirată. Nu e panicată, asta e bine.

— Ce ai luat tu a fost zahăr.

— Oh...

— Nu a făcut-o intenționat, mă grăbesc să spun. Adică, a cumpărat placebo pentru clipa în care avea de gând să ne saboteze, însă nu avea de gând acum. Pilulele tale seamănă cu alea și a încurcat tabletele. Așa că s-ar putea să...

— De aceea mi-ai luat cafeaua? mă întrerupe.

E prea relaxată și nu știu cum ar trebui să mă comport. Mă așteptam, mai degrabă, să-și iasă din minți și să facă o criză frumușică sau să arunce după mine cu tot ce apucă.

— Da, răspund. Mama ți-a pus una dintre pilulele bune și dacă ești însărcinată, ți-ar putea aduce complicații.

— Înțeleg. Păi, dacă așa stau lucrurile, ar cam trebui să mă asigur dacă sunt sau nu însărcinată.

Atât? Mă uit la ea suspicios. Trebuie să fie mai mult decât atât. Posibilitatea de a fi însărcinată e una foarte mare și foarte importantă. Bineînțeles, ar cam trebui să nu-mi pun prea mult baza în asta. Nu știu dacă Anna vrea un copil.

Dar eu vreau?

— Acum, spune-mi, schimbă ea subiectul, întinzându-se la loc pe mine. Chiar m-ai ținut de mână atunci?

— Te-am ținut de mână de mai multe ori, iubito.

Se împlinesc aproape șase luni de când Anna a fost indusă într-o comă artificială și habar nu am de ce durează

atât să-și revină. Nu au mai apărut complicații pe parcurs, care să dea peste cap întreaga situație.

Cel puțin, acum pare mai senină și rănile grave despre care îmi vorbea doctorul, sunt aproape vindecate. Anna mea a reușit să treacă peste cel mai critic moment din viața ei și i s-a dat a doua șansă.

Însă mi-e teamă ca naiba de momentul în care se va trezi și va realiza că părinții ei nu mai sunt și că, în locul lor sau al lui Austin, sunt eu. Un străin. Mă sperie gândul că mă va respinge din prima. Nici nu știu ce o să-i spun.

Doctorul și alte două asistente, sunt pregătiți să o scoată din comă. Ce voi face? Îmi trec ambele mâini peste față și o privesc lung. Știu ce voi face, doar că mi-e al naibii de greu. Posibil să fie cea mai grea decizie pe care am luat-o vreodată. Viitorul nostru e incert dacă plec, și întunecat dacă rămân. Sunt șanse uriașe să o pierd. Să mă urască pentru că l-am lăsat pe fratele ei să plece. Și cel mai greu e faptul că știu ce o așteaptă; o viață sobră, din umbra unei depresii grave, pe care nu o poate depăși decât singură.

Aplecându-mă asupra e, îi feresc părul de pe frunte și sărut locul acela, prelung și apăsat, inspirându-i parfumul personal. Nu-mi iau adio de la ea, pentru că nu e ultima oară când o mai văd. Sunt conștient că o să aștept mult, foarte mult, dar o s-o revăd și o să-i arăt lumea mea. O s-o fac din nou fericită.

Îl citez pe Austin, crezând din tot sufletul cuvintele pe care i le spun:

— O să mă întorc, micuțo. Într-o bună zi.

Apoi mă depărtez de ea, lăsându-l pe doctor să își facă treaba și să o readucă pe Anna la viață, apoi părăsesc salonul, cu stomacul strâns ca într-o gheară.

Atunci am știut, pur și simplu, că a învins. S-a luptat

cu moartea și s-a întors acasă cu o victorie. Cea mai mare victorie.

Acum e lângă mine și mă privește atentă, jucându-se cu părul meu.

— Și ai plecat? mă întreabă după ce termin de povestit.

— Nu prea am avut încotro, iubito. Doar tu puteai depăși momentul acela, singură. Eu nu îți eram cu nimic de ajutor. M-ai fi gonit, oricum. Dar să nu crezi niciodată că nu mi-a fost greu să plec.

— Știu. Acum, că-mi povestești despre asta, îmi dau seama că am complicat viața tuturor.

Oftez și o mângâi pe spate. Da, mi-a complicat cu mult viața, dar nu regret.

— Vio, ce s-a întâmplat? întreb alarmat.

Nu-i stă în fire să mă sune ea pe mine, căci mereu o sun eu. E singura mea sursă de la care pot să aflu despre Anna, căci cele două sunt prieteni și vecine. Am cunoscut-o pe Violette la spital. O vizita pe Anna regulat și, fiind mereu prezent acolo, ne-am împrietenit suficient cât să îi cer această mare favoare. Mă ține la curent cu tot ce ține de Anna, inclusiv cu stările ei de spirit.

Trebuie să recunosc că micuța blondină nu reacționează deloc așa cum m-am așteptat. Depresia nu o împinge la lucruri necugetate, ci din contră. O protejează de ea însăși și de autodistrugere.

— Astăzi au venit niște tipi care au bătut în ușa Annei o jumătate de oră, îmi spune ea. Habar nu am cine sunt, dar au venit cu o mașină destul de scumpă și erau îmbrăcați formal. Unul dintre ei ținea în mână un fel de mapă și nu păreau să fi greșit adresa.

— Ăă... nu ai idee cine sunt? o întreb.

— I-am văzut pe geam, Jay. Mi-a fost teamă să ies

afară, dar bunica mea crede că are legătură cu Protecția copilului.

Părul mi se zbârlește numai când aud asta. Anna e acolo, singură, fără niciun adult prin preajmă. Asta ar complica, într-adevăr, lucrurile.

— M-am gândit că vrei să știi, așa că te-am sunat.

— Ai făcut bine, Vio. Anna le-a deschis ușa?

Urmează o clipă de tăcere, apoi îi aud oftatul apăsat.

— Doar știi că nu deschide ușa la nimeni, nici măcar când vine poștașul. Nu iese din casă deloc. Mama îi face cumpărăturile și fizioterapeutul are o copie a cheii. Deci, nu, nu le-a deschis ușa și, după ce s-au plictisit de atâta bătut, au plecat.

— Ok, am înțeles. O să rezolv eu asta. Mulțumesc, Vio.

Mă rostogolesc cu ea, întorcând-o pe spate, și o sărut până când rămânem amândoi fără aer.

— Că mi-ai complicat viața, e ultima mea grijă acum, îi spun.

— Dar care e grija ta principală?

Chicotesc.

— Să nu fugi cu altul în lume sau să nu mă părăsești la altar. Îți dai seama? Cred că aș înnebuni.

Râde și ea, zvârcolindu-se sub greutatea mea. Mă ridic și mă sprijin într-un cot, urmărind-o cum se amuză pe seama grijilor mele principale. Ei bine, cu siguranță astea sunt, căci nimic altceva nu mă mai ține ocupat.

— Promit să nu fug cu altul în lume, dar nu știu ce să spun de altar. Până vara viitoare, când ai tu de gând să mă iei de soție, s-ar putea să mă răzgândesc.

Glumeața.

— Iubito, am spus că facem nunta vara viitoare, ca să apucăm să strângem bani. Încă am de umplut contul lui Maddy pentru facultate și vreau să le înapoiez părinților

banii pe care i-au pus pentru cauțiune.

— Mă pot angaja și eu, știi bine, îmi replică arogantă. Sunt complet capabilă să lucrez.

— Știu că ești, dar tu trebuie să-ți termini liceul prima dată. În anul ăsta ai fost a naibii de distrasă, însă de data asta nu te voi mai lăsa să te abați de la drum.

— Gloria Montgomery!

Mai arunc o privire asupra grupului de adolescenți adunați în jurul autobuzelor și tot nu primesc răspuns. Mă decid să trec mai departe și aproape că rostesc următorul nume, când un glas subțire mă oprește la timp.

— Aici! Sunt aici!

Mă întorc spre dreapta și văd o fată scundă cum fuge spre noi, trăgând după ea un troller mic. Oftez și îmi dau ironic ochii peste cap. Anul acesta, numărul de înscrieri la Academie a crescut, dar se pare că elevii noi sunt majoritatea... eleve.

Dar când mă uit mai bine la ea, la făptura din fața mea, roșie în obraji și obosită de atâta fugă, am o revelație care îmi ridică părul de pe ceafă. E blondă, e bronzată, are ochi familiari... Nu, nu are cum! Într-adevăr, Vio nu mi-a răspuns la apeluri de vreo două zile, însă nu cred că...

Ochii mei o studiază cu interes.

Mă lovește peste mâini și mă calcă pe nervi, pur și simplu, cu neîndemânarea de care dă dovadă. Îi găsesc defecte cu nemiluita, dar încerc că nu-i dau importanță și să nu o compar cu Anna. Nu. Această împiedicată mică nu e Anna. Nu are cum. E prea... voioasă. O trimit la autobuz – unde sunt nevoit să o ridic pe trepte, pentru că e prea scundă.

După ce urc și eu și îi pun brățara lui Anabelle, revin din nou la ea. E complet neatentă, așa că mă holbez fără rușine.

Jay, încetează! Nu e Anna! Anna e în Florida, foarte

departe de locul ăsta. Doar... seamănă. Și probabil se bronzează la solar, pe undeva.

— Domnișoară?

Când își ridică ochii albaștri și îi fixează într-ai mei, mă simt tulburat pe interior. Seamănă foarte mult chiar, iar asta e ciudat. Fața ei mică și cu expresie inocentă, mă trimite pentru o clipă în trecut, dar mă smulg rapid de acolo. Nu. Nu mă întorc.

— Întinzi piciorul ăla odată? o întreb enervat.

Își fereşte părul după ureche și maxilarul meu cade. Mișcarea scoate la iveală perechea de cercei cu diamant pe care sunt sigur că eu i-am cumpărat. Mă întreabă ceva și îi răspund, deși nu sunt pe deplin atent la conversație. Un singur lucru îmi circulă prin minte.

Ea e!

Și ea a fost.

SFÂRȘIT

Editura LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30
Sector 2, Bucureşti

Tel. 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Pentru Anna, lucrurile sunt simple o perioadă. Relația cu Jay - instructorul acesteia - merge bine, în timp ce relația cu Austin și-a reluat cursul normal, după cinci ani în care nu s-au văzut deloc.

Însă asta este doar liniștea dinaintea furtunii.

Faptul că Academia militară J. F. Kennedy urmează să treacă printr-o inspecție generală, agită pe toată lumea și atrage atenția proprietarului în cel mai prost moment.

Ultimele secrete ies la lumină, odată cu apariția lui Mike și provoacă rupturi, tulburând atât liniștea Annei, cât și liniștea din relația ei.

În ciuda eforturilor persoanelor dragi care încearcă să o scape prin orice modalitate, întreaga viață a Annei o ia la vale sub ochii tuturor, când inspecția descoperă cel mai mare secret pe care Academia îl ascunde.

Oare orice greșeală se plătește?

Librex Publishing
www.librex.ro
comenzi@librex.ro

ISBN 978-606-94311-3-9 (vol 1+2+3)
ISBN 978-606-94311-7-7
9 786069 431177